

Chuyên Gia Chữa Trị

Contents

Chuyên Gia Chữa Trị	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	93
24. Chương 24	97
25. Chương 25	100
26. Chương 26	104
27. Chương 27	108
28. Chương 28	111
29. Chương 29	117
30. Chương 30	121
31. Chương 31	125
32. Chương 32	129
33. Chương 33	133
34. Chương 34	137
35. Chương 35	141
36. Chương 36	145
37. Chương 37	152
38. Chương 38	157
39. Chương 39	161
40. Chương 40	168
41. Chương 41	175

42. Chương 42	182
43. Chương 43	188
44. Chương 44	193
45. Chương 45	197

Chuyên Gia Chữa Trị

Giới thiệu

Căn bệnh của cô thì không ai chữa được, gặp phải một Chuyên Gia Chữa Trị nhưng vẫn lẩn cấn lẩn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-gia-chua-tri>

1. Chương 1

Đêm mùa thu luôn vô tình mang đến những cơn gió lạnh, Văn Thố xoa cánh tay đã lạnh đến mất tri giác.

Đã lâu rồi cô không ra khỏi cửa, buổi sáng ra ngoài nhìn thấy có ánh mặt trời thì cảm thấy rất ấm áp, chợt cô phát hiện ánh mặt trời kia chỉ là giả tạo, giống như cuộc sống hiện tại của cô vậy.

Đi theo người đàn ông xa lạ đó, “mượn” chiếc ô, Văn Thố bước đi nhanh hơn.

Trời mưa lác đác, rơi tí tách xuống mặt đất, những tảng đá nối liên tiếp nhau, nước mưa chảy xuống bãi cỏ, trong veo.

Cách đó không xa, xung quanh bãi đậu xe, tuy có được che chắn tránh mưa, nhưng cũng không thể giống như không khí ấm áp trong nhà.

Văn Thố chạy vào bãi đậu xe, nhìn trong góc có mấy con mèo đang run lẩy bẩy không ngừng.

Con mèo mẹ thấy bóng người đã dựng hết lông mao, trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Sau khi nhìn thấy Văn Thố, con mèo kêu lên một tiếng, lại trở về bên cạnh mèo con.

Văn Thố đặt cái ô bên cạnh mấy con mèo, che chắn chút gió mưa từ bên ngoài.

“Mặc dù mày có làm loạn một chút, nhưng mèo con là vô tội.”

Mèo mẹ như hiểu lời nói của người, kêu meo meo hai tiếng với Văn Thố, giống như đang nói cảm ơn.

Văn Thố đưa tay sờ con mèo, cô duỗi nhẹ móng vuốt của mèo. Văn Thố rút tay về, trên mu bàn tay đột nhiên có hai xước đang chảy máu. Cô bất đắc dĩ cười.

“Mày muốn giết tao sao?”

Trước đây có nghe người ta nói, mèo nuôi không có nhà. Thì ra đúng là như vậy. Mặc dù như vậy, nhưng Văn Thố không hề tức giận, đứng bên cạnh nhìn con mèo mẹ đang dùng lưỡi cẩn thận liếm người. Mèo con run run rẩy rẩy chen vào lòng của mèo mẹ.

Văn Thố nói với con mèo mẹ: “Mày xem nhiều người đàn ông thật không đáng tin, nói đi là đi, sẽ không quan tâm tới mày sống hay chết nữa...”

Dội mưa về đến nhà, còn chưa mở cửa, Văn Thố đã nghe tiếng bước chân dồn dập bên trong.

Quả nhiên, cô vừa đẩy cửa ra, thấy mẹ cô hốt hoảng, mặt mày nhăn nhó.

Khi nhìn thấy Văn Thố, nước mắt của mẹ cô tuôn trào.

Quá hốt hoảng, trong nháy mắt, nét mặt của bà khiến Văn Thố nhớ tới con mèo mẹ không chút lưu tình cào cô. Vết thương trên mu bàn tay chợt nhói lên.

“Con đi đâu vậy? Tại sao không nhận điện thoại?” Mẹ Văn Thố nhẹ nhàng trách cô nhưng cũng vui mừng lại gần cô, bà nắm thật chặt cánh tay Văn Thố, giống như nếu buông tay thì Văn Thố sẽ biến mất vậy. “Con có biết rằng mẹ rất sợ hay không? Mẹ thật sự rất lo lắng cho con.” Bà khóc, bất lực nhìn Văn Thố: “Tại sao con lại đối xử như vậy với mẹ? Mẹ thật không sống nổi nữa...”

Văn Thố cảm thấy lúng túng, có chút mệt mỏi khổ sở, cô mím môi, suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời: “Ngày mai là 27 tháng chín, con muốn đi ra ngoài một chút, ở trong nhà rất buồn chán.”

Cô mệt mỏi đi về phòng. Mẹ cô không còn đi theo nữa, cô vừa vào định đóng cửa phòng, không nghĩ rằng mẹ chặn cửa lại.

Văn Thố bất đắc dĩ nắm tay nắm cửa. “Mẹ, hiện tại ngay cả tự do con cũng không có sao?”

Câu nói của cô trở nên vô ích, trong nháy mắt liền bị đánh bại bởi lời nói của mẹ cô, bà vẫn không thể khổng chế cảm xúc mãnh liệt, không ngừng hỏi han, bà cần cô phải bảo đảm, cho dù bảo đảm cũng không thể thể hiện được điều gì.

“Hứa với mẹ, con phải sống thật tốt có được không? Mẹ không thể không có con.”

Văn Thố không nhớ cô đã đóng cửa lại như thế nào, chỉ nhớ rõ ràng cô không trả lời mẹ, cũng không cam kết cái gì.

Chỉ là sau khi cô đóng cửa phòng mình, nước mắt liền rơi xuống. Hình như đã lâu rồi cô không khóc.

Đối với cô mà nói, khóc là một thứ xa vời.

Văn Thố nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm đèn treo trên trần nhà.

Hôm nay là ngày thứ 1123. Cô vẫn sẽ nhớ tới anh.

Văn Thố lặng lẽ nói thầm trong lòng, sau đó, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Dù tự nói với lòng mình là phải quên đi, rồi lại ép buộc mình bắt đầu lại lần nữa. Cái tên Vạn Lý, tất cả mọi thứ có liên quan đến Vạn Lý đều rất rõ ràng. Cho dù diện mạo dần dần trở nên mơ hồ.

Từ xưa đến nay, nhiều nhà văn ca tụng tình yêu, họ nói thiên trường địa cửu, khi chia ly, xa nhau rồi chết đi. Đối với họ mà nói, tất cả tình yêu và sự chia ly cũng chỉ là từng bước từng bước tích tụ lại thành một câu chuyện, nhưng đối với Văn Thố mà nói, đó là một cảm giác đau đớn vô hình như bị rách da thịt vậy.

Sau khi Vạn Lý qua đời, Văn Thố luôn nghĩ, nếu như năm đó chưa từng yêu anh thì tốt biết mấy? Nếu như không yêu anh, như vậy sẽ không nhớ anh, càng không kéo dài tới hôm nay như vậy.

Văn Thố lấy tay che mắt, khóe mắt ươn ướt.

“Vạn Lý, không phải anh rất yêu em sao? Tại sao trước khi anh chết, lại quên rằng em vẫn còn sống?”

Trả lời cô chỉ có căn phòng yên lặng.

Thật ra lúc đầu, là Vạn Lý thầm yêu Văn Thố.

Năm đó ở trường học, Văn Thố là bông hoa của học viện Cao Linh, thanh cao, xinh đẹp, ai cũng biết đến cô. Mặc kệ bao nhiêu người theo đuổi cô, cô đều chưa từng động lòng với ai.

Vạn Lý không phải người ưu tú nhất trong đó, nhưng anh rất kiên nhẫn và cố chấp, độc nhất vô nhị. Ba năm, anh vẫn chờ đợi bên cạnh Văn Thố, dù Văn Thố cự tuyệt anh bao nhiêu lần, anh vẫn như vậy, cười híp mắt, quay đầu lại là có thể nhìn thấy.

Khi đó cô không hề thích Vạn Lý, thậm chí cảm thấy anh rất phiền phức.

Anh hẹn Văn Thố ở trường học ra ngoài ăn cơm, Văn Thố nghĩ tới nên làm thế nào để thuyết phục anh buông tha cho mình.

“Tôi thực sự không thích anh, anh không thể đổi người khác sao?”

Văn Thố xoa xoa chiếc đũa, tiến hành theo kế hoạch của mình nói: “Trước tiên anh có khả năng có thể tìm bạn gái, tình cảm dần dần có thể tiến triển.”

Vạn Lý ngẩng đầu, đôi mắt với tròng mắt trắng đen rõ ràng, xem ra là không hiểu cảm xúc Văn Thố. Anh uống một ngụm bia, đồng ý: “Ừ.”

Văn Thố không ngờ anh lại đồng ý như vậy, cũng không biết nên nói tiếp cái gì, hỏi một câu: “Về sau anh tìm bạn gái sẽ nhìn diện mạo bên ngoài sao?”

“Nhìn.” Vạn Lý gật đầu, khẽ mỉm cười.

Văn Thố bĩu môi, nghĩ thầm quả nhiên mọi đàn ông đều giống nhau, không nhận được châm chọc một câu: “Hạ lưu.”

Vạn Lý vẫn gật đầu, cầm đũa lên gấp món Văn Thố thích ăn, gần từng chữ, nói:

“Nhìn giống em hay không.”

“...”

Văn Thố không thể nào giải thích quá trình yêu Vạn Lý, có lẽ chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Cảm xúc ấy không thể nói rõ được, cảm động đột nhiên chuyển hóa thành một thứ cảm xúc chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô : ” tình cảm bỗng bột”.

Cô nghĩ, đời này kiếp này, nếu như bỏ qua người đàn ông này, sẽ không còn ai nữa, cho nên quyết định giữ anh lại.

Quen biết ba năm, yêu nhau ba năm, toàn bộ thời gian là sáu năm, Vạn Lý dùng hết mười trên mười tâm tư của mình, khắc sâu vào cuộc đời của Văn Thố.

Sau đó, anh cứ như vậy không hề rời đi. Tiếp đó cùng Văn Thố nghĩ đến kế hoạch tương lai.

Cô rất cuộc cũng để ý lời nói khó hiểu của Vạn Lý. Thì ra là diện mạo thật không có nghĩa là nông cạn, hiện tại cô cũng nhìn, chỉ muốn nhìn xem có giống anh hay không. Dù là có một điểm giống, cũng cảm thấy an ủi.

Vạn Lý đi ba năm sau, mỗi ngày trôi qua đối với Văn Thố thật mệt mỏi, chỉ có dùng nước mắt chống đỡ.

Chết đi là giải thoát, nhưng tất cả mọi người đều không cho cô được giải thoát.

Lục Viễn đội mưa về nhà, vừa về tới nhà liền hắt hơi. Nghĩ mắc mưa thế này thật không ổn chút nào.

Nghĩ vừa rồi đã gặp phải một cô gái, Lục Viễn liền nhăn mũi.

Cùng ăn khuya với người anh em Tần Tiên, mỗi người có một cái ô để về nhà, Lục Viễn đang suy tư về chủ đề luận văn tốt nghiệp, vì quá chuyên tâm suy nghĩ, có người đến gần cũng không phát hiện ra.

“Anh đẹp trai.” Một bàn tay thon dài trắng trẻo nắm lấy cánh tay Lục Viễn, mang đến cảm giác lạnh như băng.

Lục Viễn giật mình, trừng mắt nhìn người con gái kia.

Mưa khiến tóc của cô ướt sũng, cô tiện tay vén lại tóc của mình, lộ ra gò má trắng nõn. Lông mày lá liễu nhỏ nhắn, đôi mắt hạnh nhìn xuống dưới, giống như dáng vẻ vô tội. Làm cho người ta nhìn thấy không nhận được có chút đau lòng.

Cô mặc áo phong màu vàng đã bị thấm ướt, đã đến lập thu rồi còn mặc áo ngắn tay, quần ngắn, trên tay đeo rất nhiều vòng hạt sứ, liếc qua khoảng mười mấy chuỗi, cũng không biết có nặng hay không. Làn da sờn gai ốc vì lạnh. Cô đứng gần Lục Viễn, dịu dàng khấn cầu nói: “Anh đẹp trai, có thể cho tôi mượn cái ô được không? Trời mưa lạnh quá.”

Lục Viễn cho rằng cô muốn đi chung ô, lập tức đồng ý, còn rất nhiệt tình hỏi: “Nhà cô ở đâu?”

“Tôi đưa cô” còn chưa nói ra, cái ô trên tay đã bị cô không khách khí cầm đi. Lục Viễn kinh ngạc nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt, cảm thấy cô giống như một yêu nữ trong bóng tối.

Cô giơ cái ô của Lục Viễn, nhẹ nhàng đi về phía trước mấy bước, rồi dừng lại quay đầu nói với Lục Viễn: “Cám ơn anh đã cho tôi mượn.”

Trong đêm mưa, giọng nói của cô xa xa mà dễ nghe, cô híp mắt, cười lương thiện: “Quên mất, tôi cảm thấy giọng nói của anh nghe rất quen.”

Những giọt mưa tí tách rơi, rơi xuống người Lục Viễn, cảm giác say say tỉnh tỉnh. Từ trước đến nay, anh chưa từng thấy ai tự làm theo ý mình như vậy. Nói “Mượn” cái ô liền lấy đi, không quan tâm người kia đang dầm mưa.

Nhưng cô gái này quả thật là rất xinh đẹp, thói hư tật xấu của Lục Viễn cũng hiện ra. Thấy mỹ nữ là không thể nói cự tuyệt được rồi. Chịu đựng mưa còn nhắm mắt cười, đang chuẩn bị trả lời: em có thể là đã nghe qua giọng nói của tôi.

Liền nghe thấy một người nói với vẻ mặt vô hại: “Có lẽ là giọng nói của cậu giống như vậy thôi, cũng chỉ là người đi đường, cho nên mới cảm thấy quen thuộc thôi.”

“...”

Cô gái này, đúng là rất đẹp, nhưng lại không có tâm.

Lục Viễn vừa cầm khăn lông lau tóc còn ướt, vừa soi gương nghĩ.

Cao 1m8, mặc dù Lục Viễn không phải là chuẩn, nhưng là một người đàn ông đáng đáp không tệ. Không đúng, như vậy anh sẽ luôn có bạn gái mới phải. “Người trước ngã xuống, người sau tiến lên.”

“Người qua đường” cái tên gọi này gây nên chút tổn thương đến lòng tự ái của Lục Viễn. Anh bỏ mất kính xuống, soi gương nhìn kỹ thật lâu, cuối cùng lầm bầm nói: “Cũng không phải là người đi đường chứ?”

Thật là mệt chết đi, dù thế nào cũng không ngủ được. Lục Viễn cảm thấy hơi nhức đầu, không biết là bởi vì uống rượu hay là bởi vì mắc mưa. Nằm ở trên giường, Lục Viễn lướt điện thoại di động của mình, rất nhiều số điện thoại, Lục Viễn lướt từ trên xuống dưới nhiều lần. Cuối cùng dừng lại ở một số điện thoại xa lạ phía trên.

Chủ nhân số điện thoại tên là Văn Thố. Cái tên rất hiếm thấy.

Tần Tiền thấy Lục Viễn đang ngơ ngẩn đột nhiên nhắc tới cô: “Tớ thấy cậu đang tìm hiểu về cô gái này, tớ sẽ giới thiệu cho cậu.”

Tần Tiền nói câu này, nét mặt quá mức tùy ý, khiến Lục Viễn không thể nào phân biệt được giọng điệu bất đồng kia.

Ngày thứ năm sau lập thu, rạng sáng 12 giờ 43 phút, ban đêm chỉ hơi lạnh, nắng nóng vẫn chưa dứt. Lối đi bộ nhiều xe cộ qua lại, bánh xe ma sát mặt đất phát ra thanh âm chói tai.

Quán nướng có chùng vài cái bàn ngồi đầy người, tiếng nói chuyện huyền ảo, không khí ồn ào. Máu trong người của Lục Viễn như muốn vọt lên đỉnh đầu.

Vào lúc này, anh không biết Tần Tiền giới thiệu ai cho anh, cảm thấy vô vị hỏi:

“Là người nào, mà cậu có thể hiểu rõ như vậy?”

Nhớ tới người kia, vẻ mặt Tần Tiền trở nên phức tạp, suy nghĩ chốc lát rồi sờ cằm nói: “Một người con gái, bình thường nhìn qua thì như không có chuyện gì, chỉ là cô ấy muốn tự tử.”

“Hả?” Lục Viễn thấy ý thức mơ hồ, theo bản năng trầm lặng.

Thấy Lục Viễn uống rượu xong rồi, Tần Tiền lại mở một chai đưa cho anh: “Cô gái này a, không tầm thường, vô cùng đặc biệt.”

“Oh?” Lục Viễn hứng thú nhìn Tần Tiền một cái. “Đặc biệt như thế nào?”

Tần Tiền dừng lại một lúc, nói: “Đặc biệt, xinh đẹp.”

Thấy Tần Tiền nói những lời này, Lục Viễn hoàn toàn không do dự bấm gọi số điện thoại kia. Anh đang gọi điện, cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Một thời gian lâu sau, Lục Viễn nghĩ, cả cuộc đời của anh chuyện hối hận nhất, đại khái là tại nửa tỉnh nửa say, đầu óc mơ hồ không rõ ràng khi gặp Tần Tiền.

Đến nay hồi tưởng lại cũng muốn cắn đầu lưỡi mình khi gọi số điện thoại của...

2. Chương 2

Đó là quy luật ngẫu nhiên 11 chữ số, không hề giống nhau, không có thứ tự, lấy đuôi 0927, hình như là một ngày nào đó, nghĩ đến thì đúng là chủ nhân có ý nghĩa đặc thù với ngày này. Thật trùng hợp, lúc Lục Viễn gọi điện thoại chính là ngày 27 tháng 9, trời vừa rạng sáng hai mươi lăm phút.

Thành danh “chuyên gia chữa trị” đã lâu, bị bạn bè xưng là “máy điều hòa không khí trung ương” là người đàn ông ầm ập, thậm chí Lục Viễn quên mất anh gọi điện thoại lúc đó thời gian đã muộn, chỉ là chuyện phải làm mà đang nghĩ, hẳn là cô không ngủ.

Rượu cồn vào người thật khiến cho người ta trở nên không giống mình nữa.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy.

Lục Viễn ngăn người cũng bởi vì điện thoại đã bắt máy. Mấy giây sau, Lục Viễn mới nhớ tới mục đích của mình, lập tức trở nên chuyên nghiệp, bắt đầu tự giới thiệu mình.

“Xin chào, tôi là bạn của cảnh sát Tần Tiền, đang học ngành Tâm Lý Học đại học Giang Bắc, Lục Viễn.”

Đầu bên kia vẫn không hề lên tiếng, Lục Viễn chợt thấy lúng túng. Nghĩ rằng có phải mình không nên vừa bắt đầu liền giới thiệu mình là bác sĩ Tâm Lý Học? Nếu làm người kia ghét thì thế nào?

Khi uống rượu vào, nói chuyện cũng không giống bình thường, nghĩ sâu tính kỹ, cái miệng sẽ nhanh hơn đầu óc.

Qua mấy giây, trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nữ mềm mại, dễ nghe: “Anh là bác sĩ tâm lý học à? Nhưng phải làm sao đây? Đây là đường dây nóng.”

Nói xong, Lục Viễn chỉ nghe thấy mấy tiếng gõ bàn phím, bấm chuột ken két, đầu kia điện thoại đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ quái, Lục Viễn nghiêm túc nghe một lát mới có thể đoán, đầu kia hẳn là ở tòa soạn.

Lục Viễn mặt đỏ tới mang tai, giờ điện thoại, suy nghĩ hồi lâu, đầu kia lại truyền tới giọng nói. “Vừa rồi là truyền tin châu Á, còn có Âu Mỹ, anh có nội dung nào cần truyền đi sao?”

Lục Viễn không phải chưa gặp tâm trạng bài xích người khác bao giờ, nhưng dùng phương thức cực đoan loại này lần đầu tiên đụng phải. Rốt cuộc anh để ý cái “đặc biệt” khó hiểu mà Tần Tiền đánh giá.

Đề nén tức giận và khó chịu, Lục Viễn cố gắng nói với giọng điệu tỉnh táo: “Tại sao lại muốn làm như vậy?”

Bên đầu kia, người con gái không để ý cười một tiếng, hào hùng nói: “Anh tìm tới tôi thì phải biết là tôi có bệnh mà!”

“...”

Khi đó Lục Viễn không biết trêu chọc Văn Thố thì hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Sau cuộc nói chuyện điện thoại đó, Lục Viễn rất ấn tượng về cô gái này. Ngày thứ hai tỉnh dậy, anh không nhận được gọi điện thoại cho Tần Tiên. Tần Tiên là một cảnh sát nhân dân, trong khu vực có tỷ lệ tự sát cao, chính là bởi vì nguyên nhân này, Lục Viễn mới có thể giữ Tần Tiên giới thiệu xem như là nghiên cứu các đối tượng.

Tần Tiên không biết là làm nhiệm vụ ở nơi nào, xung quanh đều là âm thanh chói tai. Lục Viễn nói vắn tắt câu chuyện một lần, rồi không nhận được oán trách: "Là cậu nói cô ấy rất đặc biệt, tớ muốn thử nói chuyện với cô ấy, nói không chừng có thể làm chủ đề luận văn tốt nghiệp của tớ. Kết quả thế nào?"

Cô ấy không phải là có vấn đề trong lòng. Hoàn toàn là bệnh thần kinh a!"

Tần Tiên bận rộn đến sứt đầu mẻ trán nào có để ý tới anh, bên đầu kia điện thoại cũng mở miệng mắng: "Người có bệnh thần kinh thì không thể tìm cậu sao? Là người bình thường mới cần tìm cậu? Cậu mới là thần kinh!"

Nói xong liền cúp máy.

Lục Viễn cũng không thấy tức giận. Đang chuẩn bị rời đi, điện thoại liền vang lên, nhưng anh không để ý, chỉ nghĩ rằng đó là Tần Tiên, nhận điện thoại liền bắt đầu tự cao tự đại: "Cô gái này tôi không giúp được, tự cậu làm đi."

"Cái gì?"

Điện thoại truyền đến một giọng nói đàn ông xa lạ, Lục Viễn ngạc nhiên một lát, để điện thoại ra xa, nhìn màn hình, là một số điện thoại lạ.

"Xin hỏi cậu là?"

"Là Lục Viễn phải không? Tôi nhìn bài viết trên diễn đàn của anh, nghe nói anh chơi rất tốt, thế nào cũng chơi được, ba người cùng nhau, có được hay không?"

"Cái gì? Cậu có nhầm người hay không?"

"..."

Từ ngày đó Lục Viễn luôn chú ý vào điện thoại di động. Mặc kệ là điện thoại có tin nhắn, chỉ cần điện thoại di động vừa vang lên, anh liền phát điên. Sau đó anh mới biết, số điện thoại của anh nhận được tin nhắn của "Diễn đàn giao hữu vô hạn". Đây là diễn đàn Gay. Từ khi phát ra tin kia, anh không ngừng bị những người gay quấy rầy, các loại ngôn ngữ trêu đùa cùng xích, hẹn khóa thân...

Mặc dù anh đã được xóa bài viết đó, nhưng vẫn không thể ngăn cản năng lực truyền bá đáng sợ của gay. Sau mấy ngày, điện thoại của anh hầu như đã trở lại như bình thường.

Bài viết đã miêu tả anh là "Không chọn mặn chay", "Không kiêng kỵ gì", "Dám chơi mạnh bạo" hấp dẫn hàng loạt gay cô đơn ấn tượng. Lục Viễn bị xoay đến khổ sở.

Lục Viễn nghĩ rất lâu cũng không nhớ mình đã đắc tội với ai.

Chuyện kia làm cho Lục Viễn làm cái gì cũng không chú ý, phải hoãn lại chương trình truyền thanh buổi tối, tới trường học gặp giáo sư không dám ngẩng đầu lên, đại khái là thảo luận phương hướng của luận văn tốt nghiệp, cơm cũng không ăn liền trở về nhà.

Chưa vào đến cửa nhà, điện thoại lại vang lên, trong túi rung không ngừng. Lục Viễn cảm thấy sự tức giận của anh đã đạt tới đỉnh điểm, loại tức giận không thể phát ra thật sự quá khó chịu. Anh cầm điện thoại trong túi ra, cũng chưa nhìn rõ ràng liền trực tiếp nghe máy. Không đợi đầu kia nói, liền hướng vào gầm lên:

"Không hẹn! Không hẹn! Không! Hẹn! Đừng gọi đến nữa!"

"Hi hi ——" Đầu kia vang lên tiếng cười quen thuộc.

Lục Viễn nhìn lại cái tên trên màn hình, là Văn Thố.

"Rất bận hả?" Giọng nói của Văn Thố đầy hả hê cười.

Lục Viễn không cười nổi, lập tức hiểu ra tất cả mọi chuyện, giận dữ chất vấn:

“Có phải là cô hay không?”

Văn Thố không che giấu việc làm của mình, hào phóng thừa nhận: “Tôi thấy anh rất nhàn rồi, còn đi trông nom người khác vô ích, thì giúp anh một chút.”

Ngày 27 tháng 9 là ngày kỉ niệm tình yêu của Văn Thố và Vạn Lý. Trước một ngày ra ngoài cô nói, đi đến những nơi họ đã từng đến.

Ngày đó không có bất cứ ai quấy rầy cô, thậm chí ngay cả mẹ của cô cũng tôn trọng cô cho cô chút không gian riêng tư. Mà Lục Viễn lại không có mặt, hơn nữa đêm gọi điện thoại đến. Làm cho không gian riêng tư còn sót lại đã bị phá vỡ.

Cho tới nay, Văn Thố đều khiến mọi người nghĩ rằng cô có bệnh, không chịu chữa trị bởi những bác sĩ tâm lý hay lừa tiền.

Cô không hề có bệnh, cô rất bình thường. Cô hiểu hơn ai hết. Có một số việc nói dễ hơn làm. Nếu như có thể, ai chẳng muốn sống tốt?

Nhưng trên thế giới có một số người nói chuyện không biết suy nghĩ. Cho rằng nhìn mấy quyển sách bại hoại là có thể trở thành người cứu thế.

Thấy Văn Thố nhẹ nhàng bằng qươ thừa nhận tất cả, nhớ tới mấy ngày như gặp phải địa ngục trần gian, nghĩ đến mình bị vô số lời lẽ thô tục, ô uế lọt vào tai.

Chưa bao giờ ăn nói bậy bạ, bác sĩ Lục không nhịn được hướng vào điện thoại cắn răng, nghiêng lợi nói: “Văn Thố, tôi sẽ nói với mẹ cô!”

Ngược lại Văn Thố vô cùng bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Anh có bản lĩnh thì cứ việc!”

Lục Viễn thầm nghĩ mình thật là xúi quẩy, sao lại đụng vào người như vậy. Nếu cô không phải phụ nữ, anh sớm đã đánh nhau với cô rồi.

Nhưng cô lại là phụ nữ!

Đánh không được, chửi cũng không xong, thua thiệt chỉ có thể tự chịu, Lục Viễn nổi giận nói: “Tiểu thư Văn, cô nghe này, mặc kệ cô là bệnh thần kinh hay có tật xấu, đều không liên quan tới tôi. Muốn tham dự vào chuyện của cô là lỗi lầm của tôi. Tôi cũng không biết mình sẽ phải trả cái giá quá cao. Về sau chúng ta chỉ là người xa lạ, tôi không quấy rầy cô nữa, cô cũng đừng hại tôi nữa có được không?”

Sau đó bất đắc dĩ Lục Viễn phải đổi số điện thoại. Khi dùng số di động mới, Lục Viễn chỉ hi vọng kiếp này sẽ không liên quan đến cô gái tên Văn Thố kia. Có vài người anh không chọc nổi, tránh còn không kịp sao?

Mùa thu ở Giang Bắc luôn mưa rất nhiều. Buổi sáng ra ngoài, ánh nắng chiếu vào rực rỡ, buổi tối yên ắng chỉ có tiếng mưa rơi.

Mấy năm này Văn Thố luôn quên mang ô. Do trước kia cô luôn có Vạn Lý bên cạnh. Cô chưa bao giờ mang ô, bởi dù chân trời góc bể, ngày hay đêm, Vạn Lý luôn đến đón cô.

Núp ở dưới mái hiên ven đường, nhìn màn mưa rơi trước mắt, Văn Thố mơ hồ nhớ lại. Tất cả đều giống như một giấc mơ, người của toàn thế giới đều tỉnh. Chỉ có Văn Thố, vẫn cố chấp giữ lại những quá khứ ảm áp kia.

Khê thở dài một hơi, lấy tay sờ ví tiền, chuẩn bị bắt taxi. Vừa lục vào mới phát hiện khóa túi xách mở.

Ví tiền và điện thoại di động đã bị trộm, Văn Thố cười khổ. Xem ra tên trộm này rất thông minh, cô mua tiền vàng để đốt rõ ràng giống tiền nhân dân tệ, tên trộm lại có thể phân biệt chính xác được.

Lúc đó trời đang mưa, xe taxi trở nên đắt giá, mỗi lần xe còn chưa dừng hẳn, đã có vài người đi vào giành chỗ. Văn Thố không có tiền, cũng chỉ có thể chờ ở một bên.

Cô muốn đi thăm Vạn Lý, hồi lâu không nghĩ ra cách nào, đang chuẩn bị bắt một chiếc xe taxi nào đó về nhà, đột nhiên trong tầm mắt cô xuất hiện một bóng dáng có chút quen thuộc.

Là người đàn ông đã cho cô “mượn” cái ô, anh cũng đứng ở ven đường, hình như chuẩn bị bắt taxi.

Khi xe dừng lại trước mặt người kia, Văn Thố nở nụ cười, chạy vội mấy bước tới bên cạnh anh. Khi đó anh không kịp phản ứng, cô đẩy anh vào chỗ ngồi phía sau, ngay sau đó mình cũng chen vào.

“Cô.... Là cô.” Anh nhìn lướt qua liền nhận ra cô, trừng mắt ngơ ngác nhìn Văn Thố.

“Cửu Đồng Sơn.” Văn Thố nói tên địa chỉ cho tài xế.

“Cô lên đây là ý gì?”

Văn Thố mặt dày nở nụ cười nói: “Đi nhờ xe.”

“Đi nhờ chắc cô cũng có chút ngại ngùng, một người đi về phía nam, một người đi về phía bắc. Sao cô không nói luôn là đi nhờ xe lên mặt trăng đi?”

“Thì ra là anh phải đi mặt trăng?” Văn Thố cố làm vẻ mặt kinh ngạc: “Cho tôi đi cùng đi, tôi cũng chưa từng đến đó.”

“....”

Lục Viễn cảm thấy hôm nay thật đen đủi. Thay giáo sư dạy cho nghiên cứu sinh, kết quả trên lớp có mấy học sinh đến trễ không nói, còn uống rượu nồng nặc, Lục Viễn liền nhàu mày. Anh nghiêm túc phê bình mấy học sinh kia, anh còn chưa kịp mở miệng đuổi người, một người trong đó liền ngã xuống đất ngất đi.

Vội vàng đưa đến bệnh viện, bị ngộ độc rượu. Vừa rửa ruột, vừa tiếp nước. Trải qua nhiều thủ tục mới thu xếp ổn thỏa. Xong xuôi trời đã tối rồi. Lục Viễn vừa đói vừa mệt, vốn định ngồi xe taxi nhanh chóng về nhà, không muốn đụng phải con người kia.

Tâm tình Lục Viễn không tốt, hai người đều có tâm sự riêng, không ai nói câu nào nữa.

Bác tài xế mở radio, không để ý hai người phía sau. Khi lái xe đến Cửu Đồng Sơn, Lục Viễn mới nhớ tới hôm nay đưa học sinh đi bệnh viện, trong tay không có nhiều tiền lắm. Vội vàng đem ví tiền ra nhìn, quả nhiên bên trong ví chỉ còn lại 20 đồng.

Nếu đi từ bệnh viện về nhà anh, thì 20 đồng là đủ, nhưng cô gái này lại đi đến Cửu Đồng Sơn, đây là vùng ngoại ô, ngẩng đầu nhìn đồng hồ tính tiền, quả nhiên đã sắp hơn trăm rồi.

Lục Viễn giở ví tiền ra cho cô xem: “Tôi chỉ có từng này, còn lại cô giải quyết đi.”

Cô bĩu môi, dựa vào ghế, hạ thấp giọng, chỉ Lục Viễn có thể nghe được nói:

“Tôi bị trộm mất ví tiền và điện thoại di động rồi.”

“A!” Lục Viễn nhìn ra ngoài cửa xe, đường núi uốn lượn khúc khuỷu, bốn phía hoang tàn vắng vẻ, đèn đường còn không có, chứ đừng nói là có máy ATM.

Lúc này tài xế đột nhiên tắt radio, không khí trong xe trở nên im ắng lạ thường.

Tài xế lái xe chậm lại hỏi: “Hai người muốn đi chỗ nào của Cửu Đồng Sơn vậy? Trước mắt là hết đường rồi.”

“Nghĩa trang Cửu Đồng Sơn.” Người bên cạnh đột nhiên nói.

“A...” Lần này đến tài xế ngây ngẩn cả người, bên ngoài đang mưa, xung quanh hoang vắng, không khí lạnh lẽo, tài xế cảm thấy có chút sợ hãi, giọng nói run lên: “Buổi tối khuya... đi nghĩa trang... làm cái gì vậy?”

Lục Viễn quay đầu lại, cũng kinh ngạc nhìn người phụ nữ bên cạnh. Này tối lửa tắt đèn, đi nghĩa trang là muốn hù chết ai vậy?

Chỉ thấy cô đảo mắt, khuôn mặt giảo hoạt.

“Về nhà.” Cô bình tĩnh tự nhiên nói với tài xế.

“Cô gái, cô sống trong nghĩa trang à? Gan thật là lớn a.” Không khí trên núi quá mức quỷ dị. Tài xế không dám nói, an tĩnh lái xe đến nghĩa trang Cửu Đồng Sơn.

Lục Viễn xuống xe cùng cô. Nghĩa trang chính là nghĩa trang, còn chưa đi vào đó, âm khí đã thổi trúng Lục Viễn khiến cả người đều nổi gai ốc lên.

Cô đi tới chỗ cửa sổ xe tài xế, vẻ mặt không thay đổi. Xung quanh rất tối, cô vốn có da thịt trắng nõn, lúc này nhìn sẽ thấy phờ phạc. Tóc lại dài, xõa ra, không thấy được rõ nét mặt của cô. Tài xế thấy vậy, đã bắt đầu run lên vì sợ. Nhìn quanh, run rẩy hỏi: “Cô ở nơi này à?”

“Đúng vậy.” Cô gái kia đột nhiên cầm một xấp tiền giấy màu hồng đưa cho tài xế.

Tài xế thấy “Tiền”, trong phút chốc con người như muốn nhảy ra ngoài. Lại nhìn cô, cả người sợ đến sắp khóc. “Cô gái... Đây là tiền giấy...”

“À...” Cô kinh ngạc, trầm giọng nói: “Mẹ tôi đã đốt cho tôi cái này, không thể dùng được sao?”

“Maaa....”

“...”

Tài xế dĩ nhiên không dám nhận thứ tiền giấy kia, hấn bị Văn Thố dọa đến mất hồn, nào còn có ý định đi phân tích những lời đó là thật hay giả. Hấn vội lái xe đi như một làn khói.

Lục Viễn đứng tại chỗ, bắt đầu có chút sợ hãi. Buổi tối khuya thế này, người không có việc gì lại đến nghĩa trang, người sống cũng có thể bị hù đến chết. Anh cũng không dám trở về, tâm trí cứ trôi đi đâu, đập vào mắt chỉ có những bia mộ lạnh lẽo đầy âm khí. Trong đầu lướt qua hình ảnh hàng loạt ma quỷ lớn nhỏ, lạnh buốt sống lưng, dựng hết tóc gáy.

Cô gái kia cười hì hì đi tới chỗ Lục Viễn, không quên kể công: “Thấy tôi lợi hại không? Đã giúp chúng ta tiết kiệm tiền xe.”

Lục Viễn rất muốn khóc rồi, không thể làm gì khác nói: “Tiểu thư, không phải cô sống ở đây sao? Rốt cuộc cô là ai vậy? Khắc tinh của tôi sao?”

Ban đêm mưa tầm tã, gió lay động cây cối trên núi, tiếng lá cây va chạm sần sật, rõ ràng là một nơi cực kỳ kinh khủng. Nhưng cô lại hết sức bình tĩnh.

Mưa bụi dính ướt tóc của cô, tựa như là lần đầu nhìn thấy cô, gương mặt trắng nõn ướt nhẹp. Chạy tiền xe, hình như cô thực sự rất vui mừng, cười híp mắt, nhìn giống như vừa hái được táo trên cây.

Cô lễ phép đưa tay phải ra: “Xin chào, tôi tên là Văn Thố.”

Khi nghe thấy hai chữ kia, Lục Viễn cảm thấy đầu mình tê dại. Không biết nên khóc hay cười, không thể làm gì khác, vươn tay ra: “Cô chính là Văn Thố, thật trùng hợp, tôi là Lục Viễn.”

Hai người bắt tay nhau trong mưa, giống như đồng chí cùng chiến đấu bình thường.

“Anh chính là Lục Viễn sao?” Văn Thố cười ra tiếng, không nhận được cảm khái: “Chúng ta thật là có duyên.”

Lục Viễn bày ra khuôn mặt khổ sở, rất nghiêm túc nói với Văn Thố: “Gặp được cô là chuyện tốt hả? Cô chờ rửa tội được không?”

3. Chương 3

Văn Thố không phải không cảm thấy được Lục Viễn không hề ưa gì cô.

Suy nghĩ một chút cũng phải, nghe cảnh sát Tần nói hấn thay đổi số điện thoại, nghĩ là nên biến mất luôn đi. Không biết vì sao a, Văn Thố cười lên tiếng.

Lấy một bọc túi nylon có chứa tiền vàng, ngoài ra còn có một đóa hoa hồng trắng. Cánh hoa bị nát nhẹ, Văn Thố đau lòng vuốt vuốt.

“Cô đi viếng mộ à?” Lục Viễn đứng bên cạnh hỏi một câu.

“Ừ.” Văn Thố gật đầu.

Lục Viễn sờ sờ mũi, liếc mắt nhìn xung quanh, tùy ý nói: “Dù sao cũng đến đây rồi, cùng đi với cô thôi.”

Văn Thố cười cười : “Anh đang sợ hả?.”

“Làm sao có thể!” Lục Viễn phủ nhận, nhưng nhất định không chịu rời, theo sát Văn Thố. Văn Thố nghe anh nhỏ giọng nói một câu: “Thật là vô nghĩa.”

Mưa đã ngớt đi một chút. Hai người đi qua các dãy bia mộ. Văn Thố nhanh chóng tìm được mộ của Vạn Lý.

Văn Thố im lặng đứng trước bia mộ, ảnh trên mộ là Vạn Lý cười dịu dàng, hai người nhìn nhau hồi lâu.

Cô rất muốn khóc lớn. Đến đây thăm anh như vậy thật là đau khổ. Từ lần trước, cô ngồi ở trước mộ của Vạn Lý không ăn không uống, ngủ một ngày một đêm, mẹ liền cấm cô không được đến thăm Vạn Lý rồi.

Cô đau lòng tiến lên, dùng tay áo cẩn thận lau hình của Vạn Lý trên bia mộ, tên Vạn Lý, sinh năm tuất. Vừa lau vừa cảm thấy đây đều là một giấc mơ.

Lục Viễn ở bên cạnh cũng không nói gì. Chỉ lặng lẽ nhìn tất cả hành động của cô. Văn Thố rất cảm kích người đàn ông này biểu hiện vô cùng yên lặng.

Lau xong bia mộ, Văn Thố đem bó hoa hồng trắng đặt ở trước đó. Xong rồi lấy tiền vàng ra.

“Nhà chúng ta ở đây, cũng là muốn tặng cả hoa và tiền vàng.” Lục Viễn nói.

“Ừ!” Văn Thố gật đầu, quay đầu lại cười với anh một tiếng: “Tôi là kết hợp tây ta.”

Cô dùng bật lửa đốt lên mấy lần, cũng bởi vì mưa phùn nên không bật lên được. Văn Thố càng nhanh tay bật lửa lên, nước mắt lại càng rơi xuống nhiều hơn.

Lục Viễn lấy mấy tờ tiền vàng trong túi nylon, dùng thân mình cản trở gió lửa sau đó đốt cháy được tiền vàng.

Lục Viễn sợ lửa tắt, Văn Thố lại khóc, không tự chủ khom người xuống, cản trở mưa phùn gió thổi.

Tiền vàng cháy bốc khói khiến Lục Viễn không mở được mắt, bởi vì khói đen làm nước mắt chảy đầm đìa.

Văn Thố ngẩng đầu nhìn thấy Lục Viễn đang khóc, đáy lòng mềm nhũn ra.

Sau khi Vạn Lý đi, tất cả mọi người đều nói với Văn Thố: “Nếu Vạn Lý còn sống, sẽ không nỡ để cô tổn thương tới mình.”

Nhưng Vạn Lý rõ ràng không phải sao?

Không ai có thể hiểu được Văn Thố, mọi người chỉ khuyên bảo cô. Đau đớn này chỉ có chết đi mới có thể hết được, ai có thể hiểu được đây?

Cuối cùng cũng đốt xong xấp tiền vàng. Cô lau nước mắt, nói với Lục Viễn

“Đừng khóc, không cần thương hại tôi.”

Lục Viễn vừa lau nước mắt vừa nói: “Tôi đang sợ khói. Không liên quan tới cô đâu.”

Văn Thố thấy có rất nhiều khói ở chỗ đứng của Lục Viễn, lúc này mới hiểu ra, tự giễu cười mình: “Đúng thế. Là tôi tự mình đa tình thôi.”

“Tôi không phải có ý đó.” Lục Viễn nhanh chóng giải thích.

“Không sao.”

Ngồi xổm một lúc, đột nhiên Văn Thố chỉ vào bia mộ nói với Lục Viễn : “Bạn trai tôi đẹp trai chứ?” Cô mím môi, rõ ràng là cười, nhưng nụ cười kia mang đầy vẻ khổ sở và bi thương. “Anh ấy thật lạnh lùng. Anh xem, tôi với anh nói chuyện mà anh ấy không để ý tới tôi.”

Lục Viễn nhìn Văn Thố, trong ánh mắt không thể phân biệt được cảm xúc của Văn Thố. Lục Viễn trầm mặc một hồi rồi nói: “Anh ta đã qua đời.”

Đột nhiên bị nhắc nhở như vậy, Văn Thố sửng sốt một lát. Ngay sau đó làm bộ như không để ý nói: “Tôi đương nhiên biết, người sống có thể tới nghĩa trang để thăm anh ấy sao?”

“Không, trong lòng cô đến bây giờ cũng không thể tiếp nhận sự thật anh ta đã qua đời.”

“Cho nên?” Văn Thố chậm rãi đứng lên, không chớp mắt nhìn Lục Viễn, ánh mắt lạnh như băng: “Tôi không chấp nhận, là anh ấy có thể sống lại sao? Không thể. Cho nên tôi có chấp nhận hay không, anh ấy cũng đã chết rồi.”

Nước mắt rơi xuống hòa cùng những giọt mưa trong suốt, dần dần thấm ướt trên gương mặt của Văn Thố. Văn Thố ngẩng đầu lên, với tầm mắt mơ hồ nhìn bầu trời đen như mực.

Mưa đã tạnh, mây đen trên bầu trời vẫn không hề tản đi. Trăng sáng hiện lên phía sau những tầng mây đen kìa, mơ hồ có thể nhìn thấy từng tia sáng trong trẻo và hơi lạnh của vàng trắng. Chỉ có một chút ít mà thôi.

Sự tối tăm ấy khiến cho người ta cảm thấy đè nén vô cùng. Nhưng từng tia ánh sáng nhỏ nhoi kia là một cảnh đẹp vô cùng hấp dẫn.

Phải chăng mây đen sẽ tản ra hết? Văn Thố tự nhủ vô số lần.

Nhưng cô luôn phải đối mặt, cũng chỉ có bóng tối.

Cô nuốt nước mắt vào trong, từ từ bình tĩnh lại. Văn Thố quay đầu, nhìn về phía Lục Viễn, cô như một đứa trẻ bị mất đi phương hướng, mơ màng hỏi Lục Viễn: “Bác sĩ Lục, anh sống với mục đích gì?”

Lục Viễn sững sờ trước câu hỏi của cô, suy nghĩ trong chốc lát, theo bản năng trả lời một câu: “Vì chữa trị thôi.”

Nói xong, bụng của Lục Viễn kêu lên.

“Hi hi.” Tất cả cảm xúc đau thương đều bị người đàn ông trước mắt làm biến mất. Cô cười cười, đột nhiên nói với Lục Viễn: “Cảnh sát Tần nói anh rất nổi tiếng trên mạng, người ta gọi anh là ”chuyên gia chữa trị“, tôi cảm thấy rằng tôi cũng có thể được chữa khỏi.”

Lục Viễn nhíu mày, sờ bụng một cái, vui mừng nói: “Rốt cuộc cô cũng khám phục tôi rồi.”

“Không phải.” Văn Thố lắc đầu một cái, giải thích: “Gặp lại anh tôi chỉ muốn, giống như anh vậy, kẻ ngu cũng còn có thể sống, liền cảm thấy có thể được chữa khỏi.”

“...”

Hai người cũng không ở trong nghĩa trang quá lâu. Văn Thố dọn dẹp sạch sẽ mộ của Vạn Lý, rồi hai người rời đi.

Khi lên núi thì chưa có cảm giác đáng sợ như vậy, khi xuống núi Lục Viễn mới không dám trở về. Chỉ sợ vừa quay đầu lại sẽ nhìn thấy thứ không nên thấy.

Trên nguyên tắc, nếu là bác sĩ, Lục Viễn phải là một con người kiên định theo chủ nghĩa duy vật. Nhưng loại cảm giác quỷ quái này, cho tới bây giờ trong mỗi người đều có tâm ma, nếu càng sợ hãi, thì sẽ càng thấy được.

Văn Thố vẫn bình tĩnh, tự nhiên đi trước mặt anh, làm đàn ông, dù anh có sợ hãi cũng không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không cô gái có miệng lưỡi sắc sảo này sẽ cười nhạo anh.

Hai người đi hơn nửa giờ mới xuống núi. Đường Cửu Đồng Sơn này gần với đường cao tốc ngoại ô. Xe đi qua đi lại rất nhanh chóng. Căn bản không hề có xe taxi.

Lục Viễn tuyệt vọng nhìn những chiếc xe đi qua đi lại, nói với Văn Thố: “Hay cô bắt chước giống trên phim ảnh, sử dụng mỹ nhân kế, khoe chân để gọi xe đi?”

Văn Thố liếc mắt nhìn anh: “Anh thấy mấy cái xe kia đi nhanh như vậy, nếu tôi để lộ hết chân ra ngoài, liệu chân tôi vẫn còn chắc?”

“Vậy cô nói nên làm thế nào?”

Văn Thố nhìn bốn phía xung quanh một lát. Cuối cùng dừng lại ở một chiếc xe cảnh sát cách đó không xa.

Trên xe cảnh sát có đèn báo hiệu lóe lên, cho thấy là có cảnh sát đang đi trực.

“Hay chúng ta nhờ cảnh sát đưa chúng ta trở về?”

Lục Viễn thấy ý nghĩ viển vông của Văn Thố, nói: “Đừng có điên, mấy cảnh sát chỉ chờ phạm nhân trở về thôi. Chúng ta cũng không phải là phạm nhân.”

Văn Thố đảo mắt. Thấy vẻ mặt giả hoạt, Lục Viễn cảm thấy có chút quen thuộc, cảnh giác nói: “Cô đang nghĩ làm gì?”

Văn Thố không trả lời anh.

Chỉ thấy Văn Thố đưa hai tay vào trong tóc của cô, liền xõa tóc sang hai bên. Sau đó cô cởi hai nút cài áo đầu tiên ra. Để lộ dây áo trong bên phải.

Sau đó, Văn Thố ngẩng đầu lên nhìn Lục Viễn một lúc. Dịu dàng chỉnh sửa tóc lại cho Lục Viễn một chút, nâng mắt kính lên thay anh. Cuối cùng chắc chắn nói: “Nhìn như vậy cũng có chút đẹp trai. Hình tượng này rất hợp, rất giống kiểu mặt người dạ thú.”

“Cái gì?”

Thậm chí Lục Viễn cũng không kịp hiểu rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Văn Thố vội trở nên hốt hoảng. Nhắc chân chạy về phía xe cảnh sát gần đó.

Vừa chạy vừa hô to: “Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Cô vừa kêu vừa khóc, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Anh cảnh sát, cứu tôi với...”

“...” Nhìn cảnh này, Lục Viễn rất khâm phục tài diễn kịch của cô.

Đứng im một chỗ, ngơ ngác nhìn về phía ba người cảnh sát đang từ từ xuống xe. Một người trong đó vội cởi áo khoác cảnh phục choàng lên người Văn Thố. Hai người kia về mặt giận dữ đi tới chỗ Lục Viễn.

Một người cảnh sát kêu to: “Đứng lại! Không được chạy!”

Lục Viễn cũng không biết mình đã làm gì, khi nghe thấy bốn chữ này, theo bản năng chạy trốn về hướng ngược lại...

Cuối cùng Lục Viễn và Văn Thố cũng được đưa trở về, từ một vùng ngoại ô rất xa, chở hai người về nội thành.

Điều mà Lục Viễn hoàn toàn không ngờ được, chính là dùng phương thức này.

Anh vốn là một bác sĩ, thậm chí còn là một người rất gương mẫu, nổi tiếng là chuyên gia trên mạng, giờ lại bị bắt mà không có lý do. Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên anh bị còng tay, không phải bạo lực, chính là đang bị bắt giữ, còng tay như tội phạm.

Lục Viễn suy nghĩ một lúc, khóc không ra nước mắt.

Bởi vì đây chỉ là đường cùng rồi. Mặc dù hai người được đưa trở về nội thành, nhưng những cảnh sát kia còn không chịu tha cho bọn họ. Bất đắc dĩ Lục Viễn mới phải gọi cho Tần Tiền.

Chỉ có thể nhờ Tần Tiền giúp một tay, năn nỉ một chút rồi.

Tên Tần Tiền này, vốn rất tốt tính, nhưng rất thích ngủ. Nửa đêm tự nhiên bị đánh thức, sẽ vô cùng tức giận. Hắn vội vã chạy tới đồn cảnh sát, vừa nhìn thấy Lục Viễn, tức giận đến run lên, chút nữa là muốn nhổ nước bọt vào mặt anh rồi.

Hắn chống nạnh, tức giận mắng anh: “Đầu óc cậu chứa phân sao? Hơn nửa đêm mà một xu cũng không có, đi nghĩa trang Cữu Đồng Sơn! Coi như cậu không có tiền, gọi xe đến nhà tôi, tôi trả cho cậu không được à? Nếu không gọi điện thoại cho tôi, cậu sẽ chết à? Cậu có chủ ý xấu xa gì phải không?”

Lục Viễn cảm thấy mình chui xuống lỗ cũng không hết oan uổng. Kể từ khi dính vào cô Văn Thố này, anh không hề gặp phải một chuyện tốt nào.

“Cô ta không cho tớ phản đối. Nhất định làm theo ý mình, còn chưa nói gì với tớ, đã trực tiếp thực hiện. Tớ còn không biết chuyện gì đã xảy ra nữa.”

Tần Tiền nhú mày: “Cậu nói ai vậy?”

Về mặt Lục Viễn đau khổ nói: “Còn có thể là ai đây, là người cậu giới thiệu, đại tiểu thư Văn ạ!”

Tần Tiền vừa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Văn Thố ngồi ở bên kia đã hại Lục Viễn vô cùng thảm hại.

Anh thở dài: “À tớ hiểu, là cô ấy không bình thường. Cậu đợi một lát nữa, tớ sẽ tìm người nói giúp, để cho hai người về nhà.”

Tần Tiền kéo Lục Viễn ngồi đối diện Văn Thố. Lục Viễn nhăn nhó nhìn Văn Thố, Văn Thố gây ra nhưng trái lại đáng vẻ rất vui mừng.

“Sao cô còn có mặt mũi để cười chứ?” Lục Viễn không chịu đựng được nói: “Cô đã hại tôi rất thê thảm có biết không?”

“Vậy tôi khóc anh sẽ vui mừng sao?” Văn Thố hỏi anh.

“Thôi, không thể nào nói cho cô tỉnh ra được.”

Văn Thố cười: “Anh nói tiếng chó cũng được, tôi sẽ cố gắng giả vờ như tôi nghe không hiểu.”

“Cô...”

Lúc đó, Tần Tiền đi tới cùng với một cảnh sát béo phệ. Anh nói với âm thanh rất lớn, nghe Tần Tiền giải thích, tức giận nói to: “Thật hoang đường! Trêu người chúng tôi sao? Tôi không giáo huấn dạy dỗ bọn họ, thì tôi không phải là cảnh sát! Hừ!”

Sau khi Lục Viễn nghe xong lời này, trong lòng rất hồi hộp và giật mình. Giống như học sinh cấp một mắc sai lầm, vội vàng cúi đầu xuống.

Lục Viễn chỉ liếc mắt nhìn tên cảnh sát to con bước tới. Hai tay anh ta nắm thành quyền, thấy hai nắm đấm sẽ phải đâm vào mặt Văn Thố nhưng lại đâm xuống bàn. Lục Viễn nghĩ thầm lực này không hề nhẹ, đoán chắc cái bàn cũng phải nát.

Khi thấy anh ta đâm lên bàn, Văn Thố nhìn chăm chăm với đôi mắt e thẹn, nhút nhát liếc mắt nhìn tên cảnh sát to lớn kia.

Cô xoa tóc dài xuống, cùng với gương mặt trắng trẻo xinh đẹp, nhìn qua sẽ thấy mang theo vài phần duyên dáng và yếu đuối.

Tên cảnh sát kia ngẩng người ra nhìn cô. Nhỏ giọng rửa thầm mình.

Đột nhiên, cú đâm của anh ta mất phương hướng, chột đập mạnh trước mặt bàn Lục Viễn. Sức lực này làm bút trên bàn bị văng ra ngoài hết.

Mang theo khí thế của sấm vang chớp giật, anh ta lớn tiếng la mắng Lục Viễn:

“Này! Anh kia! Chuyện gì đã xảy ra? Một người đàn ông đưa một cô gái ra ngoài, tiền cũng không mang đi! Làm hại người ta phải sử dụng cách này mới có thể về được nhà, anh không cảm thấy xấu hổ sao?”

4. Chương 4

Sau khi nộp tiền phạt, cuối cùng hai người cũng đi ra khỏi đồn cảnh sát. Văn Thố vốn là muốn chào hỏi Lục Viễn. Ai ngờ người này vừa nhìn thấy cô, đã chạy biến mất.

Đêm dài đằng đẵng, quang cảnh thành phố hòa cùng bầu trời rộng lớn. Văn Thố nhìn bóng dáng biến mất rất nhanh của Lục Viễn. Chính cô cũng không biết, sau khi Vạn Lý đi, cô vẫn có thể thoải mái như vậy.

Mẹ Văn Thố không thấy Văn Thố về nên không ngủ được. Khi nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát, bà đã suy nghĩ rất nhiều điều có thể xảy ra. Thấy con gái đã bình an vô sự, đối với bà mà nói đã là tin tốt nhất rồi.

Bà lái xe đưa Văn Thố về nhà. Màn đêm cũng dần buông xuống. Mặc dù mưa đã tạnh, nhưng đường đi vẫn trơn ướt. Rạng sáng, ngoài đường không có nhiều xe, tốc độ đi xe cũng nhanh hơn, vũng nước trên đường phản chiếu chiếc xe giống như ánh sáng lướt qua.

Không khí trong xe có chút lúng túng, Văn Thố vẫn ngồi ghế sau không phản ứng gì. Mẹ cô sợ cô lại suy nghĩ lung tung, mở radio trên xe, cố gắng thay đổi tâm trạng của cô.

Trong radio vang lên. Phát thanh viên có giọng nói ngọt ngào dễ nghe, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Sắp đến đỏ, mẹ cô vẫn thấy buồn bã, con gái nghe radio đột nhiên nhếch khóe miệng nở nụ cười. Cười một lúc lâu, thậm chí cô cảm thấy hơi xúc động. Sau khi Vạn Lý chết, Văn Thố chỉ cười nụ cười giả tạo, cười khổ, vẻ ngoài đang cười nhưng trong lòng lại không như vậy. Đường như đã quên mất nụ cười thật sự.

“Nghĩ đến chuyện gì vui hả?” Mẹ cô hỏi.

Văn Thố lấy tay chống cằm, khóe miệng nở nụ cười thần nhiên nói: “Có cái này rất hay, chính là vừa rồi ở đồn cảnh sát đi chung với con có một người bị bắt.

Người như vậy cũng có thể sống tốt được mà bây giờ mấy chương trình radio có trình độ thật là kém.”

Mẹ cô nhớ tới người có dáng vóc cao ráo, tướng mạo tuấn tú, nhìn qua phong độ vô cùng trí thức, hai mắt chột sáng lên: “Cậu con trai kia là ai? Hai đứa quen nhau à? Nghe nói là bác sĩ. Chắc là đang đi học, nhìn rất trí thức.”

Văn Thố nhìn mẹ với ánh mắt nhìn thấy người ngoài hành tinh nói: “Con người ngu ngốc như vậy mà mẹ lại nói anh ta nhìn trí thức, mẹ bị đau mắt à?”

Mẹ cô nhăn mày: “Cái con bé này, nói linh tinh, lại nói người ta như vậy.”

Văn Thố bĩu môi, đầu dựa vào cửa xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, không yên lòng trả lời: “Con cũng chẳng biết mình thế nào nữa.”

Thấy dáng vẻ yên lặng của Văn Thố đã thành thói quen, bà cũng không để trong lòng. Mẹ cô cẩn thận nói: “Hôm nay mẹ rất vui. Rất cuộc con cũng chịu quen người khác.”

Văn Thố quay đầu lại, nhìn được ý vị sâu xa của mẹ: “Con với mẹ có suy nghĩ hoàn toàn khác nhau. Mẹ đừng nằm mơ, cả đời này con sẽ không yêu ai nữa. Chỉ Vạn Lý là đủ rồi.”

Mẹ cô trầm mặc, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Cả đời này còn rất dài, sau này làm sao biết được?”

Văn Thố trừng mắt nhìn, yên lặng một hồi, sau đó nghiêm túc nói với mẹ: “Con nhìn thấy mẹ mới nhận ra rằng, thật ra cả đời cũng không quá dài, chỉ đủ yêu một người như vậy mà thôi.” Cô mấp máy môi, cổ họng hơi nghẹn lại: “Mẹ, nếu như yêu một người dễ dàng như vậy, tại sao đã nhiều năm rồi, mẹ vẫn chỉ có một người?”

Mẹ cô không nói nên lời.

Về đến nhà, mẹ cô hoàn toàn không nói câu nào nữa. Chỉ yên lặng trở về phòng.

Văn Thố biết là cô đã nói sai, làm tổn thương mẹ.

Văn Tĩnh, mẹ của Văn Thố vốn là một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ. Rất nhiều người không thể hiểu được, một người phụ nữ xinh đẹp lại không muốn tái giá, tại sao lại phải tự làm khổ mình như vậy. Theo lời của mẹ mà nói, đó chính là vì làm mẹ thì phải mạnh mẽ.

Năm đó biết tất cả chân tướng sự việc, còn quên mình vì tình yêu sinh ra Văn Thố. Người kia không hề quan tâm đến bà nên ly hôn.

Rõ ràng bà cũng là người bị hại, cuối cùng lại thành người thứ ba.

Khi bà mang thai Văn Thố có mở một thẩm mỹ viện, bán đồ mỹ phẩm, trang điểm, kiếm được không ít. Nhưng lại gặp một người không hề yêu mình, cũng không chấp nhận con gái của chính mình.

Có lẽ ông trời đang trêu đùa số phận của bà, hai mẹ con đều thất bại dưới một chữ “tình”.

Từ nhỏ, Văn Thố đã rất khác thường và hiểu chuyện, chưa bao giờ nói tới những chuyện cũ làm tổn thương đến mẹ. Sau ba năm, một lần nữa cô lại nhắc đến những chuyện cũ kia.

Mỗi lần nhắc lại đều đau đớn vô cùng, tỉnh lại thấy mẹ khóc, Văn Thố cảm thấy mệt mỏi.

Rất nhiều việc cô thật sự không muốn đối mặt, nhưng lại không thể không đối mặt với nó.

Tiếng dép kêu loạt xoạt, cô đứng ở cửa phòng mẹ rất lâu. Nhưng cô không có dũng khí để gõ cửa phòng.

Cuối cùng mẹ cô mở cửa phòng ra. Bà nhìn thấy Văn Thố cứ đi qua đi lại.

Mẹ cô vẫn còn xinh đẹp, rạng ngời, nhưng gần đây dường như bà đã già đi rất nhiều.

Văn Thố thấy rất đau lòng, cổ họng nghẹn lại: “Con xin lỗi mẹ.”

Bà rơi nước mắt, đưa tay xoa đầu Văn Thố, nét mặt không chút sức sống.

“Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ mẹ đã không còn nghĩ đến người đó nữa. Văn Thố, không phải mẹ vẫn chỉ nghĩ đến con thôi sao? Cho nên con hãy hứa với mẹ, phải sống thật tốt.”

Mẹ cô vuốt nhẹ mái tóc của Văn Thố, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương, tha thứ và mong đợi.

Đó chỉ là vẻ mặt rất bình thường của người mẹ, khiến cô cảm thấy lòng mình đau xót.

Mỗi lần Văn Thố làm việc gì đó ích kỷ, cực đoan, tâm tình luôn thấy áy náy.

Đến đêm, Văn Thố cứ lăn qua lăn lại trên giường, không tài nào ngủ được. Sau khi Vạn Lý chết, cô thường ở trong trạng thái này.

Mất ngủ đối với cô mà nói giống như chuyện cơm bữa rất bình thường.

Cô rời giường, chơi máy tính một lát để giết thời gian.

Không biết thế nào, đột nhiên cô gõ vào thanh công cụ tìm kiếm sáu chữ “Lục Viễn đại học Giang Bắc”.

Sau vài giây, trang tìm kiếm xuất hiện rất nhiều thông tin có liên quan đến Lục Viễn. Phần lớn là trang web học tập và các bài báo.

“Đúng là đồ mọt sách!” Văn Thố nói thầm.

Tiện tay mở ra một bài luận văn anh viết. Văn Thố rất kiên nhẫn, cứ đọc từ trên xuống.

Văn Thố nghĩ, có lẽ cô cảm thấy có chút nhàm chán, mới có thể đi đọc bài luận văn nhạt nhẽo mà vẫn còn sinh lòng. Cô lấy được số điện thoại của Lục Viễn lúc ở đồn cảnh sát. Gọi cho anh một cú điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối được, một câu giới thiệu cũng không có, Văn Thố trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, kiên nhẫn đọc bài luận văn của Lục Viễn: “Theo thống kê, có 30 - 60% tỉ lệ tự sát chưa thành công, 10-14% tự tử không thành công cuối cùng bỏ cuộc, người tự sát không thành công còn nguy hiểm hơn người bình thường gấp 100 lần...” Cô cười cười, hỏi anh: “Những số liệu này anh tự mình đếm sao?”

Nói đến vấn đề trên, Lục Viễn không thoái mái, trả lời: “Người khác nghiên cứu tính toán số liệu, còn tôi chỉ dẫn chứng thôi.”

Văn Thố lại hỏi: “Vậy người khác tự mình tính ra sao?”

“Dĩ nhiên, khoa học rất nghiêm túc.” Lục Viễn nói xong, dường như thấy không cần thiết, nói thêm một câu. “Nói với cô, cô cũng không hiểu đâu.”

Văn Thố cười cười: “Vậy anh có cảm thấy tôi nguy hiểm không?” Một câu có hai ý nghĩa.

Đầu kia im lặng một lát, Văn Thố nghe thấy tiếng hít thở của Lục Viễn, mạnh mẽ mà ôn hòa. Khiến cho người ta thấy yên bình. Cho thấy đó là một người sống rất khỏe mạnh.

Một hồi lâu, Văn Thố nghe thấy đầu kia trả lời hết sức nghiêm túc: “So với cô, con sư tử điên cuồng, vũ khí nguyên tử, bệnh Ebola cũng vẫn còn rất an toàn.”

Văn Thố bị anh chọc cười, không nhịn được liền bật cười: “Bác sĩ Lục, nếu muốn chữa khỏi cho một người, không phải chỉ cần chút nghiên cứu và hiểu biết.”

Văn Thố dừng lại một chút rồi nói: “Tình cảm của con người, là thứ mềm mại nhất trên thế giới này, rất hay thay đổi, cũng khó nắm lấy nhất, ngoài để tâm, không có cách nào có thể biết được.”

“...”

Cúp điện thoại, Lục Viễn buồn bực uống cạn một cốc bia. Sau đó ăn một vài que thịt xiên nướng.

Tần Tiền cũng coi là quên mình bồi quân tử, đã hai giờ sáng rồi. Lục Viễn tự nhiên nổi hứng, nhất định đòi ăn đồ nướng, hai người đi tìm một vài quán ven đường, rồi cuộc tìm được một quán ăn.

“Điện thoại của ai vậy?” Tần Tiền hỏi.

“Còn có thể là ai đây?” Lục Viễn liếc mắt: “Đại tiểu thư Văn.”

Anh vừa uống bia, vừa nghĩ đến việc mình bị phạt: “Thật không nghĩ rằng ngồi xe cảnh sát một lần lại như vậy. Coi như là kinh nghiệm quý báu. Dù thế nào thì đời này tớ cũng không nghĩ rằng mình sẽ biết một cô gái từng trải nhiều chuyện như vậy.”

Tần Tiền nhìn anh, trong ánh mắt thể hiện sự cảm thông: “Người anh em, đừng nản chí, dù sao bây giờ nói gì đi nữa cũng đã muộn, cậu hãy nhận đi.” Tần Tiền đưa cho Lục Viễn một miếng khoai tây, rồi nói: “Xem ra cậu cũng thật thảm hại, không nghĩ rằng cô gái này có miệng lưỡi sắc sảo như vậy.”

Lục Viễn và Tần Tiền khi làm việc cũng xem như là có hợp tác với nhau, Tần Tiền phụ trách rất nhiều khu nhà cao tầng, không biết là ma xui quỷ khiến thế nào, luôn có người nhảy lầu tự vẫn, sau đó Lục Viễn trở thành “Chuyên gia chữa trị” trên mạng, Tần Tiền luôn coi anh là “chuyên gia đàm phán”, mỗi lần gặp phải những chuyện bế tắc, Tần Tiền luôn gọi Lục Viễn cùng với gia đình người định tự sát đến để nói chuyện. Không biết có phải là Lục Viễn thực sự may mắn, mỗi lần anh tới đều rất thành công.

Đối với lần này, Lục Viễn giải thích: “Thật ra thì một người ngồi mấy giờ, rất nhiều người đến sau đều nghĩ thông suốt rồi, xác định là bị người ta dẫn đường. Nếu thật sự muốn chết, vừa đi lên mười mấy giây liền nhảy ngay, vẫn còn ngồi một lúc, điều đó đã nói lên có điểm không ổn.”

....

Chính là bởi vì nguyên nhân này, Tần Tiền mới có thể giới thiệu người cho Lục Viễn, mà Lục Viễn cũng nghe Tần Tiền giới thiệu. Hai người đều theo như nhu cầu. Nếu không hợp tác, lần này Lục Viễn sẽ không thảm hại như vậy.

“Tớ nghĩ cô ấy xinh đẹp như vậy, làm sao có thể dành cho tớ chữa trị được.”

Lục Viễn cực kỳ hối hận, không ngừng đấm ngực liên tục.

Tần Tiền cười thầm: “Không phải cô gái định tự tử này gây phiền toái cho chúng ta sao? Cậu cũng biết, chúng ta vừa xảy ra chuyện như vậy là do cô ta.”

Nhớ tới chuyện công tác, Tần Tiền liền thở ngắn thở dài: “Tớ không thể hiểu nổi, sống cho thật tốt, tại sao lại cứ muốn tự sát. Làm cảnh sát cứ phải đi theo phía sau, cảnh sát chúng ta là trừ bạo an dân, phải trông

nom những chuyện xấu này, hoàn toàn là lãng phí cảnh lực, những người này chính là nhàn quá hóa sợ, cái gì là chứng uất ức, nếu tôi nói, tốt nhất là nên có biện pháp trị liệu thần kinh cho họ.”

Nói tới chuyên môn, Lục Viễn rất nghiêm túc: “Tự sát có thể mang tính chất của bệnh tâm thần nhưng không phải bệnh thần kinh. Chứng uất ức chủ yếu là chứng ngại về tinh thần. Kết quả nghiên cứu cho thấy, người bệnh mắc chứng uất ức bị tổn hại chức năng vùng vỏ não trước trán, hơn nữa quan trọng là đối với tổn hại nhận thức chức năng sẽ làm cho người bệnh bị phụ thuộc nhiều hơn. Dễ sinh ra hành động tự sát.”

Vừa nghe lời nói của Lục Viễn, Tần Tiền vội ngăn cản. “Được rồi được rồi, cái gì mà tổn hại não chứ, tôi phải đi ăn gà hấp lá sen đây.”

“Là chức năng của vùng vỏ não trước trán.”

“Đi trước đã rồi chuyện đó nói sau đi.”

“...” Đột nhiên Lục Viễn nhớ tới lời nói vừa rồi trong điện thoại của Văn Thố.

Muốn chữa khỏi bệnh cho một người cần phải có tâm. Phải làm thế nào đây? Anh nghiêm túc nghiên cứu, đích thân tự mình đi trao đổi, phân tích từng trường hợp một, giúp người khác vượt qua được chứng ngại về tâm lý, làm sao lại không có tâm đây? Chẳng lẽ mỗi lần chữa trị cho một người thì phải yêu đương với người ta sao? Lục Viễn khinh thường bĩu môi.

Cô nói như vậy, là tình yêu chứ không phải là tâm lý học.

Tần Tiền uống một ngụm bia, đột nhiên hỏi: “Vậy cậu nói xem ý của Văn Thố là thế nào? Tôi thấy cô ấy đâu có mắc chứng bệnh uất ức đâu? Mỗi ngày đều đùa giỡn với chúng ta, xem ra còn vui vẻ hơn. Sao lại nhất định làm như vậy với chính mình? Cậu không biết à, sau khi bạn trai cô ấy qua đời, cô ấy đã nhảy ra khỏi cửa sổ, nhảy lầu, xả hơi ga, uống thuốc ngủ, rồi thuốc chuột, nuốt cả kim loại, cắn cổ tay bốn lần, nói tới nói lui cũng phải mười ba lần rồi, cũng do mạng lớn, thế nào cũng không chết được, đều được mọi người cứu kịp.”

Lục Viễn cầm chai rượu, nhú mồm nghe Tần Tiền nói xong, lâu sau mới nói:

“Tôi rất tò mò, người như cô ấy mà cũng có bạn trai.” Lục Viễn tắc lưỡi: “Không trách được người kia chết sớm như vậy, ai mà có thể sống lâu được à? Cậu nói xem, là đàn ông, phải gây ra bao nhiêu tội lỗi, mới có thể yêu được một người con gái như vậy?”

5. Chương 5

Lục Viễn nói xấu sau lưng Văn Thố, dĩ nhiên là Văn Thố không hề biết. Nếu như cô biết được, không biết cô sẽ trừng phạt Lục Viễn như thế nào. Cô gái Văn Thố này có thù tất báo, Lục Viễn hiểu rất rõ.

Lục Viễn say rượu trở về nhà, vừa say vừa mệt, ngã người xuống giường đi ngủ, chưa ngủ được mấy tiếng, Lục Viễn liền bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, Lục Viễn nhú mồm, không nhịn được trách: “Mẹ, mẹ có biết con vừa phải trực đêm hay không, sáu giờ rồi còn gọi điện thoại tới, sao mẹ có thể làm như vậy?”

“Cũng không phải vì con bất hiếu sao? Người ta làm ngày làm đêm là vì có con trai nối dõi tông đường, còn con, ngày đêm làm việc như vậy mà chẳng có kết quả gì.”

“Mẹ, tự trọng đi ạ.”

“Đi chết đi.” Đầu kia truyền đến tiếng cười của mẹ anh. “Con trai, con học tâm lý học, có phải cũng giống như trên TV hay không, nhìn mắt cũng biết người ta đang suy nghĩ cái gì, làm cho mẹ không dám nhìn con rồi.”

Lục Viễn bị đánh thức, anh rời giường: “Mẹ, nhìn qua cũng biết người khác suy nghĩ gì, đó là con giun trong bụng chứ không phải tâm lý học. Ở nhà mẹ ít xem phim truyền hình đi, cẩn thận lại trở thành người già mất trí đấy.”

“Đồ con bất hiếu! Nói ai là người già mất trí hả?” Mẹ của anh khi còn trẻ đã cùng ba anh tay trắng mà dựng nên sự nghiệp, có được gia sản như bây giờ cũng không phải bình thường, có thể lập nên tất cả, chỉ là không thể rửa sạch cái mác phong cách nhà giàu mới nổi.

Nói xong mẹ anh nhớ lại chuyện chính: “Đúng rồi, mẹ tìm con có chuyện. Cuối tuần này về nhà đi, mẹ và cha con rất muốn gặp con.”

Lục Viễn vừa nghe giọng điệu này lập tức cảnh giác: “Hai người lại muốn kéo con về để xem mắt chứ gì?”

“Xem mắt thì sao? Chừng hai năm nữa con cũng ba mươi tuổi rồi, còn không nhanh chóng kết hôn để cho mẹ bông cháu. Thế này phản lại xã hội đấy biết không?”

Lục Viễn nghe bà nói thì nhũn mày: “Mẹ có làm quá lên không vậy?”

“Mẹ mặc kệ, năm nay nếu con không tìm được người yêu để kết hôn, cha mẹ sẽ sắp đặt cho con, con sẽ không có quyền lựa chọn nữa.”

Lục Viễn càng nghe càng nhăn mày, chen vào nói: “Nếu cưới người không phù hợp thì sao?”

“Tiểu tử thôi! Không được nói bậy.”

“Dạ.” Lục Viễn ngoan ngoãn im lặng nghe mẹ thì thầm gần nửa tiếng. Khi chuẩn bị cúp máy, mẹ nói muốn đi chùa để cầu duyên xin may mắn cho Lục Viễn. Lục Viễn cũng không mê tín, đột nhiên nhớ lại một vài chuyện gần đây, dò xét hỏi: “Nếu như luôn gặp phải chuyện xui xẻo, có biện pháp nào có thể hóa giải không mẹ?”

“Là gặp phải tiểu nhân hả?”

Nhớ tới Văn Thố, Lục Viễn kiên định gật đầu: “Đúng là tiểu nhân.”

“Đi chùa. Hoặc là con nói cho mẹ biết tên, ngày mai mẹ sẽ giúp con giải quyết tiểu nhân.”

“Không phải là con, là Tần Tiền. Không cần phải để ý đến cậu ta đâu. Con muốn ngủ, con cúp máy đây.”

“...”

Cúp điện thoại, Lục Viễn đang rất khốn khổ, trần trọc trở mình không ngủ được.

Đành phải ngồi dậy rồi xuống giường. Mặc quần áo xong, điếm tâm cũng không ăn lập tức đến ngôi chùa gần nhất.

Lục Viễn vốn không mê tín, bởi vì gặp phải Văn Thố, lén lút đi đến chùa để cúng bái. Hi vọng sẽ không bao giờ gặp phải Văn Thố nữa.

Kết quả là qua một đêm, Văn Thố đã tới rồi, lại cùng đi với Tần Tiền.

Lục Viễn đành ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ khó nói. Trong chùa, Bồ Tát là già quá lắm cảm rồi sao? Là nghe nhầm nguyện vọng của anh hay là cố ý muốn chinh anh?

Ngày đó Lục Viễn không có lớp cũng không còn công việc, nên đều ở nhà để ngủ. Một hồi chuông cửa dồn dập đánh thức anh.

Lục Viễn đi dép vào ra mở cửa. Vừa đi vừa dụi mắt, mở cửa, anh vò đầu mình rồi bù lên.

Một nam một nữ đứng trước cửa, nam là Tần Tiền, trên người mặc cảnh phục, vừa nhìn thấy Lục Viễn, trên mặt nở nụ cười thích thú.

Mà cô gái bên cạnh Tần Tiền, trên người mặc một cái áo dệt kim màu vàng hổ cổ, phối hợp với váy trắng, chân mang một đôi giày thể thao, phối hợp rất kỳ quái, nhưng khuôn mặt của cô đã hoàn toàn che giấu đi vấn đề phối hợp quần áo.

Cô gái kia chính là Văn Thố.

“Chào buổi sáng bác sĩ Lục.” Khóe miệng Văn Thố cười ngọt ngào, khẽ nghiêng đầu nhìn Lục Viễn, trong nụ cười phẳng phất sự thuần khiết và ấm áp. Nhưng Lục Viễn lại hoàn toàn miễn dịch với nụ cười của cô, tất nhiên không thể làm gì được anh.

“Chào buổi sáng.” Lục Viễn bắt tay cô. Ngay sau đó đưa hai người vào phòng.

Thấy Văn Thố đi một mình ở trước mặt, Lục Viễn lợi dụng cơ hội, nhanh chóng phát hiện được ý đồ của Tần Tiền.

“Chuyện gì xảy ra?” Lục Viễn hạ thấp giọng chất vấn Tần Tiền.

Tần Tiền không biết làm sao. “Tiểu thư Văn tới hòa giải một chút hiểu lầm với cậu, cô ấy muốn xin lỗi cậu. Cậu cũng hiểu mà, cô ấy đến cầu xin tôi nửa ngày, căn bản tôi không có cách nào cự tuyệt.”

Văn Thố đi tới, đưa cho Lục Viễn một túi giấy. “Đây là quà xin lỗi của tôi, hi vọng bác sĩ Lục có thể tha thứ cho trò đùa của tôi.”

“Không có gì đâu.” Lục Viễn nói, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười rất khó coi.

Lục Viễn chỉ tôn trọng cô không có ý khác. Anh tiện tay đặt món quà của cô ở bên cạnh ghế salon trên khay trà. Không hề chiêu đãi khách, lập tức hạ lệnh đuổi: “Hai người tới đây không đúng lúc rồi. Một lát nữa tôi còn có việc phải ra ngoài, không thể chiêu đãi hai người rồi.”

Hai người cũng biết điều đứng lên từ trên ghế salon. Cô đi theo sau lưng Lục Viễn, trầm mặc quan sát nhà ở của Lục Viễn, có một phòng ngủ, một phòng khách. Sàn nhà gỗ thô, chắc bởi vì phòng đã cũ, trang trí cũng có phần cổ xưa, sàn nhà bằng gỗ cũng có chút tổn kém, nhưng trong nhà rất gọn gàng, rất phù hợp với người đàn ông chất phác ngay thẳng này thậm chí có phong cách cá nhân khá ngu ngốc.

Dĩ nhiên trong nhà người đàn ông này cũng không thiếu sách. Trong phạm vi tầm mắt của Văn Thố cơ hồ khắp nơi đều là sách.

Trước khi ra cửa, Văn Thố bị hấp dẫn bởi ngày trong lịch treo tường. Đứng ở đó nhìn hồi lâu, cho đến khi Tần Tiền gọi cô mới rời đi.

“Bác sĩ Lục, thật ra thì tôi hâm mộ anh. Hi vọng anh không cần bởi vì chuyện lúc trước mà chán ghét tôi.” Văn Thố trịnh trọng nói với Lục Viễn, nét mặt rất chân thành. Lục Viễn suýt nữa bị mắc lừa.

“Ha ha.” Lục Viễn cười gượng: “Thật ra thì con người của tôi cũng có rất nhiều khuyết điểm, không đáng để được hâm mộ.” Ý của tôi là cô hãy tha cho tôi đi!

Dĩ nhiên Văn Thố nghe hiểu được ý trong lời nói của anh, nhưng cô chính là đã hiểu nhưng cố tình giả bộ không hiểu: “Bác sĩ Lục nói như vậy tôi rất yên tâm, sau này anh hãy chỉ giáo nhé!”

Nói xong cô xoay người đi. Chỉ nghe sau lưng Lục Viễn rướn cổ lên kêu: “Vẫn còn muốn chỉ giáo sao?”

.....

Khi hai người đi, Lục Viễn nhìn sách một hồi thì cảm thấy đói bụng. Tù tiện mặc một bộ quần áo rồi ra ngoài mua đồ ăn. Nửa giờ sau, Lục Viễn đã ăn uống xong.

Còn chưa vào cửa nhà, liền bị một người phụ nữ tóc dài ngồi ở hành lang dọa hết hồn.

Tóc cô gái đó rất dài, xõa xuống trên vai giống như một khối tơ lụa màu đen, nhìn qua hết sức u ám. Lục Viễn lấy can đảm đi về phía trước hai bước, rồi nhìn qua cách ăn mặc mới phát hiện là Văn Thố.

“Cô... Tại sao cô lại về đây...” Lục Viễn bị dọa, nói lắp ba lắp bắp.

Văn Thố ngẩng đầu lên nhìn Lục Viễn, nói: “Tôi vẫn ở đây mà, tôi hiểu rõ anh là không muốn nhìn thấy tôi nên nói dối, thật ra thì hôm nay anh căn bản không có việc gì, đúng không?”

“Cô...Làm sao cô...biết?” Nói xong Lục Viễn như tự tát vào mặt mình.

“Tôi nhìn ngày trên lịch làm việc của anh, không có hôm nay.” Văn Thố vỗ mông, đứng lên.

Lục Viễn nhú mày, thật sự không hiểu nổi cô gái này rốt cuộc muốn thế nào. “Tại sao cô vẫn chưa về nhà?”

“Không phải là còn chưa được bác sĩ tha thứ sao? Nào dám đi a.” Văn Thố dạo bước đi tới bên cạnh Lục Viễn, ngược đầu, tò mò nhìn Lục Viễn từ trên xuống dưới, như một con cún bên cạnh người tới người lui. “Bác sĩ Lục phải cao 1m8 ấy nhỉ, thật sự rất cao.”

Lục Viễn không muốn nói chuyện với cô, cau mày lạnh lùng nói: “Tôi nói là tôi đã tha thứ cho cô rồi.”

Văn Thố nhìn xuống mặt đất một lúc lâu mới chậm rãi nhìn lên, mắt của cô đen tròn, giống như trẻ con, cho nên mới có cảm giác vô tội, làm cho người ta cảm thấy thương hại.

“Thật ra thì mấy năm nay tôi tiếp xúc với rất nhiều bác sĩ tâm lý và cảnh sát.” Văn Thố suy nghĩ, đột nhiên hỏi Lục Viễn: “Đàn ông các anh có phải đều thích đóng vai như vậy hay không, cứu phụ nữ ra khỏi bóng tối, tự cho đó là anh hùng?”

Bởi vì câu nói này, lần đầu tiên Lục Viễn nghiêm túc nhìn thẳng Văn Thố. Anh nghĩ hồi lâu, mới nói với Văn Thố: “Tôi không muốn đóng vai anh hùng gì cả. Tôi chỉ thấy rất thích thú, muốn thử một chút mà thôi. Tôi cũng không vĩ đại và nhiều chuyện như vậy.”

“À.” Văn Thố cười: “Ngược lại rất thẳng thắn.”

Nói xong, cô tự nhiên nắm tay áo của anh. Rồi nhặt túi của mình dưới đất, không quay đầu lại chuẩn bị rời đi. Khiến cho Lục Viễn khó hiểu.

Thật là một người kỳ quái.

Sống 28 năm rồi, lần đầu tiên Lục Viễn gặp phải cảm giác như vậy.

“Bác sĩ Lục, tôi vẫn sẽ tới tìm anh.” Trước khi xuống lầu, đột nhiên Văn Thố quay đầu lại nói.

“Cái gì?” Lục Viễn không dám tin: “Cô còn muốn tới?”

Nghĩ đến việc từ khi gặp phải cô gái này mình đã gặp phải xui xẻo liên tiếp nên theo kinh nghiệm, trong lòng Lục Viễn vẫn còn sợ hãi, về mặt đưa đám nói: “Rốt cuộc tôi có cái gì hấp dẫn cô, cô nói ra đi, tôi có thể thay đổi được không?”

Nhìn dáng vẻ sống không bằng chết của Lục Viễn khiến Văn Thố cảm thấy khá nhục nhã. Cô xinh đẹp như vậy là độc nhất vô nhị. Cô đứng ở một góc cầu thang, yên lặng nhìn Lục Viễn hỏi: “Anh thật sự chán ghét tôi như vậy?”

“Đúng vậy!” Lục Viễn không nghĩ ngợi liền thốt lên, trả lời xong, lập tức cảm thấy như đang chọc vào tổ ong vô vè, lập tức giải thích: “Không phải, ý của tôi là tốt nhất về sau cô cứ coi như không quen biết tôi.”

“...”

Sau khi rời khỏi nơi ở của Lục Viễn, Văn Thố đi dạo một mình rất xa.

Một người đi bộ ở cầu Giang Bắc, dọc đường không để ý sẽ vô tình lọt vào ống kính của khách du lịch. Nhìn xung quanh có nhiều nụ cười mặt mũi và xấu hổ.

Cầu Giang Bắc là cây cầu có đường sắt đôi đầu tiên. Rất nhiều chương trình truyền hình được quay ở đây, mang nhiều ý nghĩa lịch sử.

Mọi người đều truyền tai nhau một huyền thoại ở đây, nếu chàng trai và cô gái cùng đi trên cầu Giang Bắc này, hai người sẽ sống hạnh phúc suốt đời bên nhau.

Khi cô đi chung với Vạn Lý, Văn Thố đã từng rất nhiều lần muốn tới đây, nhưng hai người luôn vô tình không thể đi được.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là số mệnh.

Văn Thố an tĩnh đi trên cầu Giang Bắc với thành cầu bằng đá. Sông lớn chảy về phương xa, mây mù mịt, trên mặt sông có vài chiếc tàu chèo hàng và du thuyền, tàu đang hoạt động bên bờ, mọi thứ đều trật tự.

Từng cơn gió nổi lên, tóc Văn Thố bay lất phất, Văn Thố nhìn ra xa.

Văn Thố đang đứng bên cạnh một đôi tình nhân trẻ tuổi, hình như đang cãi nhau.

Cô gái bĩu môi oán trách: “Sao anh lại vô dụng như vậy, mới công em được một chút đã mệt rồi?”

Văn Thố nghe cuộc nói chuyện của hai người kia, đoán rằng hai người đang làm theo như truyền thuyết.

Người con trai kia có lẽ đã thật sự mệt mỏi, ôm bạn gái nói: “Nếu không em công anh đi, dù sao cũng là công sang bên kia cầu, ai công cũng được mà.”

Cô gái cười lớn. Hai người cãi nhau âm ỹ khiến Văn Thố không nhịn được bỏ đi.

Văn Thố cảm thấy trong nháy mắt như bị kim châm vào, trái tim chợt đau nhói, ngay sau đó lại khôi phục tinh thần.

Cô nghĩ, có lẽ là cô đã bị bệnh rồi, bệnh không biết là nặng hay nhẹ, cô cứ như vậy, đêm ngày qua ngày.

Cô chống tay lên, ngồi lên thành cầu, hai chân đung đưa thoải mái.

Biết rằng sẽ làm phiền Lục Viễn, nhưng cô vẫn bấm gọi cho Lục Viễn, không có nguyên nhân, chỉ là tùy hứng.

“Bác sĩ Lục, hiện tại tôi đang ngồi ở trên cầu, còn rất cao, không biết nhảy xuống có thể chết luôn được không?” Văn Thố nói vào điện thoại, khiêu khích: “Anh không phải là chuyên gia chữa trị sao? Tôi muốn chết, liệu anh có tới không?”

Lục Viễn yên lặng chừng nửa phút. Cuối cùng, anh cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Ở đâu?”

Văn Thố hài lòng nói: “Cầu Giang Bắc.”

Sau khi nghe câu nói của Văn Thố, Lục Viễn không nhịn được tức giận, quát vào điện thoại: “Văn Thố, mẹ kiếp! Cô cứ làm vậy thử xem!”

6. Chương 6

Lục Viễn ngồi trên xe taxi, dọc đường có nhiều đèn đỏ, Lục Viễn càng chờ đợi, càng thấy da đầu tê dại, giờ tay ra mới phát hiện ra lòng bàn tay toàn mồ hôi.

Giang Bắc và quê của anh hoàn toàn khác nhau. Ở đây dân cư đông đúc, giao thông chật chội, vật giá tăng cao. Cả nước rất nhiều thành phố lớn đều giống nhau. Cũng không tính kỹ được, nhưng nhiều điều khiến cho người ta đều trở nên mơ mộng.

Từ khi còn đi học, chứng kiến không ít bạn bè tìm được việc làm, rồi kết hôn, có gia đình, chỉ có anh, cũng không biết mình đang làm gì, một mình kiên trì đến hôm nay.

Năm thi tốt nghiệp trung học, nguyện vọng duy nhất của Lục Viễn chính là thoát khỏi tầm tay của cha mẹ, cho nên anh đã lựa chọn đến Giang Bắc. Đại học Giang Bắc là đại học tốt nhất ở đây, anh muốn tới đại học Giang Bắc để học chuyên ngành tài chính, không biết trời xui đất khiến thế nào lại quyết định học chuyên ngành nghe nói là tốt nghiệp đồng nghĩa với thất nghiệp – Tâm Lý Học.

Lúc đầu chỉ học vui thôi, sau đó càng học càng thấy thú vị, rồi trở thành bác sĩ. Về sau Lục Viễn cũng muốn ở lại trường, anh chỉ hy vọng có thể đi tiếp trên con đường Tâm Lý Học này, giống như thầy của anh, học tập và nghiên cứu chữa trị cho nhiều người.

Việc trở nên nổi tiếng thì anh không hề nghĩ tới. Chỉ là giải thích được tâm lý thất tình, lên diễn đàn tình yêu, trợ giúp rất nhiều người bởi vì thất tình mà trở nên khổ sở, nên anh được gọi là “Chuyên gia chữa trị”.

Sau khi nổi tiếng, giáo sư nghiêm túc nói chuyện với anh, ý vị sâu xa hỏi anh:

“Lục Viễn, cậu có nghĩ tới hay không, sau khi tốt nghiệp, cậu định làm gì? Tham gia chương trình khắp nơi, với những gì cậu đã học được, đây là điều cậu muốn sao?”

Lục Viễn thấy lúng túng. Anh không muốn nổi tiếng, cũng không cần nổi tiếng để mang đến những tiêu cực mà nó đem lại. Bốn chữ đối với anh mà nói, là tế nhị mà lúng túng.

Anh nghĩ ra rất nhiều tình huống xảy ra trong tương lai, điều duy nhất không nghĩ tới, đó là bị một người muốn tự sát dẫm mũi.

Khi anh vội vàng tới cầu Giang Bắc, Văn Thố vẫn ngồi trên thành cầu, có vẻ như cô cũng nhìn thấy anh.

Giờ phút này, ánh mắt của Văn Thố nhìn qua rất mờ ảo, cô tựa như đang nhìn anh, nhưng trong ánh mắt ấy như không có anh. Đột nhiên, cô đứng lên thành cầu.

Cô nhón chân lên, chân vừa dài vừa mịn màng, như phong thái của một vũ công ba lê xinh đẹp.

“Bác sĩ Lục, anh tới rồi?” Trong lời nói của cô có chút mừng rỡ.

Nhưng Lục Viễn thì không thể cười nổi. Anh đứng ở bên cạnh thành cầu, tay khoanh trước ngực, thấp giọng nói: “Phải chăng kiếp trước tôi đã giết cả nhà cô sao? Làm sao cô cứ như âm hồn bất tán vậy?”

Văn Thố không để ý tới lời nói của Lục Viễn. Cô chỉ đắm chìm trong thế giới của mình. Cô nhìn xuống Lục Viễn, giọng nói ôn hòa hỏi: “Nghe nói anh chuẩn bị coi tôi là đề tài luận văn tốt nghiệp của anh?” Hỏi xong còn nói thêm một câu: “Tôi rất điển hình, giống như một cô gái nhà giàu, muốn chết cũng không chết được.”

Nói xong, cô nở nụ cười, khóe mắt lại mang theo một vẻ đau buồn không rõ rệt.

Cô giơ tay lên, lấy tay che mắt phải, lạnh nhạt nói: “Trước đây khá lâu rồi, tôi có xem qua một bộ phim, nữ chính có con mắt trái, có thể nhìn thấy ma. Tôi thật sự rất hâm mộ nhân vật đó.” Cô mấp máy môi, tiếc nuối nói: “Nếu như tôi cũng có thể nhìn thấy ma thì tốt biết mấy, vậy là tôi có thể nhìn thấy anh ấy rồi.”

Lục Viễn thật sự không thể hiểu nổi người phụ nữ này. Hoàn toàn khiến cho người ta không tài nào hiểu được. Đứng cùng cô, vĩnh viễn cũng không biết được, đại não của cô sẽ chi phối cô làm ra chuyện kinh động nào nữa?

Lục Viễn là một nhà nghiên cứu tâm lý học, theo như những gì mình biết, anh nên kiên nhẫn và tình cảm hơn người khác. Nhưng giờ phút này, anh thật khó không ra nước mắt.

“Tiểu thư Văn, cô xem hiện tại tôi có tâm trạng để nghe cô nói những lời này sao?”

Vội tới đây, Lục Viễn còn đi nhầm giày, hơn nữa còn cùng một bên chân, đều đi thành chân trái. Bây giờ anh không hề có tâm trạng nghe Văn Thố nói về những thứ phim ảnh kịch tính kia. Cũng không muốn nhìn mái tóc dài, váy áo của cô vì gió mà bay lên.

“Đừng làm vậy. Tôi không muốn tới đồn cảnh sát nữa đâu.”

Văn Thố cười: “Nếu anh muốn như vậy, tôi sẽ không phụ lòng anh mà nhảy xuống dưới.”

Lục Viễn lại nói một câu thô tục, từ khi quen biết Văn Thố, anh đã nói tục rất nhiều lần: “Cô bị thần kinh à?”

Nói xong, anh không quan tâm Văn Thố có đồng ý hay không, Lục Viễn bước một bước dài tiến lên, định tóm lấy cổ chân của cô, ai ngờ cô nhấc chân lên, Lục Viễn không bắt được.

Lần này hoàn toàn làm cho Lục Viễn thực sự tức giận, cũng không nghĩ đến hình tượng của mình và động tác mạnh bạo. Lục Viễn nhanh chóng định bắt lấy cánh tay của cô, không ngờ cô lại tránh đi, khiến anh túm vào váy của cô kéo rách “Xoẹt”. Giờ phút này, chiếc váy mỏng manh trên người Văn Thố giống như đang run rẩy, một vết rách dài lộ ra quần lót bên trong.

Nhân lúc Văn Thố đang che đi chiếc váy rách, Lục Viễn vội kéo cô xuống.

Hai người cùng ngã xuống, lăn hai vòng trên mặt đất. Cuối cùng, Lục Viễn vừa chống tay lên, Văn Thố liền ngã lên người anh.

Vết rách trên váy càng mở lớn hơn, nửa bên quần lót của Văn Thố đều lộ ra ngoài. Lục Viễn nhìn thấy sợ hãi, con người như muốn nhảy ra ngoài. Theo bản năng, anh cố gắng che chỗ rách của cô không nên lộ ra ngoài.

Tay vừa mới để vào mới ý thức được cử chỉ này quá bỉ ổi. Đang chuẩn bị rút về, lập tức có một người đàn ông nói lớn, mang đầy giọng Giang Bắc.

“Các người làm cái chi vậy? Có xấu hổ hay không? Các người kích thích quá đến điên rồi sao? Muốn làm chuyện này sao không thể đi thuê phòng a!”

Lục Viễn vội vàng đứng lên, nhỏ nước bọt, mắng thăm: đây thực sự là một kịch bản hoàn hảo a. Có thể mang ra để làm thành phim được.

Lục Viễn cố gắng giải thích cho người đàn ông kia: “Đại ca! Chuyện không phải như chú nghĩ đâu ạ, đây chỉ là sự hiểu lầm thôi, tôi thực sự không làm gì với cô ta cả, tôi thấy cô ta còn rất sợ, còn không đứng lên nổi!”

“Táp—” Lục Viễn vừa nói xong. Lập tức bị một cái tát vào mặt. Vẻ mặt kinh ngạc nhìn người con gái trước mắt. Chỉ cách có mười mấy cm, cô ngang nhiên đứng ở đó, một tay nắm lấy phần váy bị rách, một tay tát thẳng vào mặt anh. Thật quá vội vàng.

“Anh đang xỉ nhục tôi, nói tôi không có sức quyến rũ ư?”

Lục Viễn thật là gặp xui quá rồi, oan uổng nói: “Tại sao tôi lại xỉ nhục cô?”

Văn Thố nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Anh nói anh thấy tôi không đứng lên nổi.”

“Mẹ kiếp!” Lục Viễn nói: “Tôi vừa nhìn thấy cô ngã vào người tôi, như vậy là không phải cô cố ý sao?”

“Táp—” Lại một cái tát vào mặt anh.

“Đồ lưu manh!”

“...” Lục Viễn khóc không ra nước mắt, vội bỏ cuộc: “Kiếp trước tôi đã tạo phải nghiệt gì? Mà lại biết được cô? Cố cứ nhảy đi, tôi mặc kệ cô.”

Nói xong, Lục Viễn đi lại giày của mình, không quay đầu lại rời đi.

“Này!” Văn Thố gọi sau lưng anh, giọng nói truyền vào tai của Lục Viễn chỉ nghe thấy: “Lục Viễn, có phải anh cứu tôi là để lập công phải không?”

Lục Viễn cũng không quay đầu lại, giơ một cánh tay cao lên, đưa ngón trỏ ra, đưa qua trái phải, sau đó cắn răng nói: “Giờ này phút này, nếu tôi có ý nghĩ xấu xa, kiếp sau tôi sẽ là súc sinh!”

Văn Thố nghĩ, ngày trước cô bị bạn bè nói là mắc “bệnh công chúa”, đây là một loại bệnh vì vẻ đẹp bên ngoài.

Bởi vì xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đều được người ta nâng niu, che chở. Cho dù phạm sai lầm cũng sẽ được tha thứ, dù có giận dữ đến đâu, nũng nịu một chút cũng có thể ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng hôm nay, khi cô đụng phải một người đàn ông hoàn toàn miễn dịch với cô, mềm không được cứng không xong, cô cảm giác có phần không phục.

Lúc đó, cô cảm thấy bên tai như có một làn gió rất kỳ lạ. Trong làn gió ấy mang theo một câu thần chú rất kỳ quái. Sâu xa trong đó là một sức mạnh đầu độc cô, hành động liền xảy ra trước ý thức.

Cô chạy như bay tới, chột nhảy lên người Lục Viễn. Giống như con khỉ bám chặt vào lưng Lục Viễn. Chiếc váy bị phá hỏng trên người cô, mép quần lót lộ ra cô cũng mặc kệ.

Ở trên lưng của Lục Viễn rất ấm áp, chắc là cô cũng đã mệt mỏi, còn cảm thấy hơi ướt. Trên cổ anh có mồ hôi, mùi mồ hôi xen lẫn với mùi sữa tắm rất thơm.

Đó là một mùi thơm lạ lùng không thể diễn tả. Nhưng Văn Thố không hề ghét mùi ấy.

“Xuống!” Lục Viễn tức giận: “Cô cầm tinh con khỉ à? Xuống đi.”

Hai người biến thành một khung cảnh rất lãng mạn trên cầu Giang Bắc. Lục Viễn giống như có con rắn trên người vừa nhảy vừa run, mặc kệ anh có nói như thế nào, Văn Thố vẫn quấn chặt cổ của anh, càng giãy dựa cô càng ôm chặt, Lục Viễn bị cô quấn chặt cổ trợn mắt lên, vì suy nghĩ an toàn tính mạng, anh dừng lại không giãy dựa nữa.

Lục Viễn đành cố gắng công Văn Thố. Từng bước khó khăn đi xuống cầu Giang Bắc. Dọc đường hấp dẫn chú ý của rất nhiều du khách và người đi đường.

Văn Thố nằm trên lưng Lục Viễn, hai chân kẹp chặt hông của anh. Đầu tiên anh không để ý tới cô, cứ để cô như vậy. Sau khi đi một đoạn đường, đột nhiên anh đưa tay cầm lấy chân của cô.

Như vậy, hai người cũng dễ dàng hơn.

Văn Thố nghĩ, người đàn ông này cũng rất dịu dàng.

Văn Thố dùng cánh tay vòng quanh cổ Lục Viễn thật chặt, cô ngừng thở, yên lặng trên lưng Lục Viễn. Giống như người con gái vừa quấy nhiễu không phải là cô.

Vành tai Lục Viễn nhìn rất đẹp, rất mỏng, vành tai lớn, là người rất may mắn.

Sau tai của anh còn có một nốt ruồi nho nhỏ, Văn Thố chăm chú nhìn thật lâu, cảm thấy nốt ruồi nhỏ này vô cùng thú vị.

Văn Thố lắng nghe tiếng thở của anh, mang theo sự căm giận và bất mãn, nhưng không thể làm gì được.

Cầu Giang Bắc rất dài, cho đi xuống hết cầu Lục Viễn cũng đi mất hai mươi mấy phút.

Văn Thố nhìn ra đường, những chiếc xe và người đi đường qua lại đông đúc nhưng chỉ là một khung cảnh thoáng qua.

Nếu chớp mắt một cái, toàn bộ thế giới sẽ biến mất. Trước mắt của Văn Thố chỉ còn lại cây cầu Giang Bắc, tất cả đều đang chờ đợi giống cô.

Cầu Giang Bắc có một truyền thuyết. Cô từng nhiều lần nghĩ muốn tới đây.

Hôm nay trời xui đất khiến, Lục Viễn lại công Văn Thố hoàn thành truyền thuyết kia.

Văn Thố tự giễu cười, nghĩ thầm, truyền thuyết đều là giả.

Từ nhỏ đến lớn, Văn Thố là một người rất cảm tính, rất hay khóc, cô từng nói rất nhiều lần với Vạn Lý: “Em có năng lực chịu đựng rất kém, rất dễ khóc. Cho nên anh quyết định yêu em nhất định phải yêu em cả đời, nếu không em rất đau khổ đấy.”

Cô thường xem phim truyền hình lãng mạn mà khóc lớn, nghĩ đến cô và Vạn Lý, nghĩ đến chuyện của hai người cũng như vậy, sẽ sinh ly tử biệt.

Vạn Lý luôn cười cô ngốc nghếch, nói: “Sao lại có chuyện như vậy chứ, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau.” Anh nói tiếp: “Nếu như có một ngày anh thật sự chết đi rồi, anh sẽ tìm người thay anh chăm sóc cho em.”

Văn Thố hỏi: “Tìm ai cơ?”

“Một người giống như anh.” Vạn Lý nói: “Như vậy cả đời em sẽ không quên được anh.”

Mặc dù Vạn Lý cười, nhưng Văn Thố lại khóc. Có một số việc dù chỉ là giả thiết nhưng cũng gây ra một cảm giác rất đau lòng. Cô ôm thật chặt Vạn Lý, nghiêm túc nói: “Anh không được chết, nếu muốn chết thì phải là em chết trước, em không dám tưởng tượng một thế giới không có anh là thế nào nữa.”

Văn Thố không dám tưởng tượng mất đi Vạn Lý thì mình sẽ ra sao, cho nên khi cô mất đi Vạn Lý, cô mới như vậy.

Khi đó cô luôn nghĩ, nếu được gặp Vạn Lý trong mơ dù chỉ là một giây cũng là tốt lắm rồi.

Nhưng anh rất ích kỷ, ngay cả trong mơ cũng không thấy xuất hiện.

Mặc kệ là tỉnh táo hay là mơ mộng, cô đều phải chịu đựng sự hoang mang và khổ sở. Mỗi lần tỉnh dậy, chờ đợi cô là sự mất đi, sự tuyệt vọng khó diễn tả được. Cô luôn nghĩ rằng nếu không tỉnh lại nữa thì tốt biết bao.

Nhưng cô vẫn sẽ tỉnh lại. Sinh mạng đối với cô mà nói, là một gánh nặng không thể chấp nhận được.

Sau khi đi xuống cầu, Lục Viễn thả Văn Thố xuống đất.

Văn Thố ngơ ngác đứng ở đầu cầu Giang Bắc. Tóc bị gió thổi bay trở nên rối bời, cô cũng không để ý đến, chiếc váy rách cũng không động tới.

Lục Viễn quay lưng về phía cô, trầm mặc một hồi, lúc sau quay người lại, tỉnh táo nói với cô: “Tiểu thư Văn, tốt nhất chúng ta nên nói chuyện với nhau.”

Anh ngừng đầu nhìn Văn Thố, đằng sau mắt kính thoáng hiện lên một tia lạnh lùng. Một giây sau, trong mắt anh không kiên nhẫn trở thành hoảng sợ, đến gần cô: “Này, cô đừng khóc mà. Tại sao cô lại khóc chứ? Van xin cô đừng khóc nữa được không?”

7. Chương 7

Văn Thố cũng không biết tại sao mình lại khóc. Thậm chí cô còn không biết là mình đang khóc. Sau khi giơ tay lên chạm vào mặt của mình, bị gió sông thổi lạnh nên tay cô mới thấy ướt.

Trong đầu lướt qua một hình ảnh thoáng hiện lên....

... ..

Cô bị che mắt rồi được dẫn tới hội trường đại học. Khi tháo vải che mắt ra, cô thấy toàn bộ khung cảnh xung quanh vô cùng lãng mạn.

Cô đang đứng trên sân khấu. Trên màn hình lớn đột nhiên phát một đoạn video của Vạn Lý.

Hình ảnh anh công Văn Thố, tất cả bạn bè của anh giúp anh làm video cầu hôn. Bạn bè của anh, người có đôi có cặp, người vẫn còn độc thân, tất cả mọi người trong video dùng đủ phương thức hài hước hoặc đưa lời khuyên Văn Thố gả cho Vạn Lý.

Chỉ là một bộ phim ngắn mười phút, nhưng có tới gần trăm lời nói khác nhau. Không thể nghĩ ra phải chuẩn bị bao lâu mới có thể thực hiện được video này.

Sau khi phim kết thúc, cô rơi nước mắt, sau đó nhìn thấy Vạn Lý đang quỳ trước mặt.

Thân thể cường tráng, ngũ quan tuần tú. Ánh mắt rất thành khẩn mà trịnh trọng, mang theo tấm lòng đáng quý trọng và kiên định.

Lúc đó, Văn Thố cảm thấy cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Vạn Lý cầm chiếc nhẫn, đang lúc mọi người ồn ào ở bên trong, anh nói lời thề cầu hôn:

“Văn Thố, trong sáu năm anh đều rất yêu em, nhưng anh cảm thấy sáu năm thật sự không đủ, xin hỏi sau này, sáu mươi năm, sáu trăm năm anh cũng đều có thể danh chính ngôn thuận yêu em được không?”

Văn Thố cảm động bật khóc, nước mắt cứ rơi xuống, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc: “Ngốc, ai mà có thể sống đến sáu trăm năm chứ?”

Vạn Lý nhìn cô, rất nghiêm túc nói: “Mặc kệ dù có bao nhiêu kiếp, anh đều chỉ muốn yêu một người là em. Văn Thố, em có đồng ý làm vợ của anh không?”

“...”

Ngồi trầm lặng trong quán cà phê, có rất nhiều quán cà phê ở gần cầu Giang Bắc.

Toàn bộ cửa sổ đều có thể nhìn ra ngoài sông, nhìn người đi đường qua lại.

Văn Thố chỉ ngồi tại chỗ nhìn ra ngoài. Không để ý tới lời nói của Lục Viễn.

Lục Viễn nói chuyện không nhanh. Văn Thố cảm thấy mình giống như đang nghe anh nói với người khác, anh nói rất nhiều đạo lý lớn đều không liên quan tới cô, chỉ là nhằm chán giết thời gian mà thôi.

“Này.” Cuối cùng Lục Viễn nhìn thấy nét mặt không quan tâm của cô, lớn tiếng nói. “Tôi biết rõ là tôi nói nhiều như vậy, nhưng căn bản là cô không hề lắng nghe.”

Bất đắc dĩ, miệng đắng lưỡi khô cầm cốc cà phê đã nguội trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó Văn Thố cũng khôi phục lại tinh thần, cô cảm thấy toàn thân đều rất mệt mỏi, trước mắt tất cả đều là một mớ hỗn độn, mắt cũng khó mở ra được.

Cô dùng ngón tay chạm vào cốc cà phê trước mặt, ly cà phê đã nguội ngắt, lạnh lẽo khiến ngón tay của cô cũng cảm thấy lạnh, làm cho cô cũng tỉnh táo một chút.

“Bác sĩ Lục, anh có người trong lòng sao?” Đột nhiên Văn Thố hỏi một câu. Hỏi xong còn đùa giỡn nói thêm: “Phải nói thật đó nha, nếu không tôi sẽ lấy cà phê hắt lên người anh đấy.”

Nói xong, cô giả vờ muốn giơ cốc cà phê lên.

Lục Viễn quay đầu sang chỗ khác, ngập ngừng một lát, ngượng ngùng nói:

“Không có.”

Văn Thố cười, cô cúi đầu xuống nhìn đầu ngón tay mình, chậm rãi cầm cốc cà phê lên, nói: “Vậy anh có thích tôi không?”

Một câu nói khiến Lục Viễn trợn mắt lên nhìn: “Cô nhìn xem tôi có giống như thích tự làm khổ mình không?”

Văn Thố ngạc nhiên trong giây lát, sau đó giật khóe miệng: “Vậy nếu không tôi thích anh được không?” Cô dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Tôi nghe nói thích người khác là phương pháp chữa thất tình nhanh nhất.”

Lục Viễn vô cùng lúng túng, anh giống như né tránh dịch bệnh, hai tay chấp trước ngực, vẻ mặt cầu xin tha thứ nói: “Tôi muốn tôi phải quỳ xuống hay sao? Ngàn vạn lần đừng yêu tôi, nếu không tôi sẽ tổn thọ a!”

Văn Thố ngẩng đầu nhìn anh, cười vui vẻ.

“Bác sĩ Lục đừng sợ, tôi chỉ trêu anh một chút thôi.”

“...”

Hôm đó Văn Thố về nhà rất muộn. Cô một mình trở về trường học cũ.

Ngôi trường đại học kia vẫn vậy, tràn đầy sự mới mẻ với những gương mặt trẻ tuổi. Từ giảng đường tới ký túc xá, từ những đoạn đường đến trạm xe buýt.

Mọi nơi đều mang lại cảm giác quen thuộc. Cảm giác quen thuộc ấy nghẹn ngào và chua xót. Sau giờ học, cùng bạn bè chạy tới nhà ăn, mỗi ngày đều muốn hẹn hò với Vạn Lý, cửa ký túc xá chuẩn bị đóng thì mới vội vã chạy về...

Tất cả đều như mới xảy ra ngày hôm qua.

Tuổi trẻ của cô ở nơi này rất tươi đẹp, những dấu vết quá khứ ấy, cô không thể giữ lại được nữa.

Cô ngồi trong giảng đường một mình rất lâu. Đến khi bảo vệ tuần tra tới cô mới ra ngoài.

Khi rời khỏi trường học, cửa xe buýt đã đóng, đứng ở ven đường nhìn những sinh viên về muộn và người gác cổng đang giục mọi người trở về, nhìn lại khung cảnh quen thuộc, làm cho Văn Thố cảm thấy rất muốn trở về những khoảnh khắc ấy.

Đó là mùi vị của tuổi trẻ, tràn đầy sức sống.

Đợi một lúc lâu mới bắt được taxi. Khi trở về khu nhà của cô, thời gian đã gần chuyển chuông.

Trước khi về nhà, Văn Thố chợt quay lại, đi xuống bãi đậu xe, mang mấy con mèo về nhà.

Cô mang mấy con mèo cái về, tổng cộng có bốn con. Bốn con cùng cố cào xước tay của Văn Thố, Văn Thố lại không để ý chút nào.

Mấy con mèo không hiểu ý của Văn Thố cứ kêu meo meo, Văn Thố cứ ôm thật chặt, mèo trên người vừa mềm mại vừa ấm áp, mở tròn mắt, run rẩy nhìn Văn Thố.

“Đừng sợ.” Văn Thố nói. “Tao sẽ mang chúng mày về nhà.”

“Meo meo.” Chúng yếu ớt đáp lại, cứ để cho Văn Thố ôm trong lòng.

Sau khi mẹ cô mở cửa nhìn thấy nhiều mèo như vậy, đứng trước cửa ngáy người ra.

“Mèo hoang ở dưới bãi đỗ xe, con đem tất cả về.” Văn Thố giải thích.

Mẹ cô liếc mắt nhìn bốn con mèo, vừa nhìn Văn Thố, trong ánh mắt dịu dàng có ý sâu xa: “Mèo nuôi không có nhà, mặc kệ con có tốt với chúng bao nhiêu đi nữa, thì chúng vẫn cứ bỏ đi thôi, thật là giống con.”

Văn Thố còn đang cảm nhận ý nghĩa trong lời nói của mẹ, thì bà đã đi vào bếp, tiện tay cầm tấm thảm, trên tay còn cầm hai túi đồ ăn cá khô mua được.

“Không biết chúng có ăn được cái này hay không.”

Văn Thố không hiểu nhìn mẹ hỏi: “Không phải mẹ nói chúng nuôi không nhà sao?”

Mẹ cô ôm mấy con mèo vào lòng, chúng không hề run rẩy nữa, bà ngẩng đầu lên cười với Văn Thố rồi nói: “Mẹ sẽ cố gắng khiến chúng nó không muốn bỏ đi nữa.”

“....”

Hốc mắt cô chợt nóng lên. Cô đã hiểu ý nghĩa trong lời nói của mẹ. Mẹ cũng không che giấu tình yêu thương đối với cô, tạo cho cô có được cuộc sống tốt nhất. Cho nên khiến cô nghĩ rằng cả thế giới này đều yêu mến cô như vậy.

“Thật ra thì trên thế giới này không phải ai cũng yêu mến con.” Văn Thố nói với mẹ.

Mẹ cô xoa cánh tay cô, tự tin nói: “Ai có thể không thích con gái xinh đẹp chứ, hoặc là không có mắt nhìn, hoặc là bị đồng tính.”

Cô chợt nhớ tới dáng vẻ xem cô như vi khuẩn mà lẩn tránh của Lục Viễn. Suy nghĩ mặc dù có thất bại, nhưng thật sự rất vui. Cô gạt đầu một cái, khẳng định nói: “Có khả năng là đồng tính thôi.”

Lục Viễn đã hai mươi tám tuổi rồi mà không có người yêu khiến mẹ anh vô cùng lo lắng.

Ngậm ngùi nuôi Lục Viễn lớn lên, anh không hề nghe lời cũng không đồng ý tiếp quản công ty của cha anh, còn chạy đến Giang Bắc học đại học, đã được mười năm rồi.

Mẹ anh vẫn không thể hiểu được, đi học có tốt đến như vậy không? Có thể dễ dàng kiếm được người yêu hay không?

Tuổi trẻ là vô cùng khỏe mạnh, tràn đầy sức sống. Mẹ anh hy vọng một ngày Lục Viễn về tìm bà để xin tiền đi phá thai cho một cô gái nào đó. Ít nhất có thể khiến bà có hi vọng phần nào.

Nhưng đứa con này thực sự quá nghiêm khắc, có vấn đề. Chỉ làm bạn cùng với Tần Tiên, bạn bè cũng không có nhiều.

Mấy năm nay muốn bắt Lục Viễn đi xem mắt, tiểu tử này lại chạy mất, mẹ anh bắt đắc dĩ mới phải lên Giang Bắc một chuyến. Bà chỉ sợ Lục Viễn không tìm được ai còn đồng tính qua lại với Tần Tiên.

Mẹ anh tới đây, anh vừa mới rời giường chưa lâu, mơ màng đánh răng rửa mặt.

Trước sự xuất hiện của Văn Thố, trên đời này Lục Viễn sợ nhất là mẹ anh.

Bởi vì thường xuyên phải đi trực đêm, năm ngoái Lục Viễn bắt đầu thuê nhà ở bên ngoài để ở. Mẹ anh biết liền làm một chìa khóa dự phòng căn hộ của anh.

Từ đó, Lục Viễn không có ngày yên ổn. Mẹ anh năm ngày thì ba ngày xuất hiện, Lục Viễn mệt mỏi ứng phó, cuối cùng dứt khoát không chú ý tới.

Ra ngoài liếc mắt nhìn thấy mẹ đang xách túi lớn túi nhỏ trong phòng khách, anh thuận miệng nói một câu: “Mẹ ngồi đi.”

“Được rồi.”

“Thật là một mớ hỗn độn. Mẹ già đang bắt chước ai không biết?” Lục Viễn vừa lẩm bẩm vừa đánh răng.

Đánh răng rửa mặt xong. Lục Viễn chuẩn bị đi vệ sinh, quay người lại, phát hiện mẹ đang tựa vào khung cửa lặng lặng nhìn anh.

Anh giật mình, đều do một mình anh đã ở lâu rồi, nên đi vệ sinh đều không có thói quen đóng cửa.

“Mẹ làm gì vậy? Mẹ hù chết con.” Lục Viễn nhú mày.

Thái độ bình thản này mẹ anh đã quen rồi. Mẹ luôn nở nụ cười thần thần bí bí, rất kỳ lạ.

Lục Viễn sờ mặt mình: “Sao mẹ lại nhìn con như vậy? Trên mặt con có cái gì sao?”

Mẹ anh che miệng cười, mừng rỡ cười híp mắt: “Con trai bác sĩ nhà chúng ta rốt cuộc cũng có chút hình dáng đàn ông rồi.”

Lục Viễn bị bà cười, trong nội tâm phát bực: “Đột nhiên như vậy là sao?”

Mẹ anh bước tới bên cạnh Lục Viễn, đụng vào bả vai anh rồi nói: “Còn giấu mẹ nữa, không phải đây là phim khiêu dâm hay sao?”

Lục Viễn hoàn toàn không hiểu gì, gãi đầu nói: “Cái gì ạ?”

“Nhìn cái này đi. Con không xấu hổ sao?” Mẹ anh lấy từ đằng sau ra một túi giấy. “Đây, nhìn đi. Những cái này không tốt cho con đâu, tốt nhất là hãy tìm bạn gái đi!”

Lục Viễn nhìn vào chiếc túi giấy. Lúc này mới nhớ ra đó là món quà xin lỗi lần trước Văn Thố mang tới tặng anh.

Lục Viễn giật lấy chiếc túi, lấy đồ vật bên trong ra.

Mấy đĩa phim khiêu dâm Nhật Bản, bao gồm một loạt các loại hình kỳ lạ, hình ảnh bìa quả thật rất khó coi.

“Thứ gì vậy!” Lục Viễn hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nghiêng thâm cái gì mà quà tặng xin lỗi a? Cô gái này thật là một chút ý định xin lỗi cũng không có.

Lục Viễn tức giận, tiện tay ném đồng đĩa vào trong túi giấy cho vào thùng rác.

“Con làm gì vậy?”

“Cái đó không phải của con. Là trò đùa của một cô gái.”

“Một cô gái sao?” Mẹ anh mở to mắt nhìn anh, chợt tiến đến chỗ anh nói: “Có một cô gái đã đưa cho con cái này?”

“Hả?”

“Táp –” Mẹ anh đánh thẳng vào bả vai anh quát: “Con bị ngốc hay sao? Đây không phải là trò đùa! Đây là con gái người ta đang ám hiệu cho con! Con thật là ngốc!”

“Làm sao có thể?” Lục Viễn chợt thấy buồn nôn, hoàn toàn không để trong lòng những lời nói xằng bậy của mẹ. Xoay người trở về phòng.

Mẹ anh đuổi tới cửa phòng: “Là cô gái nào vậy?”

Lục Viễn đóng sầm cửa lại: “Là đồ thần kinh!”

8. Chương 8

Rốt cuộc Lục Viễn cũng cảm nhận được cái gì gọi là vạ miệng. Cũng bởi vì anh nói đến hai chữ “cô gái”, mẹ anh nghe thấy liền rất khẩn trương, bắt đầu chú ý quan sát mọi sinh hoạt của anh, nhất định muốn tìm ra cô gái này.

Mặc kệ Lục Viễn có giải thích thế nào, mẹ anh cũng ôm chặt ảo tưởng màu hồng kia, cho là sắp có con dâu tương lai, thậm chí bắt đầu muốn Lục Viễn về sau sinh hai đứa con, một nam một nữ.

Lục Viễn bị bà gây ra không ít phiền nhiễu.

Lục Viễn nghĩ thầm, nếu như thực sự cưới Văn Thố về, về sau ở nhà cùng mẹ ngăm đầu đá nhau, chắc nhà cửa cũng phải thiêu trụ.

Buổi sáng thứ tư tuần này Lục Viễn có tiết, anh đi rất sớm, vốn là muốn thoát khỏi nanh vuốt của mẹ anh.

Ai ngờ, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Cô gái Văn Thố kia cũng không biết làm sao lại tìm được đến trường học.

Khi Lục Viễn đang nghiêm túc viết bảng, chỉ nghe thấy sau lưng các sinh viên đang xì xầm, bàn tán xôn xao.

Anh quay đầu lại, đang chuẩn bị chấn chỉnh kỷ luật, vừa nhìn lên phát hiện cuối phòng học có một vị khách không mời mà đến.

Mà vị khách này không phải là ai khác, chính là Văn Thố không chỗ nào không thấy mặt.

Cô mặc áo màu xám tro, quần dài, trên người khoác áo cao bồi, nhìn qua đậm chất nghệ sĩ. Vừa vào phòng học, mọi người trong phòng đều thảo luận xôn xao.

“Khụ khụ, mọi người giở sách trang 145...” Lục Viễn cố gắng không nhìn bóng dáng nổi bật kia, tránh ánh mắt sắc bén của Văn Thố, không dám nhìn thẳng vào mắt của cô.

Trong thời đại xã hội phát triển ngày nay. Một người đàn ông muốn gặp một người phụ nữ thật sự quá đơn giản. Nhất là khi Lục Viễn là một con người có chút danh tiếng.

Văn Thố đến đại học Giang Bắc liền hỏi tới lớp học của Lục Viễn.

Lục Viễn là một giáo viên môn tâm lý học đã lâu, ở trong trường, Lục Viễn chính là gương mặt trẻ tuổi nhất và cũng đẹp trai nhất.

“Làm khoa học rất khó khăn, lúc này mới thấy tóc cũng rụng dần giống nhau.”

Văn Thố chắc lưỡi, nhìn những hình ảnh kia, lẩm bẩm: “Người như Lục Viễn là tài nghệ xuất chúng rồi.”

Lên ba tầng lầu, nhanh chóng tìm được chỗ lớp học của Lục Viễn. Khi cô chạy vào phòng học, Lục Viễn quay lưng về phía mọi người đang viết bảng.

Khi dạy học và khi nói chuyện với cô, trông anh hoàn toàn khác nhau.

Tốc độ nói không nhanh không chậm, chuyên nghiệp phân tích rồi phát biểu trích dẫn kinh điển, nhìn rất chuyên nghiệp.

Về ngoài của anh rất điềm đạm... Người đàn ông này có một đôi tay trắng, ngón tay dài, khớp xương rõ ràng, tư thế cầm phấn rất chuẩn và đẹp mắt. Viết chữ mạnh mẽ có lực, nói nghiêm túc, rất khí phách. Phong cách này so với anh rất không phù hợp.

Văn Thố yên lặng nhìn bóng lưng Lục Viễn. Một hồi lâu, anh chợt xoay người lại.

Thói quen đẩy mắt kính, quét mắt bốn phía mấy lần, cuối cùng thấy Văn Thố đang ngồi ở góc. Sau đó, Văn Thố rõ ràng nhìn thấy anh ngây người một lúc, rồi lại khôi phục trở lại, tiếp tục dạy học.

Không thể không nói, lớp tâm lý học thật sự quá khô khan khiến cho người ta căn bản nghe không vào. Mặc dù Lục Viễn có thỉnh thoảng dùng mấy ví dụ rất hài hước, nhưng Văn Thố vẫn cảm thấy thật nhàm chán.

Thật vất vả chịu đựng đến khi hết tiết, Lục Viễn ở trên đó bị nữ sinh trong lớp vây quanh, tất cả mọi người nhiệt tình hỏi các vấn đề khoa học, bên kia Văn Thố cũng bị vây lấy, có một nam sinh còn rất thẳng thắn, trực tiếp hỏi số điện thoại của cô.

Nhìn thấy Lục Viễn muốn rời đi, Văn Thố vội vàng cầm túi đuổi theo.

Giữa hai người cách khá xa. Sinh viên nhanh chóng nhìn thấy Văn Thố đuổi theo, hỏi Lục Viễn: “Thầy Lục, hai người quen nhau sao?”

Lục Viễn vội lắc đầu phủ nhận: “Không quen.”

Văn Thố lại gần, dĩ nhiên là nghe thấy lời nói của Lục Viễn. Cô đứng tại chỗ tay cầm túi xách, khuôn mặt vô hại nhìn Lục Viễn phủ nhận, mắt ngập nước nhìn thẳng vào Lục Viễn, nói: “Lục Viễn, anh vẫn còn giận tôi sao?” Trong giọng nói có chút nức nở.

Một câu nói này lập tức khiến đám sinh viên vây quanh bắt đầu bàn tán xôn xao.

“...”

“Thì ra là người yêu a.”

“Thầy Lục thật là may mắn, cô ấy rất xinh đẹp.”

“...” Lục Viễn càng nghe càng thấy khóe miệng giật giật. Vì không muốn sinh viên bàn luận lung tung nữa. Vội vàng bước tới, nắm cổ tay Văn Thố rời đi.

Lục Viễn vốn rất cao lớn, một bước của anh bằng hai bước của Văn Thố, anh thả hồng học nắm tay cô đi xuống cầu thang, cũng không quan tâm Văn Thố có theo kịp hay không.

Đến nơi yên ắng rồi, Lục Viễn buông nhẹ tay ra, Văn Thố bị sức kéo theo quán tính, lưng bị đập mạnh vào tường, nhìn rất đau đớn.

Lục Viễn khoanh tay, bộ dạng vô cùng tức giận, đi qua đi lại.

“Tại sao cô lại làm như vậy? Tại sao lại tới đây? Nói đi, lần này cô lại muốn làm gì nữa vậy?” Giọng nói Lục Viễn lạnh lùng.

Văn Thố giật giật bả vai, khẽ cử động lưng thấy đau. Cô nhìn Lục Viễn, ánh mắt cũng không còn sắc bén.

Cô không nói rõ ràng tại sao lại tìm đến chỗ Lục Viễn. Một mình đợi trong nhà cảm thấy rất khó chịu. Trong tâm giống như có cái gì đó dẫn dắt cô đi tới nơi này.

Thật ra thì cô cũng không muốn nói gì với Lục Viễn, chỉ là mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ phát điên và tức giận của anh, thì cảm thấy rất vui, từng ngày trôi qua không còn thấy khổ cực nữa.

Văn Thố trừng mắt nhìn, nói: “Không phải anh nói là muốn chữa khỏi cho tôi sao?”

Lục Viễn liếc nhìn cô, tức giận nói: “Cô đang mơ sao? Tôi mà nói lời này thì tôi chính là cầu.”

Văn Thố cười, không để ý nói: “Không sao cả, dù sao tôi cũng coi như anh đã nói như vậy rồi.” Cô vẫn luôn làm theo ý mình.

Lục Viễn nhíu mày. Trong ánh mắt hướng ra tia lạnh. Cái này so với khi anh ta chửi mắng cô càng làm cho Văn Thố cảm thấy lo sợ hơn.

“Tiểu thư Văn, cô đã gây cho tôi quá nhiều rắc rối. Tôi cũng có cuộc sống của mình, cũng có ranh giới của mình. Có những thứ cô không nên đụng tới. Ví dụ như tới trường học của tôi.”

Về mặt nghiêm túc của Lục Viễn khiến Văn Thố thấy tổn thương, cũng có chút sợ hãi: “Tôi cũng không muốn làm gì cả, chỉ là muốn tới xem một chút thôi.”

Lục Viễn đảo mắt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, anh lui về phía sau một bước, cố ý duy trì khoảng cách với cô. “Mặc kệ cô có nói thế nào, bây giờ cô đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống của tôi. Nghề nghiệp của tôi chính là nghiên cứu những người như cô, cho nên có thể giúp cô, nhưng hy vọng cô tôn trọng tôi một chút.”

“Những người như tôi?” Văn Thố nhìn, bật cười một tiếng rồi hỏi: “Tôi là loại người như thế nào? Bác sĩ Lục?”

“Ý của tôi là...”

“Tôi biết rồi.” Văn Thố ngắt lời giải thích của Lục Viễn. Ngôn ngữ đôi khi là thứ còn lợi hại hơn cả vũ khí. Khi đã tạo nên sự tổn thương, giải thích cũng chỉ là chạm vào vết thương đó mà thôi.

“Thật xin lỗi anh, bác sĩ Lục, về sau tôi sẽ không quay lại quấy rầy anh nữa.”

Nói xong, Văn Thố quay đầu rời đi. Bóng lưng thẳng tắp. Cô xoay người rất nhanh, bởi vì cô không muốn Lục Viễn nhìn thấy sự vô dụng, mất mát và hốc mắt đã đỏ lên của cô.

Nhìn bóng lưng dần dần đi xa của Văn Thố, Lục Viễn nghĩ, rõ ràng nên thở phào nhẹ nhõm. Thế nào ngược lại cảm thấy như có tảng đá lớn đè lên ngực vậy? Rõ ràng là cảm thấy cô gái này rất phiền phức, nhưng cô cứ đi như vậy, lại thấy không yên lòng.

Khi đó Lục Viễn lặng lẽ đuổi theo cô, ngay cả anh cũng không thể lý giải tại sao mình lại muốn làm như vậy.

Rời khỏi trường học, Văn Thố cũng không về nhà. Mà một mình đi dạo khắp nơi. Lục Viễn đi theo cô, lo lắng cô đang nghĩ sẽ làm ra chuyện lớn nào. Dù sao trước đây cô đã làm ra bao nhiêu chuyện rồi.

Khi trong lòng có chuyện xảy ra, năng lực chịu đựng của mỗi người đều khác nhau, người tự sát không thành và người bình thường có nhận thức khác nhau. Là một nhà nghiên cứu tâm lý học, nghiên cứu những người có tính tự sát cực cao, đây tuyệt đối là hành động không tốt. Lần này Lục Viễn cảm thấy đặc biệt lo lắng.

Từ giữa trưa đến chiều, Văn Thố dường như không có ý định trở về nhà. Cô chỉ đi, khi đã mệt mỏi liền tùy tiện ngồi xuống ven đường.

Thấy cô đang ổn định, Lục Viễn đói bụng nên mua cơm bụi bên đường. Nhưng không nghĩ vài ba phút sau, Văn Thố đã biến mất.

Lục Viễn cũng không để ý tới suất cơm nữa, chạy vội đi tìm xung quanh.

Phía trước đó không xa, có một đám người tụ tập lại, nhìn qua có ít nhất hơn trăm người. Hình như là có chuyện lớn gì đó xảy ra.

Tình huống này khiến Lục Viễn thấy lo lắng. Trong đầu hiện ra vô số trường hợp có thể xảy ra. Mỗi một tình huống đều làm anh nhìn thấy đều sợ hãi.

Anh chạy tới mấy bước, cố gắng đẩy đám người ra.

Có một ông cụ bắt được Lục Viễn rồi nói: “Đừng đi tới đó, phía trước có người bị bệnh thần kinh, cầm dao chạy lung tung khắp nơi...!”

Lục Viễn nhất thời tức giận, cũng không biết đúng sai, đột nhiên nói lớn: “Cô ấy không phải là bệnh thần kinh!”

Cụ ông nghe thấy anh nói lớn liền sững sờ: “Anh bị sao vậy? Tôi tốt bụng nhắc nhở anh! Người ta khoảng 200 cân (khoảng 100kg), một đám cũng có thể đánh chết người đó!”

200 cân? Lục Viễn sững sờ nói: “Ông nói bị bệnh thần kinh? Là nam?”

Ông cụ liếc mắt: “Nói nhầm, là nữ đã có người ta cản rồi! Còn chờ anh lên sao?”

.....

Văn Thố ở bên ngoài rất lâu, tâm tình cũng không tốt chút nào. Ngồi ở ven đường một lúc, khẽ thở dài chuẩn bị về nhà.

Cách đó không xa, không biết là xảy ra chuyện gì, có người đột nhiên hét lên một tiếng, có người vây lại, có người lại chạy trốn ra ngoài.

Văn Thố cũng không phải người thích náo nhiệt. Không biết tại sao lại tò mò đi tới.

Ở đó, có một người say rượu tay cầm con dao đưa lung tung, có thể trúng bất cứ ai.

Có vài người bị hấn làm trọng thương, hấn lớn tiếng gào thét, nếu ai tới gần hấn thì hấn sẽ đâm chết người đó.

Hấn đứng gần cửa của trường tiểu học. Bảo vệ trường tiểu học đó ra ngoài không chế hấn. Nhưng trên tay hấn có hung khí lại đang say rượu, nếu giằng co với hấn là hành động thiếu suy nghĩ.

Có vài đứa trẻ đang đứng ở cửa chờ bố mẹ. Không ít phụ huynh cũng đang khóc lóc, có người báo cảnh sát, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Sẽ phải tan học, tất cả mọi người sợ hấn sẽ làm tổn thương đứa trẻ vô tội. Như vậy sẽ là một chuyện hết sức đau lòng.

Văn Thố đứng ở bên ngoài, tất cả mọi người đều rất sốt ruột, nhưng không người nào dám ra ngăn cản hấn. Dám làm việc nghĩa thế nào cũng không sống nổi.

Văn Thố đứng bên cạnh một đôi trẻ tuổi. Người con trai đang chuẩn bị xông lên thì bị cô gái bên cạnh kéo lại nói.

“Anh đừng đi, nhờ anh bị thương thì sao chứ?”

“Nếu anh không đi, hấn làm những đứa trẻ đó bị thương thì làm thế nào?”

Cô gái kia bị dọa đến khóc lớn: “Thật xin lỗi, xin tha thứ cho sự ích kỷ của em, em không thể để cho anh đi được. Nếu anh có chuyện gì, em phải làm thế nào đây?”

Người kia cũng khá tức giận nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Xin anh, đừng đi, sẽ có người khác tới mà...”

“...”

Văn Thố nhìn dáng vẻ khóc đến kiệt sức của cô gái kia, đột nhiên đáy lòng thấy co thắt lại, rất đau đớn.

Đúng, hành động của cô gái kia là ích kỷ. Chuyện này nếu như truyền đi, cô gái này sẽ bị người ta mắng chết.

Nhưng Văn Thố lại có thể hiểu được sự lo sợ trong lòng cô gái đó.

Cảm giác khổ sở ấy, chưa từng trải qua thì làm sao có thể hiểu được đây?

Văn Thố hơi nghiêng đầu, nghiêm túc nói với người con trai kia về mặt đang rất lo lắng: “Cậu đừng lo, hãy sống cho tốt, nếu như cậu không bảo vệ cô ấy, cô ấy sẽ rất đau khổ đấy.”

Nói xong câu đó, đột nhiên Văn Thố đi ra khỏi đám đông, mang nét mặt thấy chết không sợ. Những người phía sau đều thốt lên.

Khi cô đang đối mặt với tên côn đồ. Cô chỉ thấy tên say rượu này “nhảy múa” trước mặt.

Lúc ấy, cô không hề cảm thấy sợ hãi, thậm chí cảm thấy mình cần phải giải thoát.

Nếu cô muốn chết, thì cũng phải chết có chút ý nghĩa chứ?

Văn Thố trầm nghĩ như vậy.

Tên say rượu kia không ngừng dùng lời nói uy hiếp, đe dọa cô, càng lại gần Văn Thố, hấn đang cầm dao ở trước mắt cô sáng bóng lên. Người xung quanh thấy cảnh này đều sợ hãi hét lên. Tất cả mọi người thấp thỏm lo âu, chỉ có Văn Thố bình tĩnh như người kia không hề cầm con dao tiến tới.

Khi hần chuẩn bị đâm dao tới trong nháy mắt, Văn Thố chợt đưa tay ra cầm lấy con dao. Tay cô bắt được đúng lưỡi dao. Lưỡi dao bén nhọn đâm vào tay cô đau đớn. Cô nhìn thấy máu đang chảy ra từ giữa các ngón tay.

Cô tỏ ra không sợ chết khiến cho tên say rượu kia hoàn toàn kinh hãi. Người kia không chú ý, buông tay ra, trong chốc lát, bảo vệ lập tức xông đến bắt hần.

Mọi người xung quanh cũng lập tức tới trợ giúp. Đề hần trên mặt đất không thể cử động được.

Mọi người luống cuống chế ngự tên lưu manh, Văn Thố đứng tại chỗ, trên tay vẫn còn nắm lưỡi dao sắc nhọn kia, máu tươi rơi từng giọt từng giọt xuống mặt đất thành một vũng máu đỏ.

Cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền lên đầu, da đầu tê dại đi. Văn Thố cảm thấy trước mắt lúc tỉnh táo, lúc mơ hồ.

Cô nghĩ, cô có thể là sắp hôn mê rồi.

Nếu không làm sao có thể nhìn thấy khuôn mặt ân cần của Lục Viễn xuất hiện trước mắt cô đây? Anh rõ ràng rất chán ghét cô không phải sao?

“Mau buông tay ra đi.” Trước mắt là hình ảnh Lục Viễn nhíu mày lo lắng: “Còn không mau buông tay ra, cô muốn mất máu quá nhiều mà chết sao?”

Văn Thố cười cười, chậm rãi thả chiếc dao, Lục Viễn lấy dao ra, nhìn thấy tay cô đầy máu với vết thương lớn, chân mày cũng nhíu chặt lại.

“Tôi đã từng vì cắt đứt mạch máu hoàn toàn, còn cắt cả vào xương, bồn tắm toàn bộ đều nhuộm một màu đỏ, vết thương nhỏ thế này không là gì đâu.” Văn Thố nhìn thấy vẻ mặt của anh, chẳng hề để ý, cười cười nói: “Tôi chính là không thể nào chết được, có lẽ là ông trời muốn tôi còn cứu sống toàn nhân loại đi!”

Giờ phút này Văn Thố rõ ràng là đang cười, nhưng ánh mắt của cô như không còn sức sống, ảm đạm, hơi thở yếu ớt. Cô nhìn Lục Viễn, cố gắng cười để anh không để ý, đáy lòng không nhận được sự khổ sở.

“Đừng chết.” Lục Viễn nhìn sâu vào Văn Thố.

Một giây tiếp theo, khi Văn Thố còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Lục Viễn đưa cánh tay ra, ôm cô vào trong lòng.

Đó cũng không phải là lồng ngực có sức hấp dẫn, Văn Thố chỉ tựa vào ngực của anh, trong tim cũng không còn đập rộn lên nữa, cảm thấy vô cùng yên tâm.

Tiếng hít thở của Lục Viễn ở ngay bên tai cô.

“Muốn khóc thì hãy khóc đi, đừng cố nén lại.” Anh dịu dàng nói giống như một câu nói cổ xưa. Phá hủy bức tường trong đáy lòng Văn Thố tạo nên.

“Đau quá, ba năm rồi, tại sao vẫn cứ đau như vậy...”

9. Chương 9

Mặt trời chiều đã ngã về hướng tây, màn đêm dần buông xuống. Thành phố từ ban ngày dần chuyển sang đêm tối. Những ánh đèn đường náo nhiệt cũng được bật lên.

Trên cầu, những nghệ sĩ đường phố dùng thứ tình cảm chân thành nhất để cất tiếng hát lên, làm rung động lòng người với những bản tình ca sâu lắng. Hai bên cầu là những hàng rong trên chiếu. Tiếng người huyên náo, buổi tối cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Những bóng dáng người đi đường đi tới đi lui vội vã, mỗi một lần dừng lại cũng như phí phạm thời gian.

Văn Thố cùng Lục Viễn ngồi ở dưới cầu gần một khoảng sân rộng. Trên sân có rất nhiều ánh đèn rực rỡ, nhiều người già đi tập chạy bộ ở quanh sân, mặc dù nhiều người cảm thấy khá phiền phức, Văn Thố lại cảm thấy thành phố này là đẹp nhất.

Văn Thố chợt giơ tay lên, sau đó đem toàn bộ khung cảnh trước mắt vào “khung hình”: “Tôi đã từng nghĩ, cả đời này tôi sẽ có cuộc sống rất bình thường. Làm việc thật tốt, thăng chức rồi tăng lương, cùng Vạn Lý kết hôn, sinh ra đứa con gái xinh đẹp, anh ấy sẽ cưng chiều tôi, yên ổn sống hết một đời, về già, chúng tôi sẽ đứng ở trong sân rộng, cùng nhau khiêu vũ.”

Nói xong, Văn Thố nở nụ cười ngốc nghếch: “Ý tưởng rất ngu ngốc đúng không? Ở thời đại này, yên ổn không nhất thiết là hạnh phúc.”

Lục Viễn mím môi suy nghĩ một lúc, cuối cùng lên tiếng: “Cuộc sống như vậy nghe ra cũng không tệ.”

Văn Thố cười tươi: “Cám ơn, tôi còn tưởng rằng anh sẽ nói tôi không có tương lai.”

Lục Viễn chỉ cười. Không nói gì thêm nữa.

Nét mặt Văn Thố bình tĩnh. “Có một ngày Vạn Lý nói với tôi, anh ấy muốn đi Hãn Văn, đó là lý tưởng của anh ấy. Hy vọng tôi xin phép nghỉ cùng đi với anh ấy.” Ánh mắt cô dần tối lại. “Khi đó tôi còn không vui mừng. Vì kết hôn mới rất nhiều khách khứa, sau đó lại muốn có thời gian nghỉ ngơi. Tôi đang làm việc rất tốt, xin nghỉ nhiều sẽ đem cơ hội cho những người khác.”

Văn Thố nhìn Lục Viễn, sau đó nở nụ cười khổ: “Sau đó tôi cự tuyệt anh ấy, nói anh ấy hãy đi một mình đi, trước kia không phải anh cũng đi cùng Lưu Hữu hay sao?”

“Vạn Lý quá dịu dàng, rõ ràng mong đợi đi cùng tôi, nhưng ngay cả một câu oán trách cũng không nói. Ngày anh ấy lên đường đi Hãn Văn, thậm chí tôi bởi vì đi làm thêm cũng không đi tiễn anh ấy. Có lẽ là báo ứng thôi. Tôi không đi với anh ấy, vì vậy, ấn tượng lần cuối cùng cũng chỉ là anh ấy đưa tôi về nhà, tôi cũng không có nghe điện thoại.”

Lục Viễn vẫn không nói gì, chỉ lắng lắng nghe. Hãn Văn, nơi này cách Giang Bắc rất xa, là nơi anh chưa bao giờ đi qua, đối với anh mà nói, đây có lẽ chỉ là một địa danh mà thôi.

“Sau đó... anh ấy không trở về nữa.” Văn Thố buồn bã nói. “Anh ấy vĩnh viễn ở lại Hãn Văn, hài cốt cũng không còn, cảnh sát nói có thể là bị động vật tấn công, họ thấy những mảnh thịt trong một bộ y phục được xác định là Vạn Lý.”

Lục Viễn đã từng đoán nguyên nhân cái chết của Vạn Lý, bệnh tật, tai nạn xe cộ anh đều đã nghĩ tới, không thể nghĩ ra cái chết tàn nhẫn như vậy. Anh trầm mặc, đưa tay vuốt nhẹ sống lưng Văn Thố. Anh tưởng là cô sẽ khóc, nhưng từ đầu đến cuối, cô không hề rơi một giọt nước mắt.

“Ba năm nay, nước mắt đã chảy gần hết rồi, phải tiết kiệm nước mắt một chút.” Văn Thố nhếch khóe miệng cười chua xót, trong giọng nói mang theo vẻ hối hận và tiếc nuối: “Nếu như lúc ấy tôi nghe lời của anh ấy, cùng đi với anh ấy, có lẽ tất cả mọi chuyện đều không xảy ra như vậy. Lúc ấy tôi còn trẻ, tôi nhớ lại quá khứ ấy, cho nên thế nào cũng không thể quyết tâm buông tha cơ hội lần đó.”

Văn Thố mấp máy môi, liếm nhẹ đôi môi đã khô khốc, nói tiếp: “Sau khi Vạn Lý ra đi, thế giới của tôi hoàn toàn sụp đổ mất rồi, công việc cũng không thể tiếp tục nữa. Sự nghiệp và tình yêu tôi đều mất đi, tôi mới hiểu được, nên dừng lại thì nhất định phải dừng lại, có một số thứ khi qua rồi, sẽ cùng với thời gian không bao giờ quay trở lại nữa.”

“....”

Văn Thố đột nhiên gỡ vết thương của mình ra nhìn. Khiến cho Lục Viễn kinh ngạc.

Không biết vì sao. Lục Viễn không thể phân tích chính xác quá khứ của Văn Thố. Nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí anh cảm thấy có chút đau xót.

Là một bác sĩ chuyên nghiệp, Lục Viễn chỉ có thể vỗ vai Văn Thố, khích lệ cô:

“Cô cứ nói hết ra đi, ít nhất cô cũng đã học cách biết đối mặt, cũng gần như là chữa khỏi rồi.”

“Thì có lẽ là...!” Văn Thố nghĩ ngợi nhìn về phía xa. Hồi lâu, cô quay người lại, nghiêm túc nhìn Lục Viễn nói: “Bác sĩ Lục, nếu như ngay cả anh cũng không cách nào cứu tôi, anh có thể đồng ý giúp tôi một việc có được không?”

“Cái gì?”

“Anh hãy mang tro cốt của tôi đến nơi này không?” Văn Thố viết ra một tờ giấy rồi nói: “Anh biết không? Nơi này trong tiếng Hán Văn có nghĩa là vĩnh biệt.”

“...”

Đưa Văn Thố trở về nhà. Lục Viễn nghĩ tới lời nói của Văn Thố, nghĩ tới vẻ mặt khi nói những lời đó của cô.

Không biết vì sao anh lại cảm thấy buồn?

Nhà của Văn Thố ở một khu nhà cao cấp nổi tiếng, khiến người ta nghĩ cô chỉ là một cô gái nhà giàu mà thôi.

Cô thật sự rất quái dị, khuôn mặt xinh đẹp được người ta ước ao như vậy, chung quy lại luôn chà đạp tuổi xuân và sắc đẹp của mình; rõ ràng rất vui vẻ lại gian xảo như vậy, không hề chịu khuất phục trước những người xấu xa, nhưng vẫn chung thủy nhớ về tình yêu và quá khứ đau buồn kia.

Có lẽ chính là bởi vì anh và cô quá khác nhau, Lục Viễn mới nhìn cô với con mắt khác.

Cho đến hôm này, rốt cuộc anh cũng phải công nhận đánh giá ban đầu của Tần Tiễn.

Cô thật sự rất đặc biệt. Đặc biệt như thế nào, Lục Viễn không nói ra. Chỉ có thể nói là vô cùng đặc biệt.

Từ chung cư ra ngoài, Lục Viễn đi bộ hai mươi phút mới thấy xe trên đường lớn.

Đoạn đường này rất khó bắt được xe, bởi vì bên cạnh đó có một quán rượu, thỉnh thoảng có người ra ngoài giành xe.

Lục Viễn vẫn đứng yên ở đó. Bên cạnh anh có một cô gái trẻ đang ngồi xổm cạnh thùng rác, ăn mặc rất nóng bỏng, kiểu tóc rất thời thượng. Dù người nào đi đến gần cô, họ đều biểu lộ sự khinh thường đi qua.

Hình như cô uống rượu say, ngồi xổm ở đó rất lâu, cuối cùng bắt đầu gào khóc lớn. Xung quanh bốn bề vắng lặng.

Đây là khung cảnh thất tình rất bình thường trong thành phố này.

Lục Viễn thấy cảnh như vậy, nghĩ rằng bộ dạng này khiến cho người ta có chút đau lòng.

Lý trí bác sĩ cho là trên thế giới này không có bất kỳ một loại tình cảm là mất đi thì muốn tự sát.

Nhưng vẫn có rất nhiều người bởi vì mất đi tình cảm mà chết.

Có thể thấy, tình cảm rất rắc rối và phức tạp, khoa học cũng không thể giải thích rõ được.

Lúc ấy Lục Viễn nhìn thấy cô gái này lại nhớ tới hình ảnh Văn Thố giây dựa.

Trước khi rời đi, Lục Viễn đi tới chỗ cô gái kia, để lại một gói khăn giấy.

Chỉ có điều này anh mới có thể giúp được thôi.

Sau hôm ấy, Văn Thố không hề xuất hiện trong cuộc sống của Lục Viễn nữa. Cô gái Văn Thố này như ma quỷ trong chuyện xưa, đột nhiên xuất hiện gây ra bao nhiêu chuyện rồi sau đó lại biến mất.

Lục Viễn lại trở về cuộc sống trước kia. Lên lớp, lên diễn đàn, làm chương trình.

Anh cảm thấy giống như thiếu đi một chút gì đó. Lục Viễn đem cảm giác này tổng kết thành một chữ, khinh.

Mỗi lần làm xong chương trình của Đài truyền hình, đều khiến anh cảm thấy có chút vắng lặng.

Thời gian đã gần đến rạng sáng, thành phố vốn rất ồn ào và náo nhiệt trở thành yên tĩnh, có những người không thể ngủ được, họ nghe đài truyền thanh, uống rượu khóc lóc, bày tỏ nỗi đau đớn không thể nói thành lời.

Đối với những người như vậy, Lục Viễn đều phải rất kiên nhẫn. Chăm chú lắng nghe, kiên nhẫn giải đáp, thậm chí là thỉnh thoảng nói hùa theo.

Một người cùng làm với anh trêu đùa: “Ban ngày, bác sĩ Lục chỉ là một bác sĩ chuyên nghiệp, buổi tối bác sĩ Lục lại là một người rất tình cảm a.”

Lục Viễn cười xấu hổ.

Khi anh làm xong chương trình ra khỏi phòng thu âm, biên đạo Tiểu Trần đuổi theo anh cười tủm tỉm, lập tức tiến tới nịnh bợ.

“Bác sĩ Lục, hôm này anh thấy thế nào?”

Đối mặt với cô biết rõ rồi còn hỏi, Lục Viễn chỉ trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

Tiểu Trần không che giấu cảm xúc của mình đối với Lục Viễn, nhìn anh với ánh mắt giả tạo: “Bác sĩ Lục, sao anh lại biết nhiều thứ như vậy chứ?” Cô lớn mật tiến lên trước, ngăn cản Lục Viễn đang nóng lòng muốn rời đi: “Anh học tâm lý học, có phải chỉ cần nhìn mắt của người khác cũng có thể biết được người khác đang nghĩ gì không?”

Lục Viễn bất đắc dĩ lui về phía sau, chân mày khẽ nhíu lại: “Ngược lại tôi thật ra không biết người khác đang nghĩ gì, tôi chỉ biết thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về nhà.”

Tiểu Trần không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy, trên mặt có chút khó chịu, cười ngượng ngùng nhìn Lục Viễn, vẫn không chịu buông tha, cô híp mắt có ý định khác, nói: “Bác sĩ Lục, tôi đưa anh về, tiện thể đi uống chút rượu, cảm tạ tôi đã đưa anh về nhà có được không?”

Lục Viễn vừa nghe thấy lời mời của cô, nhớ tới kinh nghiệm không tốt lần trước, da đầu lập tức tê dại, vội vàng cự tuyệt. “Không cần đâu, tôi sẽ tự lái xe về, không thể uống rượu được.”

Thoát khỏi Tiểu Trần, Lục Viễn vội rời đi, tới chỗ bãi đậu xe, anh mới mua một chiếc xe máy nhỏ, đạp mạnh chân ga hai cái rồi đi.

Mới ra ngoài bãi đậu xe một lát, liền đụng phải xe của Tiểu Trần cũng vừa đi ra, cô vẫn đi theo anh, Lục Viễn không hiểu cô đến cùng là muốn làm cái gì. Đang suy nghĩ cách để thoát khỏi, cô liền đánh tay lái tới dừng trước mặt Lục Viễn, khiến Lục Viễn giật mình phanh lại.

Cửa xe hơi màu trắng chậm rãi hạ xuống, trên mặt Tiểu Trần không còn nụ cười như lúc đầu nữa, thay vào đó là sự tức giận và châm chọc không che giấu, cánh tay cô gác lên cửa sổ xe, ánh mắt khinh miệt: “Bác sĩ Lục, anh là người ở nơi khác nên không biết, ở Giang Bắc chúng tôi, cái này gọi là ”cưỡi” xe, xe bốn bánh mới gọi là ”lái” xe.”

Nói xong, cô lăm bắm: “Không biết điều”, rồi lái xe rời đi.

Đang sau, Lục Viễn hít khói xe, bất đắc dĩ than thở.

Cô gái Tiểu Trần này bám lấy Lục Viễn rất dai. Lục Viễn cái gì cũng tốt, nhưng thực sự không biết cách đối xử với các cô gái như vậy, không biết làm thế nào mới có thể khiến cô ta hoàn toàn hết hy vọng. Lúc đầu Tiểu Trần chỉ đưa anh về, anh còn có thể đối phó.

Tuần trước, anh làm xong chương trình đi ra ngoài, cô gái này cố lôi kéo anh đi ăn khuya, cô đến quán bia uống, say bết nhè, Lục Viễn không còn thể làm gì khác đành lên xe đưa cô về.

Ai ngờ cô gái này vừa vào nhà liền lớn mật, bám chặt vào Lục Viễn, vừa hôn vừa cắn, khiến cho Lục Viễn vô cùng sợ hãi, cố gắng lắm mới có thể trốn ra khỏi nhà được. Từ đó anh coi cô gái này như thú dữ, mỗi khi tới gần cô đều rất đề phòng.

Anh cũng không muốn nói dối, nhưng cô gái này rất cố chấp, dù nói thế nào cô cũng nhất định không chịu buông tha, nói cho cùng chính là muốn đi tới nhà anh để bắt cóc. Khiến Lục Viễn không còn cách nào mới nghĩ ra lý do từ chối này.

Đang lúc Lục Viễn chuẩn bị đi xe về nhà, lại một chiếc xe hơi màu trắng chặn trước mặt anh.

Lục Viễn nghĩ thầm, tối nay anh bị trúng tà hay sao, lúc nào cũng dính đến mấy chiếc xe hơi trắng?

Đang chuẩn bị lui về phía sau đổi đường. Cửa xe hơi chậm rãi hạ xuống.

Từ trong xe hiện ra một khuôn mặt với dáng vẻ vui sướng không hề che giấu.

“Bác sĩ Lục, cô ta có lòng như vậy mà anh lại ”cười” xe à?”

Lục Viễn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Văn Thố đã lâu không gặp. Chợt cảm thấy kỳ quặc, quay mặt, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, vừa bị xem thường rồi, tâm tình cũng không tệ.”

10. Chương 10

Theo bản chất mà nói, Văn Thố cũng không phải người tốt lành gì, cô cười lớn rồi xuống xe, dáng vẻ rất bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Tựa vào cửa xe, Văn Thố đứng đó không xa không gần nhìn Lục Viễn, nói: “Sao anh lại chọc giận con gái người ta? Phải nói là anh không biết suy xét sao?”

Lục Viễn chẳng phải người nhiều chuyện, cũng chú ý tới vẻ ngoài của cô gái kia, không nói gì.

“Không lẽ là xe không tốt sao?” Lục Viễn nói đùa.

Văn Thố nhìn qua đánh giá chiếc xe máy của anh, không nhịn cười: “Không gạt được tôi đâu, con gái người ta chẳng lẽ quan tâm tới chiếc xe tồi tàn của anh sao? Nếu như vì là xe thì sớm đã không thêm để ý tới anh rồi. Tôi thấy tám mươi phần trăm là người ta rất thích anh, vì yêu sinh hận.” Cô chặc lưỡi nói:

“Nếu cô ta thật sự thích anh như vậy, thì đúng là cô ta không có con mắt nhìn người.”

Cô quay đầu lại, vỗ vỗ xe của mình nói: “Lên xe đi.”

“Làm gì?” Lục Viễn nhìn vào chiếc xe của mình.

“Anh không cần biết.”

Văn Thố bước tới kéo Lục Viễn rời đi. Lục Viễn cuống quýt khóa chiếc xe của mình lại.

Văn Thố chợt đặt tay lên tay lái khiến Lục Viễn hơi lo lắng: “Cô muốn làm gì?”

Văn Thố vỗ vỗ tay lái, chuẩn bị quay chìa khóa, khởi động xe, rồi tuyên bố:

“Tôi dẫn anh đi thử nghiệm xe mới.”

Nói xong, một cước đạp chân ga.

Đường quốc lộ trước mắt là một con đường một chiều rất dài. Đi qua 10 phút mới có lối được phép rẽ. Văn Thố lái xe với tốc độ rất nhanh, gần hai phút liền đuổi kịp biên đạo Trần.

Cô giống như một nữ đặc công trong phim ảnh, dùng kỹ thuật điêu luyện vượt lên phía trước Tiểu Trần.

Tiểu Trần đột nhiên bị một chiếc xe chắn đường, cực kỳ tức giận, lập tức xuống xe.

“Cô làm vậy có ý gì?”

Khung cảnh trước mắt khiến Lục Viễn ngây người ra, vội vàng tháo dây an toàn xuống xe.

Biên đạo Trần vừa nhìn thấy người đến là Lục Viễn, sự tức giận càng bùng lên, mặc kệ Lục Viễn nói gì, cũng hoàn toàn là đổ thêm dầu vào lửa.

“Thật xin lỗi.” Lục Viễn vẫn rất tôn trọng nói xin lỗi, sau đó kéo Văn Thố đi.

Văn Thố bướng bỉnh không chịu khuất phục, giằng khỏi tay Lục Viễn, đi tới trước mặt biên đạo Trần, dùng ưu thế chiều cao nhìn xuống, bộ dạng tự cao tự đại, hả hê nói: “Từ nay cô đừng có trêu chọc Lục Viễn nữa.”

Biên đạo Trần trợn mắt lên nhìn Văn Thố, suy nghĩ hiểu rõ được nguyên nhân của chuyện này, nói lớn: “Thần kinh!”

Văn Thố bị cô ta mắng mà cười không ngừng: “Toàn thế giới đều biết tôi bị bệnh thần kinh mà. Thế nào, cô có thuốc à?”

“Mặc kệ cô.” Biên đạo Trần cũng biết điều, thấy Văn Thố như vậy cũng không muốn đụng tới. Cô hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Lại bị Văn Thố ngăn cản.

Văn Thố kiêu ngạo chỉ thẳng vào mặt mình nói: “Cô nhìn đi, Lục Viễn có bạn gái xinh đẹp như tôi mà còn để ý tới cô sao?” Cô cười, nói thẳng không chút lưu tình: “Anh ấy không muốn nói nặng lời, dù sao cô cũng là phụ nữ, giữ thể diện cho cô, sao cô lại phụ lòng tốt của anh ấy như vậy?”

Văn Thố giải thích cho biên đạo Trần khiến cô ta mặt đỏ tới tai.

Tất cả các cô gái khi nói tới vẻ ngoài là khó chống đỡ nhất và cũng là điều quan tâm nhất. Cô không thể cãi lại, Văn Thố nói những lời ấy mặc dù rất khó nghe, nhưng quả thật rất có lý.

Người đàn ông này có cô bạn gái xinh đẹp như vậy, đâu còn để ý tới người khác. Cô cũng thâm đồng ý, khiến trong lòng càng thêm khó chịu.

Sắc mặt biên đạo Trần kìm nén đến đỏ bừng lên, không biết nói gì, chỉ có thể lặp lại lời nói: “Đồ thần kinh!”

Nói xong, cô ta trở về xe lái đi.

Lục Viễn đứng tại chỗ, có thể cảm nhận thấy khói xe cũng giống như sự phẫn nộ của Tiểu Trần.

“Các cô cãi nhau cái gì vậy?” Lục Viễn không thể làm gì khác hỏi Văn Thố, từ khi biết cô gái này, chuyện không thể cũng có thể xảy ra, anh cũng sẽ không tức giận như vậy.

Văn Thố ưỡn ngực, đẩy đầu anh tựa lên vai mình, tự mãn nói: “Thế nào, có phải anh sẽ có cảm giác giống như đóng phim thần tượng không? Vậy là trút giận cho anh rồi!”

Lục Viễn lui về phía sau, anh cũng không hề cảm thấy ngại ngùng, chỉ cảm thấy thực sự quá kỳ quái.

“Quả thật có cảm giác như trong phim thần tượng. Nhưng nam nữ lại hoàn toàn trái ngược. Cô cảm thấy thế nào, tiểu thư Văn?”

” Maksim Gorky nói rằng, không cần quan tâm đến chi tiết.”

“...” Gorky có nói qua lời này sao?

Văn Thố lái xe đưa Lục Viễn về, trên đường Lục Viễn không nói một câu, trong xe yên lặng lạ thường.

Văn Thố vừa lái xe vừa cẩn thận thăm dò Lục Viễn: “Chẳng lẽ anh thích cô gái kia? Nếu không tôi quay đầu lại giải thích cho cô ta.”

Văn Thố nhìn vẻ mặt khó coi của Lục Viễn, vội vàng giải thích: “Anh rất tức giận sao? Tôi chỉ muốn giúp anh thôi mà!”

“Tập trung đưa tôi về đi!” Lục Viễn chột nói.

“Cái này...Đừng nóng giận, thật xin lỗi, tôi đảm bảo về sau sẽ không làm như vậy nữa. Tôi chỉ muốn thay mặt giúp anh thôi, tôi nghĩ là cô gái kia bởi vì yêu sinh hận a.”

Lục Viễn cắt lời Văn Thố, nói lớn: “Nhanh chóng đưa tôi về! Xe của tôi, xe của tôi!”

“...”

Văn Thố nhanh chóng đưa Lục Viễn trở về địa điểm khóa xe.

Nơi đó hoàn toàn trống rỗng, trên đường hoàn toàn không có chiếc xe nào.

Xe bị trộm không nói, dưới đất còn có cái khóa xe. Chiếc khóa đè lên một tờ giấy, là tên trộm để lại.

Chữ viết ngoằn ngoèo, Lục Viễn nhìn một lúc lâu mới đọc được, trên đó viết:

[Xe mới như vậy chỉ có một chiếc khóa, thật sự không tìm lòng được. Tôi trả lại khóa cho anh làm kỉ niệm.]

Lục Viễn cầm tờ giấy cười khở, bên cạnh Văn Thố đã nhìn thấy chữ viết trên giấy, cười đến rơi nước mắt.

“Đây là của tên trộm, sao hắn lại có tài như vậy?”

Lục Viễn không thể làm gì, chỉ cười khở nói: “Trước kia tôi cho là trên cái thế giới này nhiều người bình thường, hiện tại tôi mới phát hiện thì ra bệnh thần kinh sớm đã chiếm đa số rồi.”

“ha ha ha ha ha....”

Tốn hơn ba ngàn để mua chiếc xe máy còn chưa đi được nhiều liền bị người ta trộm mất. Lục Viễn cũng rất ngạc nhiên, hơn nữa còn đắc tội với biên đạo Trần.

Chương trình trên đài hoàn toàn không lên sóng nữa rồi, công việc của anh có lẽ đã hoàn toàn mất rồi.

Nhớ tới bộ dạng Văn Thố thay anh ra mặt, mặc dù anh cũng không muốn, nhưng vẫn cảm thấy rất ảm lòng.

Lục Viễn bị chính cái suy nghĩ này sợ ngây người, chỉ trong nháy mắt liền tỉnh táo. Khi tỉnh táo trở lại, anh lại cảm thấy trước nay không hề sợ hãi. Thế là thế nào, gần đây anh thấy bệnh thần kinh của Văn Thố cũng rất thú vị? Lúc nào cũng nghĩ đến cô, một hai ngày cô không gây phiền toái cho anh còn cảm thấy toàn thân có cái gì đó không đúng?

Vậy là thế nào? Chẳng lẽ anh cũng bị bệnh thần kinh rồi sao?

Kết luận này thực sự quá đáng sợ.

Trở về từ trường học, Lục Viễn ở nhà nấu cơm tối, anh vừa xem chương trình của giáo sư ở nước ngoài giảng giải vừa ăn cơm.

Văn Thố bấm chuông, anh cầm bát cơm đi mở cửa.

Vừa mới mở cửa, Lục Viễn chưa kịp phản ứng, Văn Thố đã nhanh chóng chui vào, không khách khí ngồi trên ghế salon ở nhà Lục Viễn.

Lục Viễn đã quen với hành động này của cô, tiếp tục ngồi xuống ăn cơm.

“Người này đang nói gì vậy, toàn bộ đều là tiếng anh, anh hiểu được sao?”

“Giảng dạy về tâm lý học.”

Văn Thố lại hỏi: “Nhìn chương trình này mà cũng ăn cơm được hả?”

Nói xong, cô cầm lấy điều khiển ti vi, đổi kênh truyền hình tiếng Trung: “Đây mới là chương trình để người bình thường xem khi ăn cơm.”

Lục Viễn nói: “Cô mà cũng gọi là người bình thường sao?”

Văn Thố cười híp mắt: “Chúng ta đều không phải là người bình thường, mới có thể quen biết nhau.”

“Tôi không muốn quen biết cô.” Lục Viễn ăn xong cơm, cầm bát đĩa mang ra bếp, sau đó ra ngoài hỏi Văn Thố: “Hôm nay cô tìm tôi có chuyện gì?”

Văn Thố đứng lên: “Anh đi cùng tôi ra ngoài, anh sẽ biết. Có chuyện tốt.”

“Cô cũng có chuyện tốt?” Lục Viễn nửa tin nửa ngờ.

Hai người cùng nhau ra ngoài. Một lúc sau, Lục Viễn liền nhìn thấy một chiếc xe hơi việt dã màu đen.

Chiếc xe này là một nhãn hiệu trong nước khá nổi tiếng ba năm trước đây. Tính năng và vẻ ngoài cũng khá tốt. Cho dù là sản phẩm nội địa, cũng chừng ba mươi vạn.

Năm đó Lục Viễn đã từng xem qua, bởi vì không mua nổi, nên vẫn thường chê bai chiếc xe này.

Anh quan sát kỹ chiếc xe hơi kia, nhớ tới anh liền vứt bỏ suy nghĩ với chiếc xe máy nhỏ kia, vui mừng nói: “Cô thật là quá phung phí đi! Cô thực sự tặng cho tôi chiếc xe này sao? Tôi cũng chỉ mất một chiếc xe máy thôi mà!”

Nói xong, chuẩn bị lên xe đi thử một chút.

“Táp –” Văn Thố vỗ một cái lên đầu Lục Viễn, vô tình hất một chậu nước lạnh :

“Nghĩ gì thế? Chiếc xe của anh cũng không phải là tôi trộm, tại sao tôi phải bồi thường?” Văn Thố chỉ sang bên cạnh: “Anh ngồi ở đây, chỗ anh đang ngồi là chỗ của tôi.”

“...” Lục Viễn im lặng: “Cho nên cô tìm tôi là muốn khoe khoang cô có mấy chiếc xe tốt? Cô cảm thấy cô kích thích tôi thế này thật sự tốt hay sao? Tôi còn vừa mới mất xe.”

Văn Thố khinh miệt: “VẬY chiếc xe kia của anh đáng giá bao nhiêu tiền chứ?”

“Ba ngàn.”

“Hả, như vậy còn chưa đủ để tôi mua một chiếc váy.”

Lục Viễn cắn răng nghiêng lợi: “Đó là chiếc váy ấy quá đắt!”

Trong xã hội này, lỗi lớn nhất chính là sự chênh lệch quá lớn giữa giàu và nghèo. Có người ba năm không làm việc còn có thể mua một chiếc xe rồi lại đổi một chiếc xe khác. Có người liều mạng làm thêm giờ, vì mua một căn phòng còn phải vay mượn tiền, sửa bột cho con cũng không mua nổi.

Lục Viễn suy nghĩ một lúc, đột nhiên cảm thấy uất ức coi thường loại bệnh nhà giàu.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Văn Thố bình tĩnh lái xe, nói: “Sửa xe.”

“Sửa...xe...” Lục Viễn run rẩy nói: “Chiếc xe này có vấn đề gì?”

Văn Thố vẫn bình thản: “Phanh xe.” Nói xong, cô cười cười nói: “Tôi đã từng xem qua một bộ phim, có một loại chim, từ nhỏ đã không có chân, cứ bay thẳng lên, sau đó rơi xuống, rồi chết.”

“Bây giờ cô nói vậy là có ý gì?”

Trong mắt Văn Thố có dáng vẻ đau thương, nét mặt mơ hồ.

“Chiếc xe này, phanh xe không ăn, chỉ có thể đi tiếp. Nếu dừng lại, chính là chết.”

11. Chương 11

Văn Thố nhìn thấy sắc mặt của Lục Viễn nhanh chóng trở nên trắng bệch, không nhịn được cười: “Nói anh ngu thật không sai, phanh xe hỏng mà tôi có thể dừng ở trước cửa nhà anh sao? Anh cho rằng dùng chân đạp trên đất là có thể dừng lại hả?”

Khi nghe lời giải thích của cô, Lục Viễn chợt thở dài, hơi ngượng ngùng ngẩng đầu lên: “Cả ngày cô luôn nói lung tung, nên tôi mới theo thói quen mà sợ hãi.”

Văn Thố giữ tay lái, mắt nhìn thẳng ra xa, đột nhiên nói với giọng điệu buồn bã: “Có lẽ là tôi quá cô đơn rồi.”

“Người sống so với người chết còn khổ sở hơn. Còn sống nhất định là phải đối mặt với sự thiếu vắng người kia.” Văn Thố cười khổ: “Bác sĩ Lục, hãy biết quý trọng mỗi người bên cạnh anh. Có thể vừa quay đầu thì người đó sẽ biến mất đấy.”

Lục Viễn trầm tĩnh nhìn Văn Thố, trong ánh mắt có sự đồng tình, có thương hại, nói chung đều là cảm xúc Văn Thố không muốn thấy.

“Đừng có nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy.” Văn Thố nói: “Tồn tại chính là có lý của nó. Nếu ta còn tồn tại, cho thấy là thế giới này còn cần ta.”

“Mỗi người sinh ra cũng biết là sẽ chết.” Giọng nói Lục Viễn ôn hòa, với năng lực có thể xoa dịu lòng người: “Nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng để sống tốt.”

Lục Viễn chỉ ra ngoài cửa xe, lạnh nhạt nói: “Cô xem cái thành phố này, có người mang bệnh không thể dậy nổi, có người 80 tuổi vẫn phải ra ngoài nhặt vỏ chai, có người sống xa nhà, làm những công việc khổ cực nhất, còn có thể mỉm cười với người khác...”

Sắp đến đèn đỏ, Lục Viễn quay đầu lại, ánh mắt sáng rực lên nhìn Văn Thố:

“Cô biết có bao nhiêu người khóc thầm trong đêm không? Cô biết có bao nhiêu người vì cuộc sống của mình mà phải chịu áp bức. Văn Thố, trên thế giới này còn có người nghèo bị thiếu ăn thiếu mặc. Nhưng tất cả mọi người vẫn cố gắng sống. Cô biết tại sao không?”

“Bởi vì sinh mạng chỉ có một lần, bởi vì thời gian không thể quay trở lại, bởi vì cho dù người yêu của mình có rời khỏi thế giới này, cũng còn rất nhiều người thân của cô còn sống.”

“Cô rất hận mình và không muốn sống nữa, nhưng hơn nữa là bởi vì yêu thương.”

Rõ ràng Lục Viễn nói những lời rất bình thường, chỉ là giống mấy chương trình của mấy “Chuyên gia” trên internet đã nói rất nhiều lần, nhưng Văn Thố vẫn cảm thấy rất xúc động. Giống như sâu thẳm trong rừng núi, có một tiếng chuông lớn vang vọng. Dù phiền toái nhưng rất mạnh mẽ.

Trong chốc lát, nước mắt sắp chực rơi xuống, đèn xanh đèn đỏ nhảy đến hoa mắt.

Trong 90 giây, Văn Thố cảm thấy những con số không ngừng thay đổi của đèn tín hiệu giống như những bông hoa rực rỡ sắc màu.

Mấy giây sau, cô sịt mũi, trước mắt dần rõ ràng hơn.

“Bác sĩ Lục giảng giải quả nhiên là có hình dáng của chuyên gia bậc thầy.”

Lục Viễn mỉm môi cười: “Thật vất vả mới có cơ hội, không nói nhiều thì thật uổng phí.”

“Bác sĩ Lục đã từng yêu sao?” Văn Thố chớp mắt nhìn, đột nhiên hỏi một câu.

Lục Viễn quay đầu đi trốn tránh, nhìn ra ngoài cửa xe nói: “Không có.”

“Hi hi.” Rốt cuộc Văn Thố cũng tìm lại được cảm giác vui vẻ: “Cho nên nói đến phương diện này, anh thật sự không hề có kinh nghiệm. Nên ”học hỏi” tôi.”

“Nếu như nghiên cứu cái gì thì nhất định phải xem trọng lời nói, nghiên cứu bệnh tật thì phải bị bệnh, nghiên cứu người chết thì phải đi tìm người chết, vậy nhà khoa học không phải nhà khoa học rồi, mà là đi xem ”nhà.”” Lục Viễn khinh thường, nhả mồm: “Chúng tôi nghiên cứu về tâm lý học, thông qua tiếp xúc các văn kiện khác nhau, nhìn trước thành quả nghiên cứu và bộ phận thí nghiệm để hoàn thành công việc.”

Văn Thố nghe lời phản bác của Lục Viễn, cũng không tranh luận với anh chỉ nghiêm túc nói: “Nếu như tình yêu giống như những nghiên cứu lý luận đơn giản như vậy thì tốt. Như vậy, sẽ không đau đớn.”

“Không có tình yêu nào là không đau. Chỉ là nhìn năng lực chịu đau của người đó thôi.” Lục Viễn nói.

“Bác sĩ Lục nói đúng. Thật ra thì tôi là người rất sợ đau, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần đi tiêm, tôi sẽ sợ đến phát khóc.” Văn Thố nhếch miệng, khổ sở nói: “Nhưng anh xem, tôi đã từng chảy nhiều máu như vậy, trải qua nhiều lần cấp cứu, cũng không cảm thấy đau nữa. Anh biết tại sao không?”

“...”

“Bởi vì tôi bị một loại bệnh là bệnh tình yêu. Đây là một bệnh cực kỳ nghiêm trọng, không thể so với sự mất đi Vạn Lý.”

....

Cho đến khi Văn Thố dừng xe ở một xưởng sửa xe, Lục Viễn vẫn suy nghĩ đến lời nói của Văn Thố.

Thật sự là có bệnh này sao, còn đau hơn cắt tay, uống thuốc ngủ, nhảy lầu?

Những vết thương kia làm cho thân thể đau đớn, Lục Viễn chỉ nghĩ đến cũng cảm thấy đáng sợ. Cho dù làm rất nhiều nghiên cứu, anh vẫn không thể ngờ rằng tình yêu lại có sức mạnh lớn như vậy.

Theo Văn Thố xuống xe, Lục Viễn phát hiện cô tìm đến một xưởng sửa xe rất cũ nát nằm ở đầu ngõ.

Nơi này thực sự không giống với nơi đại tiểu thư Văn sẽ đến.

Dưới đất một màu đen kịt bóng loáng, chắc là do dầu máy rơi xuống quá lâu không rửa sạch.

Vừa đi vào cánh cửa xếp, có một mùi hắc xộc thẳng vào mũi của Lục Viễn. Anh không nhận được nhãn mác, những điều ngổn ngang trong đầu liền biến mất.

Anh nhìn thấy Văn Thố đã đi vào bên trong rồi. Lục Viễn cau mày đứng ở cạnh cửa.

Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy một chiếc xe được treo lên cao đang sửa chữa, dưới sàn xe đều là bụi, cũng không biết là đã hỏng ở chỗ nào. Dưới đất có rất nhiều công cụ sửa chữa ném bừa bãi, xung quanh đều có màu nâu đen của dầu máy.

Lục Viễn hiếu kỳ, đánh giá xung quanh một lúc. Cả nhà sửa xe không có bóng người. Trong nháy mắt, Văn Thố cũng biến mất, không biết là đã đi đâu.

Anh đang đứng ngây người ra, đột nhiên có một cảm giác đau từ hông truyền đến.

Không biết người nào đã đánh một phát vào hông Lục Viễn. Lục Viễn bị dọa chột xoáy người sang chỗ khác.

Chỉ thấy một người mặc áo ba lỗ và quần đùi nghênh ngang lại gần.

“Trai đẹp, sửa xe hay mua đồ vậy?” Người đàn ông cười toét miệng, trêu ghẹo nhìn Lục Viễn.

Lục Viễn càng nhìn càng cảm thấy ánh mắt của hắn không bình thường. Cảnh giác lui về phía sau mấy bước: “Tôi đến với bạn.”

Người đàn ông kia vẫn cười híp mắt, dáng vẻ như nhìn trúng con mồi: “Nam hay nữ vậy?”

Lục Viễn cảm thấy người này càng nhìn càng giống GAY, bộ dạng rất không đứng đắn, ánh mắt trêu đùa, vừa đến liền sờ hông người ta, suy nghĩ một chút cũng không phải người bình thường. Nhớ tới kinh nghiệm lần trước, những người GAY như thế này đều có gu rất vô duyên và lời thô, vì muốn giảm gánh nặng, Lục Viễn nói: “Đi cùng bạn gái.”

Anh vừa dứt lời, Văn Thố không biết ở đâu tự nhiên xuất hiện phía sau Lục Viễn, đi tới.

“Lão nganah, đùa trêu anh ấy, anh ấy là thẳng.”

Người đàn ông đối diện Lục Viễn đột nhiên cười lớn, chỉ vào Văn Thố nói: “Bạn gái à?”

Lục Viễn lúng túng, giờ phút này chỉ hận không có cái lỗ cho anh chui xuống.

Văn Thố thoải mái đi tới, một tay khoác lên vai Lục Viễn, dáng vẻ xinh đẹp, nói với người đàn ông đối diện: “Xe không hỏng, người hỏng, tôi đói bụng lắm rồi.”

Người đàn ông kia thuận tay cầm cái áo khoác trên thùng dụng cụ khoác lên người: “Đi, chúng ta đi uống rượu thôi.”

“...”

Đó là lần đầu tiên Lục Viễn nhìn thấy bạn của Văn Thố.

Không, nói chính xác là lão ngạnh kia không phải bạn của Văn Thố, mà là bạn của Vạn Lý.

Bởi vì hắn hay kể chuyện cười, còn tự cho là hài hước, nên tự đặt tên là “Lão ngạnh”.

Lão ngạnh chưa cưới, là người đồng tính. Tốt nghiệp trung học sau đó không thi lên đại học mà đi làm lính. Sau đó xuất ngũ làm bảo vệ cho một khách sạn.

Lúc ấy lão ngạnh trẻ tuổi, bướng bỉnh cứng đầu. Những vị khách say xỉn thường cao ngạo với bảo vệ, thậm chí không thèm để ý tới, cho là bố thí ít tiền thì có thể giải quyết tất cả. Lão ngạnh rất tức giận, thường ra tay với người ta.

Có một lần hắn vì đồng nghiệp, xảy ra xung đột với một người Giang Nam tới đây nói chuyện làm ăn. Hai bên đều bị thương. Thế nhưng ông chủ kia bối cảnh phức tạp, bị lão ngạnh đánh vỡ đầu, tất nhiên không chịu bỏ qua.

Cuối cùng Vạn Lý xuất hiện, tuổi còn trẻ, dáng dấp lịch sự, làm việc rất thận trọng và khéo léo. Được rất nhiều người quý mến.

Lần đó anh tổ chức một bữa tiệc, làm giám đốc thì phải phụ trách chuyện này, Vạn Lý nhặt cục gạch trên mặt đất, nói với ông chủ kia: “Hôm nay là tôi chiêu đãi không chu đáo, lỗi là do tôi. Ngài đừng chấp nhất với người bảo vệ kia nữa.”

Nói xong, anh không do dự cầm gạch vỗ lên đầu mình giống như mấy người giang hồ trên TV. Trong nháy mắt, trên đầu anh chảy máu đầm đìa. Ngày đó lão ngạnh cũng chảy máu, chỉ chảy máu một chút đã rất đau đớn, hắn không dám tưởng tượng vết thương lớn trên đầu Vạn Lý sẽ đau đến thế nào.

Nhưng anh vẫn cười, nói với ông chủ kia: “Hôm nay chuyện này ta coi như giải quyết xong rồi có được không?”

Lão ngạnh đời này đều nhớ tới cảnh đưa Vạn Lý, đầu chảy rất nhiều máu đến bệnh viện, hắn tự nói với mình:

“Trên thế giới này, nhiều lúc ta cũng phải cúi đầu khuất phục, người nghèo khổ cho dù có chết cũng không giữ được danh dự.”

“...”

Quán thịt nướng ven đường rất đông, trên bàn đầy cặn dầu, món ăn toàn bộ đều để trên cái đĩa sắt, bên ngoài bọc một lớp túi nylon, không cần rửa đĩa.

Bếp lò nướng bốc khói lên, mùi rau thơm xông vào mũi, khiến cho ai cũng phải thèm ăn.

Đây là một khu chợ văn hóa riêng biệt ở Trung Quốc. Mọi người hay đến đây hưởng thụ tự do thoải mái. Nâng ly cạn chén với tất cả tình nghĩa đan xen với nhau.

“Vạn Lý là một người tốt.” Nhiều năm qua, lão ngạnh vẫn luôn đánh giá Vạn Lý một câu như vậy. Lão ngạnh nhìn Văn Thố nói: “Sau khi Vạn Lý ra đi, cô đã không còn tới chỗ tôi.”

Khi lão ngạnh nói lời này, cổ họng hơi nghẹn lại. Anh cũng cảm thấy có lỗi, gắp ly rượu lên rồi lại bỏ xuống.

Văn Thố dùng đũa lật thịt trên bếp nướng. Cô uống rượu như uống nước. Cảm giác không thể say.

“Lão trâu đâu?” Văn Thố hỏi.

Lão ngạnh sững sốt một lúc, sau đó cười miễn cưỡng: “Cả nhà hồi thúc gay gắt quá, kết hôn rồi.”

Văn Thố không nói gì.

Trước khi quen biết lão ngạnh, cô vẫn không hề ủng hộ yêu đồng tính. Mặc dù cô lên mạng có chút hủ nữ, coi tình yêu đồng tính là tình yêu vĩ đại nhất cõi đời này. Nhưng trong hiện thực cuộc sống, cô thấy yêu đồng tính cùng đi với sự lợi dụng, phản bội, bệnh tật và lừa gạt.

Rất nhiều đôi đồng tính chỉ sống mơ hồ, vài năm sau lựa chọn gặt cưới. Bọn họ lên mạng yêu cầu mọi người tôn trọng tình yêu đồng tính. Nhưng với sự quan tâm của xã hội, như một cái cớ để đánh lừa người dân vô tội.

Lão ngành thể hiện tình cảm rất nghiêm túc. Yêu một người liền toàn tâm toàn ý, không hề khác với người bình thường.

Sau khi biết lão trâu, hai người cùng nhau mở xưởng sửa xe này. Bởi vì tính tình thoải mái và cẩn thận, buôn bán làm ăn được, không hề có trở ngại.

Họ ở chung với nhau mấy năm. Văn Thố gần như chứng kiến tất cả mọi chuyện của họ. Không ngờ rằng cuối cùng lại có kết quả như vậy. Chính là bởi vì kết quả không ngờ tới này khiến cho cô cảm thấy rất thất vọng.

“Trên đời này làm gì có chuyện gì là vĩnh viễn. Chỉ khi chết rồi, mới có thể trở thành mãi mãi.” Lão ngành cười, hốc mắt ửng hồng: “Thật ra thì tôi rất hâm mộ Vạn Lý.”

Văn Thố cũng rơi nước mắt: “Tôi cũng rất hâm mộ anh ấy.”

Hai người cũng không nói nữa, chỉ lặng lẽ hiểu ý nghĩa ẩn sâu trong lời nói của đối phương.

Nếu như bắt đầu cũng biết là sẽ mất đi. Như vậy ai còn biết quên mình để yêu đây?

Trên thế giới này có ai mà không sợ đau đớn?

12. Chương 12

Ba người ngồi chung một chỗ với nhau, Lục Viễn cũng không biết rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu rượu?

Anh chỉ nhớ rằng anh uống rất say, đầu đầu choáng váng, nhìn cái gì cũng không rõ ràng.

Mùi rượu giống như một thứ nước hoa mê muội, làm cho người ta cảm thấy rất kích động và mệt mỏi. Uống rượu quá nhiều, Lục Viễn ngon giấc nằm trên giường nghỉ ngơi.

Anh nửa tỉnh nửa mê, như nghe thấy giọng của Văn Thố. Lời ca không giống tiếng Trung cũng không phải tiếng Anh, nhưng giọng điệu vô cùng đau thương. Khi nghe cũng làm người ta cảm thấy lòng chua xót.

Lục Viễn tỉnh lại, cả người rã rời, mệt mỏi, như bị ai đó gõ mạnh vào đầu.

Mặc dù Lục Viễn hay uống một chút rượu, nhưng say đến bất tỉnh thế này thì rất ít.

Anh nằm trên giường, phát hiện mình không hề mặc quần áo, mơ mơ màng màng lục lọi tủ đầu giường, nghĩ rằng trước khi ngủ đã cởi ra để ở đầu giường.

Kết quả không hề thấy bộ quần áo nào, mà chỉ thấy nhiều “sợi tơ” mềm mại.

Lục Viễn nắm lấy những “sợi tơ” kia. Chỉ nghe thấy một giọng phụ nữ nhẹ nhàng trầm thấp kêu lên hai tiếng.

Lục Viễn kinh ngạc, bỗng chốc bật ngồi dậy.

Bên cạnh anh chính là Văn Thố đang ngủ ngon lành. Lục Viễn mới biết vừa nãy anh nắm không phải là “sợi tơ” mà là tóc của Văn Thố.

Tóc của cô mềm mại như tơ lụa màu đen, phủ trên vai cô. Lục Viễn thấy dây áo ẩn hiện trên bả vai trắng nõn của cô.

Lục Viễn không dám nghĩ đó chính là dây áo nội y, thật sự quá đáng sợ.

Da đầu của anh toàn bộ đều trở nên tê dại. Ý thức hỗn loạn hoàn toàn tỉnh táo.

Trước mắt là một căn phòng rất xa lạ, làm anh nhớ lại, tối hôm qua anh uống say, ngủ nhầm chỗ thì không nói, lại còn ngủ với cô gái này.

Văn Thố vẫn còn ngủ say. Ga giường trắng đơn giản làm nổi bật làn da trắng nõn của cô, mũi cao cùng đôi môi đỏ hồng khiến người ta thấy say đắm. Nhìn cô khi ngủ thật sự rất giống thiên thần. Lục Viễn không dám tưởng tượng sau khi cô tỉnh lại sẽ phản ứng như thế nào. Nghĩ đến cảnh cô cầm dao, chém anh chắc sẽ không quá đau chứ?

Anh rón rén rời khỏi giường. Mãi mới tìm được chiếc áo phong cộc tay của mình. Mặc quần áo xong, anh yên lặng ngồi bên giường, trong đầu liền suy nghĩ một loạt khả năng có thể xảy ra.

Lúc đó, chiếc áo phong của anh còn tản ra mùi hôi, kèm theo mùi rượu nồng.

Lục Viễn khở sở nghĩ: rượu thật hại người a!

Lục Viễn ngồi bên chiếc giường xa lạ, lấy gói thuốc đặt trên bàn bên cạnh hút. Mãi đến khi Văn Thố tỉnh lại.

Anh thật sự không dám bỏ đi. Điều này không giống với phong cách của bác sĩ Lục.

Haizz, đời người sinh ra rồi chết đi, dù sao trước khi chết cũng đã làm chuyện này rồi. Lục Viễn mím môi, tự tìm kiếm niềm vui trong đau khổ để an ủi chính mình, bi tráng giống như một anh hùng hy sinh cao cả.

Cả đêm, uống rượu vào ngủ mê mết, sau đó tự nhiên tỉnh lại.

Trong ba năm qua, đây là đêm đầu tiên Văn Thố cảm thấy thoải mái nhất.

Ba năm, rốt cuộc cô cũng sẵn sàng đối mặt với những quá khứ đã đi qua.

Chính cô cũng thấy khó tin.

Văn Thố lười biếng tỉnh dậy. Cô đưa tay vò tóc hơi rối lại, tay kia theo thói quen dụi mắt. Mấy giây sau, cô nhìn thấy Lục Viễn ngồi đối diện với vẻ mặt đau buồn. Anh ngồi yên ở đó, nét mặt kia, giống như Đồng Tồn Thụy bị nổ lô-cốt ở trong sách giáo khoa có nhắc tới.

Cô dần tỉnh táo hơn. Mũi đột nhiên ngửi thấy một mùi vô cùng khó chịu khiến cô nhú mày: “Ở đây bị cháy hay sao? Khắp nơi đều có khói vậy.” Tầm mắt cô liếc qua điều thuốc trên tay Lục Viễn đang bốc khói. Chuẩn bị mắng anh, đột nhiên phát hiện mình để lộ cơ thể ở ngoài chăn, lại nhìn Lục Viễn, trong nháy mắt liền hiểu ra. Chắc hẳn Lục Viễn đầu gối này lại hiểu lầm rồi.

Cô cũng không vội vàng giải thích, chột nghĩ ra mưu kế quyết định đi trêu anh.

Văn Thố cố ý cắn môi, cười rất quyến rũ, hỏi Lục Viễn: “Sao anh lại không đi đi? Tôi sẽ không cần anh phải chịu trách nhiệm.”

Lục Viễn trợn mắt, sừng sốt: “Quả nhiên là...Gì kia rồi hả?” Nói xong, anh ân hận vỗ vào bắp đùi: “Thật xin lỗi, tôi...tôi đều không nhớ rõ...”

Văn Thố mím môi, cố gắng nhịn cười, một lát sau làm vẻ mặt đau buồn:

“Không có việc gì đâu. Đàn ông mà. Bệnh hay quên là rất bình thường.”

“Tôi không có ý như vậy.” Lục Viễn vội vàng giải thích.

“Vậy anh có ý gì?” Văn Thố nhìn chằm chằm, mong đợi nhìn anh.

“Tôi...” Lục Viễn dừng lại mấy giây, như quyết tâm cực độ, đột nhiên nói: “Chỉ cần cô không ngại đi theo tôi phải chịu uất ức. Chúng ta liền kết hôn. Tôi chịu trách nhiệm tới cùng!” Nói xong, giống như một lời tuyên thệ rất hùng dũng, thề phải cố gắng.

Sau đó đến Văn Thố ngậy người ra.

Cũng chỉ là muốn trêu anh, không ngờ anh cho là thật, còn ở đây nói lung tung.

Kết hôn sao?

Đáy lòng Văn Thố giống như bị lật ngửa lại. Vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Viễn, không trêu anh nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Anh đi đi, tôi chỉ trêu anh thôi.”

“Tôi không phải nói đùa...”

“Cút đi!” Văn Thố nói lớn.

Văn Thố ngồi thờ người ra rất lâu, đến khi lão ngạnh gõ cửa đi vào, cô mới tỉnh lại.

“Hắn ta đi rồi.” Lão ngạnh nói: “Chỉ mặc chiếc áo cộc tay, tôi đưa cho anh ta quần áo, anh ta cũng không cần.”

Văn Thố cúi đầu: “Không cần để ý anh ta, ai bảo anh ta uống say, đường thẳng không đi, lại muốn té ngã xuống sông.”

Lão ngạnh mơ hồ nhớ lại khung cảnh đêm hôm qua, không nhìn được cười lớn, một lát sau, đột nhiên thở dài một hơi nói: “Người đàn ông này cũng không tệ đâu, rất hợp với cô.”

“Vậy còn Vạn Lý thì sao?” Văn Thố cười cười, nghiêm túc hỏi lão ngạnh.

Lão ngạnh ngẩng cao đầu lên, mắt đã ngân ngấn nước, nhìn về phía khác:

“Nếu như Vạn Lý vẫn còn sống, nhất định tôi sẽ đâm anh ta, lại để cô đến với người khác.”

“Nếu anh ấy vẫn còn sống, người đầu tiên đâm mạnh vào mặt anh ấy chính là tôi.” Văn Thố cười: “Nói đi, cũng không hỏi để lại một mình tôi có thể chịu đựng được không?”

“...”

Từ nhà lão ngạnh nhìn ra ngoài mới phát hiện ra không khí đã thay đổi, chỉ sau một đêm, thành phố này chợt yên lặng hơn. Mùa đông cứ yên tĩnh như vậy.

Văn Thố khoác áo vào, đi một lúc mới tìm thấy xe của mình.

Nhớ tới cảnh Lục Viễn đau buồn, trên người chỉ mặc một cái áo phong cộc tay, gió lớn như vậy, nhất định là rất lạnh. Không biết lúc đó anh đang suy nghĩ cái gì.

Trên đường lái xe về nhà, Văn Thố mới phát hiện trên điện thoại di động có ba mươi cuộc gọi nhỡ. Đều là của mẹ cô.

Chắc là nghĩ đến cô nên cả đêm không ngủ. Mấy năm nay, mẹ cô thường bị suy nhược thần kinh, tất cả là do Văn Thố gây nên.

Ba năm trước, khi đó Vạn Lý qua đời đã được mấy tháng, Văn Thố đã từng say rượu mà muốn tự tử, cả đêm không trở về. Cô ở trong một gian phòng uống rượu, ai đến mời cô uống rượu cô cũng không từ chối.

Nhưng cô lại rất lợi hại, uống thế nào cũng không say.

Khi đó cô mới hiểu được, trên thế giới này có một thứ lãng phí, đó là ngủ qua đêm thì quên hết tất cả.

Rất nhiều người khuyên cô nhìn về phía trước, bắt đầu lại lần nữa. Nhưng cô vẫn cứ đứng giậm chân tại chỗ.

Cô đã từng thử phóng túng, nghĩ tới cứ như vậy đi cũng tốt.

Đó là một đêm cô chấp nhận lời mời của một người đàn ông đẹp trai.

Khi cô cùng người đàn ông xa lạ kia đi vào quán rượu, cô cho là cô sẽ cứ như vậy rơi vào địa ngục, sau đó, cô cảm thấy địa ngục cũng không phải là đáng sợ như vậy.

Người đàn ông kia cũng uống rất nhiều rượu giống cô. Hắn đề lên người Văn Thố, dáng vẻ không hề gấp gáp.

Thậm chí hắn còn chưa từng hôn Văn Thố. Hắn nói: “Hôn môi sẽ khiến tôi chú tâm hơn, tôi không muốn xảy ra quan hệ.”

Cô hỏi người đàn ông kia: “Tôi có thể gọi anh là Vạn Lý hay không?”

Người đàn ông kia cười: “Cô gọi tôi thế nào cũng được.”

Lúc ấy Văn Thố rất buồn cười, cười đến rơi nước mắt.

Sau đó người đàn ông cởi quần áo của cô, đến nút cài áo cuối cùng, đột nhiên cô bắt lấy tay của hắn.

Cô hỏi: “Anh có biết yêu không?”

Người đàn ông kia cười, nhìn Văn Thố nói: “Yêu là cái gì? Có thể ăn được không?”

“Tại sao anh có thể nói chuyện đó không quan trọng như vậy?”

“Tại sao không thể?” Ánh mắt hắn lạnh lùng: “Chẳng lẽ ngủ với nhau một đêm sẽ phải kết hôn? Tiểu thư, cô ngu ngốc cho rằng trên thế giới này còn có người đàn ông tốt hay sao?”

Văn Thố chợt tỉnh táo, cô dùng sức đẩy người đàn ông ra, nhanh chóng chỉnh lại quần áo. Còn không đi giày đã đạp cửa bỏ chạy.

Người đàn ông kia cũng không ngăn cản cô.

Đêm đó, Văn Thố cứ chạy, chạy đến nỗi lòng bàn chân sưng lên, vết sưng lại bị đâm rách, đi trên đường đều để lại vết máu.

Đến giờ nhớ lại cũng cảm thấy đau. Đó là nhắc nhở cô, càng phóng túng chỉ càng thêm hối hận.

Sau mấy năm, cô đã xem qua rất nhiều tin tức xã hội, uống rượu say quan hệ với người đàn ông xa lạ, có bao nhiêu người có thể toàn thân mà trở về. Hồi tưởng lại, cô cũng gặp phải một người chân chính. Ít nhất cô đã an toàn thoát thân.

Đáng tiếc cô sẽ không bao giờ gặp người đàn ông kia nữa, nếu không Văn Thố rất muốn nói cho hắn biết, trên đời này thật sự còn có đàn ông tốt.

Nhớ tới vẻ mặt nghiêm túc của Lục Viễn. Nếu như chỉ cần cô gạt đầu, anh sẽ thật sự lấy cô về nhà.

Ông trời để Vạn Lý ra đi, ba năm sau để cô gặp Lục Viễn.

Anh ta cũng thật là ngu ngốc. Cô chỉ nói đùa anh một chút, anh đã nói muốn kết hôn.

Trước mắt cô dần trở nên mơ hồ, mắt đã ngấn nước.

Cô nhìn ra xa, đáy lòng tự hỏi:

Vạn Lý, là người này sao? Là anh tìm anh ta tới chăm sóc em sao?

Nếu như anh ta tới, anh ta có đi nữa hay không?

13. Chương 13

Ra khỏi bãi đỗ xe, cô kéo khóa túi xách, cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

Ai ngờ cô nhìn thấy trong túi xách có một xấp bọc báo bên ngoài. Văn Thố vừa mở ra nhìn, là sáu vạn tệ.

Văn Thố vắt óc cũng không nhớ nổi số tiền này ở đâu ra. Nhớ lại sau khi tên Lục kia rời khỏi phòng, nhìn với ánh mắt xa xăm. Anh nói với cô: “Thật xin lỗi.”

Câu nói xin lỗi ấy khiến Văn Thố thấy lòng đau xót.

Văn Thố suy nghĩ, cũng đại khái xác định được ai đã đặt tiền vào túi xách của cô. Chắc là Lục Viễn, lương tâm cắn rứt, thừa lúc cô ngủ đã cho vào.

Sáu vạn tệ, đối với Văn Thố mà nói không phải là nhiều, nhưng đối với Lục Viễn cũng không phải số lượng nhỏ.

Văn Thố nhớ tới chiếc xe ba ngàn mà anh ta đã buồn bực như vậy, không biết anh đưa sáu vạn này tâm tình sẽ như thế nào.

Cô không vào nhà, mà vội lái xe đến nhà Lục Viễn.

Gõ cửa một hồi lâu, rốt cuộc Lục Viễn mới ra mở cửa.

Văn Thố tự nhiên đi vào nhà. Lục Viễn nhìn Văn Thố vừa chột dạ vừa áy náy. Chỉ yên lặng đi theo sau cô.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, cùng ngồi trên sofa trong phòng khách. Lục Viễn vẫn cúi đầu xuống. Văn Thố nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của anh. Chắc hẳn chưa từng làm việc trái với lương tâm, khiến lương tâm cắn rứt, ngủ cũng không ngon giấc.

Không biết vì sao, Văn Thố cảm giác giờ phút này anh có đáng về rất đáng yêu.

“Không lên lớp sao?” Văn Thố hỏi.

“Xin nghỉ rồi.” Lục Viễn lúng túng trả lời.

“Này.” Văn Thố ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Tôi hôm qua thật sự không có chuyện gì xảy ra. Anh uống say đến ngất đi. Chúng tôi chỉ cởi quần áo giúp anh thôi, anh cứ lôi kéo tôi như chiếc gối đầu không chịu buông tay, không còn cách nào đành phải ngủ chung thôi.” Cô khinh miệt nhìn Lục Viễn, vẻ mặt cao ngạo nói: “Anh cũng không nghĩ, bạn trai tôi đẹp trai như vậy, tôi uống say cũng vẫn nhận ra được. Về ngoài của anh, nếu anh có đề lên người tôi thì tôi sẽ tỉnh rượu luôn đấy.”

Lục Viễn nghe như thế rốt cuộc cũng có chút phản ứng. Anh nhú mày, nghi ngờ nhìn Văn Thố: “Cô nói thật không? Không phải là muốn làm giảm bớt cảm giác áy náy của tôi đấy chứ?”

Văn Thố lườm anh: “Anh là ai hả, tại sao tôi phải làm như vậy chứ?”

“Thật chứ?” Nét mặt anh thoáng hiện vẻ vui mừng, sau đó cười ngượng ngùng: “Tôi cũng thấy trên người tôi không hề có chút dấu vết nào.”

Văn Thố khinh thường nhìn Lục Viễn: “Hạ lưu. Một bác sĩ như anh, tại sao có thể như vậy được chứ?”

“Bác sĩ cũng là người, bác sĩ cũng là đàn ông.”

“Cắt.” Văn Thố bĩu môi, lấy xấp tiền trong túi xách ra. “Giải quyết xong hiểu lầm rồi, bây giờ anh nói rõ cho tôi, anh đưa tiền là có ý gì?”

Văn Thố càng nghĩ càng thấy tức giận. Tay cầm xấp tiền ném thẳng vào đầu Lục Viễn: “Coi như qua đêm rồi anh cho tôi tiền. Đây là phí ngủ qua đêm hả? Anh cho rằng tôi là loại người gì vậy?”

Lục Viễn không hiểu sự việc, chỉ xoa đầu mình vừa bị ném trúng, nhìn chằm chằm vào xấp tiền giấy: “Cái gì vậy?”

“Anh còn giả vờ không biết?” Văn Thố tức giận đẩy xấp tiền kia: “Đầu óc anh ngu muội rồi sao, với đẳng cấp của tôi, sáu vạn là có thể giải quyết được sao? Anh đúng là đồ thần kinh!”

Lục Viễn bị Văn Thố mắng chưa tức giận mà cô đã chặn trước. Lục Viễn tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm xấp tiền, không nhìn được quát: “Tôi có bị điên đâu mà đưa cho cô sáu vạn hả?”

Lần đầu tiên Văn Thố bị Lục Viễn lớn tiếng quát. Từ trước tới nay, Lục Viễn dù tức giận đến đâu cũng chỉ chửi một câu, 99% anh cũng đều dần bình tĩnh lại, cô quên rằng Lục Viễn cũng là một người có tri thức, một người đàn ông khỏe mạnh, thân cao một mét tám. Bất chợt anh phản kháng lại như vậy, Văn Thố không thể cãi lại. Hoàn toàn bị khí thế của anh làm cho kinh sợ.

“Tôi cho là anh nhét vào trong túi của tôi.” Văn Thố yếu ớt nói.

“Tôi có tiền thả ném vào thùng rác cũng không nhét vào túi xách của cô. Cô đúng là đáng đánh đòn.” Lục Viễn càng nói càng tức giận, hận không thể đem toàn bộ ân oán trước đây nói ra một lượt.

“Ấy, bác sĩ Lục đừng làm như vậy, cứ ném vào túi xách của tôi này, đừng ném vào thùng rác!”

Lục Viễn không thể chịu đựng được đáng về cột nhà của Văn Thố nữa: “Cút đi!”

“ ... ”

Ra khỏi nhà Lục Viễn, Văn Thố mới đột nhiên nhớ tới, ngày hôm qua ngủ nửa tỉnh nửa mê, mơ thấy Anh Tử. Nhẹ nhàng đi vào phòng, Văn Thố thấy cô ấy nói rồi chỉ vào cái gì đó, bây giờ đã hoàn toàn không nhớ nữa.

Văn Thố không nghĩ ra nguyên nhân hậu quả, liền gọi điện thoại cho Anh Tử.

Anh Tử như sớm đã biết cô sẽ gọi đến, nhanh chóng nhận điện thoại.

“Là cô sao?” Văn Thố hỏi.

Đầu kia điện thoại, Anh Tử không nói gì.

“Tại sao lại đưa tiền cho tôi?”

Văn Thố ngồi ở hành lang nhà Lục Viễn. Trước cửa có một cây bạch quả rất to. Đầu mùa đông, gió lạnh thổi rất mạnh, mỗi lần đều làm cho rất nhiều lá cây bạch quả rụng xuống, khiến cành cây càng lộ vẻ tiêu điều. Bầu trời mù mịt, u tối, cảm giác rất yên tĩnh và u sầu.

Khoảnh khắc ấy, thời gian như trôi chậm lại, Văn Thố có thể nghe thấy âm thanh không khí đang chuyển động.

Tiếng trò chuyện bên tai kèm theo âm thanh sóng điện từ. Giọng nói của Anh Tử thật xa lạ.

Chỉ nghe cô nói: “Tôi rất muốn xin lỗi Vạn Lý. Sau khi anh ấy chết, mỗi ngày trôi qua tôi đều không thể ngủ được.”

Nói xong, đầu kia điện thoại có tiếng khóc: “Tôi đúng là đáng chết. Lúc ấy tôi thật hồ đồ, tôi quá hồ đồ. Tôi không xứng làm bạn của anh ấy, mấy năm nay tôi luôn muốn trả tiền cho anh ấy, nhưng anh ấy... Đây là báo ứng, ông trời không để cho anh ấy tha thứ cho tôi...”

Trước khi Vạn Lý qua đời, xe của anh đã từng bảo trì một lần. Vạn Lý vẫn hi vọng Anh Tử có thể sửa được, cho nên anh không đi cửa hàng 4S, mà cho Anh Tử kiểm số tiền kia.

Sau khi kiểm tra xong, lão trâu nói động cơ có vấn đề, phải thay đổi linh kiện, giá là sáu vạn. Vạn Lý không nghi ngờ gì liền đưa tiền. Nhưng không nghĩ, căn bản là xe không hỏng, tiền kia là bị Anh Tử lừa gạt.

Đây không phải là chuyện hiếm thấy trong cuộc sống hàng ngày, nó dường như đã xảy ra trong tất cả các tầng lớp xã hội. Càng làm như vậy, con người càng làm mất đi giá trị của bản thân. Chuyện này xảy ra với một người nào khác, Văn Thố cũng không để ý.

Nhưng chuyện này lại xảy ra với Vạn Lý. Vạn Lý tin tưởng Anh Tử như vậy, anh vẫn luôn coi Anh Tử là em gái.

“Thật sự xin lỗi, Văn Thố, xin lỗi.”

Nội tâm Văn Thố chấn động không ngừng, cô vì Vạn Lý cảm thấy thật không đáng, nhưng cô vẫn cố ý không muốn tin tưởng Anh Tử, không thể chấp nhận hành động hèn hạ như vậy.

“Tại sao?”

Anh Tử đau đớn khóc, bị đè nén quá lâu, nên cô thổ lộ hết ra: “Sản xuất vật liệu, giá tiền rất thấp, vốn là chuẩn bị kiếm được một số tiền lớn, kết quả gặp phải một tên lừa gạt. Bị người ta lừa 30 vạn. Tiền kia là khoản tiền hợp đồng đối phương trả trước. Chúng tôi cầm tiền, mà không hề giao hàng.”

“Lão trâu ký?” Anh Tử là một người phụ nữ, đối với sự nghiệp căn bản không hề chú tâm, nguyện vọng lớn nhất của cô chính là có được cuộc sống yên ổn, lão trâu thì lại khác, dã tâm rất lớn, luôn luôn muốn đi đường tắt để nhanh chóng thành công.

“Cô tìm Vạn Lý vay tiền, làm sao Vạn Lý lại không cho cô vay, tại sao lại phải làm như vậy?” Văn Thố không hiểu được, hỏi cô. Tại sao lại muốn dùng cách xấu xa như vậy?

“Tôi không có mặt mũi dám hỏi, căn bản là không biết lúc nào có thể trả hết số tiền ấy, Vạn Lý nhất định sẽ cho mượn, bởi vì anh ấy là người tốt. Chính là bởi vì anh ấy là người tốt, tôi mới không dám mở miệng.”

....

“Thiếu quá nhiều tiền, tôi không muốn anh ấy thất bại mà sa sút tinh thần.”

Giọng nói Anh Tử vô cùng tuyệt vọng: “Cha mẹ tôi cả đời gây dựng nên cơ đồ, anh trai tôi lấy tiền đi cưới vợ,... mà tôi lại lừa gạt quá nhiều người...”

“Khốn kiếp!” Văn Thố không nhịn được mắng cô.

Văn Thố yên lặng vài giây. “Lão trâu đầu rồi, hần chạy vì thiếu nợ rồi sao?”

“Tôi không trách anh ấy.” Anh Tử nói: “Thật sự.”

Văn Thố không hiểu tại sao mình vẫn không cúp điện thoại. Cô biết rõ rằng Anh Tử đã lừa Vạn Lý, lừa cô, nhưng cô vẫn không thể hận Anh Tử.

“...”

“14 tuổi, tôi nghỉ học đi theo đồng hương tới Thâm Quyển. Anh ta nói đưa tôi đi kiếm thật nhiều tiền, kết quả anh ta lừa tôi đến đó. Bọn họ bắt tôi tiếp khách, không chấp nhận liền đánh tôi, quá sợ hãi tôi liền ngất đi. Khi 20 tuổi, tên đồng hương kia bị bắt, chúng tôi cũng bị bắt tạm giam, mấy chị em đều khóc, chỉ có tôi là cười, bởi vì rốt cuộc tôi cũng được thả tự do. Sau đó tôi rời khỏi Thâm Quyển, đến Giang Bắc, làm việc ở quán karaoke, người ở đó cũng không hề tốt đẹp gì, luôn hành hạ nhân viên, tôi rất vất vả khổ sở, thật sự không muốn trở về nữa.”

“Về sau, tôi gặp lão trâu. Anh ấy thường đến hát vào mỗi buổi chiều, tôi đi đưa rượu, anh ấy rủ tôi uống chung, anh ta còn nói mình là kẻ vô tích sự, không ai quan tâm tới. Nói xong anh ấy khóc, tôi cũng giống như vậy, không được ai coi trọng.” Anh Tử hít một hơi rồi nói: “Những chuyện này từ trước đến nay tôi chưa từng nói với ai, cho nên mọi người không biết, lão trâu cũng không biết.”

“Lão trâu...” Văn Thố thốt lên cái tên này, nhưng không biết phải dùng từ ngữ nào để nói nữa.

Anh Tử lặng im vài giây rồi nói tiếp: “Trước kia tôi đã gặp rất nhiều người phụ nữ ngu ngốc bán thân mình cho những kẻ không có lương tâm. Những tên đàn ông đều là kẻ lừa gạt, tôi với họ không giống nhau, tôi không ngu ngốc như vậy. Tôi dành dụm tiền để tu sửa lại nhà và cho anh tôi cưới vợ.” Anh Tử cười: “Sau đó, tôi lại ngu ngốc đem tiền đưa cho anh ấy. Chúng tôi mở ra cái xưởng sửa xe này, tôi cho là cả đời này có thể sống vui vẻ.”

Cô đột nhiên hỏi Văn Thố: “Có người đàn ông nào lại yêu gái hay không?”

Văn Thố bị câu hỏi này làm cho ngây người ra.

“Sau khi bị lừa gạt, chúng tôi kiếm tiền trả nợ khắp nơi, tiền đã cạn sạch, đời tôi coi như chẳng còn gì nữa, chỉ còn anh ấy bên cạnh. Thế nhưng anh ấy lại không cần tôi nữa. Bởi vậy nên ngày đó, chúng tôi nhận công việc sửa xe, người chủ xe kia chính là anh trai tôi.”

Văn Thố không thể hình dung tâm trạng của mình bây giờ. Cô rất muộn hận Anh Tử, nhưng cô lại cảm thấy Anh Tử rất đáng thương.

“Anh ấy rất hận tôi, nhưng Văn Thố à, thế giới này, người tôi không muốn lừa gạt nhất chính là anh ấy.” Anh Tử khóc: “Nếu như có thể nói ra, tôi nhất định vừa bắt đầu liền nói luôn cho anh ấy biết.”

“Bây giờ lão trâu đang ở đâu?” Văn Thố nắm tay thành quyền.

“Anh ấy để lại cái xưởng sửa xe. Nên cũng không nợ nần gì tôi nữa.” Anh Tử nói: “Anh ấy đã tìm được một cô gái rất tốt. Rốt cuộc cũng có người để mắt tới anh ấy, thật tốt.”

“Văn Thố, hãy sống thật tốt.” Anh Tử dẫn dò cô: “Vì người mình yêu, nhất định phải tiếp tục sống.”

14. Chương 14

Cúp điện thoại, Văn Thố nhận ra mình đã khóc rồi. Không những khóc vì mình mà còn là vì Anh Tử.

Cô ngồi ở hành lang, vùi đầu xuống đầu gối, bất động.

Cho đến khi có người dùng ngón tay chọc chọc vào bả vai cô.

“Này.”

Lục Viễn không hiểu nhìn Văn Thố. Không yên lòng nhìn Văn Thố cứ đi như vậy, Lục Viễn lại mở cửa ra đi tìm. Nhưng không nghĩ rằng Văn Thố vẫn chưa đi.

Văn Thố ngẩng đầu lên, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt khiến Lục Viễn ngạc nhiên.

“Đừng khóc, xin lỗi, đáng lẽ ra tôi không nên đuổi cô đi.” Lục Viễn thành khẩn nói.

Đang thấy khó chịu trong lòng, nghe Lục Viễn nói như vậy, Văn Thố càng khóc lớn hơn.

Lục Viễn lúng túng không nghĩ ra cách nào: “Sao cô lại thích khóc như vậy chứ, cô muốn tôi phải quỳ xuống hay thế nào hả?” Anh thấp giọng nói: “Cô đuổi tôi đi nhưng tôi không hề nói gì, tôi mới nói một lần, cô liền khóc lớn như vậy sao? Cô còn khóc ngay trước cửa nhà tôi, người ta sẽ nghĩ tôi đã làm gì cô chứ?”

.....

Cảm giác khó chịu cũng dần dần hạ xuống. Văn Thố rất cảm kích sự xuất hiện của Lục Viễn lúc này.

Những khi cô thấy tuyệt vọng nhất, anh lại đi vào thế giới của cô.

Như một chuyên gia chữa trị thực sự, cũng không hề mang một chút lạnh lùng và đáng sợ chuyên nghiệp, chỉ xuất hiện như vậy, làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đột nhiên Văn Thố đứng lên, nhào vào lòng Lục Viễn.

Lục Viễn giật mình, không biết phải làm thế nào trong tình huống này, chỉ sợ đặt tay sai vị trí sẽ bị Văn Thố đánh.

“Đây là một cái ôm cảm ơn.” Văn Thố nói như vậy, cũng không nói rõ nguyên nhân với Lục Viễn. Sau đó, cô nhìn quanh tìm bàn tay ấm áp của Lục Viễn, đặt ở sau thắt lưng mình. Nhìn hai người rất ấm áp và thân mật.

“Bác sĩ Lục.” Văn Thố vẫn không quên trêu anh. “Đàn ông ôm phụ nữ là phải như vậy.”

Lục Viễn bị Văn Thố trêu chọc, nhất thời cứng họng, một lát sau mới nhớ tới phải cãi lại: “Sao cô có thể tự tin mình là phụ nữ chứ? Cô vốn là một quái vật không biết sinh ra ở đâu.”

Rõ ràng anh đã nói những lời chế nhạo như vậy, nhưng vẫn ôm hông Văn Thố chặt hơn.

Mặc dù Lục Viễn nói những lời khó nghe, nhưng không thể không thừa nhận anh là một người rất dịu dàng, không hỏi nhiều cũng không nhiều lời, sẽ không khiến người ta thấy khó chịu. Văn Thố nghe anh nói bên tai: “Quái vật thích khóc này, cô đừng có hiểu lầm nhé, đây chỉ là một cái ôm tiếp nhận lời cảm ơn thôi.”

.....

Văn Thố kể lại toàn bộ câu chuyện của Anh Tử cho Lục Viễn, cô hỏi anh: “Tôi có nên tha thứ cho cô ấy không?”

Lục Viễn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng không phải là tiền của cô, trả lại coi như xong chứ sao.”

“Thật ra anh rất tốt nha.”

Lục Viễn cười lạnh. “Không tốt thì cô còn có thể dễ dàng trêu chọc tôi như vậy sao? Nếu không tôi đã đánh chết cô.”

“Nói cũng phải.” Văn Thố suy nghĩ: “Nếu như, tôi nói là nếu như, tôi là gái gọi, anh có thích tôi không?”

Lục Viễn nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, kiên quyết nói: “Dù cô có phải gái gọi hay không, tôi đều không thích cô, cái gì là giả thiết chứ, suýt nữa dọa chết tôi rồi.”

“...Thôi, nói với anh đúng là đàn gảy tai trâu, tôi về nhà đây.” Văn Thố đứng dậy, vỗ mông chuẩn bị rời đi.

“Này.” Lục Viễn đứng sau lưng Văn Thố, trong lòng buồn bực nói: “Muốn tôi đưa cô về không?”

Văn Thố lắc đầu, khoe miệng nhếch lên, liếc Lục Viễn một cái: “Không cần đâu, tôi sợ sẽ hù chết anh.”

Văn Thố do dự không biết có nên đi gặp Anh Tử hay không. Sáu vạn tệ này, cô giữ lại cũng không biết phải làm thế nào. Cô nghĩ, Vạn Lý cũng sẽ ủng hộ cho quyết định này của cô thôi.

Nhưng cô không ngờ rằng trong thời gian mấy ngày đắn đo, cô đã không còn cơ hội để gặp Anh Tử nữa rồi.

Mấy ngày sau, Văn Thố phát hiện được tin về Anh Tử.

Lúc ấy Văn Thố vừa ăn bỏng ngô vừa xem tin tức. Tin tức trang đầu đã khiến cô chú ý ngay lập tức.

Anh Tử đã nhảy lầu. Không hề do dự nhảy từ tầng 14 nhảy xuống, vỡ sọ, chết tại chỗ. Cô nhìn qua hình ảnh, một di thể xa xa được đưa lên xe. Phóng viên tin tức giới thiệu Anh Tử là chủ của một xưởng sửa xe. Nguyên nhân tự sát được kết luận là làm ăn buôn bán thất bại.

Nhà báo nói liên tục một hồi với giọng nói lạnh lùng. Đầu óc Văn Thố trống rỗng, chỉ nắm bỏng ngô lại thành nắm lớn.

Sau đó, Văn Thố đi vào phòng vệ sinh ới đến chóng mặt. Cô cứ ới hết ra, rồi ngồi bệt xuống bên cạnh bồn cầu. Trong đầu cô cứ có hình ảnh kia. Tưởng tượng Anh Tử đứng trên đó nhảy xuống sẽ thấy vô cùng tuyệt vọng.

Ngày trước, cô luôn muốn tự sát, hôm nay nhìn thấy người khác tự sát, cô lại thấy cảm giác hoàn toàn thay đổi, khiến cô khó có thể thích ứng.

Cô không dám tin đây là sự thật. Thực sự không dám tiếp nhận tất cả là thật.

Anh Tử trả lại tiền cho Văn Thố, là toàn bộ tiền kiếm được từ xưởng sửa xe kia. Một năm sau khi lão trâu rời đi, Anh Tử đã bỏ ý định ban đầu xây dựng một cửa hàng sửa xe lớn, quên đi những hồi ức kia. Mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cùng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, về sau biết quá khứ của Anh Tử, hai người không ngừng cãi lộn và vướng mắc.

Mấy năm này, bởi vì không trả được nợ, cô có nhà cửa cũng không thể quay về, ông nội qua đời, cả nhà cùng nhau kiếm tiền, nhưng ngay cả tấm bia mộ cũng không thể làm nổi. Tiền trong nhà đều bị cô lừa đi, cha mẹ anh trai đều ở trong căn phòng cũ kỹ, mưa thì dột, gió lùa hết vào nhà. Còn anh trai của cô, tiền cưới vợ cũng không có, quanh năm suốt tháng cố gắng làm việc, cũng chỉ đủ nuôi những người trong nhà mà thôi...

Bị bạn bè xa lánh, điều duy nhất giúp cô chống đỡ khó khăn để sống tiếp, đó là tình cảm cùng nhau chia sẻ.

Cuối cùng, tình cảm ấy lại bức cô đến bước đường cùng.

Anh Tử là một người tốt, trước khi chết cô còn nhớ tới việc nợ số tiền kia, luôn luôn nhớ tới. Vì muốn trả tiền, cô đã khổ cực buôn bán làm ăn.

Cho dù lão trâu bỏ đi, cô vẫn cố gắng chống đỡ, cho đến khi trả đủ hết món nợ này.

Vốn là một người có lương tâm, luôn chăm chỉ và cố gắng kiên trì đến cùng.

Sau khi Anh Tử ra đi, Văn Thố hỏi thăm rất nhiều người, cuối cùng cũng hỏi được tin tức của lão trâu.

Nhận được điện thoại của Văn Thố, hắn nói: “Tôi đã để lại xưởng sửa xe kia cho cô ta rồi. Tôi không nợ nần gì nữa. Cô ta lừa gạt tôi thế nào chính cô ta biết rõ. Tôi không có vĩ đại như vậy, không thể nào quên được chuyện ấy. Như vậy có ở chung với nhau cũng không thể hạnh phúc được.”

“Anh phải quên cái gì?” Văn Thố chất vấn hắn: “Rốt cuộc là anh cứ nghĩ cô ấy lừa anh, hay là nghĩ trước kia cô ấy đã làm gì?”

Lão trâu bình tĩnh lại, một hồi lâu mới nói: “Cô xem, cô có tư cách gì mà chất vấn tôi? Cô cũng thấy không rõ ràng, thậm chí cô không thể nói ra hai chữ kia. Văn Thố, chúng ta cũng là bạn bè với nhau, cô có thể đứng ở vị trí của tôi suy nghĩ một chút được không?”

Lời nói của lão trâu khiến Văn Thố cảm thấy rất xa lạ mà ghê tởm, nắm chặt điện thoại, Văn Thố tức giận tới mức phát run, “Khi anh dùng tiền bán thân của cô ấy, sao anh lại coi như không có chuyện gì như vậy? Nói anh là súc vật cũng là xúc phạm súc vật quá!”

Mắng xong, Văn Thố không chút do dự cúp điện thoại.

Nếu như cho là Văn Thố cứ nghĩ như vậy là không hiểu cô rồi. Cô đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho Lục Viễn thì có thể biết, rốt cuộc cô cũng biết được trên choker một người quá giới hạn là không tốt.

Lão trâu làm hôn lễ ở một quán rượu nhỏ, từ trên xuống dưới tổng cộng là 20 cái bàn. Không hề làm quá hoành tráng, chỉ muốn hoàn thành bước cần thiết trong cuộc đời mà thôi.

Văn Thố cùng Lục Viễn theo chân khách nghênh ngang đi vào từ cổng chính. Lúc ấy Lục Viễn không biết có chuyện gì xảy ra. Lại càng không hiểu tại sao Văn Thố đột nhiên có lòng tốt dẫn anh đi ăn tiệc như vậy.

Văn Thố tùy tiện chọn một cái bàn rồi ngồi xuống, chỉ vào chú rể đang đến lần lượt từng bàn mời rượu nói: “Người kia chính là lão trâu.” Sợ anh không biết là ai, Văn Thố lại giới thiệu: “Chính là người đàn ông trước kia của Anh Tử.”

Lục Viễn nhìn lướt qua, vội chột dạ cúi đầu xuống.

“Anh cúi đầu làm gì vậy? Về mặt của anh như là tên trộm vậy.” Văn Thố cau mày nhìn Lục Viễn.

Lục Viễn nghiêng đầu nhìn cô: “Cô đừng tưởng là tôi không biết cô đến đây để làm loạn hôn lễ của người ta.”

Văn Thố cười: “Anh có thể nhìn ra đúng là rất thông minh.”

Mặt Lục Viễn xạm đen lại, cố gắng ngăn cản kế hoạch điên rồ của cô: “Có phải cô lại muốn hại tôi vào đồn cảnh sát đúng không?”

Văn Thố dĩ nhiên là không để ý tới sự phản đối và lời nói nhiều của Lục Viễn. Cô rót cho mình một ly rượu trắng, uống một hơi cạn sạch. Ngay sau đó, bỗng chốc đứng phắt dậy. Không một chút do dự.

Từng bước từng bước đi tới chỗ chú rể.

Khi Văn Thố dừng lại trước mặt lão trâu, trên mặt cô còn mang ý cười nhẹ nhàng. Đã từng là bạn bè, lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này. Cô thỏa mãn nhìn sắc mặt dần trắng bệch của lão trâu, rồi dần dần xạm lại.

Lúc ấy đang muốn nói chuyện với hắn, Văn Thố không chút lưu tình, hung hăng tát vào mặt lão trâu.

Tất cả quan khách đều ngây người tại chỗ khi nhìn cái tát dữ dội đó. Mười mấy mâm cỗ, một trăm hai mươi người, toàn bộ xung quanh đều im lặng như tờ. Tất cả mọi người hoàn toàn không biết phản ứng thế nào.

Cả nhà hàng yên lặng khiến cho khung cảnh hôn lễ này lâm vào tình cảnh đáng sợ và lúng túng. Có lẽ khi kim rơi xuống cũng có thể phát ra âm thanh.

Văn Thố nghĩ đến gương mặt của Anh Tử, nghĩ đến tiếng khóc thầm của cô ấy trong điện thoại, nghĩ đến sau khi cô ấy chết, hình ảnh trong tin tức kia, nghĩ đến câu trả lời lạnh lùng của lão trâu trong điện thoại,...

Nước mắt liền rơi xuống.

Văn Thố từ trước tới nay chưa từng có cảm giác bi thương như vậy. Cô muốn lợi dụng cảm xúc này để thể hiện ra.

Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ, chờ giai đoạn kịch tính tiếp theo.

Chỉ thấy Văn Thố đau khổ nói lớn với lão trâu: “Sao anh có thể làm như vậy! Sao anh có thể đối xử bội bạc với tôi như vậy chứ?”

Mọi người đều nhìn về phía lão trâu, ánh mắt khinh bỉ, nhìn hắt như một kẻ bạc tình.

“Anh có ý gì đây? Anh hãy trả lại con cho tôi!”

Trời ơi, còn có con nữa sao?

“Nếu như đứa bé có bệnh tật, anh cũng không thể làm như vậy với nó chứ? Đó là con ruột của anh! Anh có phải người không?”

Trời ơi, hổ dữ không ăn thịt con a!

“Tôi đi kiếm tiền tạo điều kiện cho anh lợi dụng, anh lại đối xử với tôi như thế sao?”

Ông trời hãy phù hộ cho con!

“Tôi hận anh!”

Ôi mẹ ơi, còn làm như vậy.

“...” Tất cả mọi người ngoài ghen hòng nhìn trần trối, nhỏ giọng bàn tán, không biết phản ứng làm sao với chuyện này.

Văn Thố vẫn cứ khóc, nói nhảm một hồi xong liền ôm mặt chạy chậm đến chỗ Lục Viễn.

Lục Viễn hoàn toàn bị khuất phục trước tài diễn xuất hoàn hảo của cô, không khỏi đồng cảm nhìn lão trâu nói: “Thật tuyệt, thù giết cha cũng không đến nỗi như thế a!”

Văn Thố uể oải trước mặt Lục Viễn, cô đi ra ngoài, Lục Viễn đi phía sau cô, vẫn còn cảm thấy bất ngờ, Văn Thố quay đầu lại nhìn anh một cái, yên lặng mấy giây, rồi lạnh lùng nói: “Anh Tử chết rồi, nhảy lầu.”

“Cái gì?” Khi Lục Viễn nghe thấy tin tức này, cả người đều ngẩn ra. Anh trợn mắt thật lâu mới xác định lời nói của Văn Thố là nghiêm túc, không phải nói đùa. Sắc mặt anh chợt trầm xuống.

“Cô chờ tôi một chút.” Anh nói với Văn Thố.

Tim Văn Thố đập mạnh đến loạn nhịp, nhìn anh vội vàng quay lại. Đi đến gần lão trâu. Lão trâu bị Văn Thố tát đến nổ đom đóm mắt, còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị Lục Viễn đâm một cái vào mặt.

Một con mắt của lão trâu chết chắc rồi.

Lục Viễn nói với giọng đau buồn và nhẩn nhện, chất vấn hắt: “Tại sao anh lại qua lại với nhiều người phụ nữ như vậy? Không phải anh nói anh chỉ thích một mình tôi thôi sao?”

“...” Tiệc cưới tốt đẹp coi như đã hoàn toàn bị làm hỏng hết rồi. Đằng sau nhiều người bàn tán và hỗn loạn, Văn Thố và Lục Viễn vô cùng thỏa mãn.

Lão trâu bị đánh liên tiếp, giận không kiềm được, kêu người trong nhà đi bắt Văn Thố và Lục Viễn.

Hai người cầm túi chạy ra ngoài, thấy đằng sau có rất nhiều người, liền bỏ chạy vội vã.

Cái khó ló cái khôn, đột nhiên Văn Thố lấy xấp tiền của Anh Tử trong túi ra, không do dự ném lên không trung.

Mưa tiền đầy trời khiến tất cả quan khách không ngồi yên, vội vã đứng lên nhặt tiền.

Họ tranh giành nhau khiến cho tình huống trở nên khó khống chế, hỗn loạn lung tung.

Những người đuổi theo Văn Thố và Lục Viễn cũng bị đám người hỗn loạn kia chặn lại.

Lục Viễn kéo tay Văn Thố chạy đi không hề quay đầu lại, hai người chạy rất nhanh, Văn Thố thấy tim phổi mình như muốn nhảy ra ngoài.

Văn Thố quay đầu lại liếc mắt nhìn tiền bay lên không trung, người nhặt tiền dưới đất, lão trâu đang cực kỳ tức giận, cô dâu thì khóc, nhìn khung cảnh hôn lễ thật là giống một vở kịch hay.

Cô nói thầm trong lòng với người phụ nữ ngốc nghếch kia:

Anh Tử, kiếp sau nhất định phải gặp được một người đàn ông tốt, nếu không tôi lại phải đi làm loạn hôn lễ người ta rất mệt mỏi.

15. Chương 15

Hai người chạy rất xa, thấy không còn ai đuổi theo nữa. Văn Thố và Lục Viễn ngồi ở bậc ven đường nghỉ ngơi.

Mặt trời dần dần hạ xuống, dưới đường đã bắt đầu lên đèn, vì đi phá rối bữa tiệc đám cưới của người ta nên hai người cũng chưa ăn gì.

Nhớ lại khung cảnh ban nãy, hai người bất giác nhìn nhau cười.

“Vừa rồi cô đã ném đi bao nhiêu tiền vậy, thực sự đã chà đạp bọn họ, không bằng cô cho tôi còn hơn.”

Văn Thố cúi đầu nhìn vào túi xách còn lại mấy xấp tiền, phỏng đoán: “Chắc khoảng hai, ba vạn gì đó, thật là uổng phí, sau này chắc phải mang ít tiền thôi!”

Hồi tưởng lại kinh nghiệm lần trước, Lục Viễn cười ra tiếng: “Cô muốn lấy tiền để hù dọa bao nhiêu người vậy, thật lãng phí.”

Văn Thố không nói gì, nắm chặt xấp tiền kia, thấy trong nội tâm hoàn toàn trống rỗng. Nhìn xe qua lại trên đường, không biết họ đến từ nơi nào, đi về đâu.

“Tro cốt của Anh Tử đã được gia đình cô ấy mang về rồi. Nghe nói, xưởng sửa xe của cô ấy giao bán được hơn hai mươi vạn, số tiền ấy ngoài trả lại cho Vạn Lý, còn mang về cho gia đình cô ấy nữa. Tôi đem tiền cho gia đình cô ấy mang về, họ không nhận, nói rằng làm như vậy sẽ khiến Anh Tử không thể yên lòng.”

Nhớ lại lời nói của người nhà Anh Tử, Văn Thố đau lòng nói: “Đến chết cũng vẫn cảm thấy chính mình còn mang tội lỗi, tôi không nói đây là tiền cô ấy đưa, sợ người nhà không chấp nhận, nói đó là do cảnh sát đưa đến.”

Văn Thố nghiêm túc nhìn Lục Viễn, nói: “Thật ra thì cô ấy mới là người tốt nhất.”

“Người chết rồi thì tất cả đều kết thúc. Cõi đời này không có kẻ xấu thật sự. Tôi vẫn cảm thấy như vậy.”

Văn Thố gật đầu, đồng ý với lời nói của Lục Viễn.

Ngồi một lúc, Lục Viễn chợt đứng lên: “Đói bụng rồi, chúng ta đi ăn một chút gì đó thôi.”

“Ừ.”

Lục Viễn đưa tay về phía Văn Thố. Văn Thố liếc mắt nhìn bàn tay đang chờ đợi mình, dường như lòng bàn tay ấy rất ấm áp.

Cô cười nhạo: “Vừa rồi anh đưa tay ra, thật sự không nhìn ra anh có chút thành ý, nhất định là có thủ đoạn gì đó.”

Lục Viễn nghe cô chế nhạo như vậy, mặt khinh bỉ: “Cô không cần thì thôi.” Nói xong anh rút tay về.

Đột nhiên Văn Thố bắt lấy tay anh, dùng sức của anh đứng lên. Cô đứng bên cạnh Lục Viễn, hai người đứng rất gần nhau, thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim của đối phương.

“Chúng ta đi ăn lẩu thôi, phải ăn mừng một trận mới được.” Văn Thố mỉm cười nói với Lục Viễn.

Hai người tìm một nhà hàng nổi tiếng ở Giang Bắc, món lẩu càng có tiếng, nguyên liệu càng hỗn tạp, thái độ phục vụ kém. Như thế chỉ có như vậy mới có thể chứng minh mùi vị mà người ta vẫn nói đến.

Hai người đói bụng nên ăn rất nhanh. Văn Thố kêu nhân viên phục vụ cho thêm canh, xung quanh rất ồn ào, nhân viên phục vụ nghe thành thanh toán, vội vàng tới đó, biết là gọi thêm canh liền xụ mặt xuống.

Lục Viễn nhìn Văn Thố uống rượu như uống nước, khuyên cô: “Uống rượu ít thôi. Phụ nữ sao có thể uống nhiều rượu như vậy chứ.”

“Tôi không say đâu.”

Lục Viễn nói: “Lần trước không phải cô say hay sao?”

Văn Thố cười: “Cơ thể có thể bị mất cảm giác, nhưng tâm trí thì không.” Văn Thố dừng lại: “Tâm trí chỉ có thể bị tình yêu làm cho mất trí thôi.”

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ tới Anh Tử. Nếu như cô ấy không yêu lão trâu thật lòng, thì làm sao có thể vì hắn mà lừa gạt người ta, cuối cùng lại quyết định đi tìm cái chết đây?

Văn Thố trừng mắt nhìn, gấp món ăn trong nồi lẩu: “Anh nói xem tại sao Anh Tử có thể một lần là được, tôi đã thử nhiều lần như vậy cũng không thành công?”

Lục Viễn đang cầm đũa dừng lại một lúc, cũng không hiểu vì sao, anh không hề xem Văn Thố và Anh Tử là cùng một loại người, trong chốc lát nói: “Có thể là Vạn Lý giúp cô. Anh ta nhất định không muốn cô cứ như thế mà chết đi.”

Văn Thố nghe anh nói như vậy, không nhịn được cười: “Đây là lời nói của một bác sĩ tâm lý học sao?”

Lục Viễn nhìn chằm chằm Văn Thố, trên mặt không hề có ý trêu đùa, thật sự nghiêm túc: “Là bác sĩ tâm lý học chỉ là nghề nghiệp của tôi thôi, tôi cũng chỉ là một người bình thường.”

Văn Thố không dám nhìn vẻ mặt nghiêm túc này của Lục Viễn. Mỗi lần nhìn vẻ mặt này của anh, Văn Thố đều cảm thấy sợ, theo bản năng muốn lảng tránh. Thậm chí cô không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của anh, cảm giác trong đôi mắt đó đang thể hiện một điều gì đó mà cô không muốn đối mặt.

Văn Thố ném đôi đũa xuống: “Tôi ăn no rồi, tính tiền thôi.”

Nói xong, cô liền đi đến quầy tính tiền để thanh toán, để lại Lục Viễn cứ ngồi yên một chỗ.

Gần quầy thu ngân có một bàn, mấy người đàn ông to lớn đang uống rượu, nói giọng địa phương giống Anh Tử, cho nên Văn Thố nhìn họ mấy lần.

Mấy người kia luôn cười đùa nói chuyện. Bàn bạc xem lát nữa sẽ đi đâu.

Một người đàn ông trong đó không hề nói chuyện. Dáng vẻ rất rầu rĩ. Người đàn ông ngồi bên cạnh đập vào người kia, lớn tiếng nói: “Mày làm gì mà không nói lời nào thế, còn nghĩ đến mấy con gái gọi hả?”

Lời này vừa nói ra, người bên cạnh cũng bắt đầu nói: “Mày thật sự có tình cảm với gái gọi? Mày còn mong đợi sẽ cưới một cô dâu đứng đường hả? Mày bị ngu rồi hả? Chỉ cần đưa tiền là có thể đùa giỡn với phụ nữ là xong, còn tưởng là thật sao? ”

Mấy người kia nói càng ngày càng khó nghe, Văn Thố càng nghe càng cảm thấy khó chịu, máu trong người như muốn xông lên đỉnh đầu.

“Loảng xoảng –” Chỉ thấy một tiếng vang rất lớn. Thì ra là Văn Thố một cước đá gã vừa xỉ nhục gái mại dâm, hắn nhất thời không hề phòng bị, liền ngã vào quầy thu ngân.

Mấy người đàn ông kia thật sự tức giận rồi. Họ xắn tay áo lên, vừa nhìn ra đó là phụ nữ, nghĩ rằng đánh cũng không được, mà không đánh cũng không được.

“Cô làm vậy là ý gì? Bị thần kinh à?”

“Tốt nhất là hãy giữ mồm giữ miệng một chút cho tôi!” Văn Thố trừng mắt, hầm hừ nhìn người đàn ông kia: “Mấy người đã chơi gái rồi còn xem thường người ta như vậy sao?”

Cô nói một câu khiến mấy người kia sửng sốt, một giây sau, một người đàn ông trong đó hết sức hạ lưu nói: “Cô gái, sao cô lại nhạy cảm thế? Cô cũng là gái đứng đường sao, bao nhiêu tiền một lần thế?”

Một câu nói này, hoàn toàn đốt cháy sự kiên nhẫn của Văn Thố, cô cầm máy tính tiền lên đập lên đầu người đàn ông đó.

Ngọn lửa tức giận bùng cháy lên.

Mấy người kia đã không còn quan tâm đó là nam hay nữ, nhất định muốn tiến lên.

Nhìn thấy mấy người đàn ông muốn đánh Văn Thố. Đứng đó trong nháy mắt, Lục Viễn như một chiến binh thần thoại xuất hiện trước mặt Văn Thố.

Lưng anh rất rộng lớn, ngăn trước người Văn Thố, rõ ràng là không muốn như vậy, nhưng lại cảm thấy bất thường, tràn đầy cảm giác ấm áp và an toàn.

Lục Viễn cả đời chỉ biết học, để anh dùng lý luận giải thích chiêu thức đánh nhau và trình độ đau đớn thì rất dễ dàng, muốn anh động thủ, quả thật giống như đầm rồng hang hổ.

Anh dùng tay đưa Văn Thố ở phía sau lưng, dùng cơ thể che chở cho Văn Thố, nói với những người đàn ông kia: “Cô ấy uống nhiều rượu, các vị đại ca thông cảm cho cô ấy đi.”

Người đàn ông bị Văn Thố đánh nhát cái máy tính lên, hung hăng đánh vào mặt Lục Viễn, đập lên đầu anh.

Lục Viễn chịu đựng đau đớn, không hề nói một lời, chỉ cười nhẹ.

Vì sợ phiền phức đến khách hàng khác, ông bà chủ cửa hàng đi ra, ngăn cản hai bên. Lục Viễn lấy toàn bộ tiền trong ví ra, đặt lên bàn, nói với bà chủ: “Thật xin lỗi, đây là tiền đền bù đồ bị đập hỏng.”

Bà chủ ngậy người ra nhìn Lục Viễn. Lục Viễn cũng không ngu, ít đánh nhiều, dù đánh thế nào cũng không thể thắng. Vội vàng kéo Văn Thố đi.

Hai người chạy trốn khỏi đó. Văn Thố uống quá nhiều rượu, rượu cồn khiến cho đầu óc cô choáng váng, không thể chạy nổi nữa.

Lục Viễn không hề nghĩ ngợi, liền vác cô lên lưng mình.

Vừa rồi gây chuyện đã mất sức rất nhiều, vào lúc này, cả người Văn Thố xuy lơ trên lưng anh.

Trước mắt cô đều trở nên mơ hồ, nhìn chằm chằm lên đầu Lục Viễn, suy nghĩ một lúc vẫn cảm thấy uất ức, hô to vào tai Lục Viễn: “Tại sao vừa rồi anh không tiến đến đánh bọn họ, anh không đánh lại còn ngăn cản tôi nữa. Nếu là Vạn Lý thì đã sớm đánh rồi, anh có phải đàn ông không thế?”

Là đàn ông mà bị phụ nữ nói như vậy, trong lòng ít nhiều cũng phải thấy khó chịu. Lục Viễn siết chặt chân Văn Thố, hồi lâu không nói gì.

Hai người cứ như vậy đi trong ngõ tắt yên tĩnh vắng lặng. Đường phố cùng với nhà ở đã lâu đời, thậm chí ngay cả đèn đường cũng không có, chỉ có ánh sáng của trăng yếu ớt chiếu xuống đường.

Sau một lúc, Văn Thố mới nghe thấy Lục Viễn nói nhẹ nhàng: “Nếu như tôi đánh bọn xấu đó, ai sẽ công cô về nhà?”

Không biết vì sao, chỉ một câu nói này thôi, Văn Thố đã cảm thấy tâm tình đột nhiên mềm nhũn ra. Sau khi Vạn Lý chết, cô vẫn luôn cố gắng mạnh mẽ như vậy, thậm chí không cảm thấy có lỗi.

Cổ họng chợt nghẹn lại, Văn Thố mạnh miệng nói: “Đừng lấy cớ, anh chính là đồ nhát gan, yết ốt!”

Lục Viễn không hề phản bác, giọng nói sâu xa như một thầy giáo: “Kích động chỉ là tức giận nhất thời, không thể giải quyết được vấn đề gì. Những hành động cầm dao cầm gậy giết chết người hoặc là bị giết chết, đều là do quá kích động.”

Lục Viễn công Văn Thố đi rất xa, vừa đi vừa nghiêm túc nói: “Một người còn không thể chịu trách nhiệm về sinh mạng của mình, làm sao có thể chịu trách nhiệm cho người yêu chứ?”

Văn Thố hơi ngạc nhiên. Nhìn lại Lục Viễn, chỉ cảm thấy bờ vai của anh vô cùng rộng lớn và ấm áp.

Vừa rồi ở trong cửa hàng ăn, nếu như ông bà chủ ở đó không đến để ngăn cản, mấy người đàn ông kia đã sớm đánh Lục Viễn tơi tả rồi.

Lục Viễn là một người đàn ông không biết đánh nhau, nhưng trong lúc ấy, anh lại đứng chắn trước cô, cản trở mấy người kia.

Nếu như bọn họ thật sự ra tay, sao anh có thể thoát được chứ?

Khóe mắt Văn Thố liền đỏ lên.

Lần đầu tiên Văn Thố gặp người như Lục Viễn, hoàn toàn không giống những người khác. Không đủ xuất chúng, không đủ lãng mạn, thậm chí không hề hư hỏng, và cô thấy không giống một nam sinh tràn đầy sự nông nổi hay một người đàn ông hay nói khoác, thậm chí không hề có một đặc điểm nào giống như vậy.

Nhưng hôm nay, Văn Thố rất xúc động trước lời nói của anh, hơn thế còn là động lòng. Loại cảm giác này khiến cô thấy nguy hiểm, không biết vì sao một chút xíu đều không hề bỏ qua.

Cô kìm nén nước mắt vào trong, ngay cả hô hấp cũng đều kiềm chế. Cô không nói gì chỉ yên lặng vươn tay ôm chặt Lục Viễn.

“Lục Viễn, tôi rất yêu quý anh vì anh thật tốt.” Văn Thố nói bên tai Lục Viễn.

Gió ban đêm nhẹ nhàng thổi qua, gió đông lạnh nhưng vành tai của Lục Viễn lại đỏ lên. Anh lặng im hồi lâu, lần đầu tiên không cười nhạo Văn Thố.

“Tôi không tốt chút nào đâu.” Một lúc sau, Lục Viễn gần từng chữ nói: “Tôi độc tài, không hề biết chia sẻ với ai, nếu như tôi yêu một người, trong lòng cô ấy chỉ có thể có một mình tôi thôi.”

Nói xong câu đó, Lục Viễn không hề nghe thấy Văn Thố trả lời, bên tai chỉ nghe thấy tiếng hít thở bình yên, yếu ớt như mèo. Văn Thố đã ngủ thiếp đi.

Lục Viễn vẫn công Văn Thố, công đi rất xa, đường đá xanh giống như đi không bao giờ hết, rất dài.

Chỉ trong chớp mắt, đột nhiên Lục Viễn hi vọng con đường kia sẽ dài hơn.

Gọi taxi, cẩn thận đưa Văn Thố vào trong. Cô uống quá nhiều rượu, ngủ rất ngon, Lục Viễn sợ cô bị cảm lạnh, cởi áo khoác ra, khoác lên người cô.

Lục Viễn vốn là trước sau như một, xinh đẹp, yếu đuối, bước bình ngang ngược. Nói chuyện không biết nặng nhẹ, làm việc kích động không hề suy nghĩ.

Nhưng cô rất sôi nổi và tình cảm. đối với bạn bè, cô nhất định giúp đỡ không tiếc cả mạng sống.

Lúc ấy, anh cảm thấy Văn Thố thật ra là một cô gái rất sâu sắc.

Lúc ăn cơm, tay của Văn Thố cứ lúc ẩn lúc hiện, những cái vòng tay lấp lánh cứ xuất hiện trước mắt Lục Viễn.

Lục Viễn giả bộ hỏi cô: “Cô đeo nhiều vòng tay như vậy không thấy nặng sao?”

Văn Thố còn đang gấp đồ ăn, liền bỏ hết vòng tay xuống, không để ý đưa cổ tay cho anh nhìn.

Trên cổ tay Văn Thố có rất nhiều vết cắt da tay, từng vết từng vết, có sâu có nông, để lại rất nhiều vết sẹo xấu xí trên làn da trắng nõn của cô. Lục Viễn nhìn thấy rất sợ hãi, một cái chớp mắt như vậy, anh sợ hãi nhưng cũng thấy may mắn.

Sợ những vết thương kia xuất hiện sẽ nguy hiểm như thế nào, may mắn là những vết thương kia đã không mang cô đi.

Văn Thố ngủ say sưa ở ghế sau, nghiêng đầu tựa vào vai Lục Viễn, Lục Viễn cúi đầu nhìn cô dừng lại ở hàng lông mi dài và dày dặn. Đột nhiên cảm thấy nội tâm rạo rực.

Anh nhẹ nhàng bỏ những chiếc vòng tay ra, cẩn thận từng li từng tí vuốt ve những vết thương kia.

Nhìn Văn Thố yên tâm ngủ say, nhỏ giọng hỏi cô giống như đang hỏi mình: “Có phải rất đau không? So với làm tổn thương chính mình có đau không?”

Đây rốt cuộc có phải là yêu không?

Sau vài giây, đột nhiên Lục Viễn có một ý nghĩ kỳ lạ.

Nếu như người yêu của cô là anh, thì sẽ như thế nào?

Một loại cảm giác kỳ diệu, mới mẻ lại vừa kích thích, mơ hồ có chút mong đợi.

Lục Viễn nghĩ, phải chăng mình bị điên rồi? Đây là chứng Stockholm tổng hợp sao?

16. Chương 16

Về đến nhà Văn Thố, Lục Viễn vỗ nhẹ cô hai cái, gọi cô tỉnh dậy.

Văn Thố mơ màng đi theo Lục Viễn xuống xe taxi mới phát hiện trên người cô khoác áo của Lục Viễn. Mà Lục Viễn chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi.

Buổi tối gió rất lạnh, Văn Thố vừa mới tỉnh ngủ, gió vừa thổi lạnh run cả người, Lục Viễn lại rất ung dung tự tại, hai tay để trong túi quần, đi phía trước cô hai bước.

Trên đỉnh đầu trắng sáng như đi theo hai người họ, dù đi tới đâu, ngẩng đầu lên, nó vẫn sẽ như vậy, hình dáng không hề thay đổi.

Làm cho người ta tự sinh ra một cảm giác rất an toàn.

Văn Thố yên lặng cởi áo khoác trả lại cho Lục Viễn: “Tỉnh ngủ rồi nên không lạnh, anh hãy mặc đi, kéo bệnh đấy.”

Lục Viễn nhìn Văn Thố một cái, cũng không nói gì, mỉm cười mặc lại áo khoác của mình, tự giễu nói: “Thân sĩ thật là lạnh.”

Văn Thố cười. “Anh không phải là thân sĩ, anh là một bác sĩ.”

(Thân sĩ: những người trí thức, thuộc tầng lớp thượng lưu, lịch sự, nhã nhặn, ga lăng.)

“Cũng vậy thôi.”

Lục Viễn vẫn đưa Văn Thố đến cửa thang máy mới xoay người đi.

Văn Thố nhìn chữ số không ngừng thay đổi, đột nhiên chuyển đổi ánh mắt, đuổi theo Lục Viễn.

Mới vừa chạy ra ngoài, ánh đèn đường của nhà chung cư phục cổ phong cách châu Âu mờ ảo, Văn Thố nhìn lướt qua thấy Lục Viễn, anh vẫn đứng ở dưới đó không hề rời đi.

Có lẽ Lục Viễn không nghĩ rằng Văn Thố lại chạy ra ngoài, lúc ấy hai người nhìn nhau đều rất ngạc nhiên. Trong đêm tối, hai người cách xa nhau, nhìn nhau hồi lâu không có nói chuyện.

Văn Thố cảm thấy lúc đó trong lòng giống như có ngọn sóng lớn bất ngờ dâng lên, rộng lớn và mạnh mẽ nhưng không thể cứu vãn được, hủy diệt toàn bộ tường đồng vách sắt đã được xây dựng rất lâu. Cô không biết sóng biển đã dâng đến nơi nào, chỉ cảm thấy nội tâm rung động, tay chân đều run lên.

“Sao anh còn chưa đi?” Văn Thố đứng ở đằng kia, một hồi lâu mới hỏi một câu như vậy, cũng không nhớ tại sao mình lại chạy đến.

“À.” Lục Viễn bị câu hỏi kia làm ngây cả người, hiển nhiên chính anh cũng không tìm được đáp án. “Cũng không có việc gì làm, chỉ đi dạo thôi.”

Văn Thố nhất quyết không buông tha: “Chung cư thì có cái gì chứ, cũng không phải là công viên.”

Lục Viễn dừng lại, rồi nói: “Xem xét công tác bảo vệ an ninh ở đây.”

Văn Thố cười, giận mắng anh: “Ngu ngốc.”

“Ừ.” Lục Viễn cũng không phản bác lại.

Không biết vì sao, Văn Thố đứng đó nhìn bộ dạng của Lục Viễn, đáy mắt có chút chua xót.

Lục Viễn đứng ở dưới đèn đường, đèn đường mờ vàng chiếu vào anh, một màu vàng óng, Văn Thố nhìn anh, cảm thấy giống như đang nhìn bức tranh thời kỳ văn hóa Phục Hưng. Yên lặng không nói lời nào.

Văn Thố hít vào một cái, từng bước tiến tới chỗ Lục Viễn. Mà Lục Viễn vẫn đứng ở chỗ cũ, chăm chú nhìn cô từ từ đến gần.

Đó là một khoảng cách vô hình, đã từng rất rộng lớn mà không cách nào vượt qua, chỉ vì tôn trọng và bình tĩnh mới ngày càng biến mất, lần đầu tiên Văn Thố cảm giác khoảng cách giữa mình và Lục Viễn gần như vậy, gần đến mức cô thấy mình sẽ đi vào lòng Lục Viễn.

Một bước cuối cùng, Văn Thố chợt giật mình, dừng ở trước mặt Lục Viễn. Cô ngược đầu, vẻ mặt nở nụ cười phức tạp.

“Sao anh không nói lời nào?” Văn Thố hỏi anh.

Lục Viễn tự giễu cười: “Không biết nói gì, cũng không biết tại sao lại ở chỗ này, không biết vì sao lại quen biết cô.”

Khóe mắt Văn Thố đã hơi ướt: “Còn có chuyện mà bác sĩ Lục không biết à?”

“Tôi không biết nhiều chuyện lắm.”

Văn Thố giơ tay sờ vào vết thương trên đầu Lục Viễn do bị máy tính đập vào. Chỗ đó sưng lên rất to, Văn Thố có thể nhìn thấy một cục rất lớn.

Không động vào thì không sao, vừa đụng vào Lục Viễn liền cảm thấy đau đến tê dại. Rõ ràng rất đau, nhưng Lục Viễn vẫn không nói gì, thậm chí không một lời oán trách.

Lúc ấy, Văn Thố cảm thấy trong lòng rạo rực, rất khó chịu.

Gió nhẹ nhàng thổi bên tai, mềm mại mà dịu dàng, đột nhiên Văn Thố nhón chân lên, giữ cổ Lục Viễn, khi anh vẫn còn đang sững sờ, khẽ hôn lên vết thương của anh.

Lục Viễn bị cô hôn, cả người vô cùng bối rối, tay chân không biết để đâu. Văn Thố chỉ hôn nhẹ lướt qua liền buông anh ra.

“Lục Viễn.” Đột nhiên Văn Thố nói nhẹ nhàng với Lục Viễn: “Ngàn vạn lần đừng yêu tôi.”

Thấy Lục Viễn trợn to mắt nhìn cô, Văn Thố nghẹn ngào nói: “Tôi không thể trao cho anh tình yêu được. Yêu là một dạng năng lượng, tôi đã dành hết cho Vạn Lý mất rồi.”

Lục Viễn không ngờ rằng cô có thể nói như vậy. Anh bất động, chỉ đứng thẳng nhìn chằm chằm Văn Thố.

Rất lâu sau đó, lâu đến mức Văn Thố đã bắt đầu thấy lạnh, anh mới đột nhiên cười khúc khích, dáng vẻ khinh thường vỗ vai Văn Thố nói: “Tự mình đa tình gì đây, thích cô không phải là tự tìm đến chết sao, tôi còn muốn sống lâu trăm tuổi đây.”

Nói xong, anh mới phát phát tay nói: “Tôi đi đây, lạnh quá, cô hãy về nhà đi. Nơi này chỉ có bác sĩ, không có thân sĩ bảo vệ cô đâu.”

Văn Thố cố kìm nén nước mắt.

Lục Viễn nói hẹn gặp lại, xoay người rời đi.

Văn Thố nhìn bóng lưng anh, rất lâu vẫn không đi về nhà.

Lục Viễn đi từng bước xa dần, đi đến nơi tối dần lại khiến Văn Thố không nhìn rõ, cô cố gắng mở hai mắt để nhìn, sao lại không thể thấy rõ nữa rồi.

Lúc này đột nhiên Lục Viễn ngừng lại, anh đứng ở một chỗ rất xa, nói với Văn Thố: “Văn Thố, tôi là người luôn theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường. Trong mắt tôi, love is renewable.”

Nói xong, anh hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Ở trong mắt Lục Viễn, nam nữ trẻ tuổi đụng chạm nhau, rung động, động lòng thậm chí là yêu nhau, cũng như là anh nghiên cứu cả một khóa trình. Anh vĩnh viễn sẽ không cảm thấy sợ, đối với anh mà nói, yêu cũng là một loại trải nghiệm, cho nên anh sẽ không sợ yêu bất luận là ai.

Có đúng như Văn Thố vẫn nói, yêu là một loại tình cảm khiến cô hận đến tuyệt vọng như vậy. Cô đã yêu nên không còn một chút hơi sức.

Cô rất sợ, sợ một lần nữa mất đi.

Cho nên Lục Viễn sẽ không hiểu, cô yêu sẽ làm cho người ta không thể hít thở dễ dàng cỡ nào, không người nào có thể chịu đựng được.

Cô không muốn hại Lục Viễn. Lục Viễn là người tốt.

Sau hai ba tuần lễ, Văn Thố không còn chủ động đi tìm Lục Viễn, cũng không gọi điện thoại tới.

Công việc của Lục Viễn rất bận rộn, Văn Thố cũng chú ý tới những số liệu của Lục Viễn, người đàn ông này nghiên cứu khoa học quá nhàm chán, ngoài giải quyết chuyện tình cảm phức tạp, anh cơ hồ không hề làm được cái gì.

Nhưng dù như thế, Lục Viễn viết bài còn có rất nhiều cô gái cũng rất nhiệt tình nhắn lại, nói muốn sinh con cho anh, gọi anh là nam thần.

Nhìn những thứ kia, Văn Thố chỉ thấy buồn cười.

Nam thần sao? Nhớ lại biểu hiện của Lục Viễn cho tới nay, Văn Thố cảm thấy là nam thần cũng không còn khác biệt lắm.

Chủ nhật, mẹ và cô cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm. Tự Văn Thố đồng ý đi ăn với mẹ, đã lâu rồi hai mẹ con chưa từng có một cuộc sống bình thường.

Mẹ lái xe, trên mặt vẫn mang theo nụ cười: “Mẹ không ngờ con sẽ đồng ý cùng mẹ ra ngoài.”

Văn Thố dựa đầu vào cửa sổ xe, không nói gì.

Mẹ cô đưa tay ra nắm lấy tay Văn Thố, đầu lòng xoa nhẹ một lúc, mới cẩn thận từng li từng tí nói: “Sau khi xảy ra chuyện kia, tất cả mọi người đều khuyên mẹ giới thiệu bạn trai cho con, để cho con bắt đầu có tình cảm, tự nhiên sẽ quên đi quá khứ, mà mẹ chưa từng đồng ý. Mẹ không muốn ép buộc con.” Bà ngừng một lát, rồi nói: “Lần này thống nhất, mẹ muốn con tự quyết định.”

Ngồi trong một phòng ăn không khí rất phù hợp, Văn Thố ngồi bên cạnh mẹ, ngồi đối diện với một người đàn ông và mẹ hẳn ngồi đối diện với mẹ cô.

Bốn người ngồi không được bao lâu, hai người mẹ liền mượn cớ rời đi.

Văn Thố bình tĩnh ngồi đối diện với người đàn ông kia, cũng không hề thấy lúng túng.

Văn Thố không ngờ mẹ sẽ đưa cô đi xem mắt, nhưng cô cũng không quá chán ghét. Cô rất cảm kích, mẹ đã khó chịu mấy năm rồi, nhưng mẹ cũng không ép buộc cô, cho nên cô mới có thể bình tĩnh như hôm nay.

Đó là một người đàn ông có bộ dạng rất giống Vạn Lý. Kiểu tóc, khuôn mặt, mắt mũi thậm chí ngay cả phương thức nói chuyện, phong cách thời trang đều rất giống. Khó trách mẹ phải nói một câu như vậy.

Cô không thể quyết định, xác định một người giống Vạn Lý như vậy là cứu cô hay là hại cô đây.

Nếu như là hai, ba năm trước, thậm chí mấy tháng trước, cô có thể gặp được người đàn ông này, cô sẽ coi anh như cây cỏ cứu mạng mà giữ anh lại, nhưng hôm nay, nhìn khuôn mặt này, Văn Thố chỉ cảm thấy nội tâm rất bình tĩnh.

Trên đời này không có ai có thể trở thành người thế thân cho người khác, như vậy sẽ không công bằng với bất cứ ai, Văn Thố cũng không muốn như vậy. Cô tình nguyện tiếp tục bị tổn thương, ít nhất tất cả đều là chân thật, cũng tốt hơn là che giấu nỗi đau của mình.

Người đàn ông kia nói một câu chuyện cũ rất dài với Văn Thố. Cùng bạn gái trước từ cấp hai đến nay, 13 năm yêu nhau, cuối cùng gần tới kết hôn bởi vì có chuyện xảy ra, nên đã chia tay.

Sau đó giống như không còn lối thoát, hoàn toàn mất đi cảm giác yêu, cùng ai đó chung một chỗ.

Văn Thố hỏi anh: “Anh thật sự quyết định đi xem mắt để kết hôn sao?”

Người đàn ông kia cười: “Cưới một người con gái mà mẹ tôi thích, mẹ sẽ rất vui mừng.”

“Vậy còn anh? Anh có vui mừng không?”

“Tiểu thư Văn. Không phải chỉ có tình yêu nam nữ mới khiến người ta vui mừng. Cha mẹ vui, bạn bè vui, cũng có thể khiến mình vui. Nói yêu là liên quan đến nhau, thì hôn nhân lại là trách nhiệm. Cho dù hai người không yêu nhau, sau khi kết hôn cũng sẽ cố gắng yêu nhau, đây là có trách nhiệm giữa hai bên thôi.”

Văn Thố nhìn khuôn mặt giống Vạn Lý kia, rồi lạnh nhạt nói: “Thật xin lỗi, tôi không thể nào đồng ý bừa bãi được. Tôi cũng không thể làm cho mẹ anh vui.”

“Không sao, từ khi cô ngồi xuống là tôi biết ngay rồi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì khi cô ngồi xuống, cô cứ nhìn người phục vụ bàn.” Người đàn ông kia cười rồi nói: “Mẹ cô nói cho tôi biết chút chuyện cũ của cô, tôi nghĩ rằng chúng ta rất giống nhau. Nhưng tôi thật bất ngờ, cô vẫn còn tin tưởng vào tình yêu.”

Văn Thố ngẩng đầu nhìn ra cửa thấy đôi tình nhân trẻ tuổi kia, nhìn trên mặt họ nở nụ cười ngượng ngùng và hạnh phúc, hơi kinh ngạc.

Từ trong ví, móc ra hai tờ tiền giấy đè ở dưới chén cà phê, trước khi rời đi, Văn Thố nói với người đàn ông kia:

“Vừa nãy, tôi nhìn là bởi vì nhân viên phục vụ nam vừa nãy quần chưa kéo khóa, đồ lót màu hồng lộ ra ngoài rồi.” Văn Thố đi một mình ra ngoài xe, sau khi đi dạo một vòng thành phố, cô bảo tài xế đưa cô đến đại học Giang Bắc.

Khi Văn Thố đến, Lục Viễn cũng vừa hết giờ dạy. Vẫn như ngày thường anh bị sinh viên vây quanh.

Có người nhanh mắt, nhìn thấy Văn Thố đến, lập tức lớn tiếng trên Lục Viễn: “Sư mẫu tối, sư mẫu xinh đẹp lại tối.”

Mọi người tự giác tản ra, không hề vây quanh Lục Viễn nữa, Văn Thố đến vô hình giải cứu cho Lục Viễn.

“Anh rất được hoan nghênh a.” Hai người sánh vai đi dạo trên sân trường, Văn Thố nói.

Lục Viễn không quan tâm lời nói này: “Tôi nghĩ là về sau cũng sẽ không gặp lại cô.”

“Làm sao anh biết chứ?” Văn Thố bị anh nói trúng tâm, chột dạ phủ nhận: “Chỉ là gần đây tương đối bận rộn mà thôi.”

Thậm chí cô không có ý định đến gặp Lục Viễn. Giữa nam nữ nếu không muốn phát triển tình yêu, như vậy lớp giấy sẽ tuyệt đối không thể đâm, thậm chí ngay cả đụng vào đều rất nhạy cảm.

Đêm hôm đó đã là vượt qua giới hạn, đi tiếp nữa sẽ nguy hiểm. Văn Thố không muốn để phát sinh ra nữa.

Nhưng cô cũng đang bị thất bại trong việc xem mắt nên không tự chủ liền tìm tới Lục Viễn, chính cô cũng không rõ là vì cái gì.

“Gần đây bận rộn công việc sao?” Văn Thố thuận miệng hỏi.

“Theo giáo sư viết sách, làm chủ đề luận văn tốt nghiệp, chỉ những thứ này, cô thì sao?”

Văn Thố ngạc nhiên một chút, nói: “Vội vàng tìm đến cái chết, tôi vẫn như vậy a.”

Lục Viễn cúi đầu nhìn Văn Thố, đột nhiên giơ tay lên muốn gỡ tóc mai của cô xuống, động tác của anh rất dịu dàng, chỉ chạm nhẹ vào Văn Thố liền cảm thấy mình như bị điện giật.

“Thật xin lỗi.”

Văn Thố cười xấu hổ: “Không sao đâu.”

Hai người yên lặng đi một lúc, nhớ tới người đàn ông giống Vạn Lý, Văn Thố đột nhiên hỏi Lục Viễn: “Anh sẽ kết hôn cùng người con gái mà mẹ anh thích sao? Nếu như vậy bà sẽ rất vui mừng đúng không?”

Lục Viễn nhíu mày nói: “Chỉ cần tôi đồng ý kết hôn với một người, mẹ tôi đã rất vui mừng rồi.”

“Hả?” Văn Thố kinh ngạc: “Chẳng lẽ anh nhất định muốn kết hôn với đàn ông?”

Lục Viễn nheo mắt nhìn cô: “Tôi chỉ là vẫn chưa có người trong lòng, cho nên chưa nghĩ tới kết hôn.”

“Nhất định sẽ tìm được.” Văn Thố khẳng định nói: “Sẽ có một cô gái đặc biệt yêu anh, sau đó cùng anh sống cả đời.”

“Làm sao cô biết chứ?”

“Đây là lời chúc phúc của tôi.” Văn Thố nói: “Lục Viễn, anh là một người tốt.”

Lục Viễn dừng bước, đột nhiên nói với Văn Thố: “Họ Vạn, lòng tốt của cô tôi xin nhận, tôi chưa hề bày tỏ tấm lòng mình với cô, cô đừng nghĩ lung tung đấy!”

.....

Cứ như vậy, Văn Thố và Lục Viễn khôi phục lại quan hệ bình thường.

Sau khi Vạn Lý ra đi, chưa từng có bất kỳ người nào đưa ra đề nghị “Chữa khỏi” cho Văn Thố như Lục Viễn.

Lục Viễn sẽ dùng phương thức “khoa học” cùng cô nói chuyện rất kỳ quái đến học máu, xong rồi sẽ ghi chép lại, lúc nào Văn Thố cũng đều cảm thấy loại người ngốc nghếch như anh căn bản không thể chữa khỏi chứng uất ức muốn chết của người bệnh.

Nhưng cô không nói gì, thậm chí cũng không khi dễ anh.

Dáng vẻ Lục Viễn nghiêm túc làm cho người ta đặc biệt vững tin. Giống như chỉ cần tin tưởng anh, tất cả đều sẽ thay đổi tốt hơn. Thời điểm này, Văn Thố nhận thấy Lục Viễn rất đàn ông.

Đứng ở bên cạnh ổ mèo, nhìn con mèo cái vui vào bên trong chống thân mình, híp mắt ngồi.

Văn Thố ngồi bên cạnh thao thao bất tuyệt: “Mẽ Mẽ, mày cảm thấy Lục Viễn có giống Vạn Lý hay không? Ủ, tao cũng cảm thấy anh ta rất tốt.”

Ở trong thế giới của Văn Thố, chỉ cần là mèo liền kêu “Mẽ mẽ”, trong nhà có bốn con mèo đều gọi là “Mẽ Mẽ”, hoàn toàn không phân biệt.

“Meo meo –” tức giận kêu.

“Sao thế?” Văn Thố sờ lên người nó: “Mày bị táo bón à?”

“Meo meo–” Vừa kêu lên, thấy không hả giận, lại tóm lên hai cái.

Lần này rốt cuộc Văn Thố đi ra ngoài, vừa đi vừa lầm bầm: “Quả nhiên là mèo nuôi không nhà.”

Buổi sáng thứ sáu, đột nhiên Lục Viễn đến nhà cô. Sáng sớm đã thần thần bí bí, nói là muốn đưa cô đi một nơi.

Bởi vì chỗ đó quá xa, Văn Thố lái xe chở Lục Viễn theo hướng dẫn từ thành phố đến nông thôn.

Ruộng rau mênh mông bát ngát vào mùa đông nhìn qua rất thú vị. Văn Thố nhìn lướt qua, hai người thấy một bóng người đang ở trong nhà. Lục Viễn bảo Văn Thố dừng xe, cùng đi vào khu này.

Lục Viễn đưa cô đến một gia đình trong thôn, một gia đình rất cổ quái, vừa vào nhà chính đã nhìn thấy thờ phụng Bồ Tát, Phật Tổ, còn có chúa Jesus và ảnh gia đình.

“Thờ phụng nhiều như vậy không sợ bất đồng sao, không sợ ban đêm các lão nhân đánh nhau sao?”

Lục Viễn vỗ vai Văn Thố một cái: “Nghiêm túc đi, người này nghe nói là rất linh thiêng.”

“Anh muốn xem số mạng à?”

Lục Viễn hạ thấp giọng nói: “Tôi dẫn cô đến đây để nói chuyện với người âm.”

Nhắc đến chuyện này khi Văn Thố nằm viện có nghe qua. Một người chị dâu bởi vì luôn nằm mơ thấy mẹ chết đi, phải đi về nông thôn tìm người giúp, nghe nói người kia mắc duyên âm, có thể cho người chết mượn thân thể, người sống có thể thông qua hắn mà nói chuyện với người chết.

Lục Viễn đã đi vào tìm thầy rồi. Văn Thố một mình ở bên ngoài thấy rất buồn chán.

Chuyện càng hoang đường, người ta càng tin tưởng, tên lừa gạt này nhà xa như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều khách. Kỳ lạ nhất là còn có người quỳ gối trong sân, diễn xuất chương trình cảm tạ tám đời tổ tông nhà hắn.

“Phát hộp cơm rồi.” Văn Thố không nhin được hô một tiếng quấy rối.

“Chỗ nào đấy?” Điều Văn Thố không ngờ chính là, thực sự có người trở về, không chỉ có một người, những “khách hàng” này phần lớn không phải thật.

Đạo này, bọn lừa gạt đều phải tìm diễn viên quần chúng.

Không đợi Văn Thố vạch trần bộ mặt thật của tên lừa đảo này, Lục Viễn liền gọi cô.

Văn Thố đi cùng Lục Viễn vào. Lục Viễn không thể vào trong phòng, đứng ở cửa nói với Văn Thố: “Tôi sẽ chờ cô ở bên ngoài.”

“Ừ.” Văn Thố cười khanh khách, cảm thấy tình huống này sẽ thật sự rất mới mẻ, đột nhiên không muốn vạch trần hắn.

Phòng khách của tên thầy này bên cạnh bố trí một gian phòng nhỏ không có đèn. Rất nhỏ hẹp, bên trong bày biện vô cùng âm đạm, một cái bàn trải màu đen, hai bên bày hai bồ đoàn.

Văn Thố ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, tò mò quan sát phòng treo đầy bùa chú không biết còn là cái gì.

“Chào cô, tiểu thư Văn.”

Lúc này Văn Thố mới chú ý tới người ngồi đối diện cô, một người đàn ông rất trẻ, mặc đồ thầy cúng, nhìn rất u ám và cổ quái.

Trước mặt hắn có một cây nến và một nắm hương, bên cạnh còn có mấy cái bùa và một cây kiếm gỗ mộc.

“Tiểu thư Văn, nghe nói cô muốn gặp người bạn trai đã chết?”

“Đúng vậy.”

“Hiện tại tôi sẽ mời anh ta tới đây, một lát nữa cô có thể nói chuyện cùng anh ta, không cần phải sợ.”

“Tốt lắm.”

Văn Thố khẽ mỉm cười nhìn hắn. Hắn ngạc nhiên mấy giây, sau đó bắt đầu thần bí, lừa dối đủ kiểu.

Vừa niệm chú vừa đốt bùa chú, cầm kiếm gỗ đào vừa đưa loạn lên, cái người này bộ dạng giở trò thật sự rất buồn cười, Văn Thố nhin không được mà bật cười.

Người đàn ông kia nắm một nắm tro hương, liền nuốt vào, sau đó một hồi co rút. Đột nhiên, giọng nói của hắn thay đổi.

Một giọng nói tiêu chuẩn, không hề mang tiếng địa phương.

“Văn Thố, là anh.” Về mặt rất tỉnh cảm.

Trong mắt cô tràn ngập nước mắt, gần từng chữ nói: “Đại sư, đây là bạn trai cũ của tôi, không phải là người tôi muốn gặp.”

Thầy sững sốt một chút, co quắp một hồi lại trở về giọng nói bình thường: “Mới vừa rồi tôi đã nhầm, không ngờ cô có hai người bạn trai qua đời.”

Sau một hồi múa loạn xạ, người đàn ông kia lại ăn một nắm tro nhang.

“Văn Thố, là anh.” Người đàn ông kia nói: “Anh đúng là!”

“Đại sự, đây vẫn là người bạn trai cũ của tôi...”

“ ... ”

Cứ như vậy, tên thầy kia cứ bị Văn Thố cố ý làm cho ăn đến bốn năm nắm tàn hương, rốt cuộc không diễn nổi nữa, tức giận ném cây kiếm gỗ mộc xuống, lấy cái hộp dưới bàn lấy tiền đem trả lại cho Văn Thố: “Tro hương ăn nhiều sẽ có chuyện đấy. Sợ cô rồi, đi nhanh lên đi.”

Văn Thố bị hấn hoàn toàn chọc cười, chảy nước mắt: “Anh dám lừa tôi như vậy, tôi còn tưởng rằng anh không sợ chết cơ đấy.”

Người đàn ông nhìn Văn Thố một cái, trong nháy mắt càng thêm tức giận: “Cô gái, cô tới tìm tôi, nhớ đến người khác, muốn xin lỗi người khác, tóm lại đều là tâm sự nổi lòng, họ thông qua tôi thành công hóa giải, tôi cũng là làm chuyện giống Bồ Tát, là người rất tốt.”

“Anh còn dám nói thế.”

Văn Thố cầm tiền trên bàn, liền đứng dậy.

Cô đang chuẩn bị đi ra ngoài, chỉ nghe thấy tên thầy kia nói: “Cô gái, người đàn ông kia muốn cho cô vui vẻ một chút. Không phải anh ta thích cô chứ?”

Văn Thố ngạc nhiên một lát, ngay sau đó lạnh lùng nhìn hấn một cái: “Mắc mớ gì tới anh?”

“Người chết không thể sống lại, đã đi rồi sẽ không trở về nữa, nhưng người sống bên cạnh cô, cô lại bỏ lỡ thì sẽ hối hận đấy.”

Văn Thố cười: “Anh chỉ là tên lừa đảo mà cũng muốn dạy bảo tôi à?”

Tên thầy cười khanh khách, gãi đầu ngại ngùng nói: “Tôi cũng là một người có tri thức mà.”

“ ... ”

Đi ra ngoài, Văn Thố liếc mắt nhìn thấy Lục Viễn đứng chờ bên ngoài.

Anh lặng lẽ đứng đó, vừa nhìn thấy Văn Thố, liền ném điều thuốc xuống đất, dưới chân anh bước lên còn điều thuốc đang bốc khói, đi tới chỗ Văn Thố.

Anh đứng trước mặt Văn Thố, trên người còn mang theo mùi thuốc lá.

“Thế nào?” Lục Viễn hỏi: “Nói chuyện với Vạn Lý rồi sao?”

“Cũng không tệ lắm.”

Về mặt khăn trương của Lục Viễn rốt cuộc cũng buông lỏng xuống.

“Anh tìm kẻ dỏ hơi này ở đâu ra? Chọc cho tôi cười chết mất.” Văn Thố nói:

“Một bác sĩ như anh, lại tin vào những mê tín không bằng anh đi đọc sách sao?”

Lục Viễn sững sốt, chậm rãi nói: “Trên đời này có rất nhiều chuyện khoa học không giải thích nổi, dù sao cũng thử một lần, nếu như là thật thì đã rất lãi không phải sao?”

Văn Thố yên lặng nhìn Lục Viễn, để ý tới lời nói vừa rồi: “Nhưng anh biết rõ ràng là giả không phải sao?”

Lục Viễn nhìn thẳng vào mắt cô, hồi lâu không có gì.

Lâu đến nỗi Văn Thố không thêm để ý tới câu trả lời nữa, đột nhiên Lục Viễn gằn từng chữ nói: “Cho dù là giả đi chăng nữa, chỉ cần có thể để cho cô có cơ hội này, nói những lời giấu trong lòng ra, cũng rất đáng.”

17. Chương 17

“Ngu ngốc.” Đôi mắt Lục Viễn, Văn Thố chỉ có thể nghĩ ra một chữ như vậy để hình dung anh. Cô thấy trước mặt Lục Viễn dần dần mơ hồ, có cảm giác không chân thật.

Khóe miệng Lục Viễn nhếch lên, thái độ rất ung dung: “Biết đối mặt với quá khứ mới có thể vượt qua.”

Văn Thố hơi nhắm mắt lại, rồi mở ra, đã bình tĩnh hơn: “Thật ra thì chỉ một cái chớp mắt như vậy, tôi muốn hấn là thật. Nhưng tôi lại đột nhiên cảm thấy rất mơ hồ.” Văn Thố nhìn đồng ruộng xa xa cùng với bầu trời trong xanh, chậm rãi nói: “Tôi không có gì để nói với anh ấy. Đã lâu như vậy, tới nay, điều duy nhất muốn nói đều là những lời thô tục. Rất hận anh ấy, cứ như vậy mà rời bỏ tôi.”

Văn Thố tự giấu cười: “Có phải thấy tôi rất buồn cười hay không?”

Lục Viễn lắc đầu nói: “Cho nên tôi mới tạo cơ hội này cho cô. Muốn chửi thì chửi, cho dù là thô tục, cũng có thể nói hết ra.”

“Lục Viễn, đừng... như vậy với tôi.” Văn Thố cứ nhìn chằm chằm Lục Viễn: “Nếu tôi thích anh thì sao?”

Lục Viễn sững sờ một giây, ngay sau đó khôi phục trở lại, còn cười: “Thích thì thích chứ, chỉ là người thích tôi hơi nhiều, cô phải cố gắng nhiều hơn mới có thể làm tôi nhìn cô lâu hơn mấy lần.”

Văn Thố cười khẩy, khinh thường: “Ban đầu không biết là ai, tôi chỉ mượn cái ô, liền nhìn tôi chằm chằm, thiếu chút nữa là chảy nước miếng.”

Nhắc tới chuyện lúc trước, trên mặt Lục Viễn có phần xấu hổ, mạnh miệng nói: “Ngày đó là vừa lúc cô gặp phải tôi.”

Văn Thố liếc nhìn Lục Viễn, mắng: “Anh cứ chửi tôi là tôi sẽ đánh anh tin không?”

Lục Viễn cười hắc hắc, đột nhiên vươn tay ôm vai Văn Thố, đẩy Văn Thố đi ra ngoài. Hai người kề vai nhau rời khỏi đó.

Sắp lên xe, đột nhiên Văn Thố ném một xấp tiền cho Lục Viễn: “Tiền này trả anh.” Cô đảo mắt nói: “Tôi giúp anh đòi lại tiền rồi, anh cũng nên mời tôi ăn cơm.”

Lục Viễn thấy tiền liền ngạc nhiên: “Sao cô làm được?”

“Bí mật.”

“Có phải cô lại đánh người ta không?”

Văn Thố trầm lặng: “Tôi là người như thế à?”

“Không thể nghi ngờ, chính là cô..”

“...” Văn Thố rất muốn một cước đạp Lục Viễn xuống xe, cuối cùng Lục Viễn ăn vạ nằm bên trong xe không có cách nào mới đưa anh về.

Sau khi trở về thành phố, Lục Viễn thấy Văn Thố vẫn còn tức giận. Liền đi ra siêu thị mua một hộp kẹo que lớn.

Cũng không phải một hộp kẹo bao bì đẹp, mà là một hộp kẹo bình thường, nắp trên còn có rất nhiều que kẹo nhiều loại, thật sự xấu xí không còn gì để hình dung.

Văn Thố cũng không biết tại sao mình lại ôm hộp kẹo như bảo bối trở về nhà.

Cô đứng ở đường bên này, nhìn Lục Viễn ôm một hộp lớn từng bước đi tới, cô liền cảm thấy mềm lòng.

Lục Viễn lúng túng nói với cô: “Tôi nghe nói ăn đồ ngọt sẽ làm cho tâm tình khá hơn.”

Văn Thố giằng lấy hộp kẹo, ngoài miệng còn nói lớn: “Gặp lại anh ăn nhiều đồ ngọt nữa cũng không thể khá hơn.”

Văn Thố để hộp kẹo đặt ở ghế ngồi bên cạnh, trên nắp có mấy cái kẹo, Văn Thố tiện tay cầm một cây kẹo cam, lột vỏ, cho vào miệng.

Lái xe về nhà, tâm trạng rất vui vẻ.

Về đến nơi, để hộp kẹo xuống, rồi đi đến chỗ mấy con mèo trong nhà.

Trong nhà bốn con mèo cứ kêu meo meo về phía Văn Thố. Nhất là con mèo mẹ kêu to nhất.

Nhìn thấy cô liền giơ móng vuốt ra cào. Văn Thố phát hiện ra trong phút chốc, tự nhiên nó thu móng vuốt sắc nhọn lại, chỉ dùng tay không nhẹ nhàng vuốt ve hai cái lên gò má cô.

Sự phát hiện này khiến Văn Thố vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, cô ôm con mèo đi khắp nơi tìm mẹ: “Mẹ, mẹ xem, Mễ Mễ không ghét con nữa, nó để cho con ôm này.”

Nói xong, cô giơ con mèo cái lên, con mèo không hề tức giận, vẫn còn ở trong tay cô làm nũng. Văn Thố lập tức ôm nó vào lòng, hưng phấn xoa nhẹ mấy lần: “Xem ra mèo nuôi không có nhà chỉ là tin đồn.”

Mẹ cô nhìn đáng vẻ vui mừng của cô, cũng vui mừng theo. Tất cả dường như đã có mấy đời rồi, khóe mắt đã ửng hồng nhìn Văn Thố nói: “Nếu để tâm, sẽ thấy mèo và người đều giống nhau.”

Văn Thố quên hết tất cả đi vào trong phòng.

Mẹ cô đứng sau lưng cô nhẹ nhàng nói một câu: “Văn Thố, mèo có thể trôi dạt khắp nơi tìm được cái nhà thứ hai, người cũng sẽ đau khổ, sau khi mất đi, sẽ gặp được người yêu lần thứ hai.”

“...”

Sau rất nhiều ngày, Văn Thố vẫn suy nghĩ về lời nói của mẹ.

Cô còn có thể yêu một người khác giống như yêu Vạn Lý sao? Cảm giác đau đớn đó nếu như xảy ra một lần nữa, cô còn có thể chịu nổi không?

Cô không muốn nghĩ đến đáp án.

Thời gian trôi qua như nước chảy, đã là buổi tối thứ sáu. Lục Viễn vốn là vẫn bật vô âm tín, đột nhiên gọi điện thoại hẹn Văn Thố đi hát.

Đây hoàn toàn không phải là hành động của bác sĩ Lục cứng nhắc trạch nam. Văn Thố thật sự nhịn không được hiếu kỳ đồng ý. Văn Thố đang suy nghĩ, cuối cùng cô đến nơi mới biết, là đám sinh viên nhiệt tình mời anh, bắt anh phải rủ cả Văn Thố đi, cũng không phải chủ ý của Lục Viễn.

Hai người họ bị đám sinh viên vây quanh ngồi ở giữa ghế salon trong quán karaoke. Còn chưa bắt đầu liền bị bọn họ bắt hợp ca. Lục Viễn nhìn ngu ngốc, anh luôn đối xử với sinh viên muốn gì được nấy. Từ chối một lúc, cuối cùng vẫn bị đám sinh viên dẫn lên hát.

Lục Viễn chọn một lúc trên màn hình, đột nhiên tự nhiên quay đầu hỏi Văn Thố: “Này cô có biết hát không?”

Tim Văn Thố đập mạnh và loạn nhịp hai giây, mới phục hồi tinh thần lại liếc mắt nhìn màn hình, là bài “Có một chút động lòng” của Trương Tín Triết và Lưu Gia Linh. Văn Thố sững sốt nhìn, theo bản năng trả lời: “Biết hát.”

Hát cả bài này thì muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, đám sinh viên không ngừng ồn ào, hai người chỉ muốn chú ý vào ca hát. Lục Viễn sợ Văn Thố ngã xuống, vẫn lấy tay che chở sau thắt lưng cô, nhưng không chạm vào cô.

Mỗi lần Văn Thố suýt ngã, cũng sẽ cảm thấy cánh tay kia đỡ cô. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ và phức tạp.

Khiến người ta thật sự bất ngờ, người này nhìn rất ngu ngốc, nhưng hát cũng không tồi.

Giọng hát của anh nhẹ nhàng mà tình cảm, Văn Thố nghe anh hát: “Đối với em, anh có một chút rung động, lại sợ rằng em sẽ đi hẹn hò, có một chút động lòng, một chút ngập ngừng, không thể tin rằng tình anh đã không thể kiềm chế được.”

Văn Thố còn chưa tỉnh táo lại khi nhìn ánh mắt của Lục Viễn, liền hát theo lời: “Đối với anh, em có một chút động lòng, không biết kết quả là bi thương hay là hạnh phúc, có một chút động lòng, một chút ngập ngừng, sợ rằng khi yêu rồi sẽ mất đi.”

Hát xong, nội tâm Văn Thố vô cùng hồi hộp.

Cái lời bài hát này... Hát thành ra như vậy, rất có vấn đề.

Khi hát xong, Văn Thố ngồi xuống mới nhận ra mặt mình đã ửng đỏ, cũng may trong phòng tối, mọi người đều không phát hiện ra. Không khí trong phòng rất không tốt, thậm chí cô thấy đại não mình bị thiếu đường khí rồi.

Học trò của Lục Viễn vẫn còn chưa chịu buông tha anh, lại cùng uống rượu, Lục Viễn cũng không hiểu vì sao, uống hết rượu của Văn Thố được mời.

Văn Thố có tửu lượng rất tốt, nghĩ muốn đỡ cho anh một chút, cũng bị anh cường thế ngăn cản.

Anh chắc là đã hơi say rồi, cúi đầu nói bên tai Văn Thố: “Một giây này cô là bạn gái của tôi, tôi sẽ uống hộ cô.”

Văn Thố kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt ẩn hiện ý cười.

Học trò của Lục Viễn vẫn thẳng thắn gọi Văn Thố là sư mẫu, lần trước vì Văn Thố trêu chọc Lục Viễn mới để đám sinh viên hiểu lầm là bạn gái Lục Viễn, lần đó không hề giải thích rõ ràng, sau đó vẫn cứ hiểu lầm như vậy.

Cô không ngờ rằng Lục Viễn cũng lấy chuyện này nói đùa.

Văn Thố nhìn chằm chằm Lục Viễn, nụ cười trên mặt trong nháy mắt liền thu lại. Cô đoạt lấy ly rượu từ trong tay Lục Viễn, uống một hơi cạn sạch.

Cô nghe thấy Lục Viễn nói: “Tôi muốn không phải là một giây hay chỉ là nhất thời, mà là cả đời. Nếu như không thế, thì cũng không cần cố nữa.”

Mọi người rối rít vỗ tay, thẳng thắn khen ngợi Văn Thố, nói Lục Viễn có cái nhìn tốt.

Nhưng Lục Viễn một nụ cười cũng không có, trên tay anh vẫn trong tư thế cầm ly rượu, một lúc sau mới nở nụ cười nhẹ ảm áp, cùng hòa mình với đám sinh viên kia.

Văn Thố như đứng trên lửa. Thấy không tự nhiên đối với Lục Viễn.

Đây là lần đầu tiên Văn Thố thấy được tính cách kỳ lạ của Lục Viễn. Khi ấy anh thực sự rất tức giận, nhưng lại không thể hiện ra, cũng không nói nặng lời. Anh cứ bình thường ở bên cạnh cô, thậm chí còn dịu dàng quan tâm, nhưng lại làm cho người ta có thể cảm thấy ngôn ngữ trong động tác rất lạnh lùng và xa cách, tạo nên một cảm giác vô hình bị áp bách.

Thời điểm anh đi tới nhà vệ sinh, Văn Thố cũng đi theo tới nhà vệ sinh nam.

Lục Viễn vừa đi ra, cô liền trực tiếp bắt anh lại.

Lục Viễn khẽ cúi đầu, tránh khỏi nói chuyện đối mặt với Văn Thố.

Lần đầu tiên Văn Thố thấy chiều cao giữa hai người kém nhau không ít, ngược đầu lên nói chuyện với anh, khí thế sẽ yếu đi rất nhiều.

“Vừa rồi tôi không nói gì được, tôi chỉ muốn nói chuyện đã qua, thật xin lỗi.”

“Ừ.” Lục Viễn vẫn đứng thẳng: “Là lỗi của tôi.”

Văn Thố nghe thấy giọng nói của anh, càng nghe càng cảm thấy khó xử: “Sao đó lại là lỗi của anh?”

“Đều do tôi nông nổi, tôi vốn không nên nói đùa, không nên tự cho là đúng.”

Nói xong, anh xoay người đi vào phòng. Văn Thố vốn định đưa tay giữ anh, nhưng lại rút tay về.

Cô không có quyền tức giận, Lục Viễn cũng không phải người nào đó của cô.

Thậm chí vào thời điểm Lục Viễn tới gần cô, cô còn lui về phía sau một bước dài.

Một lúc sau, Văn Thố mới về phòng. Lục Viễn và đám học trò đang chơi trò chơi. Một nhóm người chơi rất vui.

Văn Thố còn ngồi bên cạnh Lục Viễn, hai người ngồi gần như vậy, nhưng lại làm cho Văn Thố thấy khoảng cách này rất xa.

Cô có thể nhìn rõ ràng gò má Lục Viễn đầy đặn, lông mi dày, hài hòa với ánh mắt ôn hòa, mũi cao thẳng cùng với đôi môi đẹp. Không quá đẹp trai, cũng được xem là vẻ ngoài dễ nhìn. Vẻ mặt của anh thả lỏng và thoải mái, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có một mình Văn Thố đang suy nghĩ lung tung.

Trong căn phòng karaoke mờ tối, đám sinh viên vẫn thay nhau ca hát. Trò chơi Quần Ma Loạn Vũ là một trò chơi âm nhạc, một ván chơi thôi, Lục Viễn đã bị thua và phải bị phạt.

Ván đầu tiên thua, Lục Viễn lựa chọn nói lời thật lòng.

Đám học trò hò hét ầm ĩ hỏi Lục Viễn: “Nụ hôn đầu của thầy là lúc nào, cùng ai vậy?”

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Lục Viễn, mà Văn Thố lại nhìn Lục Viễn. Cô đặt tay ở đầu gối, cũng giống như mọi người, hiếu kỳ đáp án của vấn đề này.

Chỉ thấy Lục Viễn thần nhiên cười một cái nói: “Lúc học đại học. Cùng một nữ sinh.”

“Ai nha, nói đùa hử, không phải nữ sinh mà là nam sinh a!” Mọi người nhao nhao không tha: “Không phải là cùng sư mẫu sao? Thầy Lục phải thành thật nói, rốt cuộc là cùng ai? Chúng em nên lấy lại công bằng cho sư mẫu!”

Văn Thố cúi đầu nhìn ngón tay mình, một hồi lâu, Lục Viễn bị ép buộc không còn cách nào, bất đắc dĩ trả lời: “Cùng một bạn học.”

Văn Thố không biết tại sao mình lại để ý tới đáp án này. Thậm chí cô thấy có chút tức giận. Lục Viễn từng nói với cô là chưa bao giờ yêu. Nhưng bây giờ đây gọi là gì chứ?

Thế mà bởi vì bị lừa nên cô cảm thấy trong lòng nôn nao và rất không thoải mái.

Mấy người kia nhanh chóng đổ một cốc rượu lớn cho Lục Viễn. Lục Viễn vẫn rất thoải mái uống hết.

Trò chơi lại tiếp tục. Ván thứ hai kết thúc, Lục Viễn lại thua. Lần này anh nghĩ kỹ, không chọn nói thật, lại chọn thử thách.

Một nữ sinh nói lớn tiếng: “Hôn sư mẫu đi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người ríu rít nói: “Vậy thì quá nhẹ rồi! Thầy Lục ngày nào chả hôn, còn gọi gì là thử thách chứ! Tối thiểu là phải khiêu vũ thoát y các kiểu chứ.”

Lục Viễn vừa nghe đám sinh viên này chuẩn bị sai anh, nhanh chóng nói: “Đã quyết định thì không được sửa lại, hôn thì hôn!”

Khung cảnh ầm ĩ với những tiếng hét lớn, đột nhiên Lục Viễn quay đầu nhìn về phía Văn Thố.

Trên mặt anh nở nụ cười ôn hòa, còn có chút ửng hồng, nhìn rất dịu dàng, khiến Văn Thố cảm thấy dường như hơi say.

Anh dùng tay giữ mặt Văn Thố, xung quanh ồn ào lên, dần dần lại gần.

Thậm chí Văn Thố còn không kịp phản ứng, đã nhìn thấy Lục Viễn sát lại gần, hơi thở của anh cũng ngày càng gần hơn, mang theo mùi rượu.

Trong lúc chuẩn bị hôn, ngón tay cái của anh đột nhiên đặt ngay trên môi Văn Thố, bởi vì tay đã che đi, người khác nhìn qua sẽ nghĩ là anh hôn Văn Thố, thật ra thì anh hôn ngón tay của mình.

Đám học trò liên tiếp hoan hô rung trời.

“Đừng sợ, chỉ là đùa giỡn chút thôi.” Lục Viễn nhỏ giọng nói. Anh còn cười, nhìn sâu vào mắt Văn Thố. Tay cô nắm chặt lại.

Khi Lục Viễn chuẩn bị xoay đầu trở về, cô chợt đứng lên. Cô quỳ gối trên ghế salon chống đỡ thân thể mình khẽ nghiêng qua, đôi tay nhanh chóng giữ mặt của Lục Viễn. Lục Viễn mở to mắt.

Anh đang kinh ngạc, đột nhiên Văn Thố cúi xuống, dùng sức hôn Lục Viễn.

Đó là một nụ hôn say mê mơ hồ, mang theo rất nhiều cảm xúc phức tạp. Trả thù, trêu đùa, giễu cợt, và sự nghi ngờ.

Cuối cùng, Văn Thố chợt cắn môi Lục Viễn đến chảy máu.

Trong cổ họng bắt đầu có vị máu tanh, Văn Thố cao ngạo ngược đầu, bộ dạng kiêu ngạo nói: “Bác sĩ Lục, là một thầy giáo, anh nên biết ăn gian là không đúng đâu.” Cô dừng lại rồi nói tiếp: “Cho nên tôi cho anh cơ hội sửa lại rồi.”

18. Chương 18

Trong nháy mắt, Văn Thố đã hoàn toàn đốt cháy không khí trong phòng, giống như đột nhiên dấy lên một bầu trời lửa, ngồi trong đó sẽ bị đốt cháy thành tro.

Văn Thố mỉm cười, thoải mái trở về chỗ cũ. Tầm mắt của cô vẫn không rời khỏi Lục Viễn.

Lục Viễn cũng dừng lại nhìn Văn Thố, phút chốc cũng không dời đi. Hai người cứ duy trì trạng thái “ánh mắt đưa tình” một hồi lâu.

Bên cạnh, đám sinh viên nhiệt tình chen nhau tới, đưa Lục Viễn vào trung tâm.

Mọi người sôi nổi hô lớn, trách mắng anh cứ “ân ái” nhìn Văn Thố, nhất định phải phạt Lục Viễn uống rượu.

Về mặt Văn Thố hả hê nhìn Lục Viễn, sau đó Lục Viễn cũng không có biểu cảm gì.

Đang bị đám học trò xô đẩy ra giữa, Lục Viễn không biết nghĩ gì, đột nhiên nở nụ cười với Văn Thố.

Khóe miệng hơi giương lên, còn mang theo vết máu chưa khô, hồng đến bất thường. Giống như một ẩn ý vô hình, khiến nhịp tim Văn Thố đập loạn lên. Trong đầu chợt không ngừng nghĩ về cái hôn kia. Lục Viễn ngừng hô hấp, Văn Thố hôn mạnh, răng va chạm nhau, tạo ra một cảm giác đau nhệ.

Văn Thố thấy Lục Viễn uống rượu liên tục, anh không hề dừng lại, cũng không giả bộ, uống từng ly. Sau đó liền bỏ cuộc.

Học trò của anh rốt cuộc cũng bỏ qua cho anh, một nhóm tiếp tục trò chơi. Bởi vì Lục Viễn đã uống khá say, tựa vào ghế salon nghỉ ngơi.

Văn Thố nhìn anh thật sự không thoải mái, gọi một ly mật ong nóng cho Lục Viễn. Lục Viễn nhận lấy cốc nước mật ong, uống một hơi cạn sạch, cuối cùng nói tiếng “Cảm ơn” với Văn Thố.

Một đêm âm ỉ đã kết thúc. Văn Thố đỡ Lục Viễn cứ xiên xiên vẹo vẹo ngồi lên taxi.

Vốn nghĩ là Lục Viễn đã say quá rồi, ai ngờ vừa mới cách xa đám sinh viên kia, Lục Viễn liền “tỉnh” luôn.

Văn Thố nhìn bộ dạng tiền hậu bất nhất của anh, không nhịn được châm chọc: “Anh giả say à?”

(Tiền hậu bất nhất : đầu đến cuối không giống nhau)

Lục Viễn vượt nhẹ ả đường, không thể làm gì khác, nói: “Không giả say thì những đứa kia sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Ở đây nhìn anh khác hẳn với trước mặt đám học trò kia, không có vẻ kiêu ngạo.”

Lục Viễn cười: “Vốn coi như là tiền bối của họ. Trong đám nghiên cứu sinh còn có người lớn hơn tôi.”

“Hèn gì.”

Văn Thố hơi kinh ngạc, nhất thời cảm thấy nóng mặt: “Ở chỗ của tôi cũng chơi trò như vậy.”

“Ừ.” Lục Viễn nói: “Tôi không hiểu lắm, cô là muốn hôn tôi, cố ý vi phạm lý do thôi.”

“Tôi nhỡ vào.” Văn Thố kích động bác bỏ: “Đừng có nói hươu nói vượn được không?”

“Ừ, những người háo sắc đều như vậy.” Lục Viễn khoanh tay trước ngực, bộ dạng thông cảm nói: “Quả nhiên xinh đẹp là vận ác chi nguyên.”

(Vận ác chi nguyên là cực kỳ độc ác, gian ác)

Văn Thố liếc mắt, không muốn nói với Lục Viễn.

Về đến nhà Văn Thố, cô không nói gì, trực tiếp xuống xe. Lục Viễn biết là cô đang tức giận, vội vàng xuống xe đuổi theo.

Lục Viễn vốn cao lớn nên đuổi kịp được Văn Thố. Anh nắm cánh tay Văn Thố không để cho cô đi, hơi tức giận hỏi cô: “Vậy cô nói xem không phải là cô thấy tôi rất đẹp trai, sao đột nhiên lại hôn tôi?”

Văn Thố nhất thời cứng họng, chợt thấy ngượng ngùng. Đồ bác sĩ một sách thô lỗ và thối tha này, thật là ngu ngốc, cái gì cũng phải có logic và có nguyên nhân hậu quả, dù gì cũng phải nói chuyện rõ ràng, hoàn toàn không hiểu có một số việc chỉ được cảm nhận mơ hồ.

Văn Thố ngẩng đầu lên, nói rất phũ phàng: “Tôi uống nhiều quá rồi, không được sao?”

Đột nhiên Lục Viễn cười toét miệng, dần dần cười ngây ngốc.

Văn Thố bị anh cười đến sợ hãi: “Anh cười cái gì?”

“Không có gì.” Lục Viễn phát tay: “Hôm nay chơi rất vui.”

“Thần kinh.” Văn Thố châm chọc một câu. Không suy nghĩ liền xoay người đi.

Vừa đi chưa được mấy bước, đột nhiên Lục Viễn ở đằng sau hô lên một tiếng: “Văn Thố.”

Văn Thố kinh ngạc quay đầu lại.

Lục Viễn đứng dưới một gốc cây ngô đồng, trên đất rơi đầy lá cây ngô đồng khô. Ánh sáng của trăng chiếu rọi xuống, làm cho bối cảnh rất tự nhiên và đậm chất nghệ thuật. Lục Viễn mặc đồ rất bình thường, áo khoác xám, trên cổ có đeo một khăn quàng cổ màu đen, nhìn qua rất giống như nam chính trong phim Hàn.

Oh, không, là người đi đường bên cạnh nam chính.

Khoảng cách giữa hai người rất xa. Đột nhiên Lục Viễn phát phát tay với Văn Thố.

“Văn Thố, thiếu gia đây phê chuẩn cô thích tôi rồi.”

Văn Thố cảm thấy thời gian như ngừng lại mấy giây, từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân chợt trở nên ấm áp. Cô thấy vẻ mặt cười khúc khích của anh, mạnh miệng nói: “Anh cũng uống nhiều rồi sao?”

Lục Viễn thẳng thắn gật đầu: “Đúng vậy, giống cô, uống nhiều quá.”

Văn Thố không biết là mình chợt dạ hay thế nào, cảm giác anh nói những lời này có ngụ ý gì đó.

“Nói chuyện với người say thật là không thể hiểu được.” Văn Thố xoay người đi. Cũng muốn chạy trốn khỏi Lục Viễn.

Cô không muốn thừa nhận, trên mặt mình giống như có lửa vậy.

Sau khi tỉnh rượu, hai người đều đã quên mất chuyện xảy ra đêm trước. Văn Thố giống như đã điểu, lại đưa chính mình vào bên trong nỗi đau kia.

Khi rảnh rỗi lại đi với Lục Viễn, cũng không cố ý gọi cho anh. Gặp gỡ Lục Viễn càng ngày càng không minh bạch, khiến Văn Thố cảm thấy mơ màng và áy náy.

Thật ra thì cõi đời này không thể giải thích được duyên phận. Nếu nói là trùng hợp, vừa bắt đầu có thể là xác suất càng về sau phân nửa là có một người cố ý lảng tránh.

Nếu như hai người đều không duy trì xác suất này, khoảng cách như vậy sẽ kéo hai người ra xa nhau.

Tĩnh đây, Văn Thố đảo mắt nhìn cuốn album ảnh rất lâu, nhìn lại quá khứ mình và Vạn Lý vừa buồn vừa vui.

Tình cảm giữa cô và Vạn Lý là sáu năm làm sao có thể vì quen biết Lục Viễn mấy tháng mà thay thế được? Nêu như yêu một người dễ dàng như vậy, Vạn Lý qua đời ba năm rồi, cô đã gặp qua rất nhiều người đàn ông như vậy, tại sao chưa bao giờ động lòng với bất kỳ người nào?

Cùng với Lục Viễn, đa phần là bởi vì hợp tính cho nên mới thân thiết hơn.

Văn Thố đóng album ảnh lại, thay quần áo đi ra cửa.

Văn Thố cũng không xa lạ gì với bệnh viện, trước khi vào viện, Văn Thố mua một bó hoa bách hợp rất đẹp.

Khoa u bướu bệnh viện hàng đầu Giang Bắc rất bận rộn và yên tĩnh. Qua lại chỉ có ý tá bận rộn với vẻ mặt mệt mỏi và người thân bệnh nhân.

Cô đến khu vực của y tá để trực tiếp hỏi phòng bệnh.

Vu Lôi Lôi, bạn bè mười mấy năm của Vạn Lý, hai người cùng nhau lớn lên, không đơn thuần chỉ là anh em bình thường.

Bốn năm trước bị chẩn đoán ung thư phổi. Khi Vạn Lý còn sống luôn đi thăm anh ta, mỗi lần đi đều mang một ít tiền.

Đã đến giai đoạn bốn của bệnh, phải trải qua xạ trị, trị bệnh bằng hóa chất, bác sĩ nói rằng sẽ chết, chỉ có thể sống một đến hai năm, nhưng kỳ tích là đã sống được bốn năm rồi.

Trên đời này tất cả đều không thể diễn tả được. Người bệnh lâu năm nay lại có kỳ tích như vậy, mà thân thể khỏe mạnh như Vạn Lý, bởi vì ngoài ý muốn mà lại chết sớm.

Văn Thố vẫn không dám đối mặt với Lôi Lôi. Vừa nhìn thấy anh ta, Văn Thố không nhịn được lại nhớ tới Vạn Lý, cho nên sau khi Vạn Lý ra đi, Văn Thố không hề đến bệnh viện một lần nào.

Văn Thố phải lấy hết dũng khí để đi vào phòng bệnh. Cô cầm bó hoa và món quà mới chuẩn bị đứng ngăn ngở ở cửa phòng.

Lôi Lôi đang trò chuyện cùng với người chung phòng, liếc mắt thấy Văn Thố, cũng sững sờ mấy giây giống Văn Thố. Sau một lúc, hai người không hẹn mà cùng rơi nước mắt.

Bệnh tật đã hành hạ Lôi Lôi trở thành một con người khác. Vốn là một người cao 1m76 khỏe mạnh, lại bị bệnh tật làm cho gầy trơ cả xương, chỉ còn da bọc xương, đầu trọc, một sợi tóc cũng không có, vùng mắt thâm quầng, như già đi mấy chục tuổi.

Văn Thố nhìn đáng vẻ kia, trong lòng khó chịu như bị kim châm vào.

Văn Thố đưa quà tặng cho Lôi Lôi: “Đây là quà tặng sinh nhật anh...”

Lôi Lôi yên lặng vài giây: “Năm nay không chuẩn bị sinh nhật nữa rồi.” Lôi Lôi nói: “Tháng trước đối diện phòng bệnh có một người phụ nữ ngoài bốn mươi bị ung thư tuyến vú tổ chức sinh nhật ở trong phòng bệnh, tất cả mọi người đều ăn bánh ngọt. Ngày đó tinh thần của bà ấy rất tốt, nói là bệnh tình có chuyển biến tốt.”

Ánh mắt Lôi Lôi tràn đầy sự mệt mỏi và không cam lòng: “Ngày hôm sau bà ấy ra đi, không có dấu hiệu nào đột nhiên bệnh trở nặng, trong một buổi tối không thể cứu chữa được. Sau đó mọi người nghĩ là sinh nhật, nói chính là do mê tín thôi.”

Trong lòng Văn Thố vô cùng chua xót: “Bốn năm vẫn chống đỡ được, nhất định là sẽ tốt thôi.”

Lôi Lôi cười cười: “Mỗi ngày tôi đều nghĩ những lời này đều là thật, nếu căn bản không chống đỡ thì đã chết rồi.”

Văn Thố là người rất tình cảm, nghe thấy lời nói của Lôi Lôi, khóe mắt chợt ửng hồng.

Lôi Lôi vẫn rất lạc quan và cười: “Vạn Lý ra đi rồi tôi mới hiểu được, con người chung quy đều phải chết, nếu còn sống, mỗi một ngày đều phải thật vui vẻ, vậy mới không uổng phí tính mạng của mình.”

Mắt Lôi Lôi hăm sâu vào, cười một lúc cũng không còn hơi sức. Văn Thố thật sự không đành lòng, đỡ anh nằm xuống, ngồi bên giường nói chuyện cùng anh.

“Bác gái đâu rồi?” Văn Thố hỏi.

Lôi Lôi ngược đầu nhìn lên trần nhà: “Năm đầu tiên bị bệnh, mọi người đều rất quan tâm, bạn gái thường tới thăm. Năm thứ hai và ba, người bên cạnh đều dần dần vô cảm, bạn gái thấy không có tương lai, cũng bỏ đi rồi. Ba mẹ tôi còn phải sống, kiếm tiền chữa trị cho tôi, không thể nào ở đây mãi được, mỗi ngày đều đưa cơm tới đây, một ngày hai bữa. Dù sao ăn cũng không nuốt nổi.”

“Năm thứ tư, cuộc sống cũng không khác biệt lắm.” Lôi Lôi nói: “Có lúc cũng muốn buông tay, gần tới cái chết rồi, nhưng lại có cảm giác sợ hãi.”

Lôi Lôi liếc mắt nhìn chuỗi vòng đeo tay của Văn Thố, những vết sẹo xấu xí ẩn hiện. Anh nói sâu xa: “Văn Thố, đừng uống phí tính mạng mình như vậy, cô có biết là cô muốn buông tay, ở nơi này mỗi người liều mạng tiêu hết gia tài cũng không chữa được không?”

“...”

Thời điểm rời khỏi phòng bệnh của Lôi Lôi, Văn Thố cảm thấy trong lòng giống như gặp phải một trận bão cấp mười. Trước kia tạo ra nhiều thứ, cũng bị chà đạp ngổn ngang, lúc ấy vô hình có cái gì che mất ý chí của cô.

Đột nhiên cô nhớ lại Lục Viễn đã từng nói với cô: sinh mạng chỉ có một lần, nếu lãng phí như vậy, sẽ làm cho những khổ cực mình đã từng trải qua trong mấy chục năm trở nên vô dụng.

Khi đó cô nghĩ, mấy chục năm đã khổ cực như vậy, tiếp tục không phải càng thêm khổ sở sao?

Nhưng hôm nay cô nhìn thấy nhiều người khổ cực như vậy chỉ vì vẫn còn sống, đột nhiên cảm thấy hơi dao động, có lẽ cô cũng không nên lãng phí như vậy.

Văn Thố vừa nghĩ tới tâm sự, vừa cúi đầu đi ra ngoài bệnh viện.

Đi tới đi lui, đột nhiên một bàn tay ấm áp đột ngột khoát lên vai Văn Thố.

Văn Thố bị giật mình, ý thức tự đề phòng. Mặc dù Lục Viễn đã phản ứng rất nhanh, nhưng né tránh không kịp, Văn Thố tát lên cằm anh.

Lục Viễn vừa vuốt cằm vừa trách móc: “Sao lại bạo lực như vậy chứ, động một chút là động thủ thế hả?”

Văn Thố vốn là còn thấy áy náy một chút, nghe anh nói như vậy, lập tức lớn tiếng: “Ai bảo anh làm tôi sợ chứ?”

“Ai hù dọa cô, tôi gọi cô từ xa rồi, cô không để ý tới tôi đấy chứ.”

“Không nghe thấy.” Văn Thố thật sự không nghe thấy.

“Nghĩ cái gì mà chăm chú như vậy?” Lục Viễn hỏi.

Văn Thố ngẩng đầu nhìn Lục Viễn, không trực tiếp trả lời vấn đề của anh. Văn Thố thấy trên tay anh cầm mấy tờ giấy kiểm tra A4, tò mò hỏi anh: “Anh bị bệnh?”

Lục Viễn nhìn cô: “Không có gì. Chỉ là đi kiểm tra sức khỏe bản thân mà thôi.”

“Có tật xấu gì à?” Văn Thố đảo mắt hỏi: “Kiểm tra nguyên nhân bắt lực sao?”

Lục Viễn trợn to mắt đang chuẩn bị nói một câu thô tục, liền bị sắc một ngụm nước miếng, ho mãi, không nhìn được chăm chọc: “Cái người này, nói chuyện không hề có chút xấu hổ nào sao?” Lục Viễn trừng mắt nhìn cô: “Tôi nâng rất tốt, cô mới bắt lực!”

Văn Thố vừa nhìn thấy bộ dạng hỗn hển này của Lục Viễn, vốn có hơi lo lắng, trong nháy mắt, trong đầu liền nghĩ đến những thứ ngổn ngang kia cũng trở thành hư không, cô nói thẳng thừng: “Tôi vốn là không có thứ ấy để nâng.”

Lục Viễn vỗ đầu mình một cái: “Tôi điên rồi sao? Sao lại có thể thảo luận cái này với cô chứ?” Trước mặt Văn Thố, Lục Viễn luôn mất thể thượng phong, cũng không muốn tranh cãi với cô: “Tôi đi đây.”

Nói xong, không quay đầu lại liền sải bước đi.

Văn Thố biết lúc này đã đùa giỡn quá trớn rồi, vội vàng nhắm mắt theo đuôi: “Thần nâng, tiên nâng, bá vương nâng, bác sĩ nâng, đừng nóng giận mà...”

Lục Viễn bị cô nói càng đi nhanh hơn. Văn Thố đi theo bước chân của anh cũng đã mệt: “Anh chạy trốn hả?”

“Cũng không phải là sợ cô sao?”

Lục Viễn chợt ngừng lại, đột nhiên xoay người, Văn Thố không kịp dừng bước, đụng vào lồng ngực của Lục Viễn.

Văn Thố bị đụng phải, mắt nổ đom đóm. Lục Viễn thấy bộ dạng kia của cô, khe thở dài một hơi, thô lỗ lấy tay đặt lên đầu cô. Sức lực không nặng không nhẹ, tư thái bình tĩnh.

Văn Thố quen là Lục Viễn rất dịu dàng, nói đùa: “Vừa rồi tôi không phải rất giống Zidane sao? Tôi rửa anh đấy!”

Lục Viễn nhú mày: “Cô...”

Anh đang chuẩn bị mắng cô. Liền có một giọng nói xa xa ngắt lời.

“Lục Viễn?” Một giọng nữ dịu dàng không xa không gần truyền tới.

Lục Viễn và Văn Thố đồng thời ngẩng đầu lên nhìn nơi phát ra giọng nói kia. Cuối cùng tầm mắt Lục Viễn dừng ở ngay phía trước.

Văn Thố nhìn theo tầm mắt của Lục Viễn, hướng mười hai giờ, một người phụ nữ tóc xoăn dài trẻ tuổi đang đi đến. Làn da trắng trẻo thuần khiết, phong thái tao nhã, mặc áo khoác kaki, rất thời thượng. Nét mặt của cô có chút phức tạp, nhìn Lục Viễn với ánh mắt nóng bỏng và đầy dục vọng, giống như có ý nghĩa không cần nói ra.

Bốn mắt nhìn nhau, chân mày hơi nhíu lại, do dự mấy giây, Lục Viễn suy nghĩ rồi lên tiếng: “Giang San?”

19. Chương 19

Văn Thố ngồi một mình bên cạnh bồn hoa trong bệnh viện, nhìn Lục Viễn và cô gái tên Giang San hàn huyên ôn chuyện ở đằng xa. Biết Lục Viễn lâu như vậy, lần đầu tiên Văn Thố cảm thấy thế giới của Lục Viễn cách cô rất xa.

Ngoài Tần Tiên và mấy học trò của Lục Viễn, Văn Thố không hề biết gì về Lục Viễn.

Năm nay bác sĩ Lục hai mươi tám tuổi, không phải bị nuông chiều sinh hư, anh cũng giống như Văn Thố, trải qua rất nhiều chuyện rồi mới đến ngày hôm nay. Nhưng Văn Thố lại không biết gì về quá khứ của anh.

Không hiểu vì sao, Văn Thố nhìn ánh mắt Giang San không đơn thuần như vậy. Cô mơ hồ có cảm giác nguy hiểm, một cảm giác đặc biệt nguy hiểm. Cô gái này quen biết Lục Viễn, điều này khiến cô thấy như bị thua cuộc.

Lục Viễn là một người đàn ông tri thức, khí chất ôn hòa, làm việc không nhanh không chậm, cực kỳ kiên nhẫn, mà giọng nói cô gái Giang San này cũng không khác biệt lắm, yên bình và nhẹ nhàng, cũng rất xinh đẹp, nhìn qua thấy hai người rất xứng đôi. Về ngoài xinh đẹp này so với Văn Thố là hoàn toàn khác nhau.

Văn Thố đá chân, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hai người họ, hai người kia như không xem ai ra gì, lời nói rất phối hợp, hình như không quan tâm đến Văn Thố, điều này làm cho Văn Thố thấy khó chịu.

Văn Thố đợi 10' sau, cuối cùng đứng lên, tùy tiện đi tới bên cạnh Lục Viễn, giọng nói rất nghiêm túc: “Lục Viễn, tôi đi đây, hai người nói chuyện tiếp đi.”

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng vẫn hi vọng Lục Viễn như mọi ngày, kết thúc đối thoại đưa cô về nhà.

Nhưng cô quên rằng, giờ phút này Lục Viễn đang nói chuyện với cô gái này, thậm chí còn thân thiết hơn Văn Thố.

Lục Viễn cười với Giang San, quay người lại, hạ thấp giọng nói với Văn Thố: “Trên đường đi cô chú ý an toàn, về nhà thì gọi điện thoại cho tôi.”

Văn Thố vẫn không cam lòng: “Anh không phải trở về sao?”

“Không.” Lục Viễn nói: “Thầy giáo của tôi nằm viện, tôi muốn đi thăm ông ấy cùng Giang San.”

“Oh.” Văn Thố hơi nức nở, nhưng Lục Viễn lại ngây ngốc không để ý. “Tôi đi nhé.”

Thậm chí ngay cả gặp lại cũng không nói.

Giang San là bạn học gần bảy năm của Lục Viễn. Từ chính quy đến thạc sĩ, Giang San vẫn luôn một lòng thích Lục Viễn.

Giang San được phong làm hoa khôi của khối coi như là bình thường, dáng cao, da trắng, diện mạo xinh đẹp, nói chuyện rất tinh tế, tóc dài đến eo như nữ thần, còn là một người giỏi văn chương. Còn Lục Viễn, chủ yếu là do chiều cao hơn 1m75, mỗi lần đứng trong một nhóm người, Lục Viễn thường cao hơn người ta nửa cái đầu, thật sự quá cao rồi, làm cho người ta cứ phải ngược lên nhìn.

Khi học đại học, Giang San rất được hoan nghênh ở viện khoa giáo, nhưng cô không biết tại sao, mình chỉ thích Lục Viễn, vì theo đuổi Lục Viễn, hoàn toàn không chú ý tới ai, tất cả những người đàn ông trong khoa tâm lý học đều rất thích cô, chỉ có Lục Viễn đầu gối là không.

Sau đó Giang San hoàn toàn bị tổn thương, chưa học xong thạc sĩ đã ra nước ngoài, đi Melbourne học ngành Tâm Lý Học, vừa đi ba năm.

Ngoại trừ hàng năm vẫn gửi đĩa tọa đàm tâm lý học cho Lục Viễn, hai người hầu như không nói chuyện.

Đối với Giang San, Lục Viễn cảm thấy vừa chột dạ vừa áy náy.

Lần này Giang San trở về nước, cũng không nói cho Lục Viễn, hai người cứ ở bệnh viện như vậy, suy nghĩ một chút thật đúng là nghiệt duyên.

Sau khi Văn Thố đi, Giang San vẫn nhìn cô rời đi không chớp mắt, hồi lâu mới hỏi: “Bạn gái anh hả?”

“À?” Lục Viễn sững sốt một chút, lắc đầu: “Không phải.”

Khóe miệng Giang San tự nhiên nở nụ cười: “Thì ra là anh sẽ qua lại với người con gái khác, chỉ không muốn quen với em.”

Lục Viễn bị cô nói như vậy nên hơi xấu hổ, vội nói sang chuyện khác: “Giáo sư Giang ở phòng bệnh nào, tôi muốn đi thăm ông ấy.”

Giang San chăm chú nhìn Lục Viễn: “Phòng bệnh ở khoa u bướu. Em dẫn anh đi, ba em thực sự rất muốn gặp anh.”

Ba năm rồi chưa từng trở về Giang Bắc, áp lực cạnh tranh học tập kịch liệt tại đại học Melbourne để hoàn thành bằng tiến sĩ, cô còn là một trong những quân át chủ bài của đại học Melbourne trong ngành Tâm Lý Học. Là thầy giáo của cô, ba cô cũng rất hài lòng về cô.

Còn chưa có quyết định chính thức trở về, hòm thư của cô chứa đầy hàng loạt các lời mời, thầy giáo của cô muốn cô ở lại tiếp tục làm nghiên cứu, cô suy tính, cuối cùng vẫn quyết định trở về nước.

Cho dù sự nghiệp học tập của cô thành công thế nào đi nữa cũng không phải là điều cô muốn. Trước khi học đại học, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ có một ngày được trở thành một nữ bác sĩ.

Ban đầu chỉ muốn học mấy năm rồi sẽ kết hôn và sinh con, trở thành vợ, thành mẹ. Sau khi cô gặp được Lục Viễn, quen biết anh rồi thích anh, sau đó quen nhau cũng được bảy năm. Quãng thời gian đẹp nhất của cô đều gắn với người đàn ông này, nhưng anh lại không hề đáp lại tình cảm của cô.

Thất bại lớn nhất của cuộc đời cô là như vậy.

Trong phòng bệnh, Lục Viễn nói chuyện cùng thầy, Lục Viễn nói gần đây vẫn nghiên cứu, năm nay có hạng mục lớn, lên kế hoạch cùng với giáo sư. Giáo sư Giang nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng cho anh một chút ý kiến. Giáo sư Giang vẫn luôn quý Lục Viễn, thường hi vọng Lục Viễn và Giang San có thể thành đôi, nhưng hai người này đều không thấy có biểu hiện gì, nên cũng không bắt ép.

Sau khi Lục Viễn rời đi, Giang San ngồi ở bên giường bệnh, cúi đầu gọt trái cây. Một tay cầm quả táo từ từ di chuyển, một tay cầm dao gọt vỏ ra.

Giáo sư Giang nằm ở trên giường, nhìn Giang San hồi lâu rồi thở dài: “Nếu như nó thích con, đã sớm qua lại với con rồi. Con nên buông tay đi.”

Giang San vẫn chỉ cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Thế sao nhiều năm như vậy, anh ấy cũng không hề có người khác? Điều này cho thấy là con vẫn còn hi vọng.”

Giáo sư Giang lắc đầu: “Đứa nhỏ ngốc, nó thà cô đơn một mình cũng không chịu quen với con, cái này còn chưa đủ nói rõ vấn đề sao?” Ông lại thở dài một hơi rồi nói: “Chuyện tình cảm không phải là môn nghiên cứu cũng không phải cuộc thi, không phải cứ cố gắng là có thể.”

Giang San gọt xong, đưa quả táo cho giáo sư Giang.

“Con biết rồi ba à.”

Giang San vào nhà vệ sinh rửa tay, vòi nước xối lên vết thương trên ngón tay, máu lẫn vào nước chảy xuống, chỉ còn vết mờ mờ.

Cô gọt quả táo tốt như vậy mà cũng để cắt vào tay, chính cô cũng không nghĩ ra.

Lục Viễn không ngờ rằng Giang San lại đồng ý nói chuyện với anh. Trong suy nghĩ của anh thì cô sẽ phải rất hận anh. Nếu không thì sẽ không gấp gấp đến nỗi chưa chính thức tốt nghiệp đã bỏ đi như vậy.

Sau khi Giang San đi ba năm, ngoại trừ gửi đĩa cho Lục Viễn, hầu như hai người không hề liên lạc với nhau. Cô gửi những bài tọa đàm, Lục Viễn đều xem rất nghiêm túc, Giang San phát biểu luận văn ở nước ngoài, Lục Viễn vẫn xem chăm chú.

Đang nghiên cứu khoa học, anh nghĩ Giang San chỉ quen biết anh để cùng nhau làm việc, cho nên hai người mới có thể trở thành bạn. Nếu Giang San không hề có tình cảm với anh, Lục Viễn cũng không lẩn tránh cô. Thật ra thì nhiều năm như vậy, Lục Viễn cũng cảm thấy áy náy, dù sao một người tâm đầu ý hợp về nghiên cứu khoa học với anh thật sự rất khó tìm.

Lục Viễn cũng không hiểu nổi tại sao Giang San phải thích mình. Vì muốn làm Giang San mất ý niệm về mình, Lục Viễn đã nắc nứ, rồi xì hơi, tay ngoáy mũi, cái gì ghê tởm nhất, cũng cố tình thể hiện trước mặt cô gái này. Vì cự tuyệt cô, bạn cùng phòng với anh đã chỉ ra hai phương pháp: một là ngủ cùng với bạn thân của cô ấy, hai là ngủ cùng cô ấy rồi không chịu trách nhiệm.

Hai cách ấy có thể làm cho phụ nữ hoàn toàn chán ghét. Lục Viễn nghe xong trợn mắt nhìn, tất cả đều là cách tồi, sao lại có thể nghĩ ra được, thật đúng là “trượng nghĩa mỗi đa đồ cầu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân.” (kẻ trượng nghĩa đa số là người thất học, kẻ phụ lòng đa số là kẻ biết đọc sách)

Giang San đuổi theo từ phòng bệnh, muốn xin số điện thoại của anh. Lục Viễn hơi lo lắng.

Tối hôm ấy, Lục Viễn, Văn Thố, Giang San đều không ngủ được, đều có tâm sự riêng, trần trọc trở mình.

Kể từ khi biết giáo sư Giang nằm viện, Lục Viễn thường xuyên đến thăm, một mặt thì giáo sư Giang đã từng là thầy giáo của anh, mặt khác thì gần đây anh có một số việc cần nghiên cứu, giáo sư Giang có thể trợ giúp cho anh rất nhiều phương pháp.

Khi phát hiện Lục Viễn thường xuyên vào bệnh viện, Văn Thố cũng đến thăm Lôi Lôi nhiều hơn.

Văn Thố có gặp Lục Viễn ở bệnh viện hai lần, hai lần Lục Viễn đều đi lên lầu, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Văn Thố ngồi bên cạnh giường bệnh của Lôi Lôi, suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi anh: “Tầng mười ở đây là khoa gì vậy?”

“Khoa U Bướu, có rất nhiều phòng bệnh.” Lôi Lôi nói: “Cán bộ về hưu và chuyên gia kỹ thuật ở đó đều được đối xử rất tốt.”

“Oh.” Văn Thố nhớ lại Lục Viễn có nói là thầy giáo của anh. Đoán chắc là giáo sư đại học Giang Bắc.

“Thật ra thì cũng không có gì. Hơn nửa phòng bệnh ở đó đều là người có tiền, cuối cùng cũng phải chết.” Lôi Lôi cười nói: “Những người có tiền kia không giống bệnh của chúng tôi.”

“Ừ.” Văn Thố đang chuẩn bị nói, điện thoại di động của Lôi Lôi liền vang lên. Thấy anh nhìn vào màn hình điện thoại, nhú mày rồi nhận.

“Ừ...Ừ...tôi biết rồi...tôi hiểu... Cảm ơn.” Cúp điện thoại, Lôi Lôi thấy có lỗi với Văn Thố, nói: “Tôi nghĩ có lẽ cô nên tránh đi một lúc rồi.”

“Sao vậy?”

“Lát nữa Cát Minh Nghĩa sẽ tới đây, còn có rất nhiều phóng viên.”

“Cát Minh Nghĩa?” Văn Thố thấy cái tên này rất quen, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Nhà từ thiện tài trợ tiền trên mạng đó hả?”

Lôi Lôi cười: “Đúng, chính là hắn.”

Văn Thố vốn là đã rời đi, nhưng suy nghĩ lại không yên lòng trở về. Cô đứng cách phòng bệnh đó không xa, nhìn qua thấy người kia đưa đến một nhóm phóng viên vừa cười vừa nói tới bệnh viện. Vừa chụp hình, phỏng vấn, đi qua đi lại khiến tất cả mọi người không thể ngủ được.

Sau khi mọi người rời đi, Lôi Lôi mệt mỏi đến không thể nói nổi, thấy Văn Thố còn chưa đi, mắt mở to, cuối cùng lại mệt mỏi nhắm lại.

Văn Thố đã hiểu khá rõ, ngồi bên cạnh giường bệnh không nhận được rơi nước mắt.

“Thật xin lỗi, mấy năm này tôi đều không tới thăm anh, nếu như tôi tới thăm anh, cũng sẽ không để anh chịu tội như vậy, nếu Vạn Lý biết anh có cuộc sống như thế, nhất định sẽ trách tôi.”

“Cô tới xem thì có ích lợi gì?” Lôi Lôi cũng rơi nước mắt: “Một năm, mấy trăm ngàn tiền chữa bệnh, dù có bao nhiêu người đưa tiền, cũng chỉ như muối bỏ biển. Số tiền kia cũng đã là nhanh nhất rồi.”

Đúng lúc này, Lôi Lôi nhận được một tin nhắn, từ một số lạ không có tên, trên đó viết: lần này là ba vạn.

Lôi Lôi cười khổ, đưa cho Văn Thố nhìn: “Thật ra thì hắn là một tên lừa gạt, bắt chúng tôi nói về những chuyện hồi trước để nhận được sự đồng tình ở trên mạng, cái gì mà người lương thiện trên mạng chứ, tất cả đều là giả. Người khác quỳên góp tiền, hắn đã thu lại một khoản, còn dư lại mới cho chúng tôi tiền chữa bệnh.”

Văn Thố không thể nào hình dung được sự kinh sợ của mình, người lương thiện trên mạng này cô đã từng xem qua nhiều lần, mỗi lần đều là những câu nói và hình ảnh vô cùng cảm động và sâu sắc. Sao lại như vậy? Cô không thể tiếp nhận sự thật này.

“Cuộc đời này thật là buồn thiếu.” Lôi Lôi cười: “Không biết thế nào mới là hạnh phúc.”

Văn Thố vẫn còn kinh ngạc, cô hỏi Lôi Lôi: “Biết rõ hắn là người như thế nào, tại sao còn phối hợp với hắn mà không vạch trần hắn chứ?”

Lôi Lôi khẽ thở dài: “Không có hắn, ngay cả ba vạn này tôi cũng không có đâu.”

Anh bắt đầu dĩ nhiên nói: “Dù là bao nhiêu, ít nhất hắn cũng cho tôi tiền. Nếu như tố cáo hắn, ba vạn cũng bị mất.”

Văn Thố lặng im. Cô cũng biết là một căn bệnh nặng sẽ tốn rất nhiều tiền để chữa trị, một năm vài chục vạn, cho dù Vạn Lý còn sống cũng chỉ giúp đỡ được một thời gian chứ không thể giúp được cả đời.

Lôi Lôi mở to mắt, sức sống trong mắt bây giờ chỉ còn đầy tro tàn, giống như hai vì sao đang khô cạn dần: “Văn Thố, căn bệnh này là một cái động không đáy, chúng ta không biết rốt cuộc là còn phải tốn bao nhiêu tiền. Nhà tôi đã bị tôi phá hỏng hoàn toàn rồi, không dựa vào hẳn ta, tôi chỉ có thể xuất viện chờ chết.”

Giọng nói run rẩy mà tuyệt vọng khiến người ta thấy xúc động. Lôi Lôi cố gắng chịu đựng, nước mắt cứ rơi xuống, bất lực nói: “Phải chết rồi, tôi mới biết tôi không hiểu chuyện cũng không biết suy nghĩ cho gia đình chút nào. Văn Thố, tôi còn muốn sống, không thể chết được.”

“...”

Lục Viễn tới đây để thăm giáo sư Giang, nhưng không tránh được sẽ gặp phải Giang San, khi gặp cô, vẫn rời khỏi phòng bệnh cùng cô, cảm thấy có chút xấu hổ.

Hai người trò chuyện, năm nay Giang San phát biểu hai bài luận văn, chỉ có thể trò chuyện về khoa học để tránh khỏi nói tới chuyện riêng tư sẽ trở nên lúng túng.

Nhưng Giang San không chịu buông tha Lục Viễn, hai người trò chuyện một lúc, đột nhiên Giang San lại hỏi một câu: “Cô gái hôm đó đi cùng với anh, anh thích cô ấy phải không?”

Lục Viễn vốn đang nói về vấn đề nghiên cứu ở nước ngoài, đột nhiên bị hỏi một câu như vậy, lập tức cứng họng. Một lúc sau, anh dần đo trả lời: “Cô ấy mắc chứng bệnh ức chế thần kinh, có khuynh hướng tự sát vô cùng nguy hiểm, trước mắt là đối tượng nghiên cứu của tôi thôi.”

Giang San thở phào nhẹ nhõm: “Bởi vì cô ấy có bệnh cho nên anh mới quen cô ấy sao?”

Không biết vì sao, thời điểm Lục Viễn nghe thấy ba từ “cô có bệnh”, hơi nhú mày lại. Anh nghĩ nên nói lại một chút, nhưng không biết nên nói thế nào. Anh cảm thấy anh nói như vậy với Giang San không phải với ý nghĩa đó.

Hồi lâu sau, Lục Viễn mới khó khăn gật đầu: “Ừ.”

Giang San nói đùa: “Em cũng có bệnh, cực kỳ cố chấp, mười năm rồi còn thích anh, sao gần đây anh không đi với em?”

Một lần nữa Lục Viễn lại lâm vào tình cảnh lúng túng.

Khi Lục Viễn đang không biết nên trả lời thế nào, anh vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên có một bóng dáng quen thuộc đi lướt qua tầm mắt của anh.

“Văn Thố?” Lục Viễn vừa nhìn thấy Văn Thố, lập tức đi tới, một giây cũng không do dự, thậm chí quên mất Giang San còn đứng bên cạnh.

Ở trong mắt Lục Viễn, Văn Thố không chỉ là bệnh nhân, đối với anh mà nói cũng là người rất đặc biệt, cụ thể đặc biệt ở đâu, Lục Viễn cũng không nói ra được.

Văn Thố thất thần đi trên đường, Lục Viễn gọi cô cũng không nghe thấy.

Lục Viễn đi tới bên cạnh cô, cô chỉ cảm giác có một bóng dáng quen thuộc, đột nhiên che bớt ánh sáng mặt trời. Văn Thố ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Viễn với vẻ mặt ân cần lo lắng.

Anh nhìn Văn Thố, hơi nhăn mày, trách mắng hỏi cô: “Sao lại thất thần như vậy, gọi cô cũng không nghe?”

“Lục Viễn?” Văn Thố vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, nước mắt lập tức rơi xuống.

Không hề nghĩ ngợi liền chui vào trong lồng ngực Lục Viễn. Lục Viễn kinh ngạc một lúc, sau đó anh nhớ lại thời điểm bị Văn Thố trêu chọc lần trước, nên đưa tay ra ôm hông cô.

Văn Thố giống như một con mèo chui vào trong áo khoác của Lục Viễn, cô nắm chặt áo len của Lục Viễn, như một đứa bé đang sợ hãi. Nhiệt độ người Lục Viễn rất ấm áp khiến Văn Thố cảm thấy vô cùng yên bình.

“Sao vậy?” Lục Viễn không ngừng an ủi Văn Thố.

Văn Thố bị anh hỏi như vậy, đáy lòng chợt mềm yếu, không nhịn được khóc lớn: “Lục Viễn, có phải là tôi rất vô dụng không?”

Lục Viễn thấy câu hỏi của cô không đầu không đuôi: “Vậy là sao? Người nào lại chọc giận đại tiểu thư Văn rồi hả?”

Văn Thố đang khóc, cũng không nói gì, Lục Viễn vẫn cố kiên nhẫn, dỗ khóc dỗ cười nói: “Sao lại giống một đứa trẻ con như vậy?”

Nói xong mới nhớ tới Giang San. Khẽ xoay người nói với Giang San: “Thật xin lỗi, hiện tại tôi có chút việc cần phải xử lý. Tôi phải đi đây.”

Nghe thấy giọng nói của Lục Viễn, lúc này Văn Thố mới nhận ra ngoại trừ Lục Viễn còn có người thứ ba. Cô vội vàng lau mặt mình. Từ trong ngực anh quay lại với cặp mắt sưng đỏ, vẫn cúi đầu xuống. Một lát sau, cô nói với Lục Viễn và Giang San: “Thật xin lỗi, tôi đã làm phiền.”

Nói xong nhìn Lục Viễn, rồi lại nhìn Giang San, ánh mắt sâu xa. Cô nắm chặt túi giấy trên tay, không quay đầu đi thẳng đến phòng bệnh.

Lục Viễn không nghĩ là cô lại đi nhanh như vậy, theo bản năng nắm lấy cánh tay của cô: “Sao thế? Không giải thích gì đã bỏ đi là sao?”

Văn Thố không quan tâm, chỉ muốn rời khỏi hai người kia, cái gì cũng không nói, chỉ dùng sức hất tay anh ra.

Văn Thố cố gắng giằng tay ra, Lục Viễn sợ làm cô bị thương nên không dùng quá sức, để cô bỏ đi.

Ai ngờ anh mới vừa đi được hai bước, liền bị Giang San đứng một bên vẫn không hề lên tiếng kéo lại.

Lục Viễn không ngờ rằng Giang San sẽ đứng ra ngăn cản.

Cô bướng bỉnh lôi kéo tay áo Lục Viễn, vẻ mặt rất nghiêm túc hỏi Lục Viễn: “Coi như cô ấy có bệnh đi, anh cũng không cần giúp cô ấy như vậy.” Giang San dừng lại, nghiêm túc nói tiếp: “Lục Viễn, không có một nhà tâm lý học nào cứu người như vậy, anh định kéo mình ra hay sao?”

Trong bệnh viện người đi tới đi lui, tất cả mọi người đều rất vội vã, không có ai dừng lại chỉ vì ba người họ.

Lịch sử nhiều năm của bệnh viện hàng đầu Giang Bắc đã xây dựng lại mấy lần, các căn nhà đều đã trùng tu lại, chỉ có cây cổ thụ trăm năm này không hề chặt đi.

Trời đông ngày càng lạnh hơn, gió lạnh thổi, trên cây chỉ còn lại vài chiếc lá héo vàng khô. Khung cảnh rất tiêu điều, vắng lặng.

Văn Thố đang cúi đầu bước vội đi, nhưng vẫn không nhịn được dừng lại. Toàn thân cô run rẩy đứng đó, giống như chiếc lá héo vàng trên cây đang run lẩy bẩy.

Trong phút chốc, cô cảm thấy hình như thính giác của mình có chút vấn đề.

Cô mơ hồ ngẩng đầu nhìn Giang San, xoay đầu lại, nhìn chân mày nhíu chặt lại của Lục Viễn.

Lục Viễn luôn dịu dàng che chở cho cô, bị cô trêu chọc mà vẫn không chịu thua.

Ở trong lòng cô vẫn luôn ngu ngốc cho rằng Lục Viễn tới là để thay thế Vạn Lý.

Thì ra từ đầu tới cuối, đều không phải là Lục Viễn mà cô vẫn tin tưởng.

Giọng nói cô hơi run rẩy, biết rõ đáp án sẽ khiến cho mình đau khổ, cô vẫn hỏi: “Bởi vì tôi có bệnh nên anh mới đến gần tôi sao?” Hỏi xong, chính cô cũng không nhịn được mà tự giễu cười: “Đúng, vốn là bởi vì tôi có bệnh anh mới đến gần tôi thôi.”

Trong lúc ấy, khóe mắt cô đầy nước mắt, Văn Thố bướng bỉnh ngẩng đầu, trong lòng căng lên, cố chấp hỏi Lục Viễn: “Sau đó thì sao? Sau này cũng vậy sao? Bác sĩ Lục.”

20. Chương 20

Từ nhỏ đến lớn, Văn Thố luôn là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, khi còn bé, người ta cười nhạo cô không có ba, khinh thường mẹ cô luôn tới đón cô rất trễ... Nhưng cô chưa bao giờ khóc. Cho đến khi mẹ cô giải quyết xong công việc, cuối cùng mới đến trường học, nhìn thấy Văn Thố đang bình tĩnh chờ đợi, cô mới không thể chịu được nữa mà ôm mẹ òa khóc, sau khi lớn lên, dù gặp phải khó khăn mà không thể giải quyết nổi, cho dù là đả kích rất lớn, cô cũng không khóc, nhưng chỉ cần Vạn Lý ôm cô vào lòng, cô sẽ rơi nước mắt, cho dù là trên người có một vết thương rất nhỏ.

Văn Thố chỉ khóc trước mặt người mình yêu thương nhất, bởi vì cô biết, chỉ có họ mới cảm thấy đau lòng.

Từ khi quen Lục Viễn, Văn Thố luôn khóc trước mặt anh, rõ ràng giữa hai người không có quan hệ gì.

Chuyện đến bây giờ đều là lỗi của Văn Thố, là Văn Thố tự cho là mình đúng, cảm thấy Lục Viễn không hề giống người khác, nên cô tự quyết định phụ thuộc vào người đàn ông này.

Cô ngẩng đầu lên, đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, câu hỏi của tôi có chút vô vị, anh có thể không cần trả lời.”

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị rời đi, không nghĩ rằng Lục Viễn lại kéo tay cô, Văn Thố quay đầu lại hỏi anh: “Còn chuyện gì sao?”

Lục Viễn mím chặt môi, nhúu mày lại. Anh đang nắm cánh tay Văn Thố, nhưng quay đầu lại nói với Giang San ở đằng sau: “Giang San, chuyện này không liên quan đến cô đúng không?”

Một câu hỏi thẳng thắn khiến Giang San không nói nên lời: “Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, hiện tại tôi có chút chuyện cần xử lý, mời cô đi về trước có được không?”

Giang San bị Lục Viễn làm mất thể diện ngay trước mặt Văn Thố, mặt đỏ lên, trừng mắt, hồi lâu không nói gì. Cuối cùng giận dữ nói: “Tùy anh.”

Nhìn Giang San chạy xa dần, mặc dù không còn tức giận như vừa rồi, nhưng trong lòng vẫn chưa xót, Văn Thố quay đầu đi, đứng yên tại chỗ.

Lục Viễn buông tay Văn Thố ra, chỉ nhìn cô: “Nếu như cô không có bệnh, tôi có thể quen biết cô sao?” Lục Viễn khoanh tay trước ngực, nói chuyện với Văn Thố.

“Tôi có bệnh thì anh nói với cô ta làm gì chứ?” Văn Thố nhìn chằm chằm Lục Viễn: “Anh sợ cô ta hiểu lầm hay sao?”

Lục Viễn yên lặng một lúc, nói thẳng thắn: “Chuyện này là tôi không đúng.”

Văn Thố nghe anh nói như vậy, càng lạnh lùng, xuy một tiếng.

“Cô ấy nói cô có bệnh, tôi không nên im lặng, không giải thích rõ là lỗi của tôi.”

Rốt cuộc Văn Thố không nhịn được, tức giận: “Anh nói ai có bệnh hả? Lục Viễn, xem ra tôi hiểu rõ anh rồi.”

Thấy Văn Thố dần khôi phục dáng vẻ bình thường. Lục Viễn thu lại nụ cười và thái độ trêu chọc, anh híp mắt lại, xem xét kỹ tình hình của Văn Thố, hỏi cô:

“Văn Thố, cô muốn nghe câu trả lời thế nào? Tại sao tôi lại quen biết cô? Cô có chắc rằng tôi trả lời thì cô sẽ thừa nhận không?”

“Anh là đồ khốn kiếp!” Trong đầu Văn Thố như sắp bị nổ tung, bí mật giấu kín đã bị Lục Viễn rõ như lòng bàn tay, then quá hóa giận, nắm tay lại, không khách khí đánh tay lên người Lục Viễn.

Cô dùng tất cả sức lực đánh Lục Viễn, cô nghĩ với lực này đánh nhất định là rất đau. Nhưng Lục Viễn lại không kêu lên một tiếng, cũng không ngăn cản cô, để cho cô đánh.

Khi cô đang muốn dừng tay lại, đột nhiên Lục Viễn duỗi tay ra, ôm cô vào lòng thật chặt. Không mang chút do dự. Lúc cô đang bị anh ôm vào trong ngực, Văn Thổ chợt ngừng giấy dựa, chỉ yên tĩnh mặc cho anh ôm.

Cầm anh dựa vào đầu cô, cử chỉ thân mật này khiến nhịp tim Văn Thổ đập rất nhanh.

Lục Viễn bắt đầu thở dài một cái: “Nguyên nhân tôi quen cô, cũng giống như cô quen tôi thôi.”

Tất cả đều không tự chủ được, đến gần, bắt đầu động lòng.

Đột nhiên Văn Thổ đẩy Lục Viễn ra, hất mặt nhỏ giọng nói: “Tôi và anh không giống nhau.”

Cô sờ lên mặt, nói: “Người anh bắt rồi kìa.”

Lục Viễn nhíu mày: “Đều là do nước mắt của cô, cô còn chối bỏ hả?”

Văn Thổ mím môi, cô mơ hồ có thể cảm thấy mặt cô đang nóng rực lên, yên lặng nhìn Lục Viễn, không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ gì.

Cô muốn nghe câu trả lời thế nào? Chính cô cũng không thể xác định rõ.

Ôm chặt tập tài liệu trong tay, Văn Thổ lúng túng: “Tôi đi đây.”

“Đi đâu?”

“Cho người khác tiền để chữa bệnh.”

Lục Viễn hỏi: “Ai vậy?”

Văn Thổ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Một người bạn của Vạn Lý.”

Lục Viễn nhíu mày, lúc sau mới hỏi: “Cô đi rồi, trở lại có còn là Văn Thổ vừa nãy không?”

Văn Thổ biết anh đang nói gì. Nhưng lại muốn giả bộ không hiểu. Rõ ràng thấy tâm tình dao động, vẫn cố gắng trấn tĩnh: “Thần kinh.”

“...”

Lục Viễn nhìn Văn Thổ chạy xa, cuối cùng cũng không chạy theo.

Đúng là một người phụ nữ nhẩn tâm, anh vẫn đứng đó, nghĩ rằng cô sẽ quay đầu lại nhìn, nhưng từ đầu đến cuối cô không hề quay đầu.

Bạn bè của Vạn Lý rất nhiều, dù đã qua đời ba năm nhưng vẫn liên quan đến cuộc sống của cô.

Lục Viễn nghĩ như vậy, đột nhiên tự giễu cười, sao một người sống sờ sờ lại so đo với một người đã qua đời cơ chứ?

Hai tay đút túi quần đi về. Vừa mới ra khỏi bệnh viện, anh nhìn thấy Giang San vẫn chưa đi.

Cô vẫn đau buồn như vậy, ngồi ở trước cửa bệnh viện, nhìn thấy Lục Viễn ra ngoài, lập tức đứng lên. Khi nhìn thấy Lục Viễn, cô lau vội nước mắt trên mặt.

Lục Viễn nhìn cô, thở dài.

Giang San xấu hổ, nghe thấy bước chân của Lục Viễn, nhỏ giọng nói: “Em xin lỗi, là lỗi của em.”

Lục Viễn nói: “Mười năm học tập, tôi và cô cũng đều hiểu, mấy lời quá khích như vậy không nên nói ra.”

Giang San cắn môi, đôi mắt sưng đỏ: “Tôi không thể nhìn theo góc độ nhà nghiên cứu tâm lý học để nói chuyện với cô ấy.”

Lục Viễn nhìn Giang San, ôn hòa nói: “Tôi có thể hiểu.” Anh dừng lại mấy giây rồi nói: “Bởi vì tôi cũng không thể làm như vậy.”

“Anh có ý gì?”

Lục Viễn nói thẳng với Giang San, thành thực trả lời: “Giang San, tôi đang thích cô ấy.”

Đột nhiên Lục Viễn thấy cảm kích sự xuất hiện của Giang San, không phải cô, anh sẽ không lí giải được sự nghi ngờ lâu nay.

“Đang?”

Lục Viễn cười: “Tôi không biết là tôi sẽ thích cô ấy trong bao lâu.” Anh dùng tay để diễn tả khoảng cách. “Có lẽ rất ngắn.” Sau đó lại giang tay rộng hơn. “Cũng có thể là rất dài, tôi không biết nữa, bởi vì đây là lần đầu tiên tôi trải qua chuyện này. Trong lòng cô ấy có người khác, có lẽ phải rất lâu, căn bản tôi không có cơ hội, nhưng tôi cũng không thấy đau khổ. Giang San, thích một người cũng không nhất định phải lấy bằng được.”

Mắt Giang San sưng đỏ, cô cắn chặt môi đè nén nước mắt: “Lục Viễn, như vậy thật không công bằng với em.”

“Chuyện tình cảm không phải cuộc thi, cô làm đúng đáp án rồi, tôi cũng không thể cho cô tối đa điểm, cô nộp giấy trắng tôi cũng không thể loại cô. Tôi không có công bằng để cho bất cứ ai, tôi chỉ quyết định theo trái tim của tôi.”

Thời gian bảy năm, Giang San không nghĩ rằng kết cục lại như vậy. Cô nắm tay Lục Viễn, vẫn cố chấp: “Là bởi vì cô ấy có bệnh, cô ấy tự sát, cho nên anh mới chú ý đến cô ấy đúng không?”

Lục Viễn thở dài, chợt nhớ lại câu nói trước kia Văn Thố đã nói với anh, chuyện tình cảm, khoa học tân tiến nhất cũng không thể giải thích được. Giang San học nhiều như vậy, nói đến lý luận có thể so với bất cứ ai, nhưng phản ứng của cô lại chỉ giống như một người phụ nữ bình thường. Tình cảm này căn bản là không có phương pháp.

Lục Viễn yên lặng một lúc: “Giang San, nếu như vậy, tôi phải thích bao nhiêu người đây?”

“...”

Lục Viễn thổ lộ tình cảm của mình với Văn Thố nói cho Giang San, nhưng nữ chính Văn Thố lại không hề nghe thấy một chữ. Ngày hôm đó, cô không gặp Lục Viễn, bởi vì cô đang bận một chuyện khác, là chuyện của Lôi Lôi.

Cô lấy tiền cổ phiếu của mình ra, trước kia gửi mười vạn vào, hôm nay rút ra 50 vạn. Cô không dùng số tiền ấy, chủ yếu là muốn giúp Lôi Lôi.

Nhưng Lôi Lôi lại không nhận tiền của Văn Thố. Hỏi rõ nguyên nhân, Lôi Lôi chỉ nói đùa: “Phối hợp với Cát Minh Nghĩa làm nhiều chuyện như vậy, ‘thù lao đóng phim’ kia là đủ rồi.”

Dù Văn Thố cố gắng thế nào, Lôi Lôi vẫn không nhận. Văn Thố không còn cách nào, nên cầm tiền về.

Lôi Lôi biết rằng bệnh của mình đã hết cách xoay chuyển, dùng tiền để kéo dài tính mạng, có thể chống đỡ được bao lâu, ai nói cũng không tính toán gì hết, anh không đành lòng quật ngã nhiều người thân bên cạnh mình nữa. Ba mẹ và bạn gái đã khổ cực khiến anh rất áy náy, ngủ cũng không yên giấc.

Văn Thố suy nghĩ kỹ mấy ngày, nghĩ đến phương pháp xử lí “Vẹn cả đôi đường” – vạch trần tên Cát Minh Nghĩa kia.

Nhưng tên Cát Minh Nghĩa là người giả nhân giả nghĩa như vậy, không phải dễ dàng đối phó. Mấy ngày ở nhà, Văn Thố cố nghĩ ra kế hoạch.

Cát Minh Nghĩa là một ông chủ của một xí nghiệp tư nhân, bản thân không hề thiếu tiền, ban đầu định thật lòng làm từ thiện, sau đó lại phát hiện ra mấu chốt buôn bán, vì vậy chuyển tâm tiến hành. Hắn làm việc cẩn thận, có thể tham dự vào thứ chuyện ngổn ngang này của hắn chỉ có người mà hắn thân thiết nhất, chính là vợ hắn. Từ gia đình, danh dự cùng với lợi ích từ nhiều góc độ, tất nhiên Cát Minh Nghĩa trở thành một người vô cùng sợ vợ.

Văn Thố nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có chiêu mỹ nhân kế này, dù có nguy hiểm thế nào, cô thực sự không để ý tới liên tục tiếp tiến hành.

Cô dùng không ít thủ đoạn, hỏi thăm được lộ trình của Cát Minh Nghĩa. Thì ra tên cận bã này cũng ham mê sắc đẹp, thường tới mấy quán bar. Tối thứ sáu, hắn hay bỏ bê công việc để đi đến đó.

Văn Thố chọn một chiếc váy màu đen bó sát, phối hợp với một đôi giày cao gót đen, tóc xoăn cặp lên, vành tai xỏ khuyên đen, móng tay thon dài, toàn bộ trang phục đều là màu đen. Cô giống như một nữ yêu xinh đẹp, soi gương trang điểm cẩn thận, xác định là tất cả đã hoàn mỹ rồi mới lái xe đi.

Dù thế nào Văn Thố cũng không nghĩ rằng, đến quán bar cũng có thể gặp phải Lục Viễn.

Anh mua một con gà quay đi ngang qua ở gần quán bar, nhìn kỹ, xác định là Văn Thố mới nhú mào đi tới.

Từ khi Lục Viễn bắt đầu thấy Văn Thố, chân mày hoàn toàn không giãn ra, anh cứ quan sát Văn Thố, cô mặc trang phục hấp dẫn, thật là muốn hại mắt anh. Mặc dù bên ngoài, cô có khoác một chiếc áo màu đen, nhưng ngực cô “như sóng tràn bờ”, lúc ấy áo khoác ngoài nhất định phải cởi ra. Lục Viễn càng nhìn càng thấy khó chịu, sau cùng cơ hồ là dùng mũi để nhìn người.

“Cô không thấy lạnh sao?” Giọng nói của Lục Viễn như nói từ trong mũi, mang theo nhiều khó chịu.

Văn Thố hí hóp mắt nhìn Lục Viễn, nghiêm túc nói: “Đây là y phục dạ hành, anh chưa xem phim truyền hình bao giờ sao? Tôi đây là muốn cướp của người giàu, giúp người nghèo khó.”

(y phục dạ hành : trang phục dạ hội)

Mặc dù có chút thô tục, nhưng Văn Thố nói những lời thật không sai.

Lục Viễn nheo mắt nhìn cô, không tin: “Cái này là trang phục quán bar chứ y phục dạ hành gì chứ?”

“Ha ha.” Văn Thố cười: “Anh biết rồi còn hỏi, điên độn hả?”

Văn Thố liếc nhìn đồng hồ, không rảnh để dây dưa với Lục Viễn nữa. Nói gấp lại rồi đi vào quán bar.

Lục Viễn bị cô bỏ rơi, trong lòng không thoải mái, trong đầu không ngừng tưởng tượng cô đang mặc như vậy sẽ..., không yên lòng đi theo cô vào quán bar.

Trước khi vào, bảo vệ ở cửa ngăn Lục Viễn lại: “Đại ca, vào trong cấm không mang theo thức ăn.”

Lục Viễn nhìn lướt qua gà quay trên tay mình, lúc này đến đây chính là thèm ăn vì nhà này gà quay rất nổi tiếng. Không phải vì nguyên nhân này, anh cũng không gặp Văn Thố rồi. Anh cân nhắc một lúc, thấy Văn Thố làm anh không yên lòng, lập tức ném gà quay vào thùng rác.

Bảo vệ giờ gây cấn trên người của hắn ra, nhỏ giọng hỏi Lục Viễn: “Anh đến tìm người sao?”

Lục Viễn kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Tên bảo vệ kia thở dài, nói sâu xa: “Đại ca, anh xem ra là một người đang hoang mang nên tôi mới khuyên anh, phụ nữ ở đây đều không thật lòng, anh đừng nên đi vào.”

Đôi lời của tác giả

Lục Viễn hút thuốc, nhìn tác giả: “Sao cô lại viết tôi thành như thế chứ, lại còn tán gái nữa?”

Tác giả yếu ớt nói: “Không phải còn có Văn Thố sao? Một người như thế còn chưa đủ hả?”

“Cô có cho tôi cơ hội lựa chọn sao?” Lục Viễn nhả khói thuốc, nín vạt áo tác giả.

Văn Thố trừng mắt nhìn: “Anh còn muốn chọn?”

Lục Viễn lập tức lắc đầu: “Ý của anh là không phải còn chưa có cơ được sao?”

Cũng tám vạn chữ rồi mà còn chưa cơ được như đã nói?”

Tác giả khiêm tốn, nghiêm túc nói: “Kỳ cục! Tôi nhất định sẽ mau chóng sắp xếp cho anh ăn thịt... Tần Tiên thì sao?”

Lục Viễn: “Thật ra thì không có cũng không sao, không nên miễn cưỡng ăn thịt, có hơi béo một chút, thật sự ăn không vô...”

21. Chương 21

Lục Viễn đi vào quán bar vẫn còn nghĩ về lời nói và ánh mắt đồng cảm của tên bảo vệ kia. Cảm thấy kỳ lạ. Rốt cuộc trong đầu anh đang mơ màng cái gì, Lục Viễn vẫn không nghĩ ra.

Lục Viễn là một nhà khoa học nên rất ít khi đến quán bar, từ khi vào đại học tới bây giờ, đây là lần thứ hai. Lần đầu tiên là vào một đêm giáng sinh, cả lớp cùng đến quán bar nổi loạn, Lục Viễn cũng không phải là người đặc biệt, vì vậy cũng đi theo.

Lúc ấy, Giang San vẫn chưa ra nước ngoài. Cả lớp cũng biết Giang San thích Lục Viễn, nên đương nhiên để cô ngồi bên cạnh Lục Viễn.

Quán bar đêm giáng sinh đông đến đáng sợ, đặt trước có vấn đề, người phụ trách báo là phải đợi một tiếng mới có chỗ. Cả đám người ngồi ở bờ sông, ngày đó vẫn còn tuyết rơi, nhưng đám người trẻ tuổi ở chung một chỗ, điên cuồng ca hát, dường như ngay cả rét lạnh cũng có thể chống cự.

Giang San yên tĩnh ngồi bên cạnh anh, mọi người ca hát thì cô vỗ tay, mọi người nói chuyện thì cô lắng nghe, trầm tĩnh khiến người ta thấy rất thoải mái. Cô là một cô gái được mọi người yêu mến, không đơn thuần là bởi vì tài giỏi và xinh đẹp.

Nhìn cô lạnh run lên, Lục Viễn cởi áo khoác ngoài mặc cho Giang San. Cũng không có cử chỉ đặc biệt gì, chỉ là từ nhỏ Lục Viễn đã có tính tình giống “máy điều hòa không khí”. Anh là một người đàn ông, có khả năng thì nhất định sẽ bảo vệ phụ nữ.

Không thể không nói, đây là một quyết định sai lầm. Bởi vì hành động này của Lục Viễn, Giang San đã nảy sinh ra rất nhiều ý nghĩ không nên.

Sau một giờ, đám người cùng vào trong quán bar. Mặc dù Giang San trả lại áo khoác cho anh, nhưng anh bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Chắc là do nhiệt độ chênh lệch trong ngoài, gió bên ngoài cũng thổi quá mạnh, Lục Viễn vào trong liền hắt xì hơi liên tục. Đúng, anh bị cảm.

Tựa vào ghế salon mềm mại, Lục Viễn thấy hơi váng đầu, trước mắt trở nên mơ hồ. Cả lớp đều chơi trò chơi, bởi vì không thể nào tập trung tinh thần, nên Lục Viễn thua liên tục, ngày đó anh bị phạt uống rất nhiều rượu.

Cả người đều không thoải mái, Lục Viễn dựa vào tường đi đến phòng vệ sinh.

Rượu cồn kích thích tình dục. Nhà vệ sinh ở quán bar như một trận bom mìn, lần đầu tiên tới Lục Viễn không biết, đi từ nhà vệ sinh xong ra ngoài, Lục Viễn không nhớ rõ đã thấy bao nhiêu cặp đôi nam nữ trẻ tuổi không coi ai ra gì, thậm chí còn có đôi nam.

Lục Viễn lúng túng, chỉ cúi đầu như không có chuyện gì, nhưng không ngờ rằng bị một bóng dáng quen thuộc ngăn lại.

Giang San mặc một áo khoác ngoài màu xám tro, mặt đỏ hồng lên vì uống rượu, cô ngượng ngùng hỏi Lục Viễn: “Anh bị cảm sao?”

Lục Viễn hít mũi, trả lời: “Không sao, ngủ một giấc là sẽ khỏe lại.”

“Đều là do vừa rồi anh khoác áo cho em.”

Lục Viễn cười ngượng ngùng: “Không liên quan tới cô đâu.”

Giang San chớp mắt nhẹ, nhỏ giọng nói: “Em nghe nói cảm chỉ cần truyền cho người khác, sẽ khỏi rất nhanh.”

“Gì cơ?”

Lục Viễn chưa kịp phản ứng, Giang San đã nhón chân lên hôn vào môi anh.

Như vậy một lúc, Lục Viễn hơi há mồm, thời điểm anh chuẩn bị đẩy Giang San ra, Giang San liền lui về phía sau một bước dài.

“Truyền cho em, anh sẽ khỏi nhanh hơn.” Cô nói như vậy, sau đó xấu hổ chạy đi. Để lại Lục Viễn đứng ngơ người ra.

“...” Đúng, đây chính là nụ hôn đầu của bác sĩ Lục.

Sau này, chuyện đó Lục Viễn cũng không muốn nhắc tới, cũng bởi vì chuyện này, Lục Viễn bắt đầu lần tránh Giang San.

Quan trọng nhất là ngày hôm sau, bởi vì cảm nên anh sốt cao. Từ nhỏ đến lớn, thân thể Lục Viễn vốn rất khỏe, đến bệnh viện chỉ kiểm tra sức khỏe, bởi vì lần cảm này, anh phải ở trong bệnh viện một tuần lễ.

Tâm lý học là một môn khoa học tự nhiên đan xen khoa học xã hội, cho dù là một cô gái hay nghiên cứu khoa học, mỗi khi bị tình yêu làm cho mù quáng, cũng sẽ liều lĩnh như vậy.

Không phải nói truyền cho cô ấy là sẽ khỏi nhanh sao? Sao không thấy có chuyện ấy? Vậy là hôn vô ích à?

Lục Viễn cứ suy nghĩ về quá khứ, trong đầu bắt đầu bực bội tìm Văn Thố. Đi qua đám người, cảm nhận được hơi thở rượu quen thuộc, đám người nhảy múa, còn có cơn đau nhức đầu. Đi một vòng, Lục Viễn cũng không tìm được Văn Thố. đành phải ngồi ở quầy rượu, tiếp tục quan sát tìm kiếm.

Lục Viễn liếc mắt nhìn thực đơn, nghĩ trong túi mình không mang nhiều tiền, gọi một ly rượu giá vừa phải, không cần thêm tiền. Ba người phục vụ vừa nhìn thấy anh, lập tức khinh thường, chặc lưỡi: “Như vậy mà cũng muốn tới đây tán gái?”

“Này.” Lục Viễn cuống lên: “Tôi tới tìm người, không phải...”

Tên phục vụ bê rượu ra, vừa quan sát kỹ gương mặt ứng hồng nói: “Ai tới đây cũng nói như vậy.”

Lục Viễn im lặng cứng họng, cầm ly rượu trên tay tên phục vụ kia rời đi.

Cả quầy rượu VIP bên kia, Lục Viễn không qua được, nghĩ cô nàng nhà giàu Văn Thố này chắc đang ở bên kia, cầm ly rượu trên tay, Lục Viễn chỉ hữu tâm vô lực.

Đang chuẩn bị bỏ đi, đột nhiên Văn Thố xuất hiện. Cô đứng bên cạnh tên DJ, tiện tay vén tóc xoắn rơi xuống, toát lên vẻ lười biếng và hấp dẫn, khiến tất mọi người đều chú ý.

Âm nhạc vang lên du dương, cô cởi giày cao gót ra, từng bước đi lên sân khấu, mỉm cười, cầm mic hát.

Đó là lần thứ hai Lục Viễn nghe Văn Thố hát. Nói thật, Văn Thố hát cũng không tốt lắm, thậm chí có điểm giống giọng trẻ con, không đủ sức. Cô chọn bài “Nhiều lắm” của Trần Khởi Trinh, bi thương mà nhẹ nhàng, mang theo vẻ hồn nhiên, kỳ lạ, bài hát này vô cùng thích hợp với cô, hát lên rất hài hòa. Dáng vẻ chăm chú ca hát của cô khiến mọi người đắm chìm vào.

Hát xong, đột nhiên cô rời khỏi sân khấu, thậm chí giày cao gót cũng để lại.

Lục Viễn cố gắng theo dõi cô, nhưng không thể nào tìm được. Lục Viễn đi xung quanh, đi tới đi lui lại bị những người phụ nữ say rượu ngăn cản. Ở đây hạng người nào cũng có, có nhiều người giàu có đến đây tìm người đẹp, tìm đàn ông, rồi vùng tiền cho họ.

Lục Viễn không còn cách nào, dùng hết sức lực để thoát ra. Đến khi anh lấy lại tinh thần, Văn Thố đã không thấy bóng dáng gần nửa giờ rồi. Lục Viễn vội vàng bỏ ly rượu xuống, nhặt đôi giày cao gót của Văn Thố lên, chạy ra khỏi sàn nhảy.

Khi Lục Viễn rời khỏi quán bar, một tên bảo vệ lại ngăn cản anh.

“Thế nào rồi?”

Thấy Lục Viễn đang cầm một đôi giày cao gót màu đen, tên bảo vệ kia thở dài, đưa túi gà quay cho anh: “Đại ca, buông tay đi, nơi này thực sự không tìm được tình yêu đâu.”

Lục Viễn ngơ người nhận lấy túi gà quay, nghĩ rằng trong đầu tên bảo vệ này thật sự quá đặc sắc.

Anh không có nhiều thời gian để nói lung tung với tên bảo vệ này, một tay cầm giày cao gót, một tay cầm túi gà quay rời đi.

Lục Viễn vừa mới đi xa không lâu, đột nhiên quay trở lại. Bởi vì anh đã nhìn thấy xe của Văn Thố dừng ở trong ngõ bên cạnh quán bar.

Anh nhanh chóng chạy đến, gió lạnh đến thấu xương, anh đứng ngoài cửa xe, nhìn Văn Thố đang mặc quần áo ở bên trong, ghế sau xe loáng thoáng còn có một người đàn ông say rượu. Cô nhìn thấy Lục Viễn tới đây, không kinh ngạc, bình tĩnh liếc nhìn anh, tiếp tục việc của mình. Cô tháo kẹp tóc ra, tư thế vô cùng quyến rũ.

Lục Viễn thấy giống như có lửa, đang hoàn toàn đốt cháy anh.

Lục Viễn ném mạnh giày cao gót của Văn Thố và túi gà quay xuống đất. Giày cao gót của Văn Thố đánh mạnh vào xe, rơi xuống mặt đất, phát ra hai tiếng giống như tiếng nổ.

Tình huống này, người ta không thấy được, lại tưởng rằng Lục Viễn đang bắt kẻ biến thái nào đó.

Lục Viễn chống nạnh, hung hăng chỉ vào Văn Thố nói: “Cô ra đây cho tôi.”

Văn Thố nhìn thấy anh như vậy, không thể nhịn cười: “Anh đang diễn trò gì vậy?”

Lục Viễn nghe cô nói càng tức giận hơn: “Ra cho tôi!” Anh tức run lên: “Văn Thố, có phải cô điên rồi không? Cô có biết cô đang làm cái gì không? Sao cô lại tự chà đạp mình như thế?”

Giọng nói của Lục Viễn quá lớn, người ngồi phía sau mơ màng lẩm bẩm.

“Xuyt.” Văn Thố ra hiệu.

“Xuyt cái đầu cô!”

Tên Cát Minh Nghĩa kia lừa gạt nhiều người như vậy, Văn Thố thật không ngờ tới.

Có lẽ như lời của Lôi Lôi, vì muốn sống, chỉ cần có một hi vọng còn sống, ai cũng không đi tính toán dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Văn Thố gần như không mất nhiều công sức để giải quyết việc của Cát Minh Nghĩa. Từ khi thấy Văn Thố, Cát Minh Nghĩa liền bị mê hoặc. Văn Thố rót vài ly rượu có chứa thuốc ngủ cho hắn, hắn mơ màng đi theo lên xe Văn Thố, trên xe Văn Thố đã chuẩn bị sẵn sàng máy quay để vạch trần bộ mặt thật của hắn.

Trong chốc lát, Cát Minh Nghĩa đã bị ngất thuốc ngủ. Văn Thố giải quyết nốt công việc của mình, còn chưa tìm Lục Viễn, ngược lại Lục Viễn đã tìm tới rồi.

Văn Thố bình thản nhìn Lục Viễn thao thao bất tuyệt ở đó, dáng vẻ kích động kia, có phản ứng hoàn toàn giống như một người đàn ông mới bị cấm sừng.

Văn Thố càng nhìn càng thấy buồn cười.

“Cô cười cái gì? Sao cô còn có mặt mũi để cười cơ chứ?” Lục Viễn nghiêm túc nhìn chằm chằm Văn Thố.

Văn Thố bình thản nhún vai: “Tại sao tôi không thể cười? Chúng ta có quan hệ như thế nào? Anh lo nghĩ hơi nhiều rồi đấy.”

Lục Viễn nghe câu nói của Văn Thố, không nói được nữa, anh trừng mắt nhìn Văn Thố, một lát sau, ánh mắt đầy ẩn ý.

“Được rồi, tôi đi đây.” Nói xong, Lục Viễn nhặt giày của Văn Thố lên, đặt ở cạnh xe: “Trời lạnh, không đi giày vào sẽ lạnh chân đấy.”

Lục Viễn vốn là như vậy, nếu như anh còn mắng chửi người ta, anh cũng không tức giận như vậy, còn đuổi theo để giải thích, một khi anh đã chuẩn bị đi thì nhất định sẽ đi thật. Văn Thố đã thấy qua vẻ dứt khoát của Lục Viễn, cũng không dám trêu chọc anh. Vội vàng xuống xe cản Lục Viễn: “Không phải như anh nghĩ đâu, tôi đã nói với anh rồi mà, cướp của người giàu, chia cho người nghèo.”

Cô nhanh chóng đi giày cao gót vào, lôi kéo Lục Viễn không chịu buông tay. Nhỏ giọng nói rõ mọi chuyện cho Lục Viễn. Lục Viễn càng nghe càng nhíu mày lại, cuối cùng nói: “Sao cô có thể làm chuyện như vậy? Rất nguy hiểm cô có biết không?”

Văn Thố cười ha ha: “Anh xem tôi có làm sao đâu, cũng không thiệt thòi gì, chỉ bị sờ soạng một chút.”

Văn Thố cho rằng giải thích như vậy sẽ hết chuyện, ai ngờ Lục Viễn chưa đánh nhau bao giờ, mặt đỏ lên, mạnh mẽ mở cửa sau ra, đâm liên tục vào mặt Cát Minh Nghĩa, hết sức tàn nhẫn.

Cát Minh Nghĩa vốn đang ngủ, một cước ấy khiến hắn tỉnh lại. Hắn nửa tỉnh nửa mê dựa vào phía sau ngời dậy, mơ màng nhìn Lục Viễn và Văn Thố, cứng đầu hỏi: “Không phải đi khách sạn sao? Tại sao vẫn còn ở trên đường?”

Nội tâm Văn Thố vô cùng hồi hộp, quay đầu tức giận hỏi Lục Viễn: “Làm sao bây giờ? Phải làm cho hắn ngất đi chứ?”

Lục Viễn không nghĩ là người này rất nhạy cảm, một cước đã tỉnh dậy. Anh mím môi do dự một lát, cuối cùng kéo thân thể mềm nhũn của Cát Minh Nghĩa.

Anh đánh mạnh vào gáy của Cát Minh Nghĩa.

“Ai u.” Cát Minh Nghĩa bị anh đánh mạnh, vẫn mơ màng kêu rên.

Tình hình biến chuyển bất thường khiến Lục Viễn và Văn Thố hỗn loạn. Lục Viễn hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, dùng lực lớn hơn nữa đánh Cát Minh Nghĩa.

Cát Minh Nghĩa kêu một tiếng rồi ngã xuống.

Thấy hắn đã ngất đi, Văn Thố quệt mồ hôi, quay đầu lại gọi Lục Viễn: “Lên xe đi, còn nghĩ gì nữa?”

Lục Viễn nhìn tay mình cười khúc khích, lẩm bẩm: “Thì ra tôi có sức lực như vậy...”

Cát Minh Nghĩa tỉnh lại, thấy chính mình đang bị trói trên ghế trong phòng khách, toàn thân chỉ mặc độc một cái quần lót, thực ra là bởi vì Văn Thố thật sự không muốn nhìn thấy cảnh bẩn nên mới như vậy.

Cát Minh Nghĩa cũng không phải kẻ ngốc, vừa nhìn khung cảnh này cũng biết mình chết chắc rồi.

Văn Thố cầm điện thoại di động của hắn, gõ tin nhắn rồi chìa ra cho hắn nhìn: “Tôi đã gửi đi một tin cho tất cả ký giả. Ngày mai ông sẽ tới khoa u bướu bệnh viện để tài trợ tiền.”

“Tại sao?”

Văn Thố lấy máy ảnh ra, Cát Minh Nghĩa đã dụ dỗ Văn Thố lên giường bằng những lời nói hạ lưu, vẻ mặt kia khiến người ta thấy khinh bỉ.

“Tôi sẽ chia sẻ lên mạng, về sau ông sẽ ra sao, quan trọng nhất là vợ ông, bà ta có thể tha thứ cho ông hay không? Tôi đoán là một phần tiền cũng không có rồi.”

Cát Minh Nghĩa toát mồ hôi lạnh: “Cô muốn gì?”

Văn Thố cười: “Ông giao tiền ra là được, tôi không cần nhiều.”

Vừa lúc này, Lục Viễn mang thức ăn vào phòng.

Cát Minh Nghĩa vùng vẫy: “Thế này là bắt cóc tổng tiền, cô đang phạm tội có biết không?”

“Một người lừa đảo như ông cũng biết thế nào là phạm tội sao?”

Lục Viễn cúi đầu trầm tư một lúc, nhìn Cát Minh Nghĩa, rồi lại nhìn Văn Thố, nhỏ giọng nói: “Đây đúng là phạm tội.”

Cát Minh Nghĩa nghĩ rằng Lục Viễn sợ, đang hả hê vui sướng, rồi Lục Viễn nói tiếp: “Ông đang phạm tội ông có biết không? Đưa tiền trả lại cho tất cả bệnh nhân, chúng tôi sẽ không tố cáo ông.”

....

Sau đó, dĩ nhiên là Cát Minh Nghĩa sẽ cấp tiền cho Lôi Lôi. Một lúc cho ba mươi mấy vạn, rất nhiều phóng viên đưa tin về việc làm từ thiện của hắn.

Tất cả mọi người đều tán dương Cát Minh Nghĩa, nhưng từ đầu đến cuối, “Đại thiện nhân” Cát Minh Nghĩa chỉ biết cười khổ. Hắn nhìn ánh mắt của Văn Thố chỉ có thể kim nèn, quá khổ sở.

Đứng bên ngoài phòng bệnh, Văn Thố gọi điện thoại cho Lục Viễn, kể lại tất cả cho anh, Lục Viễn cười: “Không ngờ cô nói là làm được, không tổ cáo hần.”

“Hần biết điều như vậy là tốt, ít nhất là giúp được một số người.”

Lục Viễn yên lặng một hồi, đột nhiên nói: “Cô đã trưởng thành hơn rồi.”

Văn Thố cười: “Những thứ phim kia, tôi vẫn gửi cho vợ hần.”

Lục Viễn kinh ngạc: “Cô thật là tuyệt tình! Không sợ hần sẽ trả thù cô sao?”

Văn Thố chỉ cười. Nghĩ thầm, vẫn nên cho bà ta xem một chút chứ?

Nửa đoạn phim sau, tên đầu heo kia nửa mê nửa tỉnh, cứ gọi tên vợ hần. Chắc hần trong lòng cũng rất yêu vợ, chỉ là muốn bành trướng một chút. Một người đàn ông sẽ không sợ vợ, chỉ sợ mất đi.

Như lúc đầu, hần muốn từ thiện cũng là ý nghĩ thật lòng giúp đỡ, trợ giúp cho người khác.

Có lẽ giống như Lục Viễn nói, trên đời này không có người thực sự xấu. Chỉ là do bất đồng quan điểm mà thôi.

Văn Thố hi vọng sau chuyện lần này, tên Cát Minh Nghĩa kia sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ. Dĩ nhiên đây chỉ là hy vọng của cô.

Trong phòng bệnh vô cùng náo nhiệt, Văn Thố cười, cách xa khỏi đám người, từng bước đi tới thang máy. Đáy lòng thấy vô cùng thỏa mãn và may mắn, cũng thấy vô cùng vắng lặng.

Thang máy đi xuống, Văn Thố ngậy người nhìn con số không ngừng thay đổi.

“Ding.” Cửa thang máy mở ra. Văn Thố cúi đầu đi ra ngoài.

“Tiểu thư Văn.”

Văn Thố nghe thấy, quay đầu lại, liền nhìn thấy Giang San chờ đã lâu, cô đứng ở tầng một khu nội trú, mỉm cười ưu nhã với Văn Thố.

Văn Thố liếc nhìn cô, nghĩ thầm: người này là muốn gây phiền phức sao? Có nên đi theo hay không? Nếu là vì Lục Viễn mà đánh nhau, có thể tỏ ra không hứng thú được không?

Đôi lời của tác giả : tiểu kịch trường.

Lục Viễn: Nếu như em là tác giả, em sẽ viết về anh theo phương diện kia như thế nào?

Văn Thố: phương diện nào?

Lục Viễn chặc lưỡi: phương diện vô cùng mạnh mẽ ấy.

Văn Thố: oh.... Nói trúng tim đen, đánh vào trực diện, phát triển mạnh mẽ.

Lục Viễn:

Tác giả cuống quýt ghi chép: xong rồi.

Lục Viễn: Cút!

QAQ nhìn ánh mắt tôi – mọi người biết nhìn xong nên làm gì chứ? Biết đi ~

22. Chương 22

Văn Thố ngồi nói chuyện với Giang San, chỉ lặng lẽ mỉm cười, chửi thầm trong lòng, Văn Thố hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Giang San ưu nhã hiểu ý, nói với Văn Thố: ” Chúng ta rảnh rồi ngồi trò chuyện một chút không được à?”

“Không rảnh.” Văn Thố gần như không hề nghĩ ngợi trả lời luôn.

Giang San ngạc nhiên một lúc, nhưng không hề tức giận, chỉ hỏi ẩn ý: “Cô đang sợ cái gì chẳng?”

Văn Thố mím môi nói: “Tôi sợ tôi không nhịn được sẽ đánh nhau.”

Sắc mặt Giang San thay đổi: “Quả nhiên là rất đặc biệt.”

“Không có chuyện gì thì tôi đi đây.” Văn Thố xoay người chuẩn bị rời đi.

Giang San đứng sau lưng cô nói: “Cô có biết là tôi rất thích anh ấy không?”

“Không biết, cũng không muốn biết.” Văn Thố đi hai bước, suy nghĩ một lúc rồi quay đầu: “Đi thôi, cô nói rõ ràng một lần luôn đi.”

Giống như một chi tiết kịch tính, Giang San kể lại chuyện tình yêu nhiều năm mà không thành với giọng đau buồn và sâu sắc, bản thân Văn Thố cũng là người cảm tính, câu chuyện tình yêu thế này, cô thực sự không khóc nổi.

Nhân vật chính trong câu chuyện kia chính là Lục Viễn, Văn Thố thật sự không biết phản ứng thế nào với chuyện tình cảm này.

“...”

“Có một năm tôi đi tìm kiếm nguồn tài trợ, bị ngã gãy chân, phòng ký túc của tôi ở tầng sáu, không thể đi lại khoảng gần một trăm ngày, thời gian ba tháng, mỗi ngày đều là Lục Viễn tới công tôi đến lớp.” Giang San nhìn ra xa, chậm rãi nói tiếp: “Tôi đã chờ đợi Lục Viễn nhiều năm như vậy.”

Văn Thố yên lặng ngồi nghe Giang San kể lại câu chuyện thời học sinh với Lục Viễn, cô giống như một họa sĩ, nhắm mắt phác họa khung cảnh, từng nét từng nét, hình ảnh Lục Viễn lúc đó dần dần xuất hiện trong đầu cô.

Một người tốt, lập dị, cố chấp, nghiêm túc, có chút nhỏ mọn, tài giỏi như một người đàn ông trẻ tuổi tài năng. Không giống với Vạn Lý trầm tĩnh nhưng khắp nơi đều tỏa ra khí chất mạnh mẽ, tất cả phẩm chất tốt của Lục Viễn gần như đều phải một thời gian rất lâu mới có thể cảm nhận được. Cô rất vui mừng, vì đã kiên nhẫn phát hiện ra những phẩm chất quý giá kia của anh.

Nghĩ tới đây, Văn Thố bật cười.

Giang San nghe thấy tiếng cười tự nhiên cắt ngang của Văn Thố: “Cô cười gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là nhớ đến một số chuyện.” Văn Thố nói: “Cám ơn cô đã kể cho tôi nghe về quá khứ của Lục Viễn, tôi chợt cảm thấy anh ta rất gần gũi.”

“Không phải là tôi kể cho cô về quá khứ của Lục Viễn, chỉ là...”

Văn Thố cắt lời Giang San vội vàng giải thích: “Cho dù cô có mục đích gì, tôi đều nghĩ như vậy.” Nói xong, Văn Thố mỉm cười nhẹ.

Giang San nháy mắt. “Tiểu thư Văn, trong lòng cô có người khác rồi, đừng cố gắng trói buộc Lục Viễn. Cô cũng hiểu mà, anh ấy không bao giờ biết nói lời từ chối với người khác.”

Đây là lần thứ hai Văn Thố nghe câu nói này, nhưng so với Lục Viễn nói, Giang San nói lại không mang lực sát thương.

“Vậy còn cô?” Văn Thố nói: “Cô hiểu rõ rồi sao? Rốt cuộc là cô yêu Lục Viễn hay chỉ là thích dáng vẻ của mình khi yêu Lục Viễn?”

Câu nói hời hợt đầu tiên Văn Thố nói khiến nét mặt Giang San cứng đờ lại.

Văn Thố nói: “Tôi không thể vượt qua quá khứ của mình là bởi vì tôi thấy quá khứ quá ngăn ngủ, từng giây từng phút đều nhớ rất rõ, cô không vượt qua quá khứ vì cô quá hiểu thẳng, cầu xin cũng không được.”

Giang San bị cô giáo huấn, không phục: “Tôi quen biết anh ấy lâu như vậy, cô thì biết cái gì chứ?”

Văn Thố cúi đầu, yên lặng một lúc, rồi nói gần từng chữ: “Tôi không biết cái gì, tôi chỉ biết nếu như tôi thích một người, thì anh ấy hạnh phúc mới là thành quả lớn nhất của tôi,. Nếu như có một ngày anh ấy muốn rời bỏ tôi, tôi cũng sẽ rời xa anh ấy. Đây là sự tôn trọng cơ bản nhất đối với người mình yêu.”

Giang San nghe lời nói của Văn Thố, hoàn toàn ngây người ra. Với tư cách là một bác sĩ tâm lý học tài giỏi, tham gia rất nhiều hội nghị quốc tế, tự nhiên cô lại cảm thấy phong độ và tài ăn nói của mình đều thất bại, bởi vì một bệnh nhân nữ đã tự sát rất nhiều lần.

Khi cô nói “Nếu như có một ngày anh ấy muốn rời bỏ tôi, tôi cũng sẽ rời xa anh ấy. Đây là sự tôn trọng cơ bản nhất đối với người mình yêu”, đột nhiên cô nghĩ tới hôm ở bệnh viện, Lục Viễn mỉm cười nói với cô “Giang San, thích một người không nhất định phải lấy được.”

Trong phút chốc, bức tường thành lâu năm trong lòng Giang San đã hoàn toàn sụp đổ. Cảm giác này giống như nghiền cứu mấy chục năm, học rất nhiều sách, phát biểu rất nhiều bài luận văn, tất cả mọi người đều sắp hiểu được lý luận của cô, đột nhiên có người nói với cô: tất cả đều sai hết.

Cô không thể tiếp thu được, cũng không thể tán thành, thậm chí cô sợ đối mặt với lý do mà người khác nói ra. Nếu như sự tin tưởng và yêu mến một người cũng mất đi, cô còn tiếp tục nữa thì có ích gì?

Dáng vẻ bình tĩnh của Văn Thố khiến Giang San vô cùng tức giận. Cô nắm chặt lòng bàn tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không để ý: “Cô cho rằng cô có tư cách gì mà giáo huấn tôi?”

Một thiên chi kiều nữ (con cưng của ông trời) như Giang San, cô không sợ khó khăn, không sợ hi vọng xa vời, sợ nhất chính là sự cố gắng của mình lại hoàn toàn thất bại. Nhất là bởi vì cô không thua kém bất cứ ai.

Dù theo phương diện nào, cô luôn rất xứng đôi với Lục Viễn.

“Lục Viễn là một chuyên gia chữa trị, luôn nghiên cứu những người thất tình dẫn đến tự sát, để ý đến cô cũng chỉ là vì cô không ngừng tự sát. Nếu như đối lại là một người khác, anh ấy cũng giống như vậy thôi.”

Văn Thố nghe cô nói như vậy, khinh thường nhìn cô: “Thật sao?”

Giang San nắm chặt tay: “Không tin chúng ta có thể đánh cược một lần.”

Văn Thố nhìn Giang San, cười nhẹ nói: “Thật xin lỗi, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, không có lợi thế để đánh cược với cô.”

“ ... ”

Văn Thố không có kiên nhẫn để nghe Giang San nói tiếp, cô có thể nhìn ra, Giang San đang vô cùng rối loạn.

Sau cùng, cô muốn đánh cược một lần với Văn Thố. Văn Thố từ chối. Cô không có lợi thế để đánh cược với Giang San. Bởi vì cho dù thua, đúng như Giang San nói, cô cũng không muốn để Lục Viễn đi.

Khi rời khỏi bệnh viện, Văn Thố nhận được tin nhắn của Lôi Lôi. Trong tin nhắn không có gì cả, không cảm ơn, không vui mừng. Lôi Lôi viết:

[Tôi hỏi người đàn ông kia, quen biết cô với mục đích gì. Hắn trả lời: Thế giới này tốt như vậy, tôi muốn cô ấy liếc mắt nhìn, nhiều hơn nữa.]

Rõ ràng không có tên, thậm chí không có ghi chú gì, nhưng Văn Thố cũng biết Lôi Lôi đang nói tới ai.

Thời điểm đang không còn lối thoát, Lôi Lôi từng tuyệt vọng nói với Văn Thố: “Bây giờ tôi sống thật sự rất khổ cực, không còn hơi sức để yêu ai nữa. Văn Thố, còn có thể yêu là còn hạnh phúc.”

Khi yêu Vạn Lý, cô khẳng định là mình yêu anh, nhưng đối với Lục Viễn, cô thực sự không thể phân biệt chính xác.

Sau đó, cô quyết định cầm chìa khóa xe Vạn Lý, lái xe đến nhà anh.

Ba năm nay, mỗi lần cô không may nằm viện, mẹ Vạn Lý đều tới bệnh viện thăm cô, nhưng Văn Thố không dám đối mặt với bà. Cô không thể chấp nhận sự thật Vạn Lý qua đời, tất cả mọi chuyện liên quan đến anh, cô đều che giấu.

Ba năm, không biết tại sao hôm nay cô lại có đủ dũng khí để đối mặt với Anh Tử, Lôi Lôi, và mẹ Vạn Lý.

Cô nghĩ, chuyên gia chữa trị có lẽ là thật, bởi vì nếu không có Lục Viễn, cô cũng không thể dũng cảm thế này, vượt qua những quá khứ mà cô đã từng trốn tránh.

Khi mẹ Vạn Lý nhìn thấy Văn Thố, khoe mắt rưng rưng, bà nắm lấy tay Văn Thố, nói: “Gặp lại con, bác rất yên tâm.”

Cô thấy cảm xúc của bà, nhẹn không được, mũi hơi chua xót.

Chỉ ba năm thôi, mẹ Vạn Lý từng rất trẻ trung khỏe mạnh, đến nay tóc đã bạc một nửa đầu.

Người đầu bạc tiền người đầu xanh là chuyện tàn nhẫn và đau khổ nhất, Văn Thố hiểu, cô đau khổ bao nhiêu, nhất định là mẹ Vạn Lý sẽ đau đớn gấp trăm, nghìn lần, nhưng bà vẫn rất kiên cường.

Ở tang lễ, Văn Thố đã ngắt đi mấy lần, nhưng mẹ Vạn Lý vẫn bình tĩnh tiếp đãi khách tới đưa tiễn.

Chỉ có Văn Thố biết, sau khi mọi người rời đi, mẹ Vạn Lý đã khóc rất nhiều.

Vạn Lý và Văn Thố đều giống nhau, lớn lên trong một gia đình đơn thân. Khi Vạn Lý còn rất nhỏ, ba mẹ anh ly hôn. Vạn Lý vẫn trưởng thành và hiểu biết, có liên quan rất lớn tới gia đình của anh. Trong cuộc đời Vạn Lý, anh là điểm tựa của mẹ, cũng là của Văn Thố.

Quen biết ba năm và yêu nhau ba năm, anh chưa hề trách mắng Văn Thố một câu, cũng chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối. Cho dù mấy năm đầu anh phải vất vả gây dựng sự nghiệp.

Văn Thố biết Vạn Lý là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, ngoại trừ anh ra, cô không biết anh hùng là gì.

Nếu như trước khi anh qua đời, bởi vì đầu tư thất bại, công ty của anh cũng sắp phá sản, lần đó anh đi đến Hân Văn, là lần đầu tiên Văn Thố thấy được dáng vẻ mệt mỏi của anh.

Anh đã từng cho Văn Thố cơ hội, thời điểm đó anh đang làm việc rất bận rộn, đột nhiên nói muốn đi du lịch, khi đó Văn Thố nhận ra vấn đề, nhưng Văn Thố lại hoàn toàn không chú ý đến sự khác thường của anh.

Từ đầu tới cuối, cô đều không hợp với anh.

Ngồi đối diện với mẹ Vạn Lý, tay Văn Thố cầm ly trà run lên.

“Chắc nó cũng đã có dự tính trước rồi. Tất cả đều là lỗi của bác.” Mẹ Vạn Lý khóc, nói: “Ba nó ở Mỹ có mua cho nó bảo hiểm suốt đời, bệnh tật, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tử vong đều sẽ bồi thường. Thời điểm đó bác nói là vô tình, nhưng bố nó lại không quan tâm.”

“Nó đi Hân Văn, nhất định là chuẩn bị tự sát. Chết đi là điều duy nhất có thể lấy lại toàn bộ tiền bồi thường.” Mẹ Vạn Lý đi vào phòng anh, run rẩy cầm bức di thư. “Đứa con này quá kiêu ngạo, thậm chí nó cũng không muốn thương lượng với bác.”

Cả người Văn Thố đều toát mồ hôi lạnh, cô run rẩy nhận lấy bức di thư. Thật ra chỉ là một tờ giấy nhỏ, bên trong chỉ có ba chữ: thật xin lỗi.

Rốt cuộc ai mới là người có lỗi? Nếu nói là du lịch, nhưng thật ra là một chuyến đi tự sát, anh đã chuẩn bị để chết. Tất cả cũng chỉ là vì vĩnh biệt.

Có lẽ là ý trời, anh đến đó là để kết thúc tất cả.

Biết được toàn bộ sự thật, nội tâm Văn Thố vô cùng chấn động. Văn Thố cảm giác mình giống như bắt ngờ bị cuốn vào khung cảnh ngày tận thế, động đất, bão, sóng thần cấp mười đều xuất hiện trong nháy mắt, phá hủy toàn bộ thế giới mà cô đã vất vả gây dựng nên.

Cô cắn chặt môi, chỉ có cảm giác đau mới có thể giúp cô chống đỡ được.

Văn Thố không nhớ rõ là mình đã ra khỏi nhà Vạn Lý như thế nào, cô chỉ nhớ, khi cô ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài kia, bầu trời rất mờ mịt, mây trôi cũng rất nặng nề.

Đầu cô tê dại, lòng bàn chân lạnh buốt, lưng ướt đầm mồ hôi. Khi cô gọi điện thoại cho Lục Viễn, cô nghĩ rằng vết thương của mình như đang rỉ máu. Thậm chí cô cũng không nghĩ vết thương xấu xí ấy có thể hù dọa Lục Viễn hay không.

Điện thoại nổi thông, tiếng hít thở quen thuộc của Lục Viễn khiến nước mắt Văn Thố liền rơi xuống.

Trong lúc ấy, cô thấy thực sự rất yếu ớt và vô dụng, cô cầu khẩn nói với Lục Viễn: “Lục Viễn, bây giờ anh có thể đến bên cạnh tôi không?”

Đầu kia điện thoại, lần đầu tiên Lục Viễn nghe Văn Thố yêu cầu mà tránh không trả lời. Hô hấp của anh dần trở thành độc dược, đáy lòng cô cũng thấy dần lạnh lẽo.

“Tại sao không trả lời?”

“Xin lỗi, Văn Thố.” Lục Viễn nhỏ giọng. “Bây giờ tôi đang ở bệnh viện, tôi không thể đến bên cạnh cô.”

“Tại sao lại xin lỗi?”

“Văn Thố, Giang San cắt cổ tay tự sát.”

23. Chương 23

Văn Thố bước đi vô thức.

Bốn phía xung quanh đều âm ỉ, tiếng bánh xe lăn xuống đường, tiếng la hét, tiếng trẻ con tan học cười nói vui vẻ, dãy nhà san sát, cùng với ngõ lớn ngõ nhỏ chật chội, thế giới hào nhoáng và rộng lớn, Văn Thố như bị mất phương hướng.

Văn Thố thấy tất cả trước mắt dần giống như khung cảnh tại Bắc Cực, đều trở nên ngưng đọng lại, sáng ngời đến mức Văn Thố cảm thấy chói mắt.

Lục Viễn trả lời và an ủi: “Văn Thố, cô nghe này, bây giờ thực sự tôi không đi được.” Trong giọng nói giống như đang trấn an một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Nói điện thoại, Văn Thố cũng có thể cảm thấy Lục Viễn đang rất mệt mỏi, Văn Thố nhìn ra xa, hỏi anh: “Anh đang ở bệnh viện sao? Đang ở bên cạnh cô ta?”

Lục Viễn yên lặng một lúc rồi trả lời: “Tôi vừa tới, chuẩn bị đi vào.”

“Bây giờ tôi nói anh đừng đi vào có được không?”

Chờ đợi Lục Viễn trả lời thực sự rất lâu. Rõ ràng Văn Thố đang mặc áo bông rất dày, nhưng vẫn thấy gió lạnh lùa vào trong, xâm nhập vào tận xương cốt.

Văn Thố im lặng không lên tiếng, chỉ bình tĩnh chờ đợi, sau đó nghe thấy tiếng thở dài của Lục Viễn: “Văn Thố, đừng tùy hứng.”

Văn Thố thấy thời điểm này có lẽ là thời khắc cô hiểu rõ nhất. Cô cho tay vào túi áo, nhún vai, cố nói giọng nhẹ nhàng: “Được rồi.”

Suy nghĩ một lúc, xung quanh bụi bặm và tiếng động âm ỉ, Văn Thố nhớ tới lời Lục Viễn nói lần trước, cô mím môi nói: “Lục Viễn, lần này anh đi, trở lại có còn là Lục Viễn trước kia không?”

Văn Thố chờ đợi vài giây, đang chuẩn bị cúp điện thoại, Lục Viễn nhỏ giọng nói: “Văn Thố trước kia tôi nhớ cũng vẫn còn chứ?”

Văn Thố cười, không trả lời liền cúp điện thoại.

Cô đứng ở đầu con phố cổ xưa tại Giang Bắc. Nơi này không có thiết bị hiện đại, không có đồ trang sức đắt giá. Chỉ có giọng nói quê hương quen thuộc và dòng người đông đúc. Đi vào dòng người đó, Văn Thố nghĩ, cô không được khóc. Vậy nên cô đã không khóc.

Lục Viễn lựa chọn như vậy, có phải giống như lời Giang San đã nói, có lẽ Lục Viễn cũng có thích cô, nhưng tất cả đều là bởi vì cô hành động quá khích, bởi vì cô đặc biệt. Đối lại là một người nào đó cũng có thể giống như vậy.

Cái chết của Vạn Lý sau ba năm lại một lần nữa đánh vào nội tâm Văn Thố, không ngờ rằng, lần này Vạn Lý không thể so sánh với một câu nói của Lục Viễn “Đừng tùy hứng”. Tình cảm của con người có thể phai nhạt dần, cũng có thể sâu đậm hơn.

Nếu như yêu một người quá sâu đậm, sẽ rất đau khổ.

Dòng người qua lại tấp nập, lướt qua Văn Thố, cô đứng tại chỗ, hình tượng này rất giống trong phim ảnh. Cô đơn và trống vắng. Văn Thố bình tĩnh nhìn tiệm mì cũ nát bên đường. Nước mắt cô cố chịu đựng vẫn cứ rơi xuống.

Trong tiệm mì nhỏ chỉ có hai chiếc bàn, nồi nước và bếp lò đã đặt trên đó, quán ăn này cũng không khác biệt với mọi quán ăn bình thường ở Giang Bắc, cả tiệm chỉ có một người đàn ông trung niên tóc đã bạc, khuôn mặt có nhiều nếp nhăn, trang phục trên người đã cũ đến nỗi không thể phân biệt được màu sắc. Nhưng đầu đó vẫn có thể nhận ra phong thái lúc còn trẻ.

Văn Thố nhìn ông ta gấp mì vào nồi mấy phút, sau đó vớt lên, nhanh chóng thêm gia vị vào ăn. Cả quá trình không nói một câu, cũng không hề có một nụ cười.

Sau đó, ông ta trả tiền, đứng ở ven đường hút thuốc, hình ảnh một người đàn ông trung niên chán nản như thế thật sự không có gì đặc biệt.

Ông ta nhìn xung quanh, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua thấy Văn Thố đứng đối diện.

Ông ta ngạc nhiên một lúc, Văn Thố cũng ngạc nhiên. Ngay sau đó, Văn Thố rời đi không nói một lời.

Văn Thố nghĩ, cô nên tận dụng thời gian, giống như rất nhiều năm trước.

Tan học về đến nhà, Văn Thố ngồi trong nhà làm bài tập, có một người đàn ông xa lạ đến, nói chuyện với mẹ cô mấy câu, mẹ cô lại khóc.

Từ nhỏ Văn Thố không ở với ba nhưng cô biết, người đàn ông mặc âu phục nhìn rất bảnh bao đó là ba cô. Sau đó ông ta tới đây rất nhiều lần, Văn Thố không biết vì sao.

Khi còn bé, Văn Thố không hiểu đạo lý, hôn nhân, những lời đồn đại. Cô lén theo dõi người đàn ông kia, một mình đi thật xa để tìm được nhà ông ta.

Văn Thố rất muốn nhìn mặt người đàn ông kia, nhưng nhà ông ta ở trên tầng hai, cô không thể lên đó.

Văn Thố viết một tờ giấy rồi bọc một tảng đá ném vào cửa sổ nhà ông ta.

Loảng xoảng, hòn đá bay lên đập vỡ cửa kính, Văn Thố nghe thấy tiếng phụ nữ hét lên, trẻ con khóc.

Văn Thố vẫn còn là trẻ con, không biết mình đã làm gì, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cô chỉ muốn tới tìm ba của mình, cô muốn đưa ba về nhà.

Miếng kính cửa đã đập trúng đứa trẻ, vợ người đàn ông kia vô cùng tức giận, chạy xuống lầu, vừa nhìn thấy Văn Thố liền trực tiếp đánh cô.

Văn Thố không biết rằng người phụ nữ kia rất hận mẹ con Văn Thố. Bố cô càng che chở cho Văn Thố, bà ta càng mắng chửi, cứ đánh liên tục vào người Văn Thố.

Văn Thố không chịu thua nhưng vẫn không đánh lại được. Khi cô không chịu được nữa, cô gọi “ba” đến lạc giọng. Nhưng người đàn ông kia vẫn không dám thừa nhận một tiếng.

Người phụ nữ kia giễu cợt: “Quả nhiên là hạng người nào thì sinh ra con như vậy.”

Sau đó mẹ Văn Thố tới. Người mẹ xinh đẹp, dịu dàng, không bao giờ nói nặng lời với cô đột nhiên tức giận. Bà kéo Văn Thố lại, tát vào mặt cô. Đời này Văn Thố cũng chưa từng thấy mẹ cô nổi giận như vậy.

Bà nói gần từng chữ: “Con gọi ai là ba hả? Hấn không phải ba của con. Văn Thố, con nhớ kĩ cho mẹ.”

Lên tiểu học, Văn Thố rất hay khóc, cô không hiểu người lớn, thật sự không hiểu.

Sau này cô mới biết, người đàn ông kia đến đây mấy lần, đều khuyên mẹ con Văn Thố nên chuyển đi, vợ ông không tha cho họ. Ông ta cầm một khoản tiền, hy vọng mẹ con cô đến thành phố khác sinh sống.

Mẹ Văn Thố không nhận số tiền đó. Phá cửa sổ nhà ông ta, tiền thuốc thang cho đứa con của ông ta, bà đều một mình gánh chịu. Vì khoản bồi thường không nhỏ, bà phải làm việc rất vất vả.

Sự việc kia trôi qua rất lâu rồi, Văn Thố cũng sắp quên đi, khi ấy mẹ vuốt má cô và nói: “Văn Thố, trên đời này có rất nhiều việc là chính là định mệnh. Không phải ta muốn là có thể.”

Nhiều năm sau, người đàn ông kia làm ăn thất bại, vợ con ly thân, tất cả mọi người đều chửi rủa ông ta, thậm chí không có một ai quan tâm tới ông ta nữa.

Ông ta dù nghèo túng như vậy cũng chưa một lần tìm gặp mẹ con Văn Thố. Có lẽ sự yếu đuối cũng là do di truyền.

Về mặt tình cảm thì Văn Thố là một người rất bị động, bởi vì cô đã trải qua một lần duy nhất thất bại nên cô cũng không dám thử nữa.

Có lẽ sau bao nhiêu năm, Văn Thố và Lục Viễn cũng giống như cô và người đàn ông kia, gặp lại nhau trên đường, nhưng không nói một câu, khuôn mặt kia thực sự rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ. Chỉ gặp thoáng qua như vậy.

Văn Thố tự nhủ phải nhanh chóng về nhà, nhưng cô không biết rằng mình đi đến nhà Lục Viễn lúc hơn ba giờ. Cô không hiểu lý do chính mình không cam lòng như vậy.

Không gọi điện thoại cho Lục Viễn, một mình ngồi rất lâu trước cửa nhà Lục Viễn, cô cũng không biết bản thân đang chờ đợi cái gì. Suốt cả đêm, Văn Thố tựa vào hành lang nhà Lục Viễn, ôm đầu gối co ro đợi mười mấy tiếng. Sự xuất hiện của cô còn làm hàng xóm của Lục Viễn giật mình, thiếu chút nữa là gọi 110.

Lục Viễn kéo thân thể mệt mỏi về nhà, toàn thân Văn Thố đã lạnh đến mất cảm giác.

Cô ngẩng đầu lên, toàn thân lạnh buốt, thậm chí cô không thể đứng lên nổi.

Ánh mặt trời buổi sáng đã lên cao, ấm áp nhưng lại rất chói mắt, Văn Thố nhắm mắt lại như một chú mèo không nhà.

Cô nhìn Lục Viễn, hai mắt đã đỏ ngầu lên, vẫn cười khúc khích: “Anh về rồi hả?” Văn Thố hỏi.

Lục Viễn nhíu mày nhìn cô: “Cô đã ở đây bao lâu rồi?”

“Không nhớ nữa.” Văn Thố vẫn cười, cô chợt vươn tay lên: “Lục Viễn, tôi chưa ăn gì cả.”

Lục Viễn theo bản năng kéo tay cô, đỡ cô dậy. Hai người cùng nhau đi xuống lầu, Lục Viễn mua cho Văn Thố một cốc sữa đậu nành nóng hổi. Văn Thố cầm trên tay không chịu uống.

Lục Viễn nói: “Tôi đưa cô về nhà.”

Văn Thố cũng đồng ý.

Taxi đang đi trên cầu Giang Bắc. Văn Thố nhìn phong cảnh mênh mông rộng lớn ngoài cửa sổ, đột nhiên bảo tài xế dừng xe đi xuống. Lục Viễn trả tiền rồi đi theo cô.

Văn Thố đứng dựa vào thành cầu, gió sông thổi khiến tóc cô bay lên. Cô chợt quay đầu nhìn Lục Viễn: “Giang San có khỏe không?”

“Tôi không muốn nói chuyện với cô về cô ấy.”

“Được thôi.”

Văn Thố cười: “Lục Viễn, anh công tôi đi.”

“Ừ.” Lục Viễn đồng ý không nghĩ ngợi.

Hai người đi một đoạn đường rất xa, Lục Viễn công Văn Thố, ôm chặt cổ anh, hồi lâu thấy cánh tay tê mỏi, cô không biết rằng Lục Viễn công cô sẽ mệt thế nào.

Lục Viễn toát mồ hôi, mồ hôi thấm ướt quần áo của Văn Thố, nhưng trước sau cũng không thả Văn Thố xuống.

“Giang San tới tìm tôi.” Văn Thố nói bên tai Lục Viễn: “Cô ta nói anh cảm thấy tôi khác biệt, bởi vì tôi không ngừng tự sát.”

Lục Viễn chỉ lắng nghe, không nói gì.

“Sau đó cô ta liền cắt cổ tay, quả nhiên là anh đã đến bên cạnh cô ta.” Văn Thố tự giấu cười: “Chắc bây giờ anh đang tự trách bản thân, vì anh mà Giang San lại làm chuyện như vậy. Đúng không? Bác sĩ Lục?”

“Tôi chỉ tự trách mình nếu như tôi phát hiện ra để có thể ngăn cản.”

Văn Thố nhảy xuống từ trên lưng Lục Viễn, cô đi về phía trước, một lúc sau mới trả lời: “Anh không cần được đâu. Bởi vì cô ta không cần an ủi, mà chính là anh.”

Hai người đi uống cà phê ở quán lần trước. Cảm giác thật quen thuộc và vắng lặng.

Văn Thố ngồi chiếc xích đu duy nhất trong quán, trước mặt là một ly cà phê nóng.

Thật ra, Văn Thố rất để ý Lục Viễn và Giang San nói chuyện gì với nhau, để ý Giang San nói gì với anh. Cô muốn biết quyết định của Lục Viễn, nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi.

Bản thân mình không có tư cách hỏi.

Nhiều năm như vậy, mọi người đều nói Văn Thố rất kiêu ngạo, ai nhìn cũng thấy chướng mắt, thực ra không phải vậy, nội tâm của cô cũng nóng như lửa, cô muốn một cuộc sống nhẹ nhàng, tình cảm lãng mạn suốt đời. Cô tự giày vò, ép buộc mình cũng chỉ muốn nghĩ xem, liệu họ có thể yêu quý cô hay không, nhưng trên thực tế, họ rất sợ cô.

Văn Thố gơ ngón tay khuấy cà phê trong cốc, ngón tay như chạm vào một bức tường ấm áp, lòng bàn tay có mồ hơi mỏng.

Cô nhìn Lục Viễn, như không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt rất bình tĩnh không còn vẻ đùa dai như trước nữa.

“Lục Viễn, anh có thích tôi không?” Cô gơ cốc cà phê lên, nói: “Anh mà nói dối là tôi hất cà phê vào người anh đấy.”

Lần trước cũng là chỗ bàn này, cách nói chuyện cũng không khác biệt, nhưng trong lòng cả hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Văn Thố vẫn nhìn chằm chằm Lục Viễn, chờ đợi câu trả lời của anh.

Lục Viễn quay đầu đi, hồi lâu mới trả lời một câu: “Không thích.”

Ngón tay Văn Thố chợt lạnh dần, trước mắt cũng bị hơi nóng của cà phê che mờ.

Mắt cô đã rưng rưng, ngoài miệng vẫn còn trêu chọc: “Cái người này sao lại nói thẳng như vậy chứ, cần thật tôi lại tự sát lần thứ mười bốn, Giang San có thể thông thạo như tôi sao?”

Nước mắt cô sắp rơi xuống, Văn Thố nhìn thấy Lục Viễn đột nhiên cầm cốc cà phê lên.

Khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng lại. Văn Thố tròn mắt nhìn Lục Viễn.

Chỉ thấy Lục Viễn gơ cốc cà phê lên, không chút do dự, “ào ào” dội xuống từ đỉnh đầu, chất lỏng màu nâu từ từ chảy từng giọt, từng giọt...

24. Chương 24

Văn Thố cảm giác mình như đang đi trên sa mạc cằn cỗi mênh mông rộng lớn, trước mắt là một bầu trời toàn cát vàng. Khi cô đang bị chôn vùi trên sa mạc, đột nhiên nhận ra có một cồn cát lướt qua, phía trước là một ốc đảo.

Cảm giác này rất không chân thật.

Cà phê nóng làm cho tóc Lục Viễn dính lại, chất lỏng màu nâu thấm vào quần áo anh, mắt kính cũng không tránh khỏi.

Văn Thố tròn mắt nhìn chằm chằm Lục Viễn, Lục Viễn không nói một lời, để cốc cà phê xuống.

Văn Thố nghĩ, giờ phút này cô nên nói cảm động chút, nhìn Lục Viễn, cô chỉ cười, rồi nói: “Có phải ở gần tôi lâu nên anh cũng học được cách tự hại mình không?”

Cà phê chảy xuống từ mắt kính Lục Viễn, đã che tầm mắt của anh. Anh vẫn không cử động, rất lâu sau đó, trên mặt anh mới nở nụ cười chịu thua: “Lúc này thật sự không thích hợp để nói những thứ đó, tôi vốn không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.”

Bởi vì không muốn làm cho cục diện hỗn loạn, cũng thấy những lời này nói không đúng lúc, nhưng vẫn không thể lờ đi bản thân. Đây chính là Lục Viễn, lúc thể hiện trách nhiệm quá mạnh mẽ, có lúc tâm tình lại rất rối loạn, nhưng thời điểm phải quyết đoán đều tốt hơn so với ai khác. Đối với mọi người và mọi chuyện, đều thẳng thắn mà không hề tự vấn lương tâm.

Văn Thố muốn giữ người đàn ông này lại, dù chỉ là một thời gian ngắn ngủi.

Tay Văn Thố đặt ở đầu gối, dùng sức nắm chặt quần của mình, nhìn Lục Viễn với ánh mắt dịu dàng và kiên định.

“Trên đường tới nhà anh, tôi suýt nữa thì bị xe đâm. Cái xe tải kia phóng nhanh đến sát trước mặt tôi, tên tài xế cứ mắng chửi tôi, tôi cũng không nói lại một câu.” Văn Thố tự giấu cười, nói: “Lúc ấy tôi đã ngăn người ra, tôi không ngờ Văn Thố tôi lại có thể sợ chết.”

Văn Thố ngẩng đầu nhìn Lục Viễn: “Thời điểm đó, tôi chợt cảm thấy thật ra thế giới này vô cùng tốt đẹp, tôi còn chưa trải nghiệm hết.”

“Văn Thố, cho tôi một chút thời gian.” Lục Viễn nói.

“Ừ.” Không hỏi nguyên nhân, cũng không hỏi mục đích, chỉ đồng ý, có lẽ là vì tin tưởng.

Văn Thố bình tĩnh nói: “Tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, anh không phải sợ.” Cô dừng lại một lúc rồi nói: “Tôi hy vọng có một ngày anh đến bên cạnh tôi, chỉ bởi vì anh muốn như vậy.”

“...”

Từ bệnh viện về nhà, thấy Giang San ngủ, Lục Viễn thở phào nhẹ nhõm. Đưa Văn Thố đi, nhìn theo sau bóng lưng của cô, anh thấy rất đau lòng.

Văn Thố cũng rất tùy hứng giống như Giang San, dùng tính mạng để uy hiếp anh. Cũng không biết lý do tại sao đối với cô, Lục Viễn chỉ là “sút đầu mề trán”, cảm thấy cô là một đứa trẻ bướng bỉnh, dùng hết mọi thủ đoạn để chinh phục anh, nhưng cô không ép buộc anh, cũng không khiến anh quá khổ sở. Một điểm này, anh cho là hoàn toàn khác với Giang San, cho nên đến bây giờ, anh không thể đối xử bình thường với Giang San được.

Khi nhận được điện thoại của giáo sư Giang, Lục Viễn nghĩ mình đã sinh ảo giác. Mấy năm nay, thành tựu của Giang San vô cùng nổi bật, còn chưa chính thức nhận chức đã có không ít đại học nổi tiếng mời cô về làm giảng viên. Cô làm ra chuyện như vậy, Lục Viễn không kịp đề phòng. Bởi vì bản thân cô cũng là một chuyên gia.

Giáo sư Giang nói ghen ngào trong điện thoại: “Ta hiểu rõ là yêu cầu của ta rất quá đáng, nhưng con gái của ta rất muốn gặp cậu một lúc, cậu hãy giúp nó đi, nó đã đi đến đường cùng rồi.”

Khi đứng chờ ở cửa phòng cấp cứu, Lục Viễn không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của giáo sư Giang. Anh sợ ý khiến chuyện xảy ra như vậy, giáo sư Giang là một thầy giáo, cũng đồng thời là ba, ông rất hy vọng rằng con gái mình có thể thành công, bình an, có thể trở thành một nhà tâm lý học tài giỏi, ông biết rằng miễn cưỡng như vậy là không đúng.

Con người rất mâu thuẫn, nói về đạo lý, nghiên cứu khoa học thì có thể thao thao bất tuyệt, nhưng khi có chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người chỉ muốn làm theo phương thức đơn giản và hiệu quả nhất.

Lục Viễn đợi suốt cả đêm ở bệnh viện, trải qua cấp cứu, Giang San đã tỉnh lại.

Khi thấy Lục Viễn lúc ấy, trong mắt cô không hề thấy bất ngờ.

Cô nằm thẳng trên giường, nhìn trần nhà, nói: “Quả nhiên chỉ có tự sát mới thu hút được chú ý của anh sao?”

Lục Viễn rót một cốc nước cho cô, đặt ở tủ đầu giường, không trả lời câu hỏi: “Mấy năm nay, cô gửi đĩa cho tôi, tôi đều xem hết rồi, tất cả bài luận văn cô phát biểu tôi cũng xem rồi.”

Giang San trừng mắt nhìn, không nói.

“Cô là một cô gái vô cùng xuất sắc, trước kia ở trường, nam sinh trong lớp đều thích cô.”

“Vậy thì có ích gì?” Giang San bắt đầu kích động: “Em không cần bọn họ.”

Lục Viễn ngồi cạnh giường bệnh, bình tĩnh nói: “Thật ra thì cô không thích tôi. Nếu như chúng ta ở bên cạnh nhau, cô sẽ phát hiện rằng tôi và những người kia đều không khác nhau, cô luôn canh cánh trong lòng, cũng chỉ bởi vì tôi không thích cô mà thôi.” Lục Viễn nói tiếp: “Giang San, tôi không thích cô không phải vì cô không đủ xuất sắc. Thích một người là một cảm giác tự nhiên, có người bởi vì sùng bái, cảm kích, có người vì cảm xúc mạnh mẽ, cũng có thể là hận... Cho nên cô không cần cho rằng mình thất bại, bởi vì cô xứng đáng với một người đàn ông tốt hơn tôi cả trăm lần.”

“Anh nói nhiều như vậy, chỉ là vì muốn đến bên cạnh cô ta đúng không?”

Lục Viễn sững sốt một giây, nói: “Tôi có hay không cũng không thể trói buộc cô ấy, cô ấy không chờ đợi tôi, tôi cũng sẽ không oán trách, thích một người không nhất định phải lấy bằng được.”

Giang San tức giận nhìn Lục Viễn: “Tôi ghét anh nói những thứ đó, chẳng phải cô ta đã làm như vậy vài chục lần? Thế sao anh không ở bên cạnh cô ta?”

Lục Viễn nói: “Đúng, cho nên hiện tại bởi vì nguyên nhân giống nhau, nên tôi mới ở đây với cô.”

Lục Viễn nở nụ cười, thái độ trở nên nghiêm túc: “Vì vậy, Giang San, đây không phải là điều cô muốn sao?”

Giang San chợt cười lớn, giống như nghe được câu chuyện tức cười nhất trên đời, cô cắn răng nói: “Lục Viễn, giáo sư Lương là bạn của ba tôi, luận văn tốt nghiệp của anh đang tiến hành đúng không?”

“Lục Viễn, muốn ép buộc tôi, anh có vô số biện pháp, nhiều năm như vậy, tôi đã quên mất tôi muốn cái gì rồi.”

Sau một thời gian rất dài, Văn Thố không gặp lại Lục Viễn. Thỉnh thoảng gọi điện thoại cho anh, nói đôi ba câu thì anh có việc bận.

Văn Thố lại trở về với cuộc sống vắng lặng ban đầu, cùng chung sống với mẹ, nuôi bốn con mèo.

Gần chung cư có một tòa nhà, một cô gái trẻ nhảy từ trên tầng thượng xuống, nghe nói mới 20 tuổi.

Một câu chuyện rất tầm thường, bạn trai yêu cô gái khác, đòi chia tay. Cô gái kia không thể kiềm chế được tình cảm của mình, cuối cùng quyết định nhảy lầu tự tử.

Văn Thố cùng rất nhiều người vây quanh xem. Những cảnh sát xử lý sự việc này có Tần Tiền, Tần Tiền nhìn thấy Văn Thố, lập tức đi tới.

Giữa đám người vây quanh, Tần Tiền buồn bực, đốt một điếu thuốc, khói bay lên, Tần Tiền than thở: “Nhiều cô gái trẻ lại quen biết mấy người đàn ông bắt cá hai tay, trong khi chúng tôi còn chưa có người yêu.”

Văn Thố cười: “Anh sớm nên quen biết cô ấy, có lẽ cô ấy cũng không nhảy lầu.”

“Tôi không có ý đó, tôi không phải là Lục Viễn, người nào nhảy lầu liền quen biết người đó, tôi không ”hold” được những cô gái như vậy.”

“Cô gái như thế nào?” Văn Thố cười: “Sao tôi lại cảm thấy anh đang nói bóng nói gió đây?”

Tần Tiền ném đầu thuốc: “Tôi không có ý đó, gần đây cũng không gặp Lục Viễn, ở bệnh viện chăm sóc cô gái kia. Cô gái kia cũng thật là, dám cắt cổ tay vì Lục Viễn.”

“Oh.” Dĩ nhiên, Lục Viễn cũng không tiết lộ quá nhiều cho Tần Tiền về chuyện của cô. Văn Thố bình tĩnh lắng nghe.

“Cô không biết đâu, cô gái kia rất giỏi, ba cô ấy là giáo sư, giúp Lục Viễn làm luận văn, nghiên cứu khoa học nhiều năm như vậy, nhưng lại không có được tình cảm của Lục Viễn, quá xui xẻo, đúng là hồng nhan họa thủy.”

“...” Thuyết giả vô tâm, thánh giả khước thị hữu ý (Người nói thì vô tâm, người nghe thì có tình ý). Rốt cuộc Văn Thố hiểu rõ nguyên nhân mỗi lần cô liên lạc với Lục Viễn đều không rảnh.

Văn Thố nghĩ thầm, đây là phim truyền hình sao?

Đêm hôm đó, Văn Thố không ngủ được. Buổi sáng, cô tìm tấm di thư của Vạn Lý, ngây người rất lâu. Từ khi biết Vạn Lý tới nay, từ khi biết Lục Viễn đến nay. Đường như tất cả đều cách nhau một đời.

Khi Văn Thố quyết định, tâm tình rất bình tĩnh, cô không nghĩ đến chuyện xấu trước kia, chỉ muốn ra ngoài đi dạo, đi trên những con đường Vạn Lý đã đi qua.

Trước khi rời khỏi Giang Bắc, Văn Thố viết lại di chúc, để lại cho Lục Viễn 50 vạn tiền tiết kiệm và một căn hộ nhỏ.

Trước khi đi một ngày, Văn Thố gọi điện thoại cho Lục Viễn.

Lúc đó, Lục Viễn đang bận tối mắt tối mũi để sửa đổi luận văn cùng bạn học.

Văn Thố đứng ở cạnh cửa sổ, nhìn khung cảnh Giang Bắc, sương mù dày đặc.

“Anh đang làm gì vậy?” Văn Thố bình thản hỏi.

“Sáng tác, không kiếm tiền sẽ không có tiền hoa.” Lục Viễn tự chế nhạo mình, rõ ràng đang bận rộn, nhưng vẫn giả vờ như bình thường.

“Tôi có viết di chúc, để lại toàn bộ căn hộ và tiền cho anh.”

Lục Viễn nghĩ rằng Văn Thố đang nói đùa, nói giễu cợt:” Cô nghĩ dùng tiền là có thể phá hỏng lương tâm của tôi sao?”

“Đúng vậy.” Văn Thố cười: “Cho nên về sau, anh đừng cần tôi, tôi chết anh có thể có được không ít tiền đâu.”

Lục Viễn cười: “Cô nói có lý, tôi không có lý do phản đối.”

“Lục Viễn, tôi chuẩn bị lên đường đi Hân Văn.”

Văn Thố không báo trước lại nói như vậy, tiếng cười của Lục Viễn liền ngừng lại.

Hai người đều nắm chặt điện thoại, hồi lâu không nói chuyện.

Lần này đến Lục Viễn không cam lòng, hỏi Văn Thố: “Tại sao?”

Văn Thố hít một hơi, nói: “Tôi muốn đi Hân Văn. Lục Viễn, tôi cảm thấy tôi vẫn còn yêu anh ấy.”

“ ... ”

Lục Viễn đối xử kiên trì và nhường nhịn Văn Thố là độc nhất vô nhị. Anh không có biểu hiện cúp máy, Văn Thố cảm thấy có chút đau lòng.

Nhưng Văn Thố hiểu, chuyện đến hôm nay, chỉ có thể đến đây thôi.

Học tập 22 năm, có lẽ bạn bè Lục Viễn cũng không nhận ra giá trị của anh, trong lòng Văn Thố, Lục Viễn chính là “Chuyên gia chữa trị” tốt nhất.

Nhưng anh vẫn là anh. Không thể bởi vì cô mà tước đoạt đi những thứ mà anh vốn nên có được.

Đây là con đường nhanh nhất và đơn giản nhất, Văn Thố tự nói với mình, cô làm tất cả đều là đúng.

Rời khỏi Giang Bắc, hành lý của Văn Thố rất đơn giản nên mẹ cô cũng hơi lo lắng.

“Con mang ít đồ đặc như vậy có đủ không?”

Văn Thố xách túi đến cốp xe: “Đủ rồi ạ, con mang rất nhiều đồ ăn và nước uống, trên đường không chết được đâu.”

“Lại còn nói hươu nói vượn.” Mẹ cô khóc. Văn Thố đi đến ôm bà: “Mẹ, con đi đây.”

Lưu luyến không rời xa mẹ, cô sớm đã đoán trước, xoay người, tàn nhẫn không quay đầu lại nhìn bà.

Khi cô đang mở cửa xe, một bóng dáng quen thuộc chợt đi ra từ sau xe.

Anh nhanh chóng mở cốp xe Văn Thố, cho hành lý của anh vào, sau đó chạy tới chỗ ghế ngồi phụ.

Văn Thố nghĩ rằng mình hoa mắt, dụi dụi mắt, phát hiện ra tất cả trước mắt đều là thật.

Cô quay đầu lại nhìn mẹ, mẹ cô nói: “Mẹ không thể để con đi một mình.”

Văn Thố nổi giận, quát Lục Viễn: “Tôi đến đó anh cũng muốn tham gia vào? Tôi đi tìm bạn trai tôi cũng muốn quây rầy tôi sao?”

Lục Viễn sớm đã đoán trước sự tức giận của cô. Anh gác tay lên xe, cả người đều gấp ánh nắng mặt trời, khiến cho anh trở nên ấm áp và dịu dàng. Về mặt anh bình tĩnh, nói chậm rãi: “Cô đã từng nói với tôi, trong tiếng Hán Văn, Mễ Đặc Thác Duy có ý nghĩa là vĩnh biệt. Tôi sợ sẽ vĩnh biệt thật, Văn Thố, tôi sợ rằng tôi sẽ phải hối hận.”

25. Chương 25

Văn Thố chưa từng đến Hân Văn, chỉ biết đến Hân Văn qua sách báo du lịch, cũng đã từng rất mong đợi có thể đi du lịch Hân Văn, nhưng sau khi tốt nghiệp, công việc quá bận rộn không có thời gian. Sau đó, vì Vạn Lý qua đời, Văn Thố càng trốn tránh nơi này.

Một năm sau khi Vạn Lý qua đời, một mình mẹ anh đi Hân Văn để nhận di vật của Vạn Lý về, đây vốn là việc làm của thanh niên con cái, nhưng lúc đó, Văn Thố thật sự quá mệt mỏi, khi Vạn Lý qua đời, cả người đều suy sụp không còn sức sống, vừa nghe đến hai chữ Hân Văn liền ngất đi.

Nhớ lại ba năm trước đây, Văn Thố thấy ký ức vô cùng hỗn loạn.

Năm nay ở Hân Văn rất nóng. Văn Thố lái xe, dọc đường đang đi rất bình thường, đột nhiên có chuyện xảy ra. Một dãy xe dài xếp hàng ở trạm thu lệ phí cao tốc.

Ngồi ở ghế phụ, Lục Viễn ngủ một giấc sâu, trước đó, mãi đến khi chuẩn bị lên đường, anh mới nộp luận văn cho giáo sư. Về kết quả thì anh không nói gì với Văn Thố.

Chỉ bí hiểm nói: “Làm hết khả năng, nghe theo thiên mệnh, không phụ lòng mình là quan trọng nhất.”

Văn Thố còn muốn hỏi, Lục Viễn trực tiếp cắt lời cô: “Cô đã nói, cô hy vọng có một ngày tôi sẽ đến bên cạnh cô, chỉ là vì tôi muốn như vậy. Chính là hôm nay, cô không cần hỏi thêm gì nữa.”

Nhìn Lục Viễn ngủ say, Văn Thố thật sự không đành lòng đánh thức anh, mặc dù nội tâm cô muốn nói chuyện với Lục Viễn. Khi qua trạm thu phí còn có năm, sáu tiếng mới đến nơi. Thật ra thì Văn Thố sợ nhất chính là đường cao tốc, đường xá không thay đổi, nếu như người bên cạnh ngủ, cô cũng sẽ buồn ngủ, lúc này nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì rất nguy hiểm.

Xe Văn Thố bị mắc kẹt trên đường, rất lâu cũng không di chuyển. Phía trước cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Tất cả xe cộ chạt cứng, đứng yên gần một tiếng. Mấy người tài xế không đợi được nữa, xuống xe thăm dò phía trước.

P phía trước loa thông báo, trọng tâm là: có chiếc xe đột nhiên tắt máy dừng lại, tài xế điên rồi, ngồi trên mui xe khóc rống lên, nhân viên công tác gần đó muốn can hấn, hấn cầm dao muốn tự vẫn, tất cả mọi người sợ kích động hấn, không ai dám đến gần.

Văn Thố nghe xong thấy khó tin: “Chẳng lẽ xe hỏng sao? Vậy mà đã muốn chết? Sao anh ta lại yếu đuối như vậy chứ?” Hoàn toàn quên rằng chính mình cũng là một người rất yếu đuối.

Nhân viên trạm thu lệ phí tạm thời mở thêm cửa khác cho xe cộ lưu thông, sau đó giải quyết được vấn đề kẹt xe.

Xe cảnh sát và xe cứu thương đậu ở một bên, cảnh sát trưởng đã có khá nhiều kinh nghiệm tới để thương lượng với người lái xe kia. Nhưng hấn lại không chịu bước xuống xe, nhất định muốn chết.

Xung quanh có một vài chiếc xe đậu lại để nhìn, tất cả mọi người cầm điện thoại di động chụp hình. Xã hội này chính là như vậy, tham gia náo nhiệt không ngại bận rộn. Cái gì mà thực sự quan tâm, đều là giả.

Khi xe của Văn Thố đến gần người đàn ông kia, đột nhiên vòng đến, không xếp hàng đóng tiền, mà dừng xe ngay bên cạnh xe của hấn.

Còn chưa xuống xe đã nghe thấy tiếng khóc rống lên của hấn: “Các người đi đi! Đi hết đi! Để cho tôi chết! Dù sao tôi sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Một cảnh sát nói giọng phổ thông, khuyên: “Sao lại không có ý nghĩa? Không sống tiếp thì làm sao biết được về sau có ý nghĩa hay không?”

Người đàn ông kia vẫn khóc, đột nhiên lấy một cái túi màu đen từ trong xe, dưới con mắt của mọi người, hấn mở cái túi màu đen ra, lấy từ bên trong ra một xấp tiền mặt, tiện tay đốt xấp tiền rồi ném lên không trung.

Người đàn ông kia tiếp tục đốt xấp tiền thứ hai, khi hấn đang chuẩn bị châm lửa, Văn Thố để ý tới Lục Viễn đang ngủ say, đá một cước lên đùi Lục Viễn: “Lục Viễn! Mau dậy đi! Có cơ hội phát tài, không được ngủ!”

Lục Viễn bị Văn Thố hung hăng đá một cước, đang xuýt xoa bóp đùi, anh mơ màng nhìn Văn Thố nói: “Có chuyện gì xảy ra à?” Lục Viễn thấy oan ức, nói: “Trên đường cao tốc thì làm gì có cơ hội phát tài chứ, tiền rơi từ trên trời sao?”

Về mặt Văn Thố hết sức hưng phấn chỉ về phía đám người hỗn loạn đằng trước nói: “Trời rơi tiền thật, mau mau, phải đi giành lấy.”

Lục Viễn lảm bảm xoa bóp đùi: “Kể cả trời có rơi tiền thật, cô cho là có người không có việc gì ném tiền đi như cô sao?” Nói xong anh nhìn ra xa, thấy người đàn ông đang cầm xấp tiền: “Ra là không nói dối, thật sự có những người như cô.”

Không đợi Văn Thố nói gì, Lục Viễn đã mở cửa xe nhanh chóng chạy tới...

Văn Thố nghĩ rằng Lục Viễn đi nhặt tiền, kết quả Lục Viễn đúng là một kẻ ngốc, nhiều tiền trên mặt đất như vậy anh không đi nhặt, đi thẳng tới chỗ người đàn ông đang cầm xấp tiền.

Văn Thố vui mừng nhặt tiền rơi dưới đất, xung quanh đều hét lên chói tai, Văn Thố không nghe thấy Lục Viễn nói gì với người đàn ông kia, tóm lại là không có tác dụng gì.

Văn Thố nhìn hấn đang đốt xấp tiền thứ ba.

“Lục Viễn, đừng nói chuyện với hấn. Anh là đồ ngốc, thuyết phục hấn không được đâu, nhân lúc hấn còn đang ném tiền, mau tới nhặt thôi.”

Lục Viễn nhíu mày nhìn Văn Thố: “Văn Thố, đừng làm loạn.”

Văn Thố biết tên Lục Viễn này rất thành thực, bắt đắ dĩ đi về phía người đàn ông kia, hấn ngồi trên mui xe, chán chường như nhà có tang. Một tay hấn vung dao, một tay cầm tiền.

“Có phải anh thấy dáng vẻ của tất cả mọi người nhặt tiền dưới đất rất khó coi, rất thấp kém, chính ông đang tỏ ra cao thượng sao?”

Người đàn ông kia lắc xấp tiền trước mặt Văn Thố: “Đúng vậy. Cô nhìn xem bộ dạng này thật sự rất buồn cười.”

Văn Thố nhanh tay giật lấy xấp tiền, về mặt phần khởi: “Cảm ơn nhé.”

Nói xong không để ý tới hấn, quay đầu lại nói với Lục Viễn: “Không cần biết hấn vui mừng hay không, hấn cứ ném tiền như vậy, lát nữa mọi người nhặt tiền xong rồi dĩ nhiên sẽ giải tán, không làm gì được sẽ bỏ đi thôi.”

Văn Thố nhặt một xấp tiền, đoán chừng có thể có 5000 - 6000, cười híp mắt xoay người chuẩn bị đi, người đàn ông kia chợt kéo khóa túi. Đang muốn nhảy xuống xe và cãi nhau với Văn Thố, cảnh sát đã nhào tới, nhanh chóng chế phục hấn.

Văn Thố nhún nhún vai nói với Lục Viễn: “Anh xem, hấn đúng là đồ ngu.”

Văn Thố chỉ đơn giản muốn đi Hấn Văn, tuyệt đối không muốn gây phiền phức.

Văn Thố chuẩn bị khởi động xe, nhìn qua gương chiếu hậu thấy người đàn ông kia nằm ở ghế sau, nói: “Tại sao lại dẫn hấn theo?”

Lục Viễn cười ngượng ngùng: “Cô lấy không ít tiền của hấn, nên dẫn hấn đi theo, đến thành phố C thì cho hấn xuống xe.”

“Tôi sẽ trả lại tiền hấn, cho hấn xuống xe.”

“Đừng như vậy, hấn cũng đang bị thương.”

Người đàn ông này tên là Hà Sinh Lượng, năm nay hai mươi bảy tuổi. Bởi vì bạn gái hấn yêu tám năm rồi có người khác nên hấn phát điên. Hấn chuẩn bị hai mươi vạn mua căn hộ để cầu hôn, cuối cùng bạn gái hấn thay lòng nên cự tuyệt hấn. Cảnh sát tra hỏi hấn hơn một giờ, thấy hấn đáng thương, nên thả hấn đi.

Lục Viễn khuyên Văn Thố: “Hấn ném tiền vào mặt cô là hấn sai, hấn đang buồn bã, cô đừng so đo nữa.”

“Tôi không tính toán chuyện hấn ném tiền vào mặt tôi, nhưng hấn ném một vạn tệ vào mặt tôi, chẳng lẽ tôi không đáng giá đến thế?”

Hà Sinh Lượng nghe xong, cũng nổi điên lên, ném túi đen vào người Văn Thố: “Tất cả đều cho cô được chưa? Tất cả đều cho cô! Tất cả đều cho cô! Dù sao tôi cũng không cần tiền nữa!”

Văn Thố bị hấn ném túi vào người, suýt nữa lệch tay lái, tức giận đạp thắng xe, xuống xe, hung hăng mở cửa sau ra mắng Hà Sinh Lượng: “Cút đi! Tôi là heo là chó cũng không TM chở anh! Tôi mặc kệ anh đi đâu! Chính anh tự đi đến thành phố C đi!”

“...”

Văn Thố thấy làm bộ làm tịch quá đủ rồi, cuối cùng ngồi bệt xuống đất. Vừa nói với Văn Thố, Lục Viễn quay đầu thấy Văn Thố đi xuống đuổi Hà Sinh Lượng, sau đó ngồi xuống đất khóc lớn, không biết còn tưởng nhà có tang.

Hai người nhìn như vậy, thấy đầu hơi đau nhức.

Ba người lên xe, Văn Thố suy nghĩ một lúc, không còn mặt mũi, nói: “Tôi vừa nói là heo là chó cũng không chửi hần, không thể nuốt lời được.”

Lục Viễn khẽ thở dài, rồi kêu lên tiếng heo.

Ngay sau đó, Lục Viễn cẩn thận nháy mắt với Hà Sinh Lượng, tuy Hà Sinh Lượng không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn kêu hai tiếng: “Gâu gâu.”

Lúc này Văn Thố mới khởi động xe: “Nói rõ ràng, các anh là heo chó đấy nhé!”

Hai “heo chó” bắt đầu dĩ gật đầu.

Bởi vì Hà Sinh Lượng làm chậm trễ nên Văn Thố và Lục Viễn không đến thành phố đúng thời gian đã định. Chỉ có thể dừng chân ở ngôi làng gần đó. Không may là hôm nay Hà Sinh Lượng đã cản trở rất nhiều người nữa, nên khi họ đến, trong làng chỉ còn lại một nhà trọ dư lại hai căn phòng mà thôi.

Văn Thố quay đầu lại nhìn Lục Viễn và Hà Sinh Lượng, nhíu mày hỏi: “Sắp xếp thế nào đây?”

Lục Viễn nói: “Một mình cô một phòng, tôi và hần một phòng.”

Hà Sinh Lượng đứng một bên, nói khó hiểu: “Không được.”

“Sao thế?”

Hà Sinh Lượng nói: “Mặc dù tôi thất tình nhưng mà tôi không cào cơ” (hành động của đồng tính luyến ái gọi là “cào cơ”)

Lục Viễn thấy máu trong người đang sôi lên: “Nằm ngủ một đêm, không đến nỗi bản chất cũng thay đổi lại đâu.”

Hà Sinh Lượng ngẫm nghĩ một lúc, nói cự tuyệt: “Nhất định không được, tôi sợ anh không kiềm chế được.”

Lục Viễn kìm nén không chửi lại, nếu không phải là vì nhìn Hà Sinh Lượng đang đi đến đường cùng rồi không muốn kích động hần, thì đã sớm mắng hần rồi. Lục Viễn im lặng quay đầu đi, thương lượng với Văn Thố. “Vậy nếu không thì...”

“Anh ở cùng phòng với tôi thôi.” Không đợi Lục Viễn nói tiếp, Văn Thố nói thẳng.

Lục Viễn vốn là đàn ông, nghe xong câu này, trong mắt chợt ánh lên tia sáng.

Thật ra, trước khi lên đường Lục Viễn vẫn bận rộn viết luận văn, thỉnh thoảng còn phải ứng phó với Giang San, căn bản không có suy nghĩ đến ý định đi. Thật sự quá bận rộn, anh đâu có ở không.

Vào lúc này đột nhiên phát triển nhanh như vậy, là được mời hay là lời mời đến từ người con gái mình thích, Lục Viễn đều thấy choáng váng.

Bà chủ nhà trọ nhiệt tình, niềm nở nói: “Ba người rất may mắn đấy, chúng tôi còn dư hai căn phòng đều là phòng trắng mát lạnh ạ.”

Lục Viễn nghe xong, hai tai đều đỏ lên. Là một bác sĩ có giáo dục, anh tự chửi thầm trong lòng, thật đáng xấu hổ, những ý nghĩ này thật sự đáng xấu hổ.

Yên lặng cầm khăn bông và bàn chải từ tay bà chủ nhà, Lục Viễn đi theo sau Văn Thố.

Hoàn cảnh này còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của Lục Viễn, căn nhà được xây dựng lại, vách ngăn đều là cọc gỗ. Hai người vừa vào phòng, còn chưa ngồi xuống, đã nghe thấy tiếng động “nhiệt tình như lửa” ở căn phòng bên cạnh.

Mặt Lục Viễn đã đỏ lên như tôm luộc. Văn Thố lại hoàn toàn không có phản ứng của một người phụ nữ, bình thản đá một cước vào ván gỗ, nói to: “Nhỏ tiếng một chút! Người khác còn phải ngủ chứ!”

Nam nữ phòng bên cạnh chắc đã bị một cước của Văn Thố làm cho sợ hãi, những tiếng động xấu hổ kia đã dứt, chỉ còn lại tiếng giường kêu kéo kẹt. Kiểm chế cảm dục với tiếng kêu kia ngày càng rõ hơn, tưởng tượng cũng phong phú hơn.

Lục Viễn cố gắng không để ý tới âm thanh đó, giả vờ nghiêm túc chăm chú quan sát “căn phòng trắng mặt lằng mằng”.

Không chú ý thì không sao, để ý tới thật sự giật mình, cái gì mà “phòng trắng mặt”, một giường ngủ đôi, phía trên còn treo màn màu hồng, nên gọi là “phòng trắng mặt”.

“Đúng là lừa gạt, thế này mà đòi 200 một đêm, cái gì mà phòng trắng mặt chứ, không hề có một điểm giống phòng trắng mặt.” Lục Viễn quan sát xung quanh nói.

Đột nhiên Văn Thố ném một hộp nhỏ tới: “Có cái này, cho nên gọi là phòng trắng mặt.”

Lục Viễn cầm cái hộp nhỏ kia, cúi đầu hồi lâu mới thấy rõ ràng, là hộp bao cao su...

Lục Viễn trợn mắt, khó tin được Văn Thố lại to gan như vậy, trong lòng đã quên đi những thứ kia, bây giờ lại tưởng tượng, Lục Viễn lắp bắp: “Cô....Cô....Cô....Chuyện này.....Chuyện này.....Chuyện này....Chúng ta như vậy có phải quá nhanh không?”

Đôi lời của tác giả : tiểu kịch trường sống lại :-D

Lục Viễn: nhiều năm nay, em không cảm thấy người con trai nào đó không tệ sao?

Văn Thố: cũng có, cấp một thì cảm thấy con trai cấp một không tệ, cấp hai thì cảm thấy con trai cấp hai không tệ, đại học thì cảm thấy con trai đại học cũng không tệ lắm.

Lục Viễn: sao lại có thể bừa bãi như vậy? Còn anh thì sao?

Văn Thố gật đầu: ừ, không nhìn diện mạo sau này, em thấy thật ra thì anh cũng không tệ.

Lục Viễn:

Hết chương.

26. Chương 26

Văn Thố ngồi trên giường, vừa ngồi lên chiếc giường không bền chắc liền phát ra âm thanh cọt kẹt. Cô ngồi chéo chân, quỳ gối ngoắc ngón tay với Lục Viễn: “Rất nhanh sao? Không thấy nhanh chút nào.”

Lục Viễn khoanh tay trước ngực, nói: “Tôi hy vọng quan hệ của chúng ta là để ý, chứ không phải là thể xác.” Anh kiểm chế đi từng bước về phía Văn Thố.

Ánh mắt của Văn Thố phát ra tia lạnh lẽo chết người. Thì ra đây chính là câu nói của tổng giám đốc trong truyền thuyết “Ngoài miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thật.”

Thời điểm Lục Viễn đi đến, Văn Thố chợt nhảy lên, vỗ lên đầu Lục Viễn, cô nhìn chăm chăm Lục Viễn, cắn răng nói: “Sướng cho anh thôi, tôi là một người rất có nề nếp nhé!”

Lục Viễn ngạc nhiên, đột nhiên mình bị đánh, anh thấy oan ức xoa đầu nói: “Cô thật dã man! Tôi có mong đợi sao? Cũng chưa làm ra chuyện gì.”

“Anh còn muốn có chuyện?”

Lục Viễn nhìn Văn Thố, nhỏ giọng nói: “Thì cơ thể hai mươi mấy năm chuẩn bị giao cho cô.”

“Hiếm lắm hả?” Văn Thố lạnh lùng liếc Lục Viễn, Lục Viễn đành im lặng.

Ban đêm, Văn Thố ngủ trên giường, Lục Viễn ngủ trên ghế, đắp một tấm chăn mỏng.

Trước khi ngủ, Văn Thố liếc nhìn Lục Viễn cao 1m8 co rúc trên ghế, định gọi anh đến ngủ chung. Nhưng nhìn vẻ mặt tức giận của anh lại thấy vui, cố ý không mở miệng, tắt đèn giả vờ ngủ.

Chắc do ban ngày quá mệt mỏi, Văn Thố vừa lên giường liền ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Văn Thố đang ngủ ngon chợt thức tỉnh, quay sang nhìn giật mình.

Bác sĩ Lục vốn đang ngủ trên ghế, đột nhiên bây giờ lại ngủ trên giường, thậm chí còn ôm chặt Văn Thố.

Văn Thố liền tức giận: “Anh muốn giả trò lưu manh phải không?” Nói xong chuẩn bị đập Lục Viễn ra, Lục Viễn đã phòng bị, anh nhanh chóng nắm lấy chân của Văn Thố.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lục Viễn khiến Văn Thố cũng nóng ran lên: “Anh còn không buông tay ra, không buông tay ra tôi kêu lên đấy.”

Lúc này Lục Viễn nói: “Trên ghế quá lạnh, nếu không thì cô ra ghế salon ngủ đi.”

“Anh có phải đàn ông không hả?”

Lục Viễn sợ Văn Thố lại tấn công, giữ chặt không buông: “Giường lớn như vậy, chúng ta mỗi người nằm một bên.”

“Tại sao tôi phải tin anh?”

Lục Viễn thu cánh tay lại: “Cô không đồng ý, vậy cứ ngủ như thế đi.”

Mặt hai người rất gần nhau, khoảng cách quá gần, cũng rất xấu hổ. Đưa tay đẩy anh ra, nhưng đàn ông vẫn là đàn ông, Văn Thố không đủ sức đẩy được anh ra: “Lục Viễn, anh nhớ kỹ cho tôi, hôm nay anh đã giả trò lưu manh như thế nào.”

Nghe cô nói như vậy, đột nhiên buông lỏng tay ra, anh khẽ thở dài: “Văn Thố, cô không đồng ý tôi cũng chẳng biết làm thế nào. Tôi nghĩ là cô hiểu rõ.” Nói xong vén chăn ra, chuẩn bị đứng dậy.

Nhìn anh quay lưng thất vọng, Văn Thố cũng không đành lòng, nắm vạt áo anh: “Thôi, cứ ngủ như vậy đi.”

Vai Lục Viễn run lên, vẻ mặt lập tức vui mừng, nhanh chóng chui vào chăn. Văn Thố mới hiểu đây là khổ nhục kế của anh.

“Trên đời này quả nhiên không có người đàn ông nào tốt đẹp cả.”

Lục Viễn cười ha ha: “Tôi vốn là mang nhiệm sắc thể của ông cha truyền lại mà...”

Văn Thố đập một cước lên người Lục Viễn: “Cút!”

Lục Viễn đành im lặng, lặng lẽ quay sang một bên ngủ.

Đi đường vất vả, tuy có chút phiền phức nhưng hai người đều mệt mỏi rã rời, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi. Tỉnh dậy, hai người đều khôi phục tinh thần trở lại.

Văn Thố thức dậy, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lục Viễn, Lục Viễn chỉ cười trừ như không có chuyện gì xảy ra. Văn Thố mắng anh phiền phức, cảnh cáo không cho phép anh đi theo, một lúc sau Lục Viễn mới dám xuống giường.

Nhà trọ này không cung cấp bữa sáng, Văn Thố mua một hộp mì ăn liền, cho nước nóng rồi đặt ở trên ghế.

Cô đứng ở trước cửa nhà trọ, buồn chán quan sát xung quanh.

Cách đó không xa, có một giọng nói đàn ông đang rất tức giận, Văn Thố tò mò đi tới, nhìn thấy Hà Sinh Lượng đang ngồi bên cạnh đồng hồ khô, hắn đang nghe điện thoại, rất kích động, vừa nhìn cũng biết đang cãi nhau.

Văn Thố lẳng lặng nhìn hắn một lúc, cho đến khi hắn cúp điện thoại. Sau đó ngồi khóc bên cạnh đồng hồ.

Văn Thố nghĩ, tên này ở trước mặt cô rất tự ái, đi tới. Ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa tay vỗ vai: “Điện thoại của bạn gái cũ hả?”

Hà Sinh Lượng lau nước mắt: “Ừ.”

“Có phải bạn gái cũ tên là Ký Sinh Du đúng không?”

Văn Thố nghĩ cái tên rất thú vị, không ngờ Hà Sinh Lượng nói: “Họ Quý.”

Quý Sinh Du?

Văn Thố bật cười: “Vây là duyên phận rất lớn.”

Hà Sinh Lượng lại không cười nổi: “Duyên phận lớn hơn nữa cũng vô ích thôi.”

Sau đó Hà Sinh Lượng nói không ngừng, Văn Thố vốn không muốn nghe

chuyện cũ của hắn, nhưng lại không muốn ngắt lời hắn.

Hà Sinh Lượng và Quý Sinh Du là bạn học, bởi vì câu nói “Ký Sinh Du, Hà Sinh Lượng” là câu danh ngôn bị người ta chế nhạo, trêu chọc nhiều cũng thành sự thật. Tình cảm hồn nhiên khờ dại trong sân trường ấy dần dần nảy sinh giữa hai người. Họ đều rất quý trọng tình cảm này, bốn năm học trong trường, hai người chưa từng cãi nhau.

Năm tốt nghiệp, Hà Sinh Lượng sắp xếp hành lý đến thành phố C, muốn đến thành phố C lập nghiệp thành công. Nhưng Quý Sinh Du chỉ muốn ở bên cạnh ba mẹ, ở tỉnh nhỏ yên ổn sinh sống.

Yêu xa như vậy khiến người ta mất dần cảm giác an toàn, hai người bắt đầu có tranh chấp, mỗi lần nảy sinh tranh chấp, Hà Sinh Lượng đều mua vé xe về.

Vòng đi vòng lại, hai người đều rất mệt mỏi.

Hà Sinh Lượng hít mũi, lau mặt nói: “Một mình tôi làm việc ở thành phố C, lúc nghèo khó nhất, không có tiền để trả tiền nhà, bị chủ nhà đuổi đi, không còn tiền ăn, ngồi thu lu một góc đường xin cơm, lấy cắp ví tiền của người ta.” Hà Sinh Lượng khổ sở nhìn Văn Thố: “Tới bây giờ, rốt cuộc tôi cũng có tiền của, chưa tới ba năm, chưa tới ba năm tôi đã mua nhà ở thành phố C, chuẩn bị đón cô ấy trở về. Cô ấy nói cô ấy muốn một căn nhà, tôi luôn cố gắng hết mình vì mục tiêu đó, đã chờ đợi nhiều năm như vậy, tại sao cô ấy không thể chờ đợi tôi thêm một thời gian nữa chứ?”

Văn Thố yên lặng một lúc rồi hỏi hắn: “Vừa rồi anh nói chuyện điện thoại với cô ấy sao?”

Hà Sinh Lượng nói: “Ừ. Chuyện ngày hôm qua lên báo rồi, cô ấy gọi điện thoại mắng tôi, nói tôi bị thần kinh.” Hắn dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Số tiền kia đã trở nên vô dụng, tôi kiếm tiền chính vì muốn chung sống với cô ấy, bây giờ cô ấy không ở bên cạnh tôi nữa, giữ lại số tiền kia còn lợi ích gì?”

“Anh có thể gọi lại cho cô ấy không?” Văn Thố nói: “Tôi muốn nói chuyện với cô ấy, được không?”

Hà Sinh Lượng do dự nhìn Văn Thố, sau đó đưa điện thoại cho cô. Văn Thố nhìn nhật ký cuộc gọi, người đàn ông này đúng là quá si tình, tất cả đều là cuộc gọi với Quý Sinh Du. Văn Thố thở dài, rồi gọi vào số điện thoại kia.

Hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô. Quý Sinh Du là một người phụ nữ dịu dàng, giọng nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn giống một cô gái Giang Nam. Vừa bắt đầu nghe còn rất tức giận, sau khi nghe thấy giọng không phải Hà Sinh Lượng, lập tức trả lời nhẹ nhàng.

Văn Thố tự giới thiệu, Quý Sinh Du yên lặng một lúc mới nói: “Lúc này chắc anh ấy nói xấu rất nhiều về tôi có phải không?”

Văn Thố thành thật trả lời: “Không có, anh ta chỉ hy vọng cô quay lại. Chờ đợi nhiều năm rồi, chia tay như vậy mà cô cũng cam lòng sao?”

“Không.” Rất lâu sau, Quý Sinh Du không nói gì.

So với Hà Sinh Lượng, dường như hai người hoàn toàn khác nhau. Văn Thố nghe Quý Sinh Du bình tĩnh kể lại, như đang nghe một câu chuyện khác.

Công việc của Hà Sinh Lượng rất vất vả, thế giới của Quý Sinh Du lại rất nhỏ bé. Sau khi tốt nghiệp, hai người bắt đầu trở nên mâu thuẫn. Tình cảm bốn năm chỉ là ràng buộc và vô ích.

Quý Sinh Du muốn có một gia đình nhỏ cho riêng mình, dù cuộc sống có khó khăn một chút cũng không sao, chỉ hy vọng hai người có thể sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng Hà Sinh Lượng lại muốn sống ở một thành phố lớn.

Hai người cãi vã, rồi chia tay, Hà Sinh Lượng trở về lại làm hòa, sau đó vẫn cãi nhau. Giống như một bài hát cứ quay đi quay lại, Quý Sinh Du dần cảm thấy chán nản.

“Năm ngoái tôi có thai.” Quý Sinh Du nói: “Tôi gọi điện thoại cho anh ấy, lừa anh ấy tôi bị viêm ruột thừa phải nằm viện, để anh ấy trở về, thật ra chỉ muốn thử anh ấy một chút. Anh ấy nói công việc rất bận rộn, ‘bệnh nhỏ’ như vậy, muốn tôi cố gắng. Thời điểm tôi cần anh ấy nhất, muốn anh ấy trở về, anh ấy không chịu, sau đó tôi đã gặp một người khác.”

Văn Thố do dự: “Những lời đó cô nên nói cho anh ta biết.”

“Nói cho anh ấy biết thì có ích lợi gì chứ? Anh ấy sẽ thấy rằng tôi không hiểu chuyện, không hiểu anh ấy. Vì tương lai của chúng tôi mà anh ấy phải bận rộn như vậy, là do tôi đã cản trở.” Bên đầu kia Quý Sinh Du thở dài: “Tiểu thư Văn, tôi không cam tâm nhưng tôi mệt mỏi lắm rồi, anh ấy biết nghĩ đến tương lai là rất tốt, là tôi không may mắn, chúng tôi không thể đến với nhau được nữa.”

“....”

Văn Thố và Lục Viễn đi ngang qua thành phố C, dừng lại để Hà Sinh Lượng xuống xe. Văn Thố lấy túi tiền đưa cho Hà Sinh Lượng, trong đó còn có rất nhiều tiền mọi người nhặt được trả lại.

Trên thế giới này còn rất nhiều người tốt. Tất cả mọi người đều tha thứ cho hành động mất khống chế trong tuyệt vọng của Hà Sinh Lượng.

Lúc rời đi, Hà Sinh Lượng xách chiếc túi đen, vẫy tay với Văn Thố. Văn Thố không nghe thấy Hà Sinh Lượng nói gì, chỉ nhìn thấy miệng hắn nói qua gương chiếu hậu. Hắn nói với Văn Thố: “Cảm ơn.”

Lục Viễn vẫn quay đầu vẫy tay với Hà Sinh Lượng, Văn Thố kéo anh, chất vấn một vấn đề không liên quan: “Anh ăn bát mì của tôi có phải không?”

Lục Viễn trốn tránh ánh mắt Văn Thố: “Cô cứ để như vậy, tôi nghĩ là cô không cần nữa, tôi ăn giúp cô, không thể lãng phí được.”

“Không biết xấu hổ.”

“Ha ha.” Lục Viễn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cô thật sự đưa tiền cho anh ta? Sao đột nhiên cô vĩ đại như vậy?”

Văn Thố nói: “Tôi chỉ sợ về sau hắn cứ đi theo chúng ta.”

“Anh ta rất muốn tự tử, vậy làm sao cô thuyết phục được anh ta?” Lục Viễn tò mò phương pháp của Văn Thố.

“Tôi nói vấn đề cho anh ta. Có lẽ là hắn nghĩ thông suốt thôi.”

“Vấn đề gì?”

“Bí mật.” Văn Thố lái xe, nhìn ra xa, nội tâm bồi hồi rất lâu.

Mỗi ngày đều có khả năng đạt được thành công và một kế hoạch xa vời không thấy tương lai, anh chọn cái nào?

Văn Thố hỏi Hà Sinh Lượng: “Anh tốn công tốn sức cho cô ấy một quả táo, nhưng cô ấy muốn quả cam, anh cho cô ấy trước tại sao không chịu hỏi cô ấy một câu?”

Trên đời này có rất nhiều người tự cho là đúng, không hỏi đến đối phương, chỉ đem ý chí của chính mình áp đặt cho đối phương.

Hà Sinh Lượng như vậy, Vạn Lý cũng như vậy.

Ánh mắt Văn Thố tối lại, nói với Lục Viễn: “Năm hai mươi tuổi, tôi thấy Vạn Lý chính là anh hùng của tôi. Sau này tôi mới biết, anh hùng cũng điểm yếu, anh hùng cũng có khó khăn. Trước khi đi Hân Văn, anh ấy có viết một tờ giấy, chỉ có ba chữ, thật xin lỗi. Đó là di thư.” Văn Thố cười khổ: “Tôi không hiểu. Thiếu nợ tại sao không thương lượng với tôi, có bao nhiêu tiền mà trả không nổi chứ?”

Lục Viễn yên lặng nghe Văn Thố nói xong, hồi lâu mới nói: “Đối với người đàn ông mà nói, không trả nổi tiền, là vứt bỏ sự kiêu ngạo.” Anh dừng lại rồi nói: “Anh ta nghĩ cho cô, muốn ở trước mặt cô phải tốt nhất.”

Văn Thố cổ ngược đầu lên, nước mắt sắp rơi xuống: “Từ trước đến nay, điều tôi muốn không phải là tốt nhất, tại sao anh ấy không chịu hỏi tôi? Anh ấy có dũng khí vứt bỏ tính mạng mình, nhưng không có một chút dũng khí để hỏi tôi. Tại sao chứ?”

Hết chương.

27. Chương 27

Văn Thố chợt dừng xe ở ven đường. Với tai nạn ngoài ý muốn, Lục Viễn cũng không có suy nghĩ gì khác. Cô cần có thời gian để nghỉ ngơi.

Lục Viễn gác tay lên cửa kính xe, ngón trỏ cứ gõ vào huyết thái dương. “Trong ngành tâm lý học, hành vi này của anh ta gọi là trốn tránh bản thân, vì đã mất hy vọng về sức khỏe, sự nghiệp, tự do, tình yêu, hơn nữa còn tự trách số phận của mình, cuối cùng lựa chọn chấm dứt cuộc sống, dẫn đến tự tử.”

Văn Thố nhếch khóe miệng, cười tự giễu: “Anh ấy trốn tránh bản thân mình, còn trốn tránh tôi nữa, chỉ có anh ấy mới biết được.”

“Nếu anh ta vẫn còn sống, tôi sẽ bắt anh ta điền suicide status form (bản khai tình hình tự sát), là có thể biết anh ta bị loại nào rồi.” Lục Viễn cười: “Như vậy có thể giải thích nghi hoặc của cô đúng không?”

Văn Thố yên lặng, đang cảm thấy rất lo lắng, Lục Viễn lại làm cho cô rối lên.

Văn Thố thấy đôi khi tên Lục Viễn này có lúc rất bất thường, thật may là cô chỉ gặp phải một mọt sách như vậy, nếu như gặp phải nhiều người, cô sẽ không thể chịu nổi, Văn Thố liếc nhìn Lục Viễn, nói: “Nếu anh ấy vẫn còn sống, làm sao có thể có sự xuất hiện của anh chứ?”

Lục Viễn hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười: “Cô nói như vậy, có phải là cô đã buông tha cho anh ta rồi không?”

Văn Thố tức giận mắng: “Kể cả buông tha cũng không bao giờ động đến anh.”

Lục Viễn đã quen với câu trả lời như vậy của cô, cũng không cảm thấy tổn thương, anh vuốt cằm, chợt nghiêm túc nói: “Phương pháp trị liệu Satir là phương pháp trị liệu cho người có ý định tự sát. Trong đó có một phương thức gọi là ”tạo ra lựa chọn tốt hơn“. Lục Viễn mỉm cười nói: ”Văn Thố, cô nhắm mắt lại.”

.

Văn Thố chợt nở nụ cười: “Anh định làm gì? Không lẽ anh lại muốn giở trò lưu manh?” Cô nói như vậy, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại.

“Khi cô có tổn thương, cô có thể đồng cảm với nó, làm cho nó lành lại được không?”

Lục Viễn nói xong, cầm tay Văn Thố lên. Văn Thố cảm giác đầu ngón tay của mình đang di chuyển, sau đó chạm vào một chỗ rất ấm áp và mềm mại. Văn Thố giật giật ngón tay, đột nhiên cảm thấy sức sống tràn trề tự nhiên xuất hiện.

Phù phù, phù phù, phù phù.

Văn Thố cảm thấy mạch đập nơi đó đang rất nhanh, Văn Thố sợ hãi liền mở mắt ra.

Cô muốn rút tay lại, nhưng Lục Viễn vẫn giữ tay cô trên ngực anh. Anh nhìn Văn Thố, ánh mắt thần nhiên khiến Văn Thố thấy khó xử: “Văn Thố, không nên làm tổn thương chính mình, cô làm như vậy, tôi cũng cảm thấy đau, cho nên hãy đồng cảm để chúng ta cùng sống tốt, được không?”

Đây là lần đầu tiên Lục Viễn ở trước mặt Văn Thố nói những lời thẳng thắn và buồn nôn như vậy. Cô hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Lục Viễn, nhưng cô không biết phải đối mặt thế nào.

Lục Viễn vẫn nhìn chằm chằm cô, cuối cùng anh thất vọng, buông tay Văn Thố ra, mở cửa xe, đi ra ngoài.

Nhìn thấy Lục Viễn sắp bỏ đi, Văn Thố cảm thấy trước nay chưa từng sợ hãi như vậy, cô chợt nắm lấy áo của Lục Viễn, vội vã nói: “Anh nói như vậy với tôi, tôi không biết phải trả lời thế nào nữa.”

Văn Thố dừng lại, hít một hơi sâu, Lục Viễn quay lưng về phía cô, không cần bốn mắt đối mặt nhìn nhau, Văn Thố lấy hết dũng khí, nói chân thành: “Tôi rất cảm kích anh đã đi theo tôi tới Hân Văn. Quá khứ của tôi đều ở nơi này, tôi tới đây, cũng chỉ muốn chôn vùi mọi thứ. Lục Viễn, hiện tại tôi và anh hứa hẹn cái gì thì cũng không công bằng với anh. Cho tôi thêm một chút thời gian, chờ đến khi tôi có thể đường đường chính chính đứng trước mặt anh, được không?”

Văn Thố nói hết tâm tình, khẩn trương và lo lắng chờ đợi Lục Viễn trả lời, cô nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm lưng Lục Viễn.

Hồi lâu, bả vai Lục Viễn bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Anh cười cái gì?” Văn Thố nói.

Lục Viễn khẽ nghiêng đầu trả lời Văn Thố: “Thật ra thì tôi chỉ là muốn tìm bụi cỏ để đi tiểu thôi.”

Cái gì? Chỉ muốn đi tiểu?

Mặt Văn Thố đỏ bừng lên, cô còn tưởng rằng Lục Viễn thất vọng muốn bỏ cô đi, làm cho cô vội vàng luống cuống, nói linh tinh một hồi.

Văn Thố cũng là một người mặt dày vô sỉ, thấy tình cảnh này, chợt buông áo Lục Viễn ra, tức giận nói: “Tôi mới vừa nói cái gì? Tôi đã quên hết rồi, tốt nhất anh cũng quên hết đi.”

Nói xong đạp Lục Viễn xuống xe. Lục Viễn cười hì hì xuống xe, đi hai bước rồi lại quay trở về, đứng ở cửa xe nói với Văn Thố: “Đừng để tôi đợi quá lâu, tôi là một người đàn ông quý giá, cô không cố gắng, có hàng loạt người muốn giành lấy.”

Văn Thố nghe anh nói, mặt càng đỏ hơn, cảm hộp khăn giấy trên xe định đập anh: “Ai thèm!”

Lục Viễn nhanh chóng tránh được, vui vẻ huýt sáo. Văn Thố nghe tiếng huýt sáo của anh ngày càng xa, dần dần khôi phục lại tâm tình.

Cô xoa gương mặt nóng lên của mình. Sau đó Lục Viễn thay Văn Thố lái xe.

Rời khỏi Giang Bắc đã một ngày một đêm, dần dần đi vào khu vực rừng núi, đường xá không hề dễ đi như trước. Những dãy núi nhấp nhô chập chùng, thỉnh thoảng có những vách núi thẳng đứng làm cho hai người không dám phân tâm.

Lục Viễn chuyển tâm lái xe. Anh mở radio lên để không khí bớt căng thẳng, nhưng trong núi tín hiệu rất kém, nên âm thanh nghe không rõ và bị ngắt đoạn.

Radio phát bài hát ru con, trong chốc lát Văn Thố ngủ thiếp đi.

Văn Thố mơ, trong đó không thấy rõ là ai, không nhớ rõ nội dung, cũng hoàn toàn không nhớ chi tiết lời nói, chỉ mơ hồ cảm thấy trong giấc mơ có Lục Viễn.

Cô cứ chạy, gọi Lục Viễn, nhưng anh không quay đầu lại. Cảm giác này khiến Văn Thố thấy sợ, thấy thật vô dụng, giống như ba năm sau khi Vạn Lý qua đời, gọi thế nào đi nữa thì anh cũng không thể trở về nữa.

Thời điểm cô đang ngủ mơ, đột nhiên xe không có dấu hiệu dừng lại, Lục Viễn đạp thắng xe, vì quán tính nên bánh xe vẫn chuyển động, ma sát với đường núi phát ra âm thanh chói tai. Mặc dù Lục Viễn đã kịp thời đạp thắng xe, xe đã bị mắc kẹt không đi được.

Văn Thố bị nghiêng người về phía trước, dây an toàn buộc chặt, lại kéo cô trở lại.

Đột nhiên bị đánh thức, Văn Thố giật mình: “Sao thế?”

Lục Viễn tỏ vẻ vô tội: “Đen đũi rồi, kẹt vào hố.”

Văn Thố nhíu mày, quyết định xuống xe kiểm tra, cô nhìn bánh xe trái trước mặt, bánh xe đã bị mắc kẹt trong một cái hố to: “Có chuyện gì xảy ra, tại sao có thể có cái hố ở đây chứ?”

Lục Viễn cũng xuống xe, anh quan sát xung quanh: “Có thể là có đá rơi từ trên núi xuống.” Anh ngẩng đầu lên: “Nhìn trời có lẽ là sắp mưa, tốt nhất chúng ta nhanh chóng rời đi thôi, tôi sợ sẽ có núi lở.”

“Bánh xe kẹt rồi, đi thế nào được?” Văn Thố nhíu mày: “Là bác sĩ mà lái xe như vậy hả?”

Lục Viễn bắt đầu dĩ nhiên vai: “Cũng không phải là tùy tiện đi học mà làm được bác sĩ, hơn nữa kỹ thuật lái xe và bác sĩ có liên quan sao? Tôi là bác sĩ tâm lý nhé.”

“Ngoài giải nguy biện anh còn biết cái gì không?” Văn Thố vỗ tay vào xe.

Lục Viễn đứng bên cạnh cửa xe, không xấu hổ nói: “Còn có thể hôn môi, có muốn tôi thử nghiệm miễn phí cho cô không?”

Văn Thố gõ đầu anh: “Nhanh đi đẩy xe đi.”

Lục Viễn cười ha ha, đi vòng ra phía sau xe. Văn Thố ở trên xe khởi động, anh đẩy phía sau. Nhưng một người như Lục Viễn không thể nào di chuyển xe, Văn Thố vừa mắng vừa đập vô lăng.

“Trong xe không có cái kích sao?” Lục Viễn hắng giọng hỏi.

“Trong xe tôi chỉ có heo chó chứ lấy đâu ra cái kích, anh quên rồi hả?”

“...”

Lục Viễn vừa nhỏ giọng lẩm bẩm, vừa dùng lực đẩy. Tiếng động cơ và tiếng bánh xe không di chuyển khiến ý thức Lục Viễn dần tê dại. Lục Viễn chỉ chú ý đẩy, một chân dậm xuống, một chân chống đỡ trên mặt đất, hàm hừ trong miệng: “Một hai ba, một hai ba.”

Buổi tối, rừng núi hết sức tĩnh lặng, có thể nghe thấy cả tiếng hô hấp.

Mồ hôi trên trán chảy xuống, Lục Viễn mệt mỏi, cảm thấy trước mắt dường như có bóng người.

“Một hai ba.” Anh hàm hừ. Bên tai cũng truyền đến một tiếng đáp lại, “Một hai ba.”

“Một hai ba” nữa, đột nhiên chiếc xe di chuyển, thoát ra khỏi cái hố to kia.

“Cảm ơn.” Lục Viễn theo bản năng nói. Quay đầu đột nhiên cảm thấy có điều gì bất thường.

Anh nói cảm ơn với ai? Bóng đen kia từ đâu tới?

Lục Viễn cảm giác người mình đột nhiên tê dại, đỉnh đầu như có một ngàn cái kim đâm vào.

“Văn Thố...” Lục Viễn run rẩy gọi tên Văn Thố.

“...”

Văn Thố cẩn thận đi qua cái hố to, không kiên nhẫn nói: “Anh đi đâu rồi, gọi hồn hả? Chờ một lát có thể chết sao?” Cô nói xong mở cửa xe ra, trong miệng vẫn nói không ngừng: “Không biết ở đây anh gấp gáp cái gì, cũng không có ma quỷ, chờ một lát thì sao?”

Cô dựa tay vào xe, xoay người hét lên: “Còn không lên xe?”

Đường núi chạng vạng tối, lại không có đèn đường nên tầm nhìn rất thấp. Văn Thố nhìn về phía Lục Viễn, cảm thấy hơi hoa mắt. Cô cố nhìn, cả người giật mình lạnh toát.

“Lục Viễn...” Văn Thố bắt đầu run rẩy: “Sau lưng anh... Có cái gì đó.”

“...” Sau một hồi chết lặng, đột nhiên hai người cùng hét chói tai.

“Ma....”

“Chạy đi! Anh còn đứng đây làm gì?” Văn Thố không chút do dự xoay người, vội vàng quay trở lại xe. Cắm chìa khóa vào, khởi động xe đi.

“A.... ..”Lục Viễn chạy không thoát, bị bóng đen phía sau kéo lại. Người kia lôi kéo cổ áo Lục Viễn, không rõ là người hay ma, rừng núi hoang vu, Lục Viễn không dám ngoảnh đầu lại, chỉ cầu khẩn: “Đại ca, anh muốn tôi đốt cho anh cái gì, anh chỉ cần nói ra....”

Vừa cầu xin vừa nhìn Văn Thố đi ngày càng xa, nghĩ thầm người phụ nữ này bình thường thì rất có nghĩa khí. Kết quả đến thời khắc nguy hiểm là chạy đi một mình.

Thời điểm anh nghĩ rằng mình sắp chết, đột nhiên Văn Thố lái xe quay trở lại.

Lục Viễn mừng rỡ nhìn. Cửa xe chợt mở ra, Văn Thố xuống xe, Lục Viễn nhìn cô cảm động rơi nước mắt: “Tôi biết là cô sẽ không bỏ rơi tôi.”

Văn Thố không nhìn anh, chỉ nhìn thẳng về phía người đằng sau Lục Viễn: “Đại ca, làm ơn, thả chúng tôi đi được không?”

Nói xong, cô yếu ớt kéo Lục Viễn, thấy người kia không ngăn cản, liền kéo Lục Viễn đi.

Thời điểm hai người đang vui mừng cho là thoát rồi. Người đó đột nhiên đi đến.

Lục Viễn cảm giác sau thắt lưng của mình lạnh lẽo như có một vật bén nhọn, không kịp đề phòng. Lục Viễn nghĩ, hẳn là một con dao. Đáng mừng chính là cái bóng đen kia không phải ma quỷ, mà là người, khiến cho người ta sợ hãi, mặc dù là một người, nhưng mười phần là một tên trộm cắp.

Lục Viễn không khỏi cười khổ. Nghĩ thầm ở nơi rừng núi hoang sơ, quả nhiên không phải vô duyên vô cớ lại có một cái hố ở đây.

Anh hít một hơi sâu, quả quyết đẩy Văn Thố bên cạnh ra. Văn Thố bị anh đẩy suýt ngã xuống. Khi cô quay lại, còn không kịp chửi mắng anh đã nhìn thấy con dao ở sau lưng Lục Viễn. Cô ngây người ra.

Lục Viễn chép miệng với Văn Thố, ý bảo cô chạy đi.

Anh giơ cao hai tay lên, đứng trong tư thế không hề chống cự lại, thương lượng với người kia: “Đại ca, chúng ta thương lượng với nhau, anh có chuyện gì cứ hướng đến tôi là được, hãy tha cho bạn gái tôi đi, được không?”

28. Chương 28

Đường núi không có ánh đèn, cộng thêm thời tiết không tốt, ngoài ánh đèn xe hơi phía sau đang nháy, xung quanh gần như tối om không chút ánh sáng. Văn Thố nghe thấy tiếng hô hấp của mình, nặng nề và khổ sở, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy thân thể mình không thể chịu nổi gánh nặng. Giống như vào mùa đông, mặc nhiều quần áo mà chạy cự li dài, nóng nực, mệt mỏi, hơi nóng mịt mờ, khó thở, cổ họng khô khan đau đớn, tai kêu ù ù.

Gió đêm thổi qua, lay động núi rừng, âm thanh lá cây sà sạt khiến người ta càng thấy căng thẳng.

Văn Thố ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt Lục Viễn đang nhìn về phía cô, cô biết ý của anh bảo cô mau chạy đi, nhưng làm sao cô có thể trốn đi một mình chứ?

Lục Viễn còn đang trấn định người kia, nói: “Đại ca, bắt một mình tôi là đủ rồi, bạn gái tôi rất yếu đuối, giữ lại cũng không để làm gì.”

“Tôi không đi.” Văn Thố xoa đôi bàn tay, cúi đầu đứng tại chỗ, thái độ bình tĩnh: “Muốn giết thì cả hai người luôn đi.”

Văn Thố biết Lục Viễn đang sốt ruột, anh lớn tiếng mắng cô: “Người phụ nữ này điên khùng rồi sao? Xem quá nhiều phim truyền hình hả?”

Giờ khắc này, nội tâm Văn Thố giống như một cây đuốc đang cháy. Mấy năm nay, cứ cháy từng chút từng chút, Văn Thố hít một hơi, bộ dạng vẫn rất kiên quyết: “Chỉ có anh điên khùng không cho phép tôi điên khùng sao? Anh đi rồi, vậy tôi có thể đi đâu đây?”

Lục Viễn còn muốn mắng cô, nhưng anh lại không thể mắng lại một câu.

Văn Thố gần từng chữ: “Tôi ở đây cùng với anh, chỉ là bởi vì tôi muốn, không có ý gì khác.”

Hai người nói với nhau như sinh ly tử biệt, khung cảnh nơi này buồn bã làm cho người ta cảm động.

Thời gian trôi qua hồi lâu, cánh tay Lục Viễn đã mỏi, anh không nhịn được hỏi: “Đại ca, rốt cuộc là anh muốn làm cái gì, cho một lời chắc chắn đi, đừng yên thế này cũng rất mệt mỏi.”

Người đàn ông kia cứ giơ dao ra, rốt cuộc cũng mở miệng. Giọng nói trầm thấp và khàn khàn, giống như giọng nói đến từ địa ngục, giọng phổ thông mang theo một chút phong cách tiếng địa phương. “Tôi sẽ không giết hai người.”

Văn Thố vừa nghe lời này của hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Đại ca, chúng tôi có tiền, nếu anh muốn chúng tôi có thể đưa cho anh.”

“Tôi cũng không cần tiền.”

Văn Thố khó xử, cẩn thận hỏi lại: “Vậy anh muốn cái gì?” Lẩm bẩm trong lòng, nghĩ thầm chẳng lẽ là muốn cướp sắc?

Người đàn ông kia yên lặng một hồi rồi mới chậm rãi nói: “Tôi muốn hai người đưa tôi tới một nơi.”

Lần này đến Lục Viễn thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: “Đại ca, sao anh không nói sớm, không phải là đi nhờ xe sao? Cần gì phải dùng đến dao chứ? Chúng tôi là người rất nhiệt tình, nếu anh nói chúng tôi sẽ đồng ý.”

Lục Viễn vừa dứt lời, Văn Thố cũng nhanh chóng hòa theo.

Văn Thố khẽ thở dài, cùng Lục Viễn đưa người kia lên xe.

Văn Thố vẫn chăm chú lái xe, thỉnh thoảng nhìn lên người đàn ông kia qua gương chiếu hậu. Đáng tiếc là người đàn ông kia thật sự quá bẩn, giống như hình ảnh của ăn mày gặp rất nhiều ngoài đường, mặt xám mày tro, cũng không biết bao lâu rồi chưa tắm rửa, gần như không hề thấy rõ nguyên trạng. Quần áo cũng mài rách lỗ chỗ, không biết bao lâu rồi chưa thay đổi.

Lục Viễn thăm dò hỏi: “Đại ca, anh và bạn bè tẩu tán tới đây sao?”

Người đàn ông kia vẫn ngồi yên lặng, luôn duy trì cảnh giác. Hắn không trả lời câu hỏi của Lục Viễn.

Thời điểm hai người đều cho rằng người kia sẽ không trả lời, hắn chợt nói: “Đi bộ tới.”

Đi hết vùng núi kia cũng phải vài chục km, đi bộ? Phải đi bao lâu? Văn Thố vừa lái xe vừa hỏi: “Ở gần đây sao? Hay là lạc đường trong núi?”

“Tôi đi từ Hồ Đông.”

Hồ Đông? Nơi đây còn xa hơn Giang Bắc. Đi bộ tới? Còn trèo đèo lội suối? Thật hay giả vậy?

Lục Viễn cũng có suy nghĩ như Văn Thố, nói: “Anh nói đùa hả? Hồ Đông, vậy phải đi bao lâu?”

“Có lúc gặp được xe, cũng sẽ đi nhờ.”

Văn Thố nghĩ hắn cũng đáp xe của họ, hiểu ra.

Đi ba, bốn giờ mới đến một ngôi làng có mấy chục người.

Vì mấy năm nay, ở đây cũng có người đi qua, mọi người trong làng bắt đầu buôn bán. Văn Thố đi mua gạo ba giá tiền xăng đặt ở trong xe.

Ba người đều mệt mỏi, sau khi Văn Thố bàn bạc với Lục Viễn, quyết định ở lại trong làng nghỉ ngơi một đêm.

Trong làng có người cho thuê phòng ốc trong nhà mình, nói là quán trọ thật ra chính là nhà dân, có khách liền đem giường đệm tới. Đều là giường gỗ rách tầm thường.

Bà chủ nhìn Văn Thố hào phóng, lập tức đưa giới thiệu cho cô phòng máy tính.

Văn Thố và Lục Viễn chưa kịp vui mừng, người đàn ông bên cạnh lời ít ý nhiều, nói: “Ba người chúng ta ở một phòng.”

Văn Thố đang chuẩn bị phản bác, nhìn thấy ánh mặt hung tợn của hắn. Trong nháy mắt liền ngoan ngoãn im lặng.

Bà chủ nhà nhìn ba người họ, ánh mắt cũng thay đổi: “Thật là nhìn không ra.”

Cô ôm chiếc chăn duy nhất cho ba người đang lúc tiếc nuối nhìn phòng máy tính.

Văn Thố nhìn Lục Viễn, bà chủ nhà vừa mới xoay người đi, Lục Viễn còn chưa đuổi theo, liền bị níu áo lại.

“Đừng có giở trò.” Hắn nói.

Lục Viễn cười khỏ, vội vàng cầu xin: “Tôi chỉ muốn đi xin nước nóng.”

“Hai người chỉ cần đưa tôi đến đó, tôi sẽ cho hai người tiền.” Hắn nói, lôi ra một xấp tiền từ trong chiếc áo rách nát của hắn, đếm hai ngàn đưa cho Văn Thố.

Văn Thố run rẩy nhận tiền, khỏ sở nói: “Đại ca, anh muốn đi đâu cứ nói với chúng tôi là được, đừng cầm dao, tôi sợ đấy.”

“Các người đừng giở trò thì tôi sẽ không cầm.”

Lục Viễn lập tức giơ hai tay lên: “Tôi bảo đảm sẽ không giở trò.”

Lấy được nước nóng từ chỗ bà chủ nhà, Văn Thố và Lục Viễn đều rửa mặt và tay sạch sẽ. Nơi rừng núi hoang vu này cũng không có quán cơm. Bà chủ nhà cung cấp thức ăn vừa khó ăn vừa đắt, ba người đều rất đói nên cũng không kén chọn, ăn hết sạch sẽ.

Vào núi, điện thoại của Văn Thố và Lục Viễn hoàn toàn không có tín hiệu. Điện thoại không thể liên lạc được, thì chỉ có thể chơi cờ.

Lục Viễn ngồi trước máy tính trong phòng máy. Màn hình lớn màu trắng, bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng thấy loại này. Mở máy, khởi động tốt, window 2000.

Văn Thố cười lớn, Lục Viễn đành chơi bài tứ lơ khơ, xem như đang dùng một sự sắp xếp “cao cấp”.

Chuẩn bị đi ngủ. Người đàn ông kia không cởi quần áo, chỉ tay nói: “Hai người ngủ giường này, tôi ngủ ở tấm chăn này.”

“Không được.” Văn Thố lập tức phản đối.

“Tại sao không được?” Hắn nói: “Hai người không phải người yêu của nhau sao?” Đột nhiên hắn lườm hai người: “Hay là các người đang gạt tôi?”

Lưỡi dao sáng loáng lên kích thích Lục Viễn, anh lập tức ôm Văn Thố: “Chúng tôi đương nhiên là người yêu rồi. Đúng không em?” Lục Viễn nói rồi nhìn Văn Thố.

Văn Thố cắn răng nói: “Dạ, tối nay cứ ngủ như vậy.”

Trên mặt Lục Viễn liền nở nụ cười tươi, hoàn toàn quên rằng hai người đang bị quản chế.

Anh cởi áo khoác, nhảy lên giường, đuổi chăn ra, ngoắc tay với Văn Thố: “Mau lên đây đi, hai người ngủ chung rất ấm áp.”

Văn Thố liếc Lục Viễn, không cởi áo khoác trực tiếp lên giường. Văn Thố vừa lên giường, Lục Viễn liền ôm lấy Văn Thố, cọ xát trên mặt cô.

“Vẫn là hai người nằm chung sẽ ấm áp hơn.”

Văn Thố nhỏ giọng, thì thầm bên tai Lục Viễn: “Anh nằm dịch sang bên kia đi.”

Lục Viễn cũng hạ thấp giọng, bộ dạng như lợn chết không sợ bóng nước sôi: “Giường nhỏ như vậy, tôi có thể dịch đi đâu? Trên người cô à?”

Văn Thố không ngờ Lục Viễn lại vô sỉ, so với lưu manh còn đáng sợ hơn, cắn răng nói: “Lục Viễn, anh nhớ kỹ cho tôi.”

“Ha ha.”

Văn Thố thấy không được tự nhiên, cử động một chút, ai ngờ điều này lại càng thêm lúng túng hơn, mặt cô kìm nén đến đỏ bừng lên, nói với Lục Viễn: “Tay.”

“Gi?”

Lục Viễn cúi đầu nhìn cô, bỏ tay ra, ngượng ngùng nói: “Sao lưng cô lại mềm như vậy, còn tưởng rằng phụ nữ đều như thế.”

“Anh nói lưng của ai hả?” Văn Thố tức giận: “Anh cho rằng tôi là lạc đà sao, trên lưng phải công hai cái bướu?”

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy anh có ý gì?”

Hai người cứ cãi nhau ở trong chăn, âm thanh huyền nào truyền tới có vài phần khó xử. Người đàn ông nằm ngủ ở dưới không nhận được nói: “Tôi hiểu là hai người còn trẻ, nếu như không nhận được, hãy coi như tôi không có ở đây thôi.”

“...” Văn Thố im lặng, nghĩ thầm hắn ta cầm dao như vậy sao có thể coi hắn không có ở đây chứ?

Cả đêm Văn Thố không ngủ được, ngược lại Lục Viễn lại ngủ rất say, vừa rời giường thì tinh thần rất thoải mái.

Văn Thố đứng ở ven đường ăn bánh bao, vừa lạnh vừa cứng, răng lợi run lên. Lục Viễn cười khúc khích đi từ nhà chính ra ngoài, cầm một bát cháo trên tay, đưa cho Văn Thố: “Cô ăn cái này đi.”

Văn Thố không khách khí, cầm lấy bát cháo bắt đầu húp. Lục Viễn cầm lấy nửa cái bánh bao Văn Thố ăn, cầm trên tay ăn, tự nhiên giống như mọi người đều như thế, anh vừa ăn vừa cười: “Tối hôm qua cô ngủ không ngon à?”

Văn Thố lườm anh, tiếp tục ăn bát cháo.

“Quen ngủ chung thì tốt rồi.” Lục Viễn khoác lác vô sỉ.

Văn Thố muốn phun cháo vào mặt anh, suy nghĩ thấy lãng phí nên lại nuốt xuống.

“Hôm nay lên đường đi?” Cô xem xét hỏi: “Tên kia đâu rồi?”

Lục Viễn nhún vai: “Không biết, chắc là đang đi nhà vệ sinh rồi.” Nói xong bĩu môi: “Nếu không phải là cô lấy hai ngàn của người ta, chúng ta cũng không cần phải chờ hắn nữa.”

Văn Thố ghen hống: “Tình huống lúc ấy có thể không cầm sao? Hắn đang cầm dao đó!”

Hai người đang cãi nhau, bà chủ nhà đi từ nhà chính ra, bà nhiệt tình hiếu khách nói: “Có phải hôm nay ba vị chuẩn bị rời đi không?”

Văn Thố gật đầu: “Ừ, cảm ơn bà chủ đã chiêu đãi.”

Bà chủ cười híp mắt nhìn rất hòa ái thân thiện. Bà khách sáo mấy câu, đang chuẩn bị trở về nhà, đột nhiên nghĩ tới gì đó, quay đầu dặn dò hai người: “Các cô cậu đi, trên đường phải cẩn thận đấy.”

Văn Thố nhíu mày: “Sao thế ạ?”

Lục Viễn nhìn lên trời rồi hỏi bà: “Có phải sắp mưa không?” Ở nơi này, trời mưa to rất nguy hiểm, không cẩn thận có thể có núi lở.

Bà chủ phất tay: “Không phải.” Bà nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Nghe nói có một kẻ đang mang tội giết người trốn gần đây.”

“Mang tội giết người?”

“Ừ. Án diệt môn. Nghe nói là người này mang tội giết người vì thiếu tiền, người ta tới cửa nhà đòi tiền, hắn không có tiền trả, nên đã giết tất cả thành viên trong một gia đình.” Bà chủ nhà bĩu môi xem thường, nói: “Xã hội hiện nay, nợ tiền đều là đại gia. Cho người khác vay tiền còn không thể uy hiếp được.”

Nghe lời bà chủ nhà nói, Văn Thố và Lục Viễn nhìn nhau, mơ hồ cũng bắt đầu lo lắng.

Văn Thố hỏi: “Có hình của tên phạm tội giết người không?”

Bà chủ nhà nói: “Chưa có đâu, cảnh sát nói trưa nay sẽ đưa tới đây.”

Lục Viễn yên lặng một hồi, nói với Văn Thố: “Hay là ngày mai chúng ta mới đi?”

Văn Thố còn chưa đồng ý. Người đàn ông không biết ở đâu ra đột nhiên xuất hiện. Vẫn mặc áo rách nát, gương mặt đen kịt. Hắn nói: “Lên đường đi.”

Văn Thố quay đầu lại nhìn Lục Viễn. Hai người đều không lên tiếng, không hẹn mà cùng nghĩ tới lời nói của bà chủ nhà.

Bà chủ không nhìn ra, ba người cùng ngủ trong một phòng, tự nhiên cho là họ quen nhau, chỉ dặn dò họ đi đường cẩn thận.

Văn Thố bắt đầu cúi đầu. Cầm đồ đạc và chìa khóa xe, gọi Lục Viễn.

Văn Thố đưa chìa khóa xe cho Lục Viễn, ngồi vào ghế phụ, lẩm bẩm: “Sao lại là anh đi tới đây cơ chứ? Đi cùng Tần Tiền có phải tốt hơn rồi không?”

Lục Viễn không vui, phản bác: “Muốn Tần Tiền, thấy cô đi tìm đường chết như vậy, sớm đã đánh chết cô.”

Văn Thố không phục: “Trước kia anh ta theo đuổi tôi mà, anh xem nhất định anh ta sẽ không đánh chết tôi.”

Lục Viễn nhìn chằm chằm Văn Thố, một lát sau mới bình tĩnh hiểu ra: “Tôi biết ngay mà, nhất định là hắn đã phát hiện ra diện mạo thật của cô, liền giao cô cho tôi, dụng tâm thật hiểm ác!”

Lục Viễn khổ sở cài dây an toàn, không ngừng than phiền: “Bạn bè đúng là dễ bán đứng nhau, rốt cuộc tôi cũng đã hiểu.”

Văn Thố thấy anh sỉ nhục như vậy, cũng không còn tức giận chỉ cảm thấy vụ này rất tốt. “Thật ra thì những người như vậy, chính là muốn nói cho các anh biết những cô gái xinh đẹp đều được bảo vệ, che chở.”

Về mặt của Lục Viễn nhìn Văn Thố như nhìn người ngoài hành tinh nói: “Xuy, da mặt cô đúng là dày, có cô gái nào lại nói mình xinh đẹp? Hai chữ khiêm tốn hồi tiểu học chưa từng học qua sao?”

Văn Thố nhún mày, không quan tâm nói: “Nói thật không có gì phải mất mặt.”

Văn Thố nói xong, cười: “Về ngoài xinh đẹp không có nghĩa là có cuộc sống tốt, tình yêu đẹp, tương lai đẹp.”

Lục Viễn nghe cô nói như vậy, gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Cũng đúng, nếu không cô cũng không khổ sở như vậy.”

Văn Thố gật đầu theo: “Nếu không làm sao gặp được anh, sao lại gặp tên kia đây?”

Văn Thố vừa dứt lời, hắn ta đi vào xe, về mặt vô cùng lạnh lẽo. Văn Thố hô một tiếng: “Đại ca! Lạnh quá nhỉ!” Nói xong ném cho hắn cái chăn mỏng duy nhất trên xe: “Đắp cái này đi!”

Người đàn ông kia cầm cái chăn vô cùng ngạc nhiên, sau đó ôm cái chăn vào trong ngực.

Lục Viễn lái xe đi. Văn Thố nhàm chán nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Đi từ chân núi lên, đường xá vắng lặng, lúc rộng lúc hẹp, đoạn đường hẹp nhất chỉ vừa cho một xe.

Văn Thố cảm thấy rất mệt mỏi. Đột nhiên Lục Viễn kêu lên.

“Mau nhìn ra ngoài đi.”

Văn Thố vuốt vuốt mắt cho tỉnh táo: “Cái gì thế?”

Nhìn theo tay Lục Viễn chỉ ra ngoài, ngoài cửa là một vách núi, một con sông lẳng lẳng chảy qua tạo thành thác nước. Văn Thố không biết tên con sông này, cũng không biết đầu nguồn ở đâu. Họ đi càng ngày càng xa, ngày càng cao, không khí trong lành hơn rất nhiều, Văn Thố thấy rất may mắn, phong cảnh đẹp như vậy mà không được nhìn thấy, thật là rất đáng tiếc.

“Đây là sông gì vậy?” Văn Thố hỏi Lục Viễn.

“Sông Tùng Bồ.” Người đàn ông ngồi phía sau đột nhiên trả lời: “Đầu nguồn là ở đỉnh núi Tuyết Sơn. Từ xưa tới nay chưa từng có ai đi qua.”

Lục Viễn và Văn Thố khiếp sợ nhìn nhau, trong lòng than thở: “Anh biết thật nhiều thứ.”

Hắn cười: “Tôi đã từng tới đây.”

Bởi vì phong cảnh thật sự rất đẹp, Lục Viễn dừng xe. Người đàn ông kia cũng không thúc giục.

Ba người đứng ở trên núi, không có rào chắn, cây cỏ thiên nhiên là cái che chắn duy nhất. Nhìn phong cảnh phía xa, trong mắt chỉ có màu xanh cây lá và màu xanh của bầu trời, đô thị ồn ào náo nhiệt cũng không thể so sánh, nói là tiên cảnh thật đúng.

“Mười năm trước, tôi đã từng tới đây một lần, lúc ấy đường xá không tốt như vậy, dọc đường đi, có rất nhiều xe bị rơi xuống dốc núi, thi thể khó có thể tìm lại được, gần như không thể dọn sạch nổi.” Người đàn ông kia quay đầu lại nói với Văn Thố và Lục Viễn: “Lúc ấy, chúng tôi lái một chiếc xe việt dã Mitsubishi đi hơn ba nghìn cây số. Khi đó tôi còn rất trẻ. Rất giống như hai người bây giờ.”

Văn Thố yên lặng một lúc, hỏi: “Đại ca, có thể hỏi tên của anh là gì không?”

Hắn lắc đầu: “Hai người sẽ không muốn biết đâu.”

Nhìn phong cảnh một hồi, ba người tiếp tục lên đường. Ba người trong xe vẫn đang theo đuổi tâm tư của mình.

“Anh muốn đi đâu?” Văn Thố hỏi.

“Ba Đa Dục.”

Ba Đa Dục cũng là một địa danh rất nổi tiếng, là một nơi rất đáng để du lịch. Văn Thố nhìn bản đồ, Ba Đa Dục thuộc Hãn Văn, nhưng cách Mễ Đặc Thác Dục một đoạn, cũng thuận đường.

“Trong tiếng Hãn Văn, Ba Đa Dục nghĩa là trở lại.” Văn Thố nói: “Cho nên rất nhiều người sẽ lại đến đây. Không trách anh muốn đi tới đây một lần nữa.”

“Ừ.”

Đường đi thật sự rất xa. Văn Thố đã ngủ, một lát nữa cô còn phải thay Lục Viễn lái xe.

Lục Viễn sợ quây rầy Văn Thố ngủ, tắt hướng dẫn đường đi, trong xe vô cùng yên tĩnh.

Người ngồi sau vẫn không ngủ, đôi mắt nhìn xa xăm ngoài cửa xe.

“Anh không ngủ sao?” Lục Viễn nhẹ giọng hỏi.

“Không dám ngủ, cũng không ngủ được.” Hắn dừng lại một lúc rồi nói: “Đoạn đường này vừa đi vừa nghỉ, trốn đông trốn tây, quả thật không thể tin được, rốt cuộc tôi cũng đến Hãn Văn rồi.”

Lời nói của hắn khiến Lục Viễn thấy không ổn. Nhớ lại lời nói của bà chủ nhà trọ, lập tức kết hợp lại với nhau.

Từ một nơi rừng núi vắng vẻ nhảy ra, nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lục Viễn nhận mình không phải là người gan dạ, nhưng giờ phút này, anh lại bình tĩnh khác thường. Anh cũng không biết mình đã hỏi như thế nào, nhưng quả thật anh đã dám hỏi hắn.

Anh hỏi: “Cảnh sát đang tìm người kia, có phải là anh hay không?”

Người kia chậm rãi quay đầu lại, Lục Viễn nhìn thẳng vào gương thấy hắn.

Đang rất khẩn trương, tay Lục Viễn cầm tay lái đã ướt sũng, anh ngừng thở nhìn hấn. Hồi lâu, chỉ thấy hấn xoa xoa bàn tay, bình tĩnh trả lời: “Đúng, tôi chính là kẻ phạm tội giết người.”

29. Chương 29

Lục Viễn giữ thật chặt tay lái. Biết có sự việc này và xác thực nó là đúng thật sự không giống nhau. Hơn nữa, hồi tưởng lại miêu tả vô cùng đầm máu và tàn nhẫn của bà chủ nhà trọ, càng làm cho Lục Viễn cảm thấy sợ hãi.

Lục Viễn hiểu, nếu anh nói cho hấn biết chuyện nghiêm trọng như vậy, dĩ nhiên là không thể dễ dàng thả hấn đi.

Trước khi hỏi vấn đề này, Lục Viễn cũng nghĩ mình sẽ gặp nguy hiểm, có lẽ là do thói quen, muốn phải làm rõ ràng mọi chuyện. Phân tích một cách logic thì có thể hiểu, dù là anh sẽ bị giết người diệt khẩu, cũng muốn biết nguyên nhân sự việc.

Đột nhiên Lục Viễn thấy hơi hối hận về bệnh nghề nghiệp của mình. Nếu như giả vờ hồ đồ, có lẽ hai người sẽ còn sống bình yên trở về, bây giờ lại đưa Văn Thố vào nguy hiểm, cũng không phải là điều anh muốn.

Lục Viễn hít sâu, nhỏ giọng nói: “Cô ấy không biết gì cả, anh có thể thả cô ấy đi không?”

Lão đại ca ngồi đằng sau bình tĩnh nhìn Văn Thố, sau đó cười một tiếng: “Cậu không phải sợ như vậy. Tôi không có ý định giết hai người, chỉ cần đưa tôi đến Ba Đa Duy, hai người có thể đi.”

“Tôi có thể tin anh không?” Lục Viễn hỏi.

Người kia khẽ thở dài, từ từ nói: “Tôi tên là Triệu Đông Khải.”

Văn Thố đã từng hỏi tên của hấn, hấn không chịu nói, có lẽ là do sợ bị phát hiện ra. Nhưng giờ phút này Lục Viễn không hỏi, nhưng hấn lại chủ động nói.

Ánh mắt Triệu Đông Khải chăm chú nhìn Văn Thố ngủ say, ghen ngào nói: “Vợ tôi lúc còn trẻ, nhìn rất giống với cô gái này, tóc dài, da trắng, đặc biệt là nụ cười rất đẹp.”

“...” Lục Viễn chờ đợi Triệu Đông Khải nói tiếp, nhưng hấn vẫn không nói gì.

Chắc hấn quá khứ của hấn rất tốt đẹp nhưng sau đó lại đau khổ, hấn quý trọng, nhưng lại không nói nên lời. Mỗi tên tội phạm đều đã trải qua một cuộc sống vô cùng khó khăn, nhưng chuyện này cũng hấn thành lý do họ phạm tội.

Lục Viễn nhìn hấn qua gương chiếu hậu, sau đó cũng không nói gì.

Sau khi nhìn chăm chú vào hướng dẫn chỉ đường, Lục Viễn phát hiện sau khi họ đi qua sông Tùng Bồ, xuống núi đã nhằm phương hướng, đi dọc theo một con đường không có người. Đoạn đường kia chừng hơn trăm cây số, không hề có dấu vết của con người, mênh mông chỉ có rừng thiêng nước độc, dù đây là một con đường ngắn để tới Ba Đa Duy, cũng có rất ít xe cộ muốn đi qua con đường này.

Nghe nói có rất nhiều xe đi đoạn đường này đều không trở về được, trước kia Lục Viễn từng đọc qua, Mễ Đặc Thác Duy từng bị giặc tấn công chiếm đóng, bên trong có được đề cập tới. Lúc ấy có người thuận miệng nhắc tới một truyền thuyết. Lục Viễn nghĩ, vậy đây có thể chính là định luật Murphy, nếu như hư cấu có thể xảy ra thật thì nhất định sẽ xảy ra.

Trên đường anh suy nghĩ có thể có cơ hội tiếp viện ở trạm xăng dầu... Nơi có thể báo cảnh sát nhờ giúp đỡ. Kết quả không hề có cơ hội như vậy.

Lục Viễn nhìn thoáng qua thấy can xăng Văn Thố đã mua khi còn ở trong làng, nghĩ thầm cũng may bình thường Văn Thố tùy tiện như vậy, thời khắc mấu chốt vẫn rất cẩn thận. Không có xăng bây giờ chỉ có thể đi hết đoạn đường này.

Khu vực không bóng người thật đáng sợ, nhìn lướt qua cũng không thấy tận cùng. Ngoài chiếc xe chở hàng, Lục Viễn gần như không thấy một chiếc xe này đi ngang qua. Những chiếc xe chở hàng đi với tốc độ rất nhanh, Lục Viễn muốn xin giúp đỡ, nhưng quá mạo hiểm nên thôi.

Phong cảnh hai bên đường không hề đẹp dễ chút nào. Chắc hẳn do địa chất và độ cao so với mặt biển quá cao, tất cả đều đất đông cứng, không có một ngọn cỏ, tất cả đều trụi dưới nền đất.

Triệu Đông Khải vẫn không ngủ, có lẽ do đi xe quá lâu, nhất định cố gắng duy trì tỉnh táo, để đề phòng bất cứ tình huống nào. Mà ngược lại, đoạn đường này, Văn Thố đã ngủ rất lâu, Lục Viễn nghĩ có lẽ cô không quen ngủ chung với anh, nên ngủ không ngon, vừa lên xe, liền ngủ rất ngon, Lục Viễn không đành lòng quấy rầy cô, vẫn tiếp tục lái xe.

Một mình Lục Viễn lái xe gần mười tiếng, từ khi trời sáng đến tối, rốt cuộc Văn Thố ngủ đủ, tự nhiên tỉnh dậy. Lúc ấy Lục Viễn đã rất mệt mỏi, Văn Thố liền thay anh lái xe.

Khi Lục Viễn tỉnh lại lần nữa, họ đã rời khỏi khu vực vắng vẻ kia.

Trời đã sáng, khu vực cao nguyên không khí trong lành khiến mọi người hít thở thoải mái.

Mặt trời phía xa xa đã dần dần mọc lên, phá vỡ ánh sáng xanh tối tăm của bầu trời đêm. Giống như một ngọn lửa lớn, nóng bỏng thiêu đốt khiến người ta ghê sợ.

Lục Viễn cử động cơ thể, phát hiện xe của họ đã yên tĩnh dừng tại một trạm xăng. Trong trạm xăng có nước nóng, Văn Thố và Triệu Đông Khải đều bưng một bát mì ăn liền. Văn Thố thấy Lục Viễn tỉnh dậy, đưa bát mì cho anh: “Tôi hồi rồi, còn khoảng ba tiếng nữa là có thể đến Ba Đa Duy. Đại ca kia muốn đến đường biên giới Ba Đa Duy, chúng ta cho hắn dừng ở nơi nào đó là được rồi.”

Lục Viễn ừ một tiếng, nhìn Văn Thố nở nụ cười, yên lặng. Anh cầm lấy bát mì, nhanh chóng ăn hết. Hỏi nhân viên nhà vệ sinh ở đâu, vốn chỉ nghĩ muốn đi vệ sinh, vừa quay đầu lại thấy một người trong trạm xăng cầm điện thoại di động đang gọi, vội vàng lấy điện thoại ra, phát hiện ra tín hiệu có hai vạch.

Điều kiện nhà vệ sinh ở đây rất sơ sài, dưới đất đào cái hố lớn, có hai tấm gỗ đặt phía trên coi như là nhà vệ sinh. Lục Viễn cố gắng chịu đựng đi vệ sinh xong, ra ngoài nắp ở phía sau nhà vệ sinh, suy nghĩ hồi lâu, định gọi điện thoại cho Tần Tiền.

Ba Đa Duy giáp ranh với miền nam nước Nga. Chắc chắn Triệu Đông Khải chuẩn bị trốn ra nước ngoài. Lục Viễn không thể thả hắn đi như vậy.

Lục Viễn nói tên tuổi Triệu Đông Khải, Tần Tiền liền liên hệ với đội cảnh sát, để cho họ sắp xếp đội quân ở đường biên giới Ba Đa Duy. Lục Viễn nhìn đồng hồ trong điện thoại, tính ra thời gian trước đó.

Cúp điện thoại, Lục Viễn xoay người lại, đột nhiên nhìn thấy Triệu Đông Khải yên lặng đứng ở sau lưng anh.

Lục Viễn sợ tới mức làm rơi điện thoại xuống. Trong chốc lát, Lục Viễn cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài, là đàn ông 1m8 lại sợ hãi đến nỗi chân cũng mềm nhũn ra, quả thật rất mất mặt. Nhưng lúc này, anh không có cách nào kiềm chế được nỗi sợ hãi của mình.

Triệu Đông Khải nhìn Lục Viễn, đột nhiên gương mặt đen xạm kia cười lớn: “Cậu đi xong chưa? Tôi có thể đi vào chứ?”

Tay Lục Viễn run rẩy, giọng nói không thể bình tĩnh, chỉ nuốt nước bọt, nói: “Xong rồi, anh đi đi.”

Triệu Đông Khải chuẩn bị đi vào, rồi dừng lại: “Vừa rồi cậu định gọi điện thoại cho ai đấy?” Ánh mắt sâu xa ẩn ý.

Lúc này Lục Viễn mới bình tĩnh lại, thì ra hắn không nghe thấy anh gọi điện thoại, Lục Viễn cười xấu hổ: “Còn chưa gọi cho ai, anh đã tới rồi.”

Triệu Đông Khải cười, sau đó biểu lộ vẻ mặt u ám: “Tôi nhất định phải đến Ba Đa Duy.”

Lục Viễn bị dọa, chân tay run rẩy, vội vàng giơ hai tay lên nói: “Nhất định tôi sẽ đưa anh đi, anh yên tâm.”

Về phần đi nhưng có chạy được hay không, phải xem may mắn của hắn rồi.

Văn Thố lái xe suốt ba tiếng đồng hồ sau. Do ngủ liên tục mười mấy tiếng, bây giờ Văn Thố vô cùng tỉnh táo, không còn thấy buồn ngủ nữa.

Hết đoạn đường này là đến nơi, Văn Thố đã suy nghĩ rất nhiều.

Cô chợt cảm thấy con người thật sự không biết sợ, được biểu hiện ở rất nhiều phương diện, bởi vì cô không phải lo lắng đến cơm áo gạo tiền, luôn được che chở bảo vệ, cho nên sự ngăn cách về tình cảm cũng có thể đánh bại cô, vì thân thể cô khỏe mạnh nên không hiểu được sinh mạng là rất đáng quý, mới làm tổn thương chính mình, bởi vì cô nhận được quá nhiều thứ, cho nên cô đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội.

Thật ra thì bản chất cô và Giang San không hề khác nhau.

Cho tới nay cô chưa từng bị mất ngủ, cũng chưa từng thấy mệt mỏi, nhưng những người vất vả khó khăn thì không thể ngủ ngon, cô cũng chưa từng ăn kiêng, khi nước sôi biến thành một thứ xa xỉ, mỳ ăn liền quả thực là món ăn ngon nhất.

Cô khác người, cũng chỉ là do cô chưa từng trải qua những vất vả thật sự.

Khi Văn Thố lái xe thích có người nói chuyện với cô, thế nhưng tên ngồi đằng sau vẫn không nói một lời, nhưng hần cũng không ngủ. Trong nội tâm Văn Thố cảm thấy hần đang nghĩ lại chuyện cũ, nên rất tò mò về chuyện của hần.

Đến Ba Đa Duy, Văn Thố vui vẻ lái xe đến bìa danh giới gần đây, tưởng rằng tên kia sẽ tới tìm tấm bìa danh giới này, nhưng khi hần xuống xe liền đi thẳng đến đường biên giới hoàn toàn ngược đường với bìa danh giới.

Văn Thố hiểu kỳ vọng vàng đi theo, Lục Viễn vừa nhìn thấy cô đi, chạy theo phía sau gọi tên cô.

Lục Viễn khẩn trương vội vàng đi tới, kéo Văn Thố lại hỏi: “Cô đi đâu thế hả?”

Văn Thố khó hiểu: “Nhìn xem anh ta đi đâu, đi đường cùng nhau, cũng có chút cảm tình, tôi còn cầm hai ngàn tiền của hần, nhìn hần cũng rất đáng thương, phải trả cho người ta chứ.”

Lục Viễn kéo Văn Thố trở về, Văn Thố không để ý, vẫn một mực đi về phía trước. Lúc hai người đang cãi vã nhau, người kia đang cố gắng tìm kiếm thứ gì đó đột nhiên vui mừng hô lên: “Thấy rồi.”

Văn Thố và Lục Viễn cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía hần. Cả hai đều giật mình sợ hãi.

Vẫn biểu hiện hung ác, động chút là cầm dao, người đàn ông kia chợt rưng rưng nước mắt nhìn hòn đá cao bằng nửa người. Hần dịu dàng vuốt ve hòn đá đó, người ta không biết sẽ tưởng rằng đó là vợ hần.

Hần run rẩy vuốt dòng chữ khắc trên hòn đá. Lúc sau, hần chợt quay đầu lại, thăm dò Văn Thố và Lục Viễn: “Hai người có điện thoại di động đúng không? Có thể giúp tôi chụp một tấm ảnh chung được không?”

Về mặt Văn Thố vô cùng nghi ngờ, nhưng cô vẫn lấy điện thoại ra: “Tảng đá kia cũng không phải đẹp, đáng để chụp ảnh chung sao?”

Khi cô nói thầm, người đàn ông kia đột nhiên lấy một bức hình đã phai màu từ trong áo.

Lúc ấy, thời gian như ngưng đọng lại. Văn Thố và Lục Viễn đều trợn mắt nhìn.

Khoảng cách không gần không xa, hai người đều nhìn thấy tấm hình kia. Nội tâm Văn Thố chợt thấy như bị một đòn giáng xuống. Trong lòng cô quay cuồng như dời núi lấp biển, rất lâu không bình tĩnh lại được.

Đó là hình một người phụ nữ, là bức ảnh đen trắng, nếu không nhầm thì đó là tấm di ảnh.

Văn Thố yên lặng chụp xong bức ảnh kia, sau đó đi tới, hỏi hần: “Ở trong điện thoại của tôi, làm thế nào để cho anh đây?”

Người đàn ông kia nghiêm túc nhìn tấm hình, cười hài lòng.

Mười năm rồi, Triệu Đông Khải vuốt dòng chữ khắc trên tảng đá.

Triệu Đông Khải và Thu Yến, 2004.

Sau mười năm mới trở lại đây chụp ảnh chung, rốt cuộc hắn cũng thực hiện được lời thề của mình. Đây là điều duy nhất hắn có thể làm ở kiếp này.

Hắn nói nhỏ: “Thu Yến, anh tới đây.”

Thập niên 90 quen biết được một cô gái xinh đẹp như vậy, cam tâm bên cạnh hắn nhiều năm, thế nhưng hắn lại không hề giàu có. Hai người ở trong căn phòng không đến 10m², một cái giường lớn đã không còn chỗ, nhà vệ sinh và phòng bếp đều dùng công cộng. Hắn không còn mặt mũi nào để nhìn cô, nhưng cô lại rất muốn gả cho hắn, cho nên vì hắn mà phải ra ao giặt quần áo, phải đi hầu hạ cho người ta.

Thân thể cô không tốt, hai người kết hôn nhiều năm rồi mà không có con. Sau đó hắn buôn bán làm ăn khá hơn, cô cố chấp cầu xin hắn đi cùng. Cô nói: không thể để anh đời này không có con.

Hắn tìm cô hơn mấy tháng, cuối cùng cũng đưa cô trở về. Hắn nói, đời này có thể không có gì nhưng hắn không thể không có cô.

Là vợ chồng trẻ nhiều năm, cô vẫn luôn sống bên cạnh hắn, hai người đi du lịch khắp nơi, đó là khoảng thời gian đẹp nhất.

Hắn không nhớ có một ngày, tất cả chợt thay đổi, hắn bị người ta lừa một khoản tiền lớn, nợ nần chồng chất, phá hỏng toàn bộ tâm huyết của hắn suốt vài chục năm qua. Vì muốn chống đỡ cuộc sống của mình, hắn đã vay tiền lãi suất cao.

Sau đó hắn mới hiểu được, tất cả đều là sai lầm, chính là từ quyết định kia của hắn.

Lãi mẹ đẻ lãi con, sau này hắn còn quên mất mình rốt cuộc đã vay mượn bao nhiêu, lãi suất đã cao tới mức hắn cảm thấy đó là con số trên trời. Bọn cho vay lãi cả ngày lẫn đêm đều tới nhà, họ không còn cuộc sống bình yên nữa.

Cô rất kiên cường, nói có chết cũng phải bên cạnh hắn.

Sau đó cô thực sự đã chết.

Bọn cho vay không biết tìm đám tiểu lưu manh ở đâu, đổ xăng dầu ở cửa vẫn chưa hả giận, thậm chí chúng còn phóng hỏa.

Đám tiểu lưu manh chạy đi, từ một ngọn lửa nhỏ cháy thành hỏa hoạn, từ cửa lan vào đến bên trong phòng. Ngọn lửa cháy rất lớn, rất khó khống chế, nhân viên phòng cháy chữa cháy vì muốn an toàn nên không thể nào tiến vào bên trong. Mà cô... cũng không trốn thoát.

Cuối cùng... cuối cùng vĩnh viễn chôn vùi trong biển lửa.

Khi hắn trở về, nhà của hắn đã cháy đen thành một đồng phế tích, mà cô đã hoàn toàn trở thành một thi thể được đặt nằm dưới đất.

Trời sập, không phải là một từ ngữ hình dung, mà đó thực sự là chuyện đã xảy ra.

Triệu Đông Khải nhớ lại quá khứ gián đoạn lúc ngọt ngào lúc khó khăn ấy, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, ánh mắt lúng túng nhìn Văn Thố và Lục Viễn, hắn nói: “Thu Yến bị đám lưu manh đó hại chết, nhưng đám tiểu lưu manh đó không có đứa nào trên 16 tuổi.”

Hắn cười ha ha, nụ cười chua xót: “Đây là số mệnh rồi.”

Hắn lắc đầu, nước mắt vẫn rơi: “Nhưng tôi không tin số mệnh.”

Rốt cuộc Văn Thố cũng hiểu rõ nguyên nhân hắn không chịu nói tên của mình, hiểu được nguyên nhân hắn bất chấp tất cả để đến Ba Đa Dục. Chuyện quá khứ của hắn khiến cho người ta rơi nước mắt.

Văn Thố biết hành động của mình là không đúng. Nhưng cô không có cách nào nhìn Triệu Đông Khải với một ánh mắt khác.

“Anh đi đi, chúng tôi coi như không nhìn thấy anh.” Văn Thố nói: “Qua biên giới, sang nước Nga đi.”

Triệu Đông Khải nghe cô nói như vậy, chỉ lắc đầu: “Tôi không thể đi, tôi đi đến đó quá xa, Thu Yến không tìm được tôi, sẽ rất sợ hãi.”

Văn Thố nghe vậy, gương mặt đã ướt đầm nước mắt. Triệu Đông Khải cười với Văn Thố, hắn đưa bức ảnh Thu Yến cho Văn Thố, giống như một lời di chúc, nghiêm túc nói: “Cô Văn, tấm hình này, và tấm hình cô đã chụp chung cho chúng tôi, làm phiền cô thay tôi đốt cho Thu Yến.”

“Tại sao anh...” Cô chưa nói xong, chợt nghe thấy một âm thanh ầm ĩ phía sau.

Văn Thố giật mình hoảng hốt, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy một đám cảnh sát đang từng bước đi tới chỗ họ.

Văn Thố vô cùng sợ hãi, nhìn về phía Lục Viễn, rồi lại nhìn Triệu Đông Khải, cô muốn Triệu Đông Khải chạy đi.

Nhưng hắn đã sớm biết có ngày này, chỉ đứng yên tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi giờ khắc này đến.

Hắn cười, trong lòng thầm cảm ơn, một lần rồi lại một lần. Văn Thố nghe thấy giọng nói hắn ôn hòa.

“Cảm ơn hai người. Cảm ơn hai người đã đưa tôi tới Ba Đa Dục. Tôi nghĩ, cả đời này, tôi cũng không thể đến đây một lần nữa.”

“...”

30. Chương 30

Văn Thố cảm thấy hình ảnh Triệu Đông Khải bị bắt đi, rất giống trong phim điện ảnh, một phân cảnh kéo dài quay chậm chậm.

Triệu Đông Khải là tội phạm với án diệt môn, một con người đẫm máu tàn nhẫn, đội quân cảnh sát không ít người, cảnh sát vây bắt hắn, bố trí sắp xếp tỉ mỉ, mặc đồng phục và cả thường phục, đồng loạt đi đến từ bốn phương tám hướng.

Triệu Đông Khải vẫn mỉm cười với Văn Thố, như đang thông qua cô để nhìn người khác.

Văn Thố nghĩ, giờ khắc này nhất định là hắn rất nhớ vợ của mình.

Cảnh sát đi đến vật tay hắn ra đằng sau, còng tay khóa trụ hai tay của hắn.

Một vài cảnh sát kéo Triệu Đông Khải lên xe, còn những người khác đưa Văn Thố và Lục Viễn đi.

Trên đường đến cục cảnh sát, Văn Thố hỏi cảnh sát ngồi bên cạnh: “Triệu Đông Khải sẽ chết sao?”

Người cảnh sát trẻ tuổi hơi ngạc nhiên, sau đó trả lời: “Cái này phải xem phán quyết của tòa án. Hắn gây nên chuyện lớn như vậy, theo kinh nghiệm của tôi đoán có lẽ là hắn sẽ bị tử hình.”

“Oh.” Văn Thố vô thức gật đầu. Cô không biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy nước mắt đã sắp chực rơi xuống.

Cảnh sát nhìn thấy nét mặt Văn Thố, nhìn tấm ảnh mà Văn Thố đang cầm trên tay, khẽ thở dài nói: “Tôi làm cảnh sát đã ba năm rồi, tôi thấy phân nửa tội phạm đều có thân phận đáng thương, nhưng tôi là cảnh sát, là phạm nhân thì tôi phải bắt, bởi vì họ làm hại người khác, mà những người khác cũng có thân phận như vậy.”

“...”

Sau khi phối hợp điều tra xong, Văn Thố mới biết thông tin từ cảnh sát, người báo là Lục Viễn.

Triệu Đông Khải đã trốn chạy hơn ba tháng. Cảnh sát trong cả nước treo giải thưởng hai vạn đồng cho ai cung cấp manh mối cần thiết về hắn. Bởi vì người tố cáo có công, Lục Viễn nhận được tiền thưởng hai vạn đồng.

Khi ra khỏi cục cảnh sát, một người cảnh sát bản địa vỗ vai Lục Viễn tỏ ý cảm ơn. Văn Thố đứng bên cạnh Lục Viễn, yên lặng không nói một câu.

Xe Văn Thố vẫn dừng ở gần bia danh giới, cảnh sát lái xe đưa hai người trở về.

Tạm biệt cảnh sát, Văn Thố lên xe, Lục Viễn cũng lặng lẽ đi theo.

Lục Viễn cầm sổ tiền thưởng, chợt thấy dở khóc dở cười, anh tự nhạo báng: “Không nghĩ là làm vậy cũng có thể được thưởng tiền, chờ đến khi chúng ta đến Mễ Đặc Thác Duy, tôi mời cô ăn ở một nhà hàng tốt nhất.”

Văn Thố trừng mắt nhìn Lục Viễn, cắn răng trách mắng anh: “Sao anh còn có mặt mũi nói những lời như vậy?”

Tiếng nói của Văn Thố dừng lại, không khí trong xe trở nên hoàn toàn yên tĩnh, hồi lâu mới có một tiếng thở dài của Lục Viễn.

“Tôi biết là bây giờ cô rất ghét tôi.” Lục Viễn nói: “Tôi báo cảnh sát ngoại trừ báo Triệu Đông Khải là tên tội phạm giết người ra, hoàn toàn không có gì cả.”

Lục Viễn dừng lại một lúc, hạ quyết tâm rất lớn, nói ẩn ý: “Chẳng cần biết hắn là ai, hắn có hoàn cảnh thế nào, hắn đã trải qua chuyện gì, chỉ cần hắn giết người, tôi đều có trách nhiệm làm như vậy.”

“Còn nhiều người có thể tố cáo hắn, tại sao nhất định lại là anh chứ?” Văn Thố nghĩ đến tấm ảnh “chụp chung” trong điện thoại, nghĩ đến sự tuyệt vọng của Triệu Đông Khải, cùng ánh mắt thỏa mãn của hắn, đã cảm thấy lòng chua xót, “Đoạn đường vừa rồi, hắn cũng không làm gì chúng ta. Hắn chỉ muốn đến Ba Đa Duy, muốn hoàn thành lời hứa đối với vợ con mà thôi.”

Lục Viễn nhớ lại thời điểm ở trạm xăng, khi anh vừa cúp điện thoại, Triệu Đông Khải liền xuất hiện sau lưng anh.

Nghĩ đến, khi đó chắc hắn hắn đã nghe thấy cuộc nói chuyện của Lục Viễn, nhưng hắn đã không làm gì. Chỉ để Lục Viễn làm như vậy, đi đến Ba Đa Duy, muốn chụp ảnh, sau cùng bị cảnh sát bắt đi.

“Không phải là tôi, cũng sẽ có người khác, cho nên tôi hay là ai đi nữa, có gì khác nhau chứ?”

Văn Thố vò rối tóc, “Tôi không biết, nhưng biết là anh, tôi không thể chấp nhận được.”

Văn Thố cúi đầu dựa vào tay lái, không nhìn Lục Viễn, “Lục Viễn, anh trở về Giang Bắc đi, tôi cảm thấy tôi không thể đi cùng anh tới Mễ Đặc Thác Duy nữa rồi. Tôi biết Lục Viễn không nên là Lục Viễn như vậy.”

Ánh mắt Lục Viễn trở nên thâm trầm, nhìn Văn Thố hồi lâu, rồi anh mở cửa xe, “Cô nên có chút thời gian yên tĩnh một mình.”

Lục Viễn xuống xe, không bỏ đi xa, đứng gần xe Văn Thố, châm một điếu thuốc.

Lục Viễn vốn không có thuốc lá, thuốc lá và bật lửa đều là của Triệu Đông Khải đưa cho anh. Lục Viễn hít một hơi thật sâu, mùi thuốc lá đi vào trong phổi khiến nước mắt Lục Viễn đều muốn rơi xuống.

Điếu thuốc lá trên tay anh với ngọn lửa yếu ớt, càng cháy càng ngẩn lại. Nhìn anh đi đến bia danh giới, nhìn đến một nơi xa xăm bên kia biên giới, Lục Viễn nghĩ, có lẽ Triệu Đông Khải không hề muốn chạy trốn.

Bên ngoài rộng lớn như vậy, rốt cuộc cũng không có nơi nào là nhà của hắn.

Lục Viễn thở dài, chuẩn bị châm điếu thuốc thứ hai. Một bàn tay mềm mại lạnh như băng giạt lấy điếu thuốc trên tay anh. Ném xuống đất, dùng chân dập lửa trên điếu thuốc.

Lục Viễn chưa quay lại, cánh tay thon nhỏ của cô đã ôm lấy hông của anh từ phía sau. Cô ôm thật chặt, như sợ rằng anh sẽ thật sự bỏ đi.

“Xin lỗi.” Văn Thố nhẹ giọng, “Tôi biết tại sao anh lại làm như vậy, tôi đã làm theo cảm tính rồi.”

Lục Viễn không nói gì, chỉ giữ lấy tay Văn Thố, dùng sự ấm áp của mình sưởi ấm cho cô.

“Thật ra thì tôi rất giận mình. Trên đời này có rất nhiều chuyện khiến người ta khó chịu, mà tôi cái gì cũng làm không xong.” Mặt Văn Thố dựa vào lưng Lục Viễn, khoảng cách quá gần khiến Lục Viễn cảm giác tim mình sắp nhảy ra ngoài. Văn Thố vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, nói chậm rãi: “Ngay cả chính mình, tôi cũng không chăm sóc tốt.”

Lục Viễn thở phào nhẹ nhõm, anh có thể hiểu giờ phút này tâm trạng Văn Thố đang rất phức tạp. Cảm giác này trước đây anh đã từng trải qua. Muốn giúp đỡ nhiều người, nhưng thật ra thì ai cũng không giúp được, chỉ đành chịu bó tay.

“Chờ khi chúng ta đến được Mễ Đặc Thác Duy, tôi sẽ đưa cô về Giang Bắc.”

“Ừ.” Văn Thố quyết định: “Lần này đi Mễ Đặc Thác Duy, thật sự tôi muốn vĩnh biệt tất cả quá khứ ở đây.”

Văn Thố thu cánh tay lại, ôm Lục Viễn chặt hơn: “Lục Viễn, sau này tôi cũng chỉ có anh thôi.”

...

Hai ngày ở Ba Đa Duy. Ba Đa Duy là một trong những khu du lịch đông khách nhất Hãn Văn. Nơi đây giống như chốn bồng lai tiên cảnh với những bãi cỏ xanh trải rộng trong trung tâm Ba Đa Duy.

Thị trấn này đã có lịch sử gần trăm năm, nhìn đâu đâu cũng là nhà ở. Khắp nơi đều treo màn dẹt, màu sắc sặc sỡ, cùng với sắc xanh bầu trời càng làm nổi bật khung cảnh tuyệt vời nơi đây.

Trong thị trấn này rất nghênh đón những thanh niên trẻ tuổi. Du khách ở đây vừa có thể trải nghiệm vẻ đẹp của Hãn Văn, cũng có thể hưởng thụ cuộc sống hiện đại.

Lục Viễn và Văn Thố lại không hề có hứng thú gì với những hoạt động này, vừa đến nơi liền bắt đầu tìm kiếm nhà hàng ăn bữa cơm. Lên đường từ Giang Bắc, mãi đến Ba Đa Duy, một đoạn đường dài vất vả, một bữa cơm đầy đủ cũng chưa được ăn.

Mãi mới tìm được một nhà hàng sạch sẽ, ông chủ bưng lên hai bát canh nóng hổi, cùng với món thịt bò xào thơm ngon, hai người tựa như cùng nhìn thấy mẹ ruột, vừa ăn, nước mắt vừa chảy xuống liên tục.

Lục Viễn ăn cơm tối xong, sau đó mở bản đồ trong điện thoại di động ra xem, báo cáo thành quả nghiên cứu với Văn Thố: “Còn khoảng hai ngày nữa mới đến Mễ Đặc Thác Duy. Hải bạt chắc phải 5km nữa. Cô có mang đủ quần áo không?”

Văn Thố vẫn đang ăn thịt bò, chỉ gật đầu, nói lóng ngóng: “Tôi có mang theo áo lông.”

“A.” Lục Viễn xoa xoa bàn tay: “Vậy tôi cũng phải mua một cái, tôi chỉ mang theo áo khoác, xem ra có lẽ không đủ ấm rồi.”

Ăn uống xong, hai người đi tìm cửa hàng quần áo. Nhìn hồi lâu, Văn Thố thay Lục Viễn chọn một cái áo dày giá cả hợp lý – áo khoác kiểu dáng quân đội trong nhiều thập kỷ trước.

Lục Viễn vui vẻ mặc áo vào, quay đầu lại hỏi Văn Thố: “Có phải nhìn tôi rất giống phong độ của các chỉ huy không?”

“Cũng không giống chỉ huy lớn tuổi, chỉ giống tên bảo vệ thôi.” Văn Thố nghiêm túc trả lời.

Hai người đi ra khỏi cửa hàng, dọc đường vẫn ghé vào xem, cũng như là đi du lịch.

Văn Thố cứ đứng lưu luyến ở cửa hàng trang sức không muốn về, những đồ trang sức tinh xảo, hình thức đa dạng, một loại chỉ có một cái, Văn Thố thử hết cái nọ cái kia.

Cô nhìn kỹ một sợi dây chuyền, sau đó thử đeo lên cổ, quay đầu hỏi Lục Viễn: “Anh thấy đẹp không?”

“Rất đẹp.” Một giọng đàn ông xa lạ vang lên. Văn Thố vừa quay đầu lại, không thấy bóng dáng Lục Viễn đâu, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ.

Trên người anh ta mặc một bộ đồ nhìn rất bảnh bao, tất cả mọi người mặc nó đều cảm thấy khó chịu, thế nhưng hãn lại rất thoải mái. Khuôn mặt trắng trẻo, tóc vuốt gọn gàng.

Văn Thố cảm thấy loại người như vậy trước sau đều nhìn rất háo sắc, nheo mắt nhìn hãn, chuẩn bị tháo dây chuyền xuống.

Ai ngờ anh ta đưa tay ra ngăn cản cô, “Đừng bỏ xuống, cô đeo vào nhìn rất đẹp, tôi sẽ tặng cô.”

Văn Thố hừ lạnh, đẩy tay anh ta ra, trực tiếp tháo dây chuyền xuống. Cô cầm ví đi ra ngoài cửa hàng, đi tìm Lục Viễn.

Không biết tên Lục Viễn này đã đi nơi nào rồi, Văn Thố tìm mãi cũng không thấy. Người đàn ông kia vẫn đi theo sau lưng Văn Thố, không nhanh không chậm, cũng không đi lên tiếp chuyện. Văn Thố bị hấn gây rối, liền dừng lại.

“Anh đi theo tôi sao?”

“Đường này cũng không phải là của cô, chỉ có cô có thể đi thôi sao?”

Đoạn đối thoại quá quen thuộc. Văn Thố nghiêng răng ken két, ngẩng đầu nhìn ven đường, đột nhiên đi thẳng đến ngõ hẻm bên phải.

Khi Văn Thố dừng bước, người đàn ông kia vẫn còn đi theo cô. Văn Thố khoanh tay trước ngực, nói với anh ta: “Đường kia thì tôi không biết, nhưng chắc chắn bây giờ anh thật sự đi theo tôi.”

Văn Thố nheo mắt, cười khẩy, giơ tay chỉ lên trên đầu. Lúc này anh ta mới thấy dấu hiệu trên tường.

Văn Thố vui vẻ đi vào nhà vệ sinh nữ, để lại người đàn ông kia vẫn đứng bất động, cười ẩn ý.

Văn Thố phát hiện ra mình càng cự tuyệt, người đàn ông kia càng có hứng thú. Cô vào nhà vệ sinh liền đi ra đằng sau theo đường khác. Nhà vệ sinh này có hai đường vào. Cô đi thẳng ra ngoài sang bên kia.

Thoát khỏi tên bạch kiểm kia. Văn Thố vừa đi vừa gọi điện thoại cho Lục Viễn. Điện thoại còn chưa kết nối, Văn Thố bỗng nhìn thấy một người mặc áo khoác quân đội đi thẳng tới chỗ cô.

Hình dáng kia, không hiểu tại sao, khi anh đi càng ngày càng gần, Văn Thố chỉ cảm thấy nội tâm rất yên bình.

Lục Viễn đưa cho Văn Thố một túi giấy dài.

Văn Thố cầm lấy, nhìn thấy bên trong có que kẹo hồ lô.

“Trời ạ, ở đây mà cũng bán cái này?” Trên đường, Văn Thố vô tình nói muốn ăn. Không ngờ Lục Viễn vẫn để trong lòng.

“Vừa rồi, cô ở trong cửa hàng trang sức, tôi thấy có người đang giao bán, tôi liền đuổi theo. Mua xong quay lại không nhìn thấy cô đâu.”

Văn Thố xé túi giấy bắt đầu ăn. Viên hồ lô ngọt lịm, nhân bên trong không mới mẻ, có hơi khô, nhưng mùi vị rất được, chua chua ngọt ngọt.

Văn Thố càng cắn càng thấy cảm động. Bầu trời Ba Đa Duy thật trong xanh. Nhiệt độ cũng rất lạnh, cũng có thể thấy trên mặt Lục Viễn dần tái lại.

Anh chỉnh lại áo khoác ngoài, ngẩng ngốc nhìn Văn Thố ăn kẹo hồ lô, giống như mình cũng đang ăn.

Khóe mắt Văn Thố hơi ửng hồng. Chờ đến Mễ Đặc Thác Duy, cô sẽ thổ lộ với anh. Người đàn ông như vậy, rất khó tìm kiếm.

Văn Thố nghĩ như vậy.

Nghỉ ngơi xong, Văn Thố và Lục Viễn lại lên đường. Sáng sớm, Ba Đa Duy mát mẻ và trong lành. Hai người lái xe rời khỏi Ba Đa Duy.

Ba Đa Duy là một thị trấn khá lớn, hầu như các khách du lịch đi qua nơi này đều dừng lại. Cho nên mới bắt đầu xuất phát, Văn Thố cũng không thấy kì lạ.

Sau 4,5 tiếng, có một chiếc xe cứ đi theo sau xe Văn Thố. Văn Thố đi nhanh, xe kia cũng đi nhanh, Văn Thố đi chậm, xe kia cũng đi chậm.

Khoảng cách không gần không xa, Văn Thố nhìn qua gương chiếu hậu không nhìn rõ tên lái chiếc xe đó.

Văn Thố không thích kiểu mèo vờn chuột này, chột vòng tay lái một cái, cản đường lại.

Xe kia biết Văn Thố đang cản đường anh ta. Vội vàng đạp thắng xe.

Sau mấy phút, người kia ra khỏi xe.

Ánh mặt trời chiếu xuống, hắt thân nhiên dựa tay vào xe, đứng ở đằng xa.

Văn Thố nhìn lướt qua liền nhận ra anh ta. Văn Thố vô cùng tức giận, vội tháo dây an toàn xuống xe, muốn cãi nhau với anh ta.

Lục Viễn vừa nhìn sắc mặt cô không vui, nhanh chóng đi theo.

Người đàn ông kia nhìn thấy hình ảnh này. Một cô gái xinh đẹp từng bước đi tới. Giống như một tiên nữ tuyệt sắc – đây chính là Văn Thố.

Bên cạnh cô là một người đàn ông mặc áo khoác quân đội hấp tấp đi theo. Hắn đang đuổi theo, nhanh chóng nắm lấy tay Văn Thố. Không biết hai người đang nói gì với nhau. Cô gái thoạt nhìn đang rất tức giận.

Anh ta khẽ mỉm cười, căng cảm thấy có hứng thú, vẫy tay với Văn Thố: “Người đẹp, bỏ người đàn ông kia đi, theo tôi lên đường thôi.”

Văn Thố giật khước miệng, vẻ mặt u ám, cô nói gần từng chữ: “Đừng nóng vội, tôi sẽ tiễn anh ‘lên đường’.”

31. Chương 31

Văn Thố xắn tay áo lên rồi đi tới, Lục Viễn nhanh chóng giữ cô lại: “Cứ đằng đằng sát khí như vậy làm gì hả?”

“Anh không nhìn thấy có một chiếc xe cứ đi theo chúng ta sao?”

Lục Viễn nhíu mày, quay đầu nhìn người đàn ông kia, nhớ tới lời hắn vừa nói, “Cô lại muốn đến đó trên hoa ghẹo nguyệt hả?”

Văn Thố mắng vào mặt anh: “Anh mới trên hoa ghẹo nguyệt ấy.” Nói xong lại tiếp tục phản bác: “Cái mặt người này mà có thể trên hoa ghẹo nguyệt sao, gọi là ruồi nhặng thì đúng hơn.”

“Cô nói tôi là phân cho nên mới đi trên ruồi nhặng sao?” Lục Viễn liếc nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nhưng chỉ giống như bốn cột: “Bây giờ cô nói chuyện càng ngày càng không thể ngăn cản phải không?”

“Muốn ngăn cũng không ai ngăn được đâu.” Văn Thố nói rồi không để ý tới anh, xoay người chuẩn bị dọn dẹp người đàn ông kia.

Lục Viễn bắt đắc dĩ kéo cô lại: “Đừng náo loạn nữa, thật đúng là muốn quay đến chết người ta hả?”

Văn Thố cười lớn: “Sao anh biết vậy, người ta là muốn theo đuổi tôi, không thấy sao?”

Lục Viễn nghe cô nói vậy, càng thấy khó chịu: “Không phải tôi cũng đang theo đuổi cô sao?”

Văn Thố bĩu môi, cố làm dáng vẻ chê bai: “Người khác theo đuổi tôi còn có xe hơi. Anh chỉ có duy nhất một cái xe máy còn bị người ta lấy mất.”

Lục Viễn bị chế nhạo, thấy không phục, nắm tay Văn Thố, cố gắng giải thích: “Thật ra thì tôi cũng là một người có tiền đây.”

“Cái gì?”

“Nhà tôi có một nhà máy mỏ đá. Tôi không có hứng thú nên mới không nhận.”

Văn Thố không ngờ Lục Viễn lại nói dối trắng trợn như vậy, cười lớn: “Được, chộc anh thôi, khiến một bác sĩ bảo thủ như anh phải nói dối như vậy, tôi cũng thật lợi hại, ha ha ha.”

Văn Thố không chút do dự, đi tới chỗ người kia, để lại Lục Viễn đứng tại chỗ lảo đảo.

Văn Thố dừng lại bên cạnh chiếc xe hơi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm người đàn ông kia: “Anh bị trúng gió rồi hả, vẫn đi theo tôi sao?”

Người đàn ông kia nhìn Văn Thố, khóe miệng nhếch lên, giọng nói trầm thấp êm tai: “Còn có thể là vì sao đây, là do cô rất xinh đẹp.”

“Oh, cũng có mắt nhìn đấy.” Văn Thố gật đầu một cái, ngay sau đó lạnh lùng nói: “Nhưng tôi thấy anh rất phiền phức, anh nói như vậy thì phải làm sao giờ?”

Anh ta nhún vai, cho dù Văn Thố nói rất vô tình nhưng vẫn không hề tức giận, “Không sao, tôi thấy cô không phiền là đủ rồi.”

Văn Thố cứng họng, không ngờ gặp phải một cái đuôi. Cô trừng mắt nhìn, cũng đáp trả lại hằn, “Thật tùy tiện, cứ như chó lang thang, thấy người ta lại đi theo.”

Văn Thố xoay người lại, kéo Lục Viễn lên xe.

Lục Viễn hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế? Giải quyết xong chưa? Hắn là ai vậy?”

“Không biết.” Văn Thố lái xe đi, “Hắn muốn đi theo thì đi theo thôi.”

“Cô qua đó nói với hắn một lúc, cũng không giải quyết được à?”

Văn Thố cười: “Tôi thấy nhiều người theo đuổi cũng không có sao, tại sao phải giải quyết chứ?”

Lục Viễn không đồng ý: “Này, tôi còn chưa đủ hả? Tôi thấy người này có vẻ rất có vấn đề.”

“Anh có bản lĩnh thì đánh đi!” Văn Thố liếc mắt nhìn anh.

Trong nháy mắt, khí thế của Lục Viễn đã giảm đi phân nửa, ôm chặt chiếc áo khoác quân đội, nhỏ giọng nói: “Tôi không nỡ đánh đâu.”

Văn Thố cảm thấy bộ dáng này của anh thật sự rất đáng yêu, không nhịn được quay đầu lại, ôm mặt Lục Viễn cắn một cái.

Lục Viễn thấy như vậy, vẻ mặt rất vui vẻ, nói: “Tôi mới chính là người đang bị trừng phạt.”

Đi một lúc, Văn Thố chợt nói: “Bác sĩ Lục, đời này có cơ hội nhất định anh phải dẫn tôi tới cái xưởng mổ của anh đấy.”

Lục Viễn thấy cô lại bắt đầu chế nhạo, giải thích: “Nhà tôi thật sự có mà.”

“Tôi cũng chưa nói là nhà anh không có.” Văn Thố chớp mắt mấy cái, nhưng trong mắt cô rõ ràng là đang cười nhạo.

Lục Viễn nói: “Thôi đi, nói thật ra cũng không ai tin.”

Đi được một đoạn đường, Văn Thố đổi chỗ cho Lục Viễn. Văn Thố nghỉ ngơi, Lục Viễn thay cô lái xe.

Văn Thố nhìn bản đồ hướng dẫn, Mễ Đặc Thác Duy đã ngày càng gần hơn. Đi hết một đoạn đường núi dài, họ sẽ đến ngọn núi cao nhất Mễ Đặc Thác Duy, dân cư sống dưới chân ngọn núi này là một trong những địa phương phồn thịnh nhất Hãn Văn, nơi đó có một cung điện với hơn hai nghìn năm lịch sử, bên trong có đầy đủ các bức họa Phật giáo, được gọi là cung điện thiên đường. Là du khách đến đây sẽ không thể bỏ qua.

Ngọn núi cao nhất Mễ Đặc Thác Duy được xưng làm “Thánh sơn”, là nơi thần kỳ nhất, hằng năm ở phía bắc có gió tuyết, cao chót vót và có băng sương, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có, từ xưa tới nay chưa từng có ai trèo lên đỉnh núi, phía nam thì cây cối rậm rạp, ẩm áp nhưng cũng ẩm ướt, là một đoạn núi nhất định phải leo lên đến đỉnh.

Càng gần tới Mễ Đặc Thác Duy, tâm trạng của Văn Thố càng trở nên mâu thuẫn, có lúc nhìn Lục Viễn chuyên tâm lái xe thì lại ngăn người ra.

Đàn ông giống như một quyển sách, trước đó Văn Thố chỉ hiểu được một chút trang bìa và mục lục. Đột nhiên cô thấy rất cảm kích mấy năm sau sống không bằng chết khi Vạn Lý ra đi, cô sẽ không đơn thuần kiên nhẫn lật xem từng trang sách bình thường của Lục Viễn.

Anh gần như chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của Văn Thố, dù cô có sai, anh cũng bỏ qua. Dù cô ở nơi nào, bất cứ lúc nào cô quay đầu lại, cuối cùng Lục Viễn cũng ở phía sau cô, khẽ mỉm cười với cô.

Về mặt tình cảm, Lục Viễn chưa từng yêu cầu gì với Văn Thố, nếu như có, cũng chỉ khi họ đến Mễ Đặc Thác Duy, Lục Viễn chợt nghiêm túc nói với cô: “Từ Giang Bắc đến Mễ Đặc Thác Duy là 4651 cây số, Văn Thố, tôi đã đi xa như vậy, hi vọng lần này có thể đi vào trong lòng cô.”

Văn Thố không trả lời anh, phản ứng này của cô anh cũng đã đoán trước, anh mỉm môi, nói dịu dàng: “Tôi không ép buộc cô, tôi chỉ muốn một đáp án.”

Văn Thố biết anh muốn có đáp án. Cô nghĩ, lần này, thật sự cô sẽ phải nói lời từ biệt với Vạn Lý rồi.

Vốn không có bất ngờ gì xảy ra, đột nhiên nửa đêm hai người đi trên đường, lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Lục Viễn lái xe đi, đột nhiên trời đổ mưa to, lúc đó họ đang đi đến một đoạn đường nguy hiểm. Cả đường núi chỉ có một chiếc xe. Một bên là núi, bên kia cũng là một vách núi thẳng đứng.

Đoạn đường gấp ghe khiến Văn Thố tỉnh dậy, cô nhìn cần gạt nước đang chuyển động với tốc độ nhanh nhất, nhưng cơn mưa quá to trút xuống kính chắn gió.

Đường núi đen kịt, đèn pha cũng không thể chiếu sáng qua cơn mưa to đáng sợ. Về mặt Lục Viễn trở nên nghiêm túc, hồi lâu, anh chợt nói với Văn Thố: “Nếu chúng ta không đi hết đoạn đường này, có thể sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở đây.”

“Sao vậy?”

Lục Viễn nín thở, bình tĩnh nói: “Mưa quá lớn, rất có khả năng sẽ có núi lở.”

Lục Viễn đang nói, bên phải đột nhiên có tảng đá đập vào thân xe, âm thanh đó khiến Văn Thố giật mình. Lục Viễn lái xe nhanh hơn, nhưng lúc này đường xá thật sự quá kém, bất luận đi nhanh đi chậm đều rất nguy hiểm.

Ầm ầm –

Hai người không rõ đó là tiếng sấm hay là âm thanh đất sạt lở, mưa quá lớn, hai người cố gắng nhìn khe hở của cần gạt nước để thấy đường đi.

“Cẩn thận –” Khi Văn Thố kêu lên, Lục Viễn đã đạp thắng xe.

Núi sạt lở, giống như một chướng ngại vật, chắn ở trước xe. Một đoạn đường rộng hoàn toàn bị ngăn cách.

Mưa vẫn không dứt, rõ ràng thời điểm đó rất nguy hiểm, nhưng hai người đã nhanh chóng bình tĩnh lại. Anh nhìn gương chiếu hậu ra phía sau xe, rất lý trí nói với Văn Thố: “Bây giờ chúng ta không đi được, vậy có thể lui thử xem.”

Lục Viễn hạ cửa kính xe xuống, ngẩng đầu ra ngoài nói lớn: “Lui đi, phía trước hết đường rồi.”

Người đàn ông phía sau cũng đưa đầu ra ngoài, nói lớn: “Phía sau cũng lún rồi!”

Đầu Lục Viễn đã dính nước mưa, vệt vàng đóng cửa xe. Anh xoa xoa đầu, nhìn qua có vẻ rất khẩn trương, nhưng anh lại cười: “Xong rồi, trước sau đều không đi được.”

Văn Thố lấy điện thoại ra nhìn, dưới tình hình này chỉ còn một vạch sóng.

Nhanh chóng gọi điện thoại cảnh sát. Tín hiệu đứt quãng, Văn Thố báo cáo tình hình, nhưng không đợi đối phương đáp lại, tín hiệu liền mất kết nối. Thời tiết thật sự quá tồi tệ.

Văn Thố cầm điện thoại đã mất sóng, dở khóc dở cười: “Sao tôi có cảm giác như năm 2012?”

Lục Viễn cười: “2012 đã hết rồi, không còn ngày tận thế đâu.”

“Chẳng lẽ chúng ta chết ở đây sao?”

Lục Viễn xoa tóc Văn Thố, nhẹ nhàng nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, không muốn chết thì cũng không trốn thoát được.” Lục Viễn dừng lại một lát rồi nói: “Nếu chết, có tôi chết cùng cô.”

Không biết vì sao, khi nghe Lục Viễn nói như vậy, Văn Thố không khỏi yên tâm hơn.

Trước kia Văn Thố luôn nói Lục Viễn là người có chuyện lớn đều không để trong lòng, là người vô tư sống đơn giản. Bây giờ suy nghĩ lại, bản thân mình cũng vậy. Dưới tình huống như thế, trước sau đều không đi được, bên ngoài sấm sét vang dội, mưa to như vậy, núi sạt lở, xe của họ cũng bị bùn làm cho lún xuống. Cô còn có thể ngủ được dưới tình huống đó.

Tỉnh lại, là Lục Viễn gõ cửa kính xe.

Âm thanh cóc cóc cóc khiến cô tỉnh dậy từ trong giấc mộng. Khi cô mở mắt ra, cô mới phát hiện, thế giới đã hoàn toàn bình thường trở lại.

Văn Thố vừa cử động, chiếc áo khoác quân đội khoác lên người cô liền rơi xuống. Văn Thố mặc áo khoác đi ra ngoài.

Lục Viễn và người đàn ông kia ngồi ở trên hòn đá rơi xuống từ trên núi.

Không có gương cung bạt kiếm, không tràn ngập khói thuốc súng, sau khi cùng trải qua tai nạn, khắp nơi đều trở thành bằng hữu, như anh em một nhà. Văn Thố yên lặng ngồi bên cạnh Lục Viễn. Lục Viễn đưa tay kéo cô lại gần, sau đó ôm cô vào lòng.

Đó là lần đầu tiên Lục Viễn có hành động thân mật với Văn Thố. Văn Thố hơi xấu hổ, nhỏ giọng mắng anh: “Anh điên rồi hả?”

Lục Viễn không để ý đến cô, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không nghĩ rằng chúng ta còn có thể sống được, có thể cùng nhau nhìn mặt trời mọc.”

Văn Thố vô thức nhìn về phía xa. Phong cảnh trước mắt nhìn như một bức họa tuyệt đẹp.

Một vài con chim bay lượn trên bầu trời, xa xa núi xếp tầng tầng lớp lớp, ẩn hiện trong mây mù, mặt trời giống như một quả cầu lửa, từ từ mọc lên, nhuộm đỏ không gian vốn đang là một màu xanh lam, làm tiêu tan hết mọi lo lắng buồn phiền. Lòng người từ đó cũng trở nên thoải mái, cảm xúc dâng trào.

Vốn là người thành phố, Văn Thố đã rất nhiều năm không nhìn mặt trời mọc. Cô để mặc cho Lục Viễn ôm, hai người ngồi gần bên cạnh nhau, nhìn mặt trời mọc.

Người đàn ông kia ngồi bên cạnh vẫn nhìn hai người họ, đột nhiên hỏi một câu: “Hai người lần đầu tiên tới đây hả?”

Lục Viễn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Không trách sao hai người lại đi vào đoạn đường này.” Anh ta cười nói: “Đoạn đường này rất dễ xảy ra sạt lở. Bình thường không ai đi đoạn này, thường đi đường xa hơn một chút.”

Lục Viễn nhíu mày: “Anh đến đây rồi?”

Văn Thố tức giận: “Anh đã biết chúng ta đi sai đường rồi, không nhắc nhở còn đi theo chúng tôi là sao chứ?”

Người đàn ông kia nghe lời trách mắng của Văn Thố, thờ ơ đáp lại: “Đúng vậy.”

“Anh bị thần kinh hả?”

Anh ta quay đầu lại nhìn Văn Thố, cười nhạt: “Không phải chúng ta vẫn chưa chết sao?” Hắn nói: “Tôi rất muốn chết còn chưa chết đây.”

Văn Thố bị hắn chọc tức, nắm bùn ném về phía hắn. Văn Thố không ngờ trong bùn còn có một hòn đá, khiến trán của hắn bị thương.

Trong chốc lát, máu bắt đầu chảy xuống, vết thương không lớn lắm, nhưng máu cứ chảy ròng ròng, làm cho người ta sợ hãi.

Lục Viễn vội vàng chạy đến chỗ xe lấy hộp cứu thương, đang chuẩn bị xử lý vết thương cho hấn, người đàn ông kia lại kêu lên: “Đừng động vào tôi.”

Văn Thố thấy Lục Viễn bị hấn đẩy ra, sợ áy náy trong lòng trong nháy mắt liền biến mất. Cô kéo Lục Viễn ra: “Đừng để ý tới hấn, hấn bị điên đấy.”

Người đàn ông kia cầm một miếng bông, đặt lên trán đang chảy máu. Trên mắt hấn có vết máu chảy qua, rõ ràng đang rất hoảng, nhưng hấn vẫn cười.

Hấn nói: “Tôi đang nghĩ tốt cho anh ta đấy.” Anh ta dừng lại một lúc, đột nhiên nói nhẹ nhàng: “Tôi đang bị dương tính với HIV.”

“Dương tính HIV?” Văn Thố nhỏ giọng hỏi: “Hơi quen tai nha, nhưng mà tôi không nhớ ra.”

Sau lưng Lục Viễn như bị người ta ném một khối đá lạnh vào, lạnh đến giật mình, anh nhớ lại, sáng nay vì mở cửa xe nên tay bị thương, còn là một vết thương khá lớn, nếu vừa rồi hấn ta không ngăn cản, Lục Viễn không dám tưởng tượng đến hậu quả của nó.

Anh theo bản năng kéo Văn Thố lại, cách xa người đàn ông kia, nhỏ giọng nói bên tai Văn Thố: “Dương tính với HIV là giai đoạn đầu của bệnh AIDS.”

32. Chương 32

Văn Thố ngăn người ra, sau đó nhìn về phía người đàn ông kia, vừa quay đầu nhìn về phía Lục Viễn: “Bây giờ anh bắt đầu biết nói đùa rồi hả?”

Lục Viễn không nói gì, mặt nghiêm nghị, ngược lại người đàn ông kia nhếch khóe miệng cười: “Tôi cũng hy vọng là bệnh viện đang nói đùa với tôi.”

“Xin lỗi, tôi không có ý đó.” Văn Thố biết mình đã nói sai, nhanh chóng giải thích, “Tôi chỉ là chưa từng gặp phải người mắc bệnh này, cho nên...”

“Không sao.” Hấn đổi miếng bông khác, nghiêm trọng mang chút vẻ cay đắng và bình tĩnh: “Phản ứng của hai người cũng khá tốt. Ít nhất không đến nỗi chạy trốn.”

Văn Thố và Lục Viễn nhìn nhau, đáy lòng chợt vô cùng mâu thuẫn. Đây là lần đầu tiên đụng phải một người khiến cho hai người đều thấy khó xử.

Thật ra, Văn Thố không hề kỳ thị những người mắc bệnh này, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ. Ở xã hội này, người ta có thể bị lây nhiễm Ebola rồi chết đi, nhưng nếu mắc bệnh HIV - AIDS, người đó sẽ cứ sống để người khác coi đó không chỉ là bệnh truyền nhiễm, mà còn kèm theo rất nhiều lời bàn tán khó chịu xung quanh.

Giống như suy đoán lúc này của Văn Thố đối với người đàn ông kia.

Cô không dám lại gần hấn, cũng biết thời điểm này không thích hợp để chạy trốn. Cô chỉ biết ngẩng người ra ngồi đó, rồi nhìn về phía Lục Viễn. Lúc này Lục Viễn cũng rất khẩn trương, nhưng biểu hiện của anh vẫn bình tĩnh hơn Văn Thố.

Lục Viễn hiểu tình hình trước mắt cũng không thích hợp để chú ý tới những chuyện lung tung kia, anh nghĩ đến lượng đồ ăn nước uống và xăng dầu còn lại, nói với hai người: “Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại báo cảnh sát, không biết bọn họ có nghe thấy hay không, chúng ta phải nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Trong xe chúng ta có thức ăn chắc chống đỡ được bốn năm ngày, nước có thể uống trong một tuần.” Anh quay đầu lại hỏi người đàn ông kia, “Anh thì sao?”

Hắn tự cầm băng dính băng bó lại vết thương trên trán, sau đó bình tĩnh đáp: “Trong xe tôi có một bộ đàm. Tôi đã báo cho cảnh sát, hôm nay sẽ có người tới cứu chúng ta rồi.”

“Thật sự cảm ơn anh.” Lục Viễn và Văn Thố đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nói cảm tạ về phía người đàn ông.

Như anh ta đã nói, sau mấy tiếng, đội cứu hộ đã tới đây, họ vượt những ngọn núi hiểm trở đến cứu ba người ra ngoài, nhưng đất đá đã chặn hết đường đi, xe của họ phải chờ dọn dẹp lại đoạn đường này mới có thể lấy được ra.

Sau khi được cứu trợ, ba người đồng loạt ngồi nghỉ ngơi, người đàn ông kia ngồi cách xa ra, cũng không nói chuyện với bất cứ ai. Nhân viên cứu hộ thấy đầu hắn bị thương, nói muốn đưa hắn đi bệnh viện, lại bị hắn đẩy ra.

Xe cứu hộ đưa ba người trở về thị trấn gần nhất. Đến nơi, Văn Thố và Lục Viễn vốn là muốn cảm ơn người đàn ông kia, ai ngờ đội cứu hộ đi không bao lâu, anh ta cũng biến mất tăm.

Đối với người đàn ông kỳ lạ kia, Văn Thố hồi tưởng lại tất cả chột thấy bồi hồi, cô hỏi Lục Viễn: “Nếu như tôi cũng mắc bệnh đó, anh còn muốn ở bên cạnh tôi không?”

Lục Viễn nhíu mày, gõ lên đầu Văn Thố một cái: “Không cho nói hươu nói vượn, tự nguyện rửa mình như thế.”

Đúng, đây chỉ là một giả thiết cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Thật không biết rằng người đàn ông kia sẽ tiếp tục chịu đựng thể nào nữa.

Ở trong thị trấn một đêm, đến sáng Văn Thố và Lục Viễn tiếp tục lên đường. Từ trong thị trấn đến Mễ Đặc Thác Duy, mỗi ngày có ba tuyến xe. Hai người đi tuyến đầu tiên buổi sáng.

Sau năm tiếng, hai người yên ổn đến Mễ Đặc Thác Duy. Mễ Đặc Thác Duy là nơi nổi tiếng nhất ở Hãn Văn. Cách đồi Nhậm Thác Tế không còn xa, nhìn ra xa có thể thấy rõ hai mặt của “Thánh sơn”.

Hai người quyết định buổi chiều lại xuất phát đi đồi Nhậm Thác Tế. Đây là đích cuối cùng của đoạn đường này. Từ Giang Bắc tới đây, xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng gặp rất nhiều người, hai người đi cùng nhau, sau đó xe cũng mất rồi, lại yên ổn đến được đồi Nhậm Thác Tế, đây là khó khăn, cũng là duyên phận.

Văn Thố đứng ở trước cổng Mễ Đặc Thác Duy, lấy tay che ánh mặt trời sáng chói, nhìn ra xa về phía Thánh sơn, nội tâm chột thấy vô cùng phức tạp như gặp phải một cơn sóng lớn.

Ba năm trước, Vạn Lý đã từng đi qua đoạn đường này, sau đó vĩnh viễn chôn cất ở nơi đây. Cho dù là ngoài ý muốn hay là dự tính trước, cuối cùng anh vẫn ngủ say ở nơi này.

Vạn Lý rời khỏi thế gian này đối với cô mà nói là đã kích trí mạng, cô từng cho rằng mình sẽ không thể có dũng khí tiếp tục sống nữa. Nhưng trời cao đã để cho cô gặp được Lục Viễn. Sự gặp gỡ trong cuộc sống thật sự quá kỳ diệu, khi ta cảm thấy tất cả đều kết thúc, đột nhiên lại bắt đầu có một sự xuất hiện hoàn toàn mới.

Lục Viễn là người đã khích lệ cô, làm cho cô hoàn toàn bớt đi sự lo lắng, hai người đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, khiến cô hiểu được một cuộc sống đích thực không có gì khác, chỉ có sống thật tốt mà thôi.

Văn Thố đứng yên thật lâu, cho tới khi Lục Viễn vỗ vai cô, cô mới thức tỉnh lại.

“Nghĩ gì thế?” Lục Viễn hỏi.

Văn Thố khẽ mỉm cười: “Nghĩ là tôi có nuôi mèo, đã lâu rồi không gặp chúng, nên tôi rất nhớ chúng nó.”

“Không ngờ một người tàn nhẫn như cô mà cũng nuôi mèo.” Lục Viễn vuốt cằm nói: “Tôi vẫn cho là người con gái hiền lành mới nuôi mèo chứ!”

Văn Thố lườm anh với ánh mắt lạnh lẽo, tùy tiện nói: “Bộ người mạnh mẽ thì không thể nuôi à? Nuôi mèo mà cũng phân biệt.”

Đi qua cánh cổng Mễ Đặc Thác Duy, hai người tìm một khách sạn tương đối gần đồi Nhậm Thác Tế. Nói là khách sạn, thật ra thì không khác gì là nhà trọ, nhưng thiết bị và đồ đạc ở đây có tốt hơn một chút. Văn Thố đi đến đây, nhà trọ thế nào cũng đã ở qua rồi, nên không chê bai gì.

Hai người vào quán rượu, mới vừa chọn phòng xong, Văn Thố mới phát hiện ra ví tiền của mình đã bị rách. Mà tiền trong túi cũng đã không cánh mà bay.

Fuck, ở đây mà cũng có kẻ trộm vặt, không sợ bị trời phạt sao?

Văn Thố chửi thề hồi lâu, đưa cái ví rách cho Lục Viễn nói: “Tiền trong ví của tôi bị trộm rồi.”

“Cô bị trộm đồ ở đâu?” Lục Viễn vừa nói vậy, Văn Thố nhớ lại lần trước hai người đi tuyến xe đến đây, đột nhiên có chút dở khóc dở cười, chắc chắn có tên nào đó đã trộm lúc ấy.

Lục Viễn lấy ví tiền của mình, vừa mới mở ra, sắc mặt lập tức thay đổi, “Tất cả tiền mặt tôi đều đưa cho cô cất giữ. Vậy tiền của tôi cũng mất rồi.”

Lục Viễn vừa lấy thẻ tín dụng ra, Văn Thố đã nhìn thấy trước quầy lễ tân có dán một tờ giấy lớn: chỉ lấy tiền mặt, phía dưới còn ghi chú tiếng Anh.

Sắc mặt hai người đồng loạt thay đổi. Lục Viễn cầm thẻ, nói với người lễ tân: “Có thể cho chúng tôi dùng thẻ thanh toán được không?”

Cô lễ tân cả ngày đã phải ứng phó với đủ loại khách hàng quái gở, tính khí cũng trở nên tệ hơn, trừng mắt nhìn Lục Viễn, tức giận nói: “Sao anh không nói quẹt mặt luôn đi?”

Lục Viễn cười ha ha, tiếp tục mặt dày nói: “Có thể quẹt mặt sao?”

“Xem ra anh cũng rất đẹp trai.” Cô ta dùng mài móng tay chỉ vào tờ giấy trước quầy: “Chỉ lấy tiền mặt. Ở đây không có ngân hàng, đi đâu cho anh quẹt thẻ hả. Muốn lấy tiền phải đi xa bốn năm tiếng. Không có tiền cũng không đi nổi.”

Văn Thố hiểu ra cái gì gọi là một đồng tiền làm khó anh hùng. Bình thường không biết thiếu tiền là thế nào, lúc này xem ra cũng đã lĩnh hội sâu sắc rồi.

Thời điểm hai người đang hết đường xoay sở, đột nhiên có một cánh tay xuất hiện giữa hai người, hướng thẳng tới phía trước quầy lễ tân.

Cái tay kia cầm một xấp tiền, Văn Thố nhìn lướt qua phải đến hai ngàn.

Hai người đồng loạt quay đầu lại, là người đàn ông bị Văn Thố đánh mắc bệnh HIV.

“Là anh?”

Hắn ta không để ý đến Văn Thố và Lục Viễn, chỉ nói với nhân viên lễ tân: “Cho họ một phòng đi.”

Cô lễ tân nhìn thấy tiền, ắt ý nhìn Văn Thố và Lục Viễn, cúi đầu im lặng ghi cho hai người một gian phòng, sau đó đưa chìa khóa cho họ.

Sau khi cầm chìa khóa phòng, Văn Thố muốn cảm ơn người đàn ông kia, ai ngờ hắn ta đã biến mất.

“Người kia thật ra thì cũng không phải người xấu.” Văn Thố và Lục Viễn đi đến cầu thang: “Giúp chúng ta hai lần rồi.”

Lục Viễn gật đầu: “Chắc cũng ở nơi này, lát nữa chúng ta hỏi lễ tân xem sao.”

Đến khi đứng trước cửa phòng, Văn Thố mới nhớ là có hai người lại chỉ ở một phòng. Nhưng suy nghĩ lại thấy đi đến đây rồi cũng quen ở chung với nhau, nên không nói gì.

Xoay chìa khóa kêu két một tiếng, Văn Thố vừa mở cửa ra, liền bị đồ vật trong phòng làm cho sợ hãi.

Trước đó không biết là cô lễ tân kia đã hiểu làm gì rồi. Tự nhiên cho hai người ở một phòng tình thú, xung quanh phòng đều là công tay và roi các loại.

“Khẩu vị này, thật là nặng.” Văn Thố than thở.

“Nhà to lớn như vậy, không thể quẹt thẻ khiến người ta khó mà tin được.” Lục Viễn hòa theo.

Hai người vào phòng, thu dọn lại những thứ ngổn ngang kia. Hai người cùng nằm lên giường, một hồi liền ngủ thiếp đi.

Văn Thố bị đánh thức bởi âm thanh náo loạn ngoài cửa. Đinh linh loảng xoảng, Văn Thố còn tưởng rằng trên hành lang có người đánh nhau.

Lúc này trời đã tối, hai người chắc là đã quá mệt mỏi, ngủ liền qua giờ cơm tối. Văn Thố nhìn lướt qua đồng hồ, khoác áo vào, mở cửa quan sát bên ngoài.

Cô nhìn thấy mấy thanh niên nam nữ say bí tỉ kề vai nhau đi lên cầu thang, bước chân lảo đảo tới hành lang. Một nhóm có chừng bảy, tám người, trong đó có một người con trai nhìn có phần rất mệt mỏi và có vẻ như không khỏe. Văn Thố không khỏi nhú mày.

Mấy người đó bắt đầu đi đến căn phòng đối diện Văn Thố, cả đêm đều chơi đùa ầm ĩ, thỉnh thoảng còn truyền đến âm thanh khiến người ta nóng mặt. Tuy bây giờ loại người gì cũng có, xã hội cũng rất tiên tiến, người muốn sa đọa cũng không ngăn nổi. Nhưng quá nhiều như vậy thật sự không thể chịu đựng được. Văn Thố đi giày vào, thở hồng hộc, với khí thế rung trời đi đến mở cửa phòng mình ra ngoài.

Không mở cửa cũng may, vừa mở ra, lại đúng lúc trông thấy một người đàn ông đứng ở cửa phòng đối diện đang gọi điện thoại.

Anh ta vừa nhìn thấy Văn Thố, lập tức cúp điện thoại, sau đó ném tàn thuốc trên tay xuống, dùng chân dẫm tắt lửa.

Văn Thố nhìn anh ta, cô không biết phải hình dung cảm xúc của mình bây giờ như thế nào, tóm lại là giống như một nồi lẩu, hết sức phức tạp.

“Sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông kia cũng rất sững sờ, nhìn thấy Văn Thố, nhú mày: “Sao cô biết tôi ở tầng này?”

“Khách sạn này đã đặt phòng ở tầng này cho tôi mà.”

Hắn ta trầm tư một lúc rồi nói: “Lát nữa tôi sẽ bảo lễ tân đổi phòng cho cô xuống tầng dưới, hai người không thích hợp ở tầng này.”

Văn Thố suy nghĩ: “Tại sao không hợp?” Cô lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía cửa phòng đối diện: “Anh biết những người đó?”

Hắn không trả lời, cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra, một tiếng động chói tai đột nhiên truyền tới, chân mày Văn Thố không nhận được càng nhíu chặt hơn.

Một người đàn ông quần áo xộc xệch, say khướt mơ màng nhìn Văn Thố, vô cùng ái muội nói với người đàn ông kia: “Nghiêm Văn Trì, cậu tìm được cô gái lạnh lùng xinh đẹp này ở đâu thế, thật đẹp, đi, mau vào trong đi.”

Thời điểm bàn tay quấy rối của hắn định đưa về phía Văn Thố, người đàn ông tên Nghiêm Văn Trì đi về phía trước, ngăn cản tên say rượu kia, thái độ của hắn rất nghiêm túc: “Đừng náo loạn, cô ta là khách trọ, không phải là để chơi đùa.”

“Cậu lừa ai vậy?” Tên say rượu nhất quyết không tha: “Nghiêm Văn Trì, có phải cậu muốn chơi một mình không?”

Nói xong, hắn lại tiếp tục xông lên.

Lúc này, Lục Viễn đang ngủ trong phòng kia đột nhiên xuất hiện, anh nhanh chóng kéo Văn Thố ra đằng sau. Giống như đáng vệ của người bảo vệ, không do dự chắn trước mặt Văn Thố.

Văn Thố cảm thấy lúc này Lục Viễn giống như một bức tường kín đáo, che chắn mưa gió cho cô, khiến cô thấy rất an toàn.

Lục Viễn lạnh lùng nói, “Văn Thố, cô vào phòng đi.”

Văn Thố xoay người định đi, tên say rượu kia đẩy Nghiêm Văn Trì ra, mạnh mẽ xông lên muốn bắt lấy Văn Thố, lại bị Lục Viễn ngăn lại.

Cánh tay hắn bị nắm lấy, nhưng hắn không sợ hãi cũng không tức giận. Ánh mắt hắn lơ dờ và mờ ảo nhìn lên tay Lục Viễn có vết thương, cười lạnh.

“Có bản lĩnh thì dùng sức một chút, làm tôi chảy máu càng tốt.” Hắn cười ha ha, đáng vẻ hắn không sợ chết: “Dù sao bệnh này không thể trị nổi, làm bạn cùng tôi thì càng vui.”

Sắc mặt Lục Viễn tái nhợt đi, nhưng anh vẫn không buông tay, lúc này nếu hắn ta lôi Văn Thố đi, không biết xảy ra chuyện gì.

Thời điểm Lục Viễn đã trót theo, thì phải theo đến cùng, Nghiêm Văn Trì không lên tiếng đứng dậy.

Hắn đâm mạnh vào bụng tên say rượu kia. Hắn ta đột nhiên bị đánh, tay ôm bụng, nằm co quắp dưới đất.

Nét mặt Nghiêm Văn Trì vô cùng khát máu, hắn cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm tên say rượu, cảnh cáo: “Tôi đã nói rồi, không nên động vào họ, họ là bạn của tôi.” Anh ta dừng lại một lát, rồi nói gần từng chữ: “Họ là người trong sạch, khác với chúng ta.”

Tiếng đánh nhau bên ngoài rốt cuộc đã quấy rầy đến mấy tên trong phòng. Trong nháy mắt, rất nhiều người trong đó đi ra, đều có bộ dạng giống như tên say rượu kia.

Tên say rượu bị đánh thấy có trợ thủ tới, giận không kìm được, hắn nắm lấy cổ áo Nghiêm Văn Trì, hung tợn nói: “Nghiêm Văn Trì, mày giả bộ cái mẹ gì hả? Có phải mày quên là chính mày cũng đã hại bao nhiêu người? Bây giờ còn giả bộ làm người tốt.”

Hắn buông tay ra, dùng sức đẩy Nghiêm Văn Trì, từng bước đi về phía Văn Thố: “Thế giới này, ai sạch sẽ hơn ai hả? Cô không để cho tôi chơi đùa, hàng ngày tôi sẽ chơi trước mặt cho cô xem.”

Hắn còn châm chọc: “Bạn? Người như mày mà còn có bạn sao?”

33. Chương 33

Văn Thố chợt cảm thấy khổ sở. Cô vốn nghĩ rằng thế giới này rất ấm áp, an toàn, từ đó mới có thể chứa đựng được sự ích kỷ, tự do và cố chấp của cô. Nhưng trên đoạn đường tới đây, rốt cuộc cô cũng hiểu, cái thế giới này còn đen tối và tồi tệ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, có người phải đấu tranh để sinh tồn, cũng có người xấu xa luôn ôm ý định hại người. Rất nhiều chuyện cô không thể thay đổi được, chỉ có thể sống dè dặt hơn thôi.

Tình hình đầu đá trước mắt khiến Lục Viễn hoàn toàn rơi vào tình thế đề phòng, anh xoay người lại ôm chặt lấy Văn Thố, dùng nhiệt độ cơ thể là lá chắn duy nhất giờ phút này cho Văn Thố. Nhưng điều này lại làm cho Văn Thố cảm thấy không sợ hãi chút nào. Văn Thố đưa tay ôm chặt lấy hông Lục Viễn, cô cảm nhận được lưng anh đang run lên, mặc dù anh không nói gì, nhưng Văn Thố biết giờ phút này anh vô cùng khẩn trương.

Văn Thố nhón chân lên, hỏi bên tai Lục Viễn: “Nếu chẳng may tôi mắc căn bệnh đó, anh có còn thích tôi không?”

Lục Viễn nhìn kĩ từng nét từng nét trên gương mặt của Văn Thố. Văn Thố có thể nhìn thấy hình bóng của mình trong ánh mắt của anh.

Ánh mắt anh kiên định, không một tia do dự trả lời: “VẬY em hãy truyền cho tôi, như vậy em sẽ không phải lo tôi không thích em nữa.”

Nói xong, Lục Viễn ôm chặt Văn Thố hơn, giọng anh lúc này rất dịu dàng, “Văn Thố, đừng sợ, dù ở đâu, dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rời xa em.”

“ ... ”

Mấy tên say rượu đi từ trong nhà ra, từng bước đi về phía Lục Viễn và Văn Thố. Khi Văn Thố nhắm mắt lại, nghĩ rằng thế nào cũng không chạy thoát, đột nhiên nghe một tiếng loảng xoảng rất lớn. Ngay sau đó đèn treo tường trên hành lang bị Nghiêm Văn Trì đá vỡ.

Ánh sáng hành lang mất dần, dù là sự sợ hãi, hung hãn, tò mò hay là vẻ trầm tĩnh cũng dần lờ mờ trong ánh sáng ở đó.

Lúc này, Nghiêm Văn Trì nhìn rất đáng sợ, tay phải hắn cầm một miếng đèn bị vỡ, từng bước đi về phía tên say rượu kia.

Thời gian chột dài đằng đẳng, Nghiêm Văn Trì đi từ từ đến, hô hấp của Văn Thố cũng trở nên nhanh hơn. Nhìn hắn đi giống như thần chết địa ngục đến tuyên cáo tử hình rất đáng sợ.

“Tao đã nói với mày rồi, đừng động đến họ, mày không muốn sống nữa phải không?”

Nét mặt của Nghiêm Văn Trì khiến người đàn ông kia sợ hãi, không tự chủ lui về phía sau một bước, hắn cau mày, bộ dạng khó tin: “Bây giờ mày vì hai người kia mà động đến tao? Mày đừng quên lần này chính là mày ra tay trước.”

Nghiêm Văn Trì cười lạnh, giọng nói lạnh lẽo chết người: “Đúng, bởi vì tao vốn không muốn sống.” Hắn dừng lại rồi hỏi: “Vậy mày có muốn thử không?”

Dáng vẻ kiên quyết của Nghiêm Văn Trì đã hù sợ mấy tên kia, bọn họ đồng loạt lui về phía sau mấy bước, hơn nữa còn có mấy người nữa đi ra ngoài, nhìn đèn trên tường bị vỡ cũng đã hơi tỉnh rượu, thấy khung cảnh trước mắt sợ ngẩn người ra. Vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Đều là anh em với nhau, uống say làm loạn thôi mà.”

“Bạn của Văn Trì thì để Văn Trì chiêu đãi, chúng ta tiếp tục chơi của chúng ta thôi.”

“ ... ”

Cứ như vậy, một màn kịch náo loạn kết thúc, tất cả mọi người trở lại phòng mình, người đàn ông xung đột với Nghiêm Văn Trì vào phòng cuối cùng, khi hắn đóng cửa, Văn Thố nhìn thấy ánh mắt nổi giận đỏ rực lên của hắn.

Hắn đóng sập cửa lại, sau một tiếng vang lớn, rốt cuộc trong hành lang cũng hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Ánh sáng ở hành lang lờ mờ tối, ba người vẫn đứng yên không di chuyển, hồi lâu không nói gì. Cuối cùng, Lục Viễn phá vỡ sự yên lặng: “Tay của anh chảy máu rồi, đến phòng chúng tôi băng bó lại thôi.”

Lúc này Nghiêm Văn Trì mới phát hiện miếng thủy tinh đã cửa vào da thịt anh ta, cũng không nói gì, theo Lục Viễn và Văn Thố vào phòng.

Văn Thố rót cho hắn một cốc nước nóng. Lục Viễn vào trong tìm hộp cứu thương, đặt trên bàn trước mặt Nghiêm Văn Trì.

Nghiêm Văn Trì liếc nhìn, vô dụng, chỉ lấy tay che miệng vết thương, cẩn thận để máu không chảy ra.

“Xin lỗi, tôi đã dọa hai người rồi.” Gương mặt anh tuấn của Nghiêm Văn Trì không có biểu cảm gì, chỉ cảm thấy nhột nhột hơn bình thường.

Giờ phút này Văn Thố rất muốn nói gì đó, nhưng lời nói đến miệng rồi, trong đầu lại trở nên trống rỗng, ngập ngừng mãi, Văn Thố chỉ nói ra một câu “Cảm ơn”.

“Chỗ này không tốt đẹp gì đâu.” Nghiêm Văn Trì nói: “Hai người nên nhanh chóng chuyển đi, ít nhất là đổi phòng đi.”

Hắn quay đầu lại, nhìn lướt qua căn ngục tình thú, Lục Viễn và Văn Thố đều đỏ mặt, nhưng hắn lại không có biểu cảm gì.

“Mề Đặc Thác Duy là một nơi rất phức tạp, có người tới để rửa tội, có người tới phóng túng, có người lại tới để chịu chết.” Nghiêm Văn Trì tự giễu cười: “Tôi là loại thứ ba. Tôi không phải người tốt, dù sao mình cũng sẽ chết, luôn muốn kéo người khác chết theo.”

Văn Thố nghe hắn nói tiêu cực như vậy, không tự chủ nhú mày: “Tôi có lên mạng tra. Bệnh này mặc dù không thể chữa khỏi, nhưng có thể khống chế được. Rất nhiều người đã trị liệu rất tốt, có thể sống đến năm, sáu mươi tuổi, tại sao nhất định phải nghĩ tiêu cực như vậy chứ?”

“Sống thì có ích lợi gì? Có thể sống như người bình thường sao?” Hắn tự hỏi rồi lại đáp: “Không thể, bởi vì người khác biết được bệnh của tôi, tôi chỉ có thể sống khổ sở như vậy mà thôi. Mãi đến khi năm, sáu mươi tuổi, sẽ cô độc mà chết đi một cách hèn hạ.”

“Không phải thế...” Văn Thố cố gắng phản bác, nhưng cô nghĩ lại thấy sợ, cảm thấy phản đối như vậy cũng bất lực thôi.

“Trước khi tôi tới đây, tôi chỉ muốn chết đi, ngã xuống, sa đọa, nhìn rất giống những người đó.” Hắn cúi đầu, đáy mắt ẩn chứa vẻ ảm đạm: “Mắc bệnh này cũng là do bị người ta lừa, thấy không cam lòng, cho nên sẽ không có khả năng có thể suy nghĩ cho người khác.”

Lục Viễn ngồi bên cạnh không lên tiếng, yên lặng nhìn Nghiêm Văn Trì, bình tĩnh nói: “Con người là như vậy, niềm vui của mình muốn có một người để chia vui, đau khổ lại hi vọng có người cùng gánh chịu. Nếu như không may mắn, có chuyển biến xấu, chỉ khi lôi kéo người khác cùng chung bất hạnh mới có thể thấy thoải mái.”

Văn Thố nghe Lục Viễn nói như vậy, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cô bất lực phản đối: “Không phải như vậy. Thật sự không phải.”

Nghiêm Văn Trì ngẩng lên, trong khóe mắt đã bắt đầu ướt: “Trước khi bạn gái của tôi chết, hoàn toàn mất đi khả năng miễn dịch, nôn mửa, phát sốt, tiêu chảy, không thể kiên trì sống được nữa. Gặp tai nạn xe hơi, cô ta đã truyền máu bệnh cho tôi.” Hắn cười: “Biết rõ là đã mắc bệnh, nhưng lại không nói cho tôi biết.”

“Cô ấy nói ngày đó tôi sẽ biết cô ấy bị bệnh, chỉ có như vậy tôi mới không rời bỏ cô ấy. Cô ấy để lại toàn bộ tiền bồi thường cho tôi, còn nói rất có lỗi với tôi.” Hắn cười nhạo mình, nhìn về phía Văn Thố và Lục Viễn: “Tiền bạc thật sự là một thứ tốt. Cô xem, bởi vì tôi có tiền, có rất nhiều cô gái không cần hỏi tên tôi là gì, đến từ đâu, mà lên giường với tôi.”

Lục Viễn vẫn yên lặng, Văn Thố lại đột nhiên đứng lên.

Cô thuận tay cầm ly trà trên bàn, đập vỡ loảng xoảng, sau đó nhặt một mảnh vỡ lên, không do dự đưa vào lòng bàn tay.

Máu chảy xuống từ lòng bàn tay Văn Thố, đổ thẫm đến chói mắt, cảm giác này đã từng xảy ra, Văn Thố lại thấy tâm trạng hoàn toàn khác.

Cô đến gần Nghiêm Văn Trì, vẽ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Không phải anh rất muốn trả thù cái xã hội này sao? Tôi có thể chấm dứt nó tại đây không? Anh bị phụ nữ lừa gạt, bây giờ tôi sẽ thay cô ta trả lại cho anh.”

Nói xong, Văn Thố cầm bàn tay đang chảy máu của Nghiêm Văn Trì lên.

Nhìn thấy Văn Thố sắp chạm vào Nghiêm Văn Trì, hắn chợt lùi về phía sau. Cùng lúc đó, Lục Viễn cũng vội vàng chạy tới, ôm lấy Văn Thố ngăn cản.

“Em đang làm chuyện ngu xuẩn gì thế hả?”

“Cô điên rồi sao?”

Lục Viễn và Nghiêm Văn Trì đều lớn tiếng quát. Văn Thố giữ vết thương trên tay, đột nhiên nở nụ cười.

“Anh xem, anh cũng là người tốt, anh không thừa nhận cũng vô dụng.” Văn Thố nói với Nghiêm Văn Trì. Lúc này, vẻ mặt cô không hề có chút sợ hãi, không hề kỳ thị. Chỉ là vui mừng và xúc động.

Nhân tính vốn rất hướng thiện.

Lục Viễn ôm Văn Thố rời khỏi căn phòng này, khi chuẩn bị ra ngoài, Lục Viễn chợt dừng bước. Anh quay đầu lại, nói với Nghiêm Văn Trì vẫn đang trầm tư ngồi đó: “Tôi không thể thay thế bất cứ ai tha thứ cho anh, nhưng tôi thật lòng muốn chúc phúc cho anh.”

Dáng vẻ Lục Viễn rất nghiêm túc, anh kiên nhẫn hỏi: “Anh có thể cho phép mình tiếp tục sống sai lầm nữa sao? Sao anh không thể có dũng khí sống tiếp vì mình mà lại tự trừng phạt bản thân như thế?”

Hai câu nói đã đánh vào tâm lý của Nghiêm Văn Trì, Nghiêm Văn Trì và Văn Thố đồng thời ngẩng đầu lên. Chỉ nghe anh nói ẩn ý: “Đừng ghét bỏ chính mình, tất cả đều do bản thân tự vượt qua được hay không. Dù là bệnh tật hay là cuộc sống có khó khăn đến đâu.”

...

Toàn bộ cảnh tượng náo loạn cuối cùng cũng kết thúc, hai người ngồi trong một phòng khám cách khách sạn không xa. Bác sĩ ở đó đang băng bó cho Văn Thố.

Mới vừa rồi Văn Thố còn cả gan không sợ chết, thế nhưng lúc này lại đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhìn vết thương của Văn Thố, lòng mày Lục Viễn nhíu lại. Văn Thố biết là mình đã chọc giận Lục Viễn, đáng vẻ trầm lặng của anh khiến cô có chút sợ sệt.

Lục Viễn nhìn bộ dạng này của cô, càng cau mày lại, giọng nói cũng trầm xuống: “Em đã đồng ý với tôi sẽ không tự làm tổn thương mình nữa.”

“Lần này khác.”

“Với tôi mà nói, chỉ cần là vết thương trên người em, đều thế thôi.”

Văn Thố cảm thấy trong lòng mình như có dòng nước chảy, Vạn Lý là một ngọn lửa mạnh mẽ đã đun nóng dòng nước ấy, nhanh chóng sôi trào làm cho tình yêu của cô trở nên mãnh liệt; còn Lục Viễn là một ngọn lửa nhỏ liu liu, vốn tưởng rằng sẽ không thể sôi được, nhưng đến thời điểm cô không muốn chờ đợi nữa, nó lại sôi sùng sục lên.

Văn Thố cười toét miệng, “Lục Viễn, khi về Giang Bắc, tôi sẽ gả cho anh, được không?”

Lục Viễn không ngờ lúc này Văn Thố sẽ nói lời như vậy, sững sốt mấy giây, sau đó nói đùa: “Muốn gả cho tôi nhiều vậy sao, vậy cô phải lấy số xếp hàng thôi.”

“Bác sĩ Lục, cho tôi chen lên đầu đi.”

“Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Fuck.” Văn Thố đã hết kiên nhẫn, tay đánh vào người Lục Viễn: “Để anh vất vả rồi.”

—— Dã Lê Quý Đôn ——

Ngày hôm sau, cuối cùng Văn Thố cũng lấy lại được xe của mình. Cảnh sát đã lái xe của Văn Thố và Nghiêm Văn Trì tới Mễ Đặc Thác Duy.

Khi hai người đi lấy xe lại đụng phải Nghiêm Văn Trì với vẻ mặt xám xịt. Trên tay hắn và Văn Thố đều băng bó, hắn lắc lắc cánh tay bị thương về phía Văn Thố: “Chúng ta rất có duyên nhỉ?” Hắn nói đùa.

Văn Thố cũng phát tay với hắn, giọng điệu hài hước: “Đây là duyên phận nhân tạo nhé!”

“Tiểu thư Văn à, nếu như tôi không mắc bệnh, tôi nghĩ nhất định tôi sẽ không chùn bước mà theo đuổi cô.”

Thời điểm anh ta chuẩn bị nói tiếp, Lục Viễn tới tách hai người kia ra, không chút lưu tình nói với Nghiêm Văn Trì: “Đáng tiếc là anh có bệnh.”

Văn Thố nhìn chằm chằm anh, hắn coi như không nghe thấy, nói tiếp: “Anh phải nghĩ là căn bệnh này cũng rất tốt chứ?”

“...”

Đó là lần cuối cùng Văn Thố nhìn thấy Nghiêm Văn Trì. Vốn chỉ là người xa lạ, khi đi theo hai con đường khác nhau, sẽ giống như hai đường thẳng song song không còn giao nhau nữa.

Ra ngoài xã hội sẽ gặp rất nhiều người như vậy. Văn Thố đã thành thói quen kể từ khi rời khỏi nhà.

Lục Viễn lái xe vào núi. Đường núi quanh co khúc khuỷu, ngọn núi cao nhất nhìn như rất gần, nhưng thật ra còn cách rất xa. Cảnh những dãy núi mênh mông bát ngát đẹp tựa như tranh vẽ. Cây cối nơi đây đã trải qua hàng ngàn thậm chí là hàng vạn năm, tạo nên khung cảnh rừng núi tuyệt đẹp.

Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh, vô cùng lưu luyến khung cảnh chốn rừng núi nơi đây, lát sau liền bị mất phương hướng. Văn Thố cũng là lần đầu tiên đến đồi Nhậm Thác Tể, hai người cùng nhau nghiên cứu bản đồ hướng dẫn, nhưng vẫn mù mịt.

Lục Viễn thử đi tiếp xem sao, nhưng không nghĩ rằng càng đi càng xa Mễ Đặc Thác Duy, cuối cùng gần như không nhìn thấy.

Hai người đều không muốn tin, nhưng sự thật là họ đã lạc trong núi rồi.

Khi cả hai đều đã hết cách, đột nhiên có một chiếc xe hơi từ đằng xa đi tới. Đều là khách du lịch, cùng đi trong núi sâu, Lục Viễn chỉ vẫy tay một cái thì xe đó liền dừng lại.

Trên xe có mấy người đàn ông trung niên, vừa thấy Lục Viễn liền nhiệt tình chào hỏi, không thể không nói đây là nỗi an ủi lớn nhất khi bị lạc đường.

Một người đàn ông ném cho Lục Viễn điều thuốc lá, Lục Viễn nhận lấy, người kia cười khẩy, nói: “Hai người còn trẻ chưa có kinh nghiệm, cậu xem chúng tôi vào núi, còn gặp được một người dẫn đường.”

“Người dẫn đường?” Lục Viễn nghi ngờ.

“Dân ở đây có một số người chuyên dẫn đường cho khách du lịch. Có họ thì chúng ta sẽ không lạc đường đâu.” Hắn nhiệt tình kêu: “Chu ca, cậu tới giúp người anh em này đi, dẫn hắn ra ngoài.”

Lục Viễn tò mò nhìn, cửa tay lái phụ mở ra, một người đàn ông bản địa cao ráo chậm rãi bước xuống xe. Da sạm đen, thân thể cường tráng, ánh mắt sắc bén. Người hắn chắc hẳn là đã leo núi vượt thác, đến nỗi người ta không còn nhìn ra đó là da người nữa.

Lục Viễn đang muốn đi đến chào hỏi. Chợt nghe thấy một giọng nói kiềm chế và khó tin phía sau.

“Vạn Lý?”

Cái tên này vừa xuất hiện, bước chân Lục Viễn chợt ngừng lại.

34. Chương 34

Văn Thố bị lạc đường nên vẫn còn ở trong trạng thái hỗn độn và phức tạp. Từ khi vào núi tới bây giờ, cô luôn có một cảm giác rất kỳ lạ.

Nơi này là nơi Vạn Lý đã qua đời, đối với cô mà nói thì phải là nơi rất đặc biệt, nhưng cô lại không có một cảm giác gì với nơi này. Giống như một du khách bình thường, trông thấy phong cảnh đẹp sẽ dừng chân ở lại, chỉ vậy thôi.

Lục Viễn lại nghĩ nhiều cho cô, thấy một thứ hoa cỏ lạ thường sẽ cẩn thận một chút, sợ sẽ làm tổn thương cô.

Sau khi vào trong núi, áp lực đối với cô lại càng lớn hơn, có lẽ trước sau đều nghĩ thầm thấy không yên lòng, cuối cùng bây giờ thậm chí còn lạc đường.

Bởi vì anh quá lo lắng, cứ lo rằng vùng rừng núi này sẽ khiến cô nhớ lại những quá khứ bi thương, cảm xúc trước đây lại ồ ề về.

Văn Thố hiểu sự quan tâm lo lắng của anh, rất cảm kích anh đã bảo vệ cô như vậy.

Lạc đường ở trong núi sâu, Văn Thố đã từng xem bản đồ rất nhiều lần, thậm chí đã gần như thông thuộc đoạn đường này, cô biết nếu thực sự đã lạc đường rồi, sau khi trời tối sẽ vô cùng nguy hiểm. Nhưng có Lục Viễn ở bên cạnh, cô lại không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Cô ngồi trên ghế phụ, nhìn qua gương chiếu hậu thấy Lục Viễn đang nói chuyện với người nào đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, anh nói một lúc lâu rồi mà chưa quay trở về, Văn Thố tò mò liền xuống xe.

Cả đời này Văn Thố cũng nghĩ rằng đến đây lại gặp được Vạn Lý, Vạn Lý vẫn còn sống.

Đứng ở giữa hai chiếc xe, chen chúc giữa một nhóm người, anh mặc một bộ trang phục cũ kĩ, da cũng không nhìn ra đó vốn là da người nữa, nhưng đôi mắt ấy, vẫn là ánh mắt sắc bén ngày trước.

Toàn thân Văn Thố toát mồ hôi lạnh, cô không biết nên hình dung cảm xúc thật sự của mình lúc này, cô nắm chặt lòng bàn tay, móng tay bấm vào da thịt cũng không còn cảm thấy đau.

Cô tiếp tục tiến đến hai bước, hoài nghi mà xác định, kích động mà kiềm chế gọi một tiếng: “Vạn Lý?”

Một tiếng gọi này đã khiến hai người đàn ông trước mặt cô đều ngẩn ra.

Không khí chợt lạnh lẽo như có sương đêm, nháy mắt liền biến mất, mấy giây sau, Lục Viễn chậm rãi quay đầu lại, mặt không biểu cảm nhìn Văn Thố: “Em vừa nói cái gì?”

Văn Thố nhìn Lục Viễn, rồi lại nhìn người đàn ông vẫn yên lặng không nói một lời, run rẩy hỏi: “Vạn Lý, anh không nhận ra em sao?”

Lục Viễn vẫn thấy khó tin: “Văn Thố, em có chắc chắn là không nhận lầm đấy chứ?” Anh lui một bước: “Người này là Chu ca mà?”

Văn Thố không trả lời Lục Viễn, chỉ đi lên phía trước, mặt đối mặt với người đàn ông đứng đó, cô nắm lấy tay áo của anh, ép hỏi từng câu: “Nói chuyện với em đi Vạn Lý, anh không nhận ra em phải không?”

Cô lắc cánh tay người đó, nhưng anh chỉ bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt chỉ có sự bình tĩnh và thờ ơ. Văn Thố nhìn hình ảnh phản chiếu trong mắt anh chỉ thấy mình như sắp ngã gục xuống.

Thấy mình như vậy, nhưng anh lại hoàn toàn không có phản ứng. Văn Thố nhìn người đàn ông quen thuộc trước mặt, nhìn gương mặt này rất gần gũi nhưng cô bắt đầu hoài nghi. Đây là Vạn Lý của cô sao? Vạn Lý của cô sao có thể nhìn cô xa lạ như vậy? Sao lại có thể?

Trước mắt cô dần trở nên mơ hồ, trong lòng vô cùng đau xót, từ khi anh “qua đời” đến nay, Văn Thố không biết rốt cuộc mình đã sống lại thế nào.

“Anh bị mất trí nhớ rồi phải không?” Cổ họng Văn Thố nghẹn ngào: “Trong phim truyền hình thường như vậy mà. Có phải anh mất trí nhớ rồi không, quên mất em là ai, cho nên mới không trở về tìm em?”

Cô kéo chuỗi vòng trên tay mình ra, giơ cánh tay đầy vết thương cho anh nhìn: “Vạn Lý, anh có biết sau khi anh chết, đã bao nhiêu lần em muốn đi theo anh, sao anh có thể quên em chứ? Sao anh lại không trở về tìm em?”

Cổ tay thon gầy trắng trẻo của Văn Thố khắp nơi đều là những vết sẹo xấu xí, điều đó chứng minh tình cảm của cô với Vạn Lý.

Người đó chỉ nhú mày, Văn Thố nổi giận, cầm lấy cánh tay anh: “Anh không nhớ sao? Em là Văn Thố đây mà!”

“Xin lỗi!” Người đó nói với giọng địa phương mang theo chút giọng phổ thông, nói: “Tôi không phải là người cô đang nói, tên tôi không phải là Vạn Lý, tôi tên là Chu Đại Hải.”

“Anh đang nói mớ cái gì đây!” Văn Thố thế nào cũng không chịu tin vào mắt mình, cô nắm vạt áo người đó, kích động và tức giận: “Anh nhất quyết không thừa nhận phải không? Vạn Lý, sao anh lại độc ác như vậy hả?”

Những người xung quanh nhất thời không hiểu rõ ràng lời nói của cô, sau đó liền hiểu ra, vội vàng kéo hai người ra, nói khéo: “Cô gái à, có lẽ là cô đã nhận lầm người rồi.”

“Đúng vậy, Chu ca là người dẫn đường cho chúng tôi, là người ở đây mà.”

“....”

Lục Viễn tới kéo Văn Thố ra, để phòng cô lại quá kích động nữa, anh ôm lấy Văn Thố, lui từng bước về phía sau, anh an ủi nhẹ nhàng bên tai cô: “Văn Thố, em đừng kích động, chỉ là em quá mệt mỗi thôi, Vạn Lý đã chết, em nhận lầm người rồi.”

Văn Thố không tự chủ rơi nước mắt, cô cứ lắc đầu: “Không thể nào, Lục Viễn, anh không tin tôi sao? Anh ấy là Vạn Lý, thật sự là Vạn Lý.”

....

Những người trên xe thấy Lục Viễn và Văn Thố lúc này đang không tốt, bảo Chu Đại Hải lên xe rồi dẫn đường cho Văn Thố và Lục Viễn.

Lục Viễn vẫn lái xe suốt dọc đường, anh không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nhìn Văn Thố một chút.

Văn Thố chống tay lên cửa xe, bàn tay chống cằm, cả đoạn đường không nói một lời, ánh mắt thờ ơ nhìn xa xăm.

Trong đầu Văn Thố đang rất hỗn loạn. Cô đi tới Mễ Đặc Thác Duy đã nghĩ đến rất nhiều khả năng có thể xảy ra, nhưng có một điều cô chưa từng nghĩ đến - Vạn Lý chưa chết, anh vẫn còn sống.

Cô muốn tới đây để vĩnh biệt Vạn Lý, nhưng không nghĩ sẽ gặp lại Vạn Lý ở đây.

Văn Thố không biết anh có mất trí nhớ thật không, chắc có nguyên nhân gì đó không chịu nhận ra cô.

Dù là nguyên nhân gì, cô cũng không biết phải đối mặt thế nào, bây giờ điều duy nhất cô muốn là đưa anh trở về.

Những người kia dẫn hai người trở về khách sạn ở Mễ Đặc Thác Duy, nhưng Văn Thố không chịu, lại đi theo xe họ đến khu làng của Chu Đại Hải.

Bà chủ nghĩ Chu Đại Hải đưa bạn bè tới chơi, chiều đãi họ rất nhiệt tình. Chu Đại Hải quen rất nhiều người trong khu này, hẳn là đã sống ở đây rất lâu rồi.

Lục Viễn không phản đối quyết định của Văn Thố, chỉ yên lặng đi theo cô. Dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của cô, cho dù nguyên nhân là vì Vạn Lý.

Văn Thố cứ nhìn theo bóng lưng của Chu Đại Hải, Lục Viễn khe thở dài, vỗ vai Văn Thố nói: “Người giống người, chắc là em đã nhận lầm rồi.”

Văn Thố nhìn bóng dáng càng ngày càng đi xa, thở dài, tự trách: “Có lẽ là... quá giống, giống từ giọng nói, đến hơi thở cũng rất giống. Có lẽ thật sự có không gian song song, thượng đế đã tạo ra hai con người giống nhau, sau đó đặt ở những nơi khác nhau.”

“Văn Thố, em mệt rồi.” Lục Viễn nhẹ nhàng đưa cô trở về lều trại.

Đã lâu như vậy tới nay, trên đường tới đây, đây là lần đầu tiên hai người không ở cùng nhau. Lục Viễn rất tôn trọng cô. Ngoài sự cảm kích, cô không thể nói bất kỳ câu nào khác nữa.

Cô quá ích kỷ, cô đã không nghĩ đến cảm nhận của Lục Viễn.

Trong làng không có máy đun nước nóng hiện đại, Văn Thố đi từ trong lều ra, cầm bình nước nóng đưa cho bà chủ đun nước.

Trong lều có một cô gái bản xứ đang ngồi, chân mày cô ấy đậm chất dân tộc, mặc trang phục bản địa, nụ cười trong sáng và long lanh như ánh trăng. Văn Thố không nhìn được cứ chăm chú nhìn.

Cô ấy đang nói chuyện với bà chủ, thấy Văn Thố đến, cầm một chiếc túi nhỏ, nói với bà chủ sau đó ra khỏi lều. Khi đó Văn Thố chỉ gặp thoáng qua, cô thấy nút buộc của chiếc túi đó nhìn rất đặc biệt, cô đã từng thấy, đó là ở trên người Chu Đại Hải.

Sau khi cô gái kia đi, bà chủ nhiệt tình rót nước nóng cho Văn Thố, rồi rót cho cô một ly trà nóng.

“Cô Văn đến đây cùng bạn trai hả?” Bà chủ cười híp mắt: “Thật không nghĩ rằng cô có dáng người mềm mại lại khó khăn như vậy.”

“Không phải là bạn trai tôi.” Văn Thố uống một ngụm trà, lại lái sang chuyện khác: “Cô gái vừa rồi, là bạn của bà chủ sao?”

“Cô nói A Lệ Na hả?” Bà chủ nói: “Đó là bạn gái của Đại Hải. Cô ấy đưa Đại Hải đến đây, cho nên chúng tôi quen biết thôi. Đại Hải hay đưa khách tới đây để tôi kiếm chút tiền.”

“Thật sao?” Văn Thố mấp máy môi. “Anh Chu không giống kiểu người có bạn gái.”

Bà chủ cười ha ha vỗ đùi: “Đại Hải rất mạnh mẽ, A Lệ Na lại rất khôn khéo, hai người đó thật sự rất hợp. Nhưng mà Đại Hải lại khá lạnh lùng, A Lệ Na theo đuổi nó rất lâu đấy.”

“Anh Chu đó là người ở đây sao?”

“Ha ha.” Bà chủ cười nói: “Dĩ nhiên là không phải, cô nghe tên cũng biết nó là người Hán mà.” Bà chủ suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ba năm trước đây, A Lệ Na đưa nó tới đây sau đó ở lại luôn. Đại Hải vừa thông minh lại rất nhiệt tình, nhiều cô gái trẻ tuổi trong làng đều thích nó, nên A Lệ Na rất lo lắng.”

Văn Thố chuẩn bị nói tiếp, thì thấy bà chủ ngẩng đầu lên, hướng về phía cửa lều gọi một tiếng: “Cậu vào đây đi, đứng ngoài đó làm gì? Bạn của cậu đang đứng trong này với tôi!”

Màn cửa khẽ vén lên, người đó ngó đầu vào, trên mặt nở nụ cười lúng túng: “Xin lỗi đã quấy rầy, tôi chỉ tới lấy nước nóng.”

Văn Thố hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Lục Viễn ở ngoài cửa. Hai người nhìn nhau một lát, sau đó Văn Thố phá vỡ sự yên lặng: “Đứng vậy không lạnh sao? Đi vào đây nhanh lên.”

Bà chủ nhiệt tình rót đầy bình nước nóng cho Văn Thố và Lục Viễn. Lục Viễn liếc nhìn ly trà nóng, hỏi cô: “Cô đói chưa? Có muốn ăn một chút bánh nướng không?”

Văn Thố không yên lòng, cũng không thấy đói bụng: “Uống chút trà nóng là được rồi.” Cô dừng lại một lát, ngẩng lên cẩn thận hỏi anh: “Anh tới đây từ lúc nào?”

“Không lâu, vừa tới thì bà chủ đã nhìn thấy.” Anh giấu đầu hử đuôi nói: “Tôi không nghe thấy gì đâu, cô yên tâm đi.”

Văn Thố lúng túng cười trừ.

Lục Viễn cầm hai bình nước ra khỏi lều. Văn Thố đi theo sau anh. Ở đây buổi tối khá lạnh nhưng mang một dáng vẻ rất khác.

Bầu trời ở đây lại gần hơn một chút, dù nhìn trăng sáng ở nơi đâu, thì ở đây cũng nhìn thấy rõ ràng hơn.

Gió thổi tới cao nguyên này một mùi hương cây cỏ mát rượi, các giác quan dường như đều bị tê liệt. Văn Thố chợt cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lục Viễn đi từng bước ở trước mặt cô, Văn Thố có thể nghe thấy tiếng bước chân của anh ôn hòa và tiếng hít thở.

“Anh có gì muốn nói, cứ nói đi.” Văn Thố nói.

Lục Viễn dừng bước, nhưng sau đó lại đi tiếp.

“Có lẽ Vạn Lý thực sự chưa chết, có lẽ Chu Đại Hải chính là Vạn Lý.” Lục Viễn dừng lại, trầm tư một hồi rồi hỏi: “Nếu như hần thật sự là Vạn Lý, hần bị mất trí nhớ thật, cô định làm thế nào?”

Văn Thố suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Chỉ cần anh ấy là Vạn Lý, dù thế nào đi nữa cũng phải đưa anh ấy về. Mẹ anh ấy còn sống, sao có thể để bác ấy không có ai chăm sóc về già khi con trai vẫn còn sống chứ.”

“Ừ.” Lục Viễn gật đầu. “Cần phải vậy.”

Hai người không có lời gì muốn nói, cũng không tiếp tục cuộc đối thoại này, cứ tiếp tục đi như vậy.

Văn Thố trở về lều, Lục Viễn đưa bình nước nóng cho cô.

“Ta đi đây.” Lục Viễn nói: “Cô cũng đi ngủ sớm một chút.”

“Ừ.”

Văn Thố nhìn theo bóng lưng của Lục Viễn rời đi, rồi đặt bình nước vào góc. Sau đó đuổi theo anh.

Khi cô đẩy màn cửa ra, Lục Viễn vẫn đang đứng trước cửa chưa đi, không ngờ Văn Thố đột nhiên đi ra ngoài, phút chốc ấy bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, đều rất ngạc nhiên.

“Tôi... tôi đang chuẩn bị đi.” Lục Viễn giải thích.

Khóe mắt Văn Thố hơi ửng đỏ.

Lục Viễn cầm bình nước xoay người đi.

Văn Thố nhìn bóng lưng của anh muốn nói gì đó lại thôi.

Bước chân Lục Viễn giẫm trên cỏ phát ra âm thanh xột xoạt liên hồi. Văn Thố nhìn bước chân đều đều của anh. Rốt cuộc không tự chủ gọi anh lại.

“Lục Viễn.” Cô gọi tên anh, một tiếng như vậy đều không có gì khác nhau. Nhưng cô và Lục Viễn đều hiểu, lúc này so với quá khứ là hoàn toàn khác nhau.

Lục Viễn ngắt lời Văn Thố chuẩn bị nói, hỏi trước, “Văn Thố, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

Văn Thố đáp, “Anh hỏi đi.”

Lục Viễn quay đầu lại, trong bóng tối, ánh trăng chiếu rọi xuống nét mặt anh có chút lạnh lẽo, ánh mắt ảm áp mang theo vẻ bi thương.

“Sau khi trở về Giang Bắc, cô có còn là Văn Thố muốn gả cho tôi không?”

35. Chương 35

Văn Thố không thể lẩn tránh ánh mắt của Lục Viễn. Trong phim truyền hình thì cảm giác này giống như không thể lựa chọn được tình huống nào nên biên kịch phải viết lung tung loạn cả lên. Lúc này cô hoàn toàn lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cô không thể ngay lập tức đưa ra câu trả lời, có lẽ trên đời này có rất nhiều người con gái quyết đoán, có thể nhanh chóng đưa ra quyết định, nhưng dù sao đó cũng không phải là cô.

Một bên là tình cảm lâu năm, cho dù người đó “chết rồi” cô cũng chưa quên thể được; một bên là khi cô khó khăn nhất vẫn luôn có người đó ở bên cạnh và cùng cô đi đến đây mà không oán trách một lời. Với cô mà nói, hai người đều rất quan trọng. Cô đều đã từng thích thật lòng, cũng từng nghĩ rằng muốn sống cùng tới hết cuộc đời.

Nhưng lúc này, hai người họ đều xuất hiện sờ sờ trước mặt cô.

Đây là vận mệnh đang đùa cô sao? Văn Thố chợt thấy mình thật vô dụng.

“Bây giờ, Lục Viễn, tôi không thể trả lời anh.” Văn Thố nắm chặt bàn tay, vẻ mặt vô cùng hoang mang lo sợ: “Tôi không biết phải giải thích suy nghĩ của tôi bây giờ như thế nào nữa. Vạn Lý đột nhiên vẫn còn sống, với tôi mà nói thì quá đột ngột, điều tôi muốn rõ ràng nhất, chính là tôi sẽ đưa anh ấy trở về. Tôi và anh ấy đã có tình cảm với nhau nhiều năm rồi, tôi không thể bỏ mặc anh ấy ở đây.” Cô nghẹn ngào, dừng lại hồi lâu rồi nói tiếp: “Tôi thề rằng tôi chưa bao giờ muốn biến anh thành người thay thế đâu, đến được đây, tôi thực sự rất cảm ơn anh đã đi cùng tôi, không có anh có lẽ tôi đã sớm chết ở đâu đó rồi, không có anh tôi cũng không thể bình yên đứng ở đây. Nhưng Lục Viễn, tôi cũng không rõ ràng rốt cuộc mình đang muốn cái gì, thật xin lỗi anh, Lục Viễn, xin lỗi.”

Văn Thố biết cô trả lời như vậy sẽ khiến Lục Viễn thất vọng, cô cứ xin lỗi, ánh mắt Lục Viễn tối dần lại. Nhưng Lục Viễn vẫn là Lục Viễn, mãi mãi không ép buộc cô, sẽ không muốn cô phải khó chịu. Anh rõ ràng rất thất vọng với đáp án của cô, nhưng vẫn nhếch miệng cười ha ha: “Cô đừng nghiêm túc như vậy chứ, tôi chỉ hỏi vậy thôi. Cũng không nói gì là người thay thế, dù là thế thật thì cũng là do tôi cam tâm tình nguyện.”

Văn Thố cảm nhận được chút tự giễu trong giọng nói của anh, cố chấp nói: “Không phải người thay thế, cho tới bây giờ đều không phải thế.”

“Cô nói không phải thì là không phải.” Lục Viễn cười: “Cô đi ngủ đi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Nói xong, Lục Viễn xoay người định đi. Vừa đi được hai bước, Văn Thố liền gọi anh lại.

“Lục Viễn.”

“Hả?”

Văn Thố nhìn anh quay đầu lại, ánh mắt anh lúc ấy chợt lóe lên trong chốc lát, nhất thời cảm thấy vô cùng đau lòng, chỉ nói một câu ngắn gọn: “Xin lỗi...”

Lục Viễn hơi ngạc nhiên, sau đó đứng lại, nghiêm túc nói: “Văn Thố, nơi này là vùng Tây Bắc xa xôi, tôi tới đây, cũng là vì cô. Cho nên tôi sẽ không dễ dàng buông tay, không thể tùy tiện thành toàn cho cô. Nếu như Vạn Lý còn sống, nếu như hắc vẫn nhớ tất cả, tôi cũng không thể vì thế mà buông tay.”

Anh nói xong, liền nở nụ cười, nói đùa: “Đúng là Vạn Lý nhìn rất mạnh mẽ, nhưng tôi cũng không ngồi yên một chỗ, nếu có đánh nhau, không chừng tôi cũng có thể thắng.”

Vốn đang rất lo lắng, đột nhiên Văn Thố bị anh chọc cười, “Anh bị ngốc hả, thời đại nào rồi còn dựa vào đánh nhau để tranh giành phụ nữ chứ?”

Lục Viễn xoay người về phía khác, từng bước đi về lều: “Không thể, nhưng dù sao cũng có thể đấu tranh một phen, cũng là có chút hi vọng.”

Văn Thố chợt trầm mặc hồi lâu. Cô đứng trước cửa, nhìn bóng dáng Lục Viễn dần dần đi xa, cô cảm thấy mình thật vô dụng. Cô muốn gọi Lục Viễn, nhưng lại không nói nên lời.

Gọi anh thì cô sẽ nói gì với anh? Văn Thố vắt óc cũng không thể nghĩ ra.

Cả đêm Văn Thố không ngủ ngon giấc, cô mơ rất nhiều, đều là những giấc mơ khiến người ta cảm thấy không an toàn, khi tỉnh lại Văn Thố cảm thấy toàn thân mệt mỏi, tay chân tê dại, cả người mơ màng.

Phản ứng đầu tiên khi cô tỉnh dậy là đi tìm Lục Viễn, không tìm thấy Lục Viễn, nội tâm cảm thấy mất mát. Mà cảm giác này lại không thể trút hết ra.

Đi lòng vòng quanh làng, mọi người xung quanh đều nhiệt tình chiêu đãi, mỗi người đều mời cô vào lều ngồi chơi.

Văn Thố ngồi xổm xuống bên cạnh một cái chuồng, trong đó có hai con dê.

Hai con dê có vẻ rất vui mừng, còn làm nũng với Văn Thố, Văn Thố đưa tay ra chạm vào chúng.

“Chúng nó cũng không sợ cô.” Một giọng nói truyền đến. Văn Thố vừa ngẩng đầu, là A Lệ Na với mái tóc tết dài, mang theo mùi hương tự nhiên của một cô gái.

“Chào cô.” A Lệ Na bỏ đồ cầm trên tay xuống đất, chào hỏi Văn Thố với phong cách người Hán.

Văn Thố bắt tay cô, khen ngợi từ đáy lòng: “Cô nói giọng phổ thông rất tốt.”

A Lệ Na lập tức nói, không hề để ý tới người khác: “Là anh Đại Hải dạy tôi.”

Nghe thấy cái tên nhạy cảm, Văn Thố không nhịn được hỏi thêm: “Anh Chu nói giọng phổ thông rất tốt sao?”

A Lệ Na cười: “Du khách tới đây, rất kỳ lạ, rõ ràng mình là người Hán nhưng lại không tin tưởng người Hán chút nào, vì làm ăn nên anh Đại Hải phải nói giọng phổ thông như thế, nếu không người khác sẽ không để anh dẫn đường.”

“Anh Chu, vẫn luôn được gọi là Chu Đại Hải sao?” Văn Thố vừa chơi đùa với mấy con dê nhỏ, vừa nói chuyện với A Lệ Na.

A Lệ Na thản nhiên nhìn Văn Thố: “Tôi nghe anh Đại Hải nói, bề ngoài của anh ấy rất giống người yêu của cô trước kia, cô vừa gặp anh ấy liền nhận lầm người.”

Mặt Văn Thố đỏ lên, vì nói mấy lời kia mà cảm thấy xấu hổ. Thật là lòng tiểu nhân, thật không muốn người ta nói thẳng ra.

“Xin lỗi.”

Nụ cười A Lệ Na vẫn không biến mất: “Không có gì phải xin lỗi, nếu là tôi, tôi cũng sẽ nói mấy câu như vậy thôi.”

A Lệ Na càng thản nhiên, Văn Thố càng cảm thấy mình thật xấu xa, “Tôi không có ý giành bạn trai cô đâu.”

“Không sao, dù sao anh Đại Hải cũng không phải là bạn trai tôi mà.” A Lệ Na cười, tự tin nói: “Nhưng sớm muộn gì cũng có ngày anh ấy là bạn trai của tôi.”

“Sao lại như vậy?” Văn Thố mở to mắt: “Bà chủ kia nói...”

“Đó là hiểu lầm thôi.” A Lệ Na không e ngại, chỉ nói bình thường: “Tôi rất thích anh Đại Hải, anh Đại Hải vẫn chưa đồng ý, trước đó tôi bị thương cũng đều do anh Hải chăm sóc, nhiều người nghĩ rằng chúng tôi đã trở thành một đôi, thật ra thì chưa đâu.”

A Lệ Na nhớ lại, nét mặt ửng hồng ngượng ngùng, gương mặt trẻ trung xinh đẹp khiến người ta phải rung động.

Văn Thố không thể cảm nhận được nội tâm của chính mình lúc này, chỉ cảm thấy vô cùng phức tạp.

Cô nghĩ muốn hỏi tiếp, bất luận là thời gian hay tình tiết, không chỗ nào không hướng về Chu Đại Hải, anh chính là Vạn Lý, nhưng cô không nhẫn tâm hỏi tiếp.

Nếu như anh thật sự là Vạn Lý, vậy còn hai người họ nên làm thế nào đây?

Văn Thố dịch người sang trái, nhìn A Lệ Na cho dê ăn cỏ, nói chuyện phiếm cùng cô.

“Trong mắt cô thì Chu Đại Hải là người thế nào?”

A Lệ Na tựa như một cô gái trẻ rơi vào lưới tình, nói đến người yêu với vẻ mặt sùng bái và vui mừng: “Anh Hải là người đàn ông rất mạnh mẽ, rất chững chạc, hơn nữa rất có chủ kiến, đặc biệt tôn trọng người...”

Văn Thố nhìn cô miêu tả ưu điểm thành thực, cảm thấy tất cả dường như đã thay đổi. Thì ra anh tới đây đã hoàn toàn thay đổi, những hình dung của A Lệ Na kể, không phải là lí do mà ngày trước cô thích anh. Anh chính là người như vậy, cho nên nhiều người con gái rất thích anh.

“Ba năm trước đây...” Cổ họng Văn Thố hơi nghẹn lại: “Hai người đã gặp nhau như thế nào? Tại sao anh ấy lại ở đây?”

A Lệ Na trầm mặc một lúc, thái độ hơi do dự, nhưng vẫn thành thực nói: “Ba năm trước đây, khi đó tôi cứu anh ấy ở trong núi, anh ấy đã sắp chết rồi. Anh ấy gặp phải gấu, sau đó tìm được đường thoát chết, nhưng không bao lâu lại lạc đường.”

A Lệ Na thản nhiên nhìn về phía Văn Thố, một cô gái trẻ như vậy, lại có thể khiến người ta thấy kính nể sự dũng cảm của cô.

“Cô Văn, bất luận ngày trước anh Đại Hải là ai đi nữa, từ khi anh ấy tới đây, anh ấy chỉ là Chu Đại Hải mà thôi.” A Lệ Na cười, nói với Văn Thố: “Anh Đại Hải đã quên toàn bộ quá khứ trước đây, cho nên cô cũng hãy quên hết đi.”

Văn Thố vốn nghĩ là A Lệ Na không biết chuyện, hoặc là cô ta biết rõ tình hình nên đã giấu giếm. Nhưng bây giờ nghe cô bình tĩnh nói hết như vậy, khốe mắt Văn Thố không nhận được đã ửng hồng.

Không vì bất cứ lí do gì khác, bởi vì cuộc sống của cô sau khi Vạn Lý “qua đời” đã trôi qua ba năm rồi. Vậy thế nào mới chính là cuộc sống? Cô đã từng không có dũng khí tiếp tục sống, sống không bằng chết, rất nhiều lần muốn đi theo anh, nhưng anh lại lựa chọn ẩn danh không trở về nữa.

Anh có nghĩ tới Văn Thố đã yêu anh như vậy mà vẫn sống tiếp được hay không?

“Anh ấy thật sự không nhớ hay là muốn không nhớ nữa?” Văn Thố nhất quyết không tha tiếp tục hỏi, không có đáp án rõ ràng cô sẽ không bỏ qua.

A Lệ Na nhìn cô với ánh mắt cảm thông. Cô bình tĩnh hỏi Văn Thố: “Anh ấy đã quyết định trở thành Chu Đại Hải. Đáp án rõ ràng thế nào, rất quan trọng sao?”

“Đối với tôi mà nói thì nó rất quan trọng.”

A Lệ Na xách cái xô nhỏ, chậm rãi đứng lên. Khung cảnh xung quanh là vùng thảo nguyên tự nhiên, trang phục dân tộc trên người cô là màu sắc nổi bật nhất. Cô nhìn ra xa, thái độ rất bình tĩnh.

“Đối với chúng tôi, đều không quan trọng.” A Lệ Na nói: “Cô Văn, hãy trở về đi, anh ấy không phải là người cô tìm.”

“...”

Trên đường trở về, trong đầu Văn Thố chỉ nghĩ tới những lời nói của A Lệ Na.

Có lẽ như cô ấy từng nói, đối với họ mà nói, đáp án này không quan trọng, còn đối với Văn Thố, đáp án này tựa như một con mèo vô hình, cứ cào vào nội tâm cô, vừa đau vừa nhột, khiến cô không thể không biết rõ chân tướng. Dù đó có là một chân tướng đau thương đến đâu, cũng không thấy hối tiếc.

Cô chỉ muốn đến nơi rừng núi này, nhìn nơi đã chôn vùi anh lần cuối.

Cô yêu anh như vậy, yêu đến muốn chết đi khi anh đã qua đời.

Nhưng tất cả đều là sự chiêm chọc. Anh vẫn còn sống, anh biết rõ cái chết của anh sẽ mang đến cho cô nỗi đau, thế nhưng anh vẫn cắt đứt liên lạc.

Tất cả tình yêu đó, cũng chỉ là một vai diễn mà thôi.

Vậy phải kêu cô tiếp nhận sự thực thế nào đây.

Cô hồn bay phách lạc đi về lều, gặp phải Lục Viễn vẫn đang đứng ở đó chờ cô.

Lục Viễn thấy sắc mặt của cô không tốt, vội rót cho cô cốc nước nóng, anh nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Có khó chịu ở chỗ nào không?”

Văn Thố nhìn Lục Viễn, đáy lòng chỉ cảm thấy vô cùng ảm ức.

“Anh ta chính là Vạn Lý.” Văn Thố mệt mỏi nói.

“Tôi biết rõ.” Lục Viễn không hề ngạc nhiên, anh trầm mặc một hồi nói: “Từ lần đầu tiên cô gọi tên anh ta, tôi đã xác định rồi.”

“Tại sao?”

Lục Viễn nhếch miệng cười gượng, nhưng vẫn không cười nổi: “Nhìn ánh mắt hắn nhìn cô, là yêu, dù nguy trang thế nào cũng không thể giấu được.”

Văn Thố với vẻ mặt khó tin nhìn Lục Viễn, nội tâm chấn động không thể dừng lại, cô lui về phía sau, lắc đầu: “Không thể nào, nếu như anh ấy yêu tôi, tại sao lại giả bộ như không biết. Sao anh ấy có thể không biết cuộc sống của tôi lâu nay như thế nào?”

“Văn Thố, nếu như hắn có nỗi khổ tâm, cô phải làm gì đây?” Vẻ mặt Lục Viễn ôn hòa mang theo vẻ tuyệt vọng, anh đi tới đứng bên cạnh Văn Thố, vuốt nhẹ tóc Văn Thố, “Văn Thố, tôi không muốn cô vì tôi mà đau khổ.”

Văn Thố bắt lực nhìn anh, nghe anh nói: “Tôi nhận được điện thoại của giáo sư, luận văn của tôi đã được thông qua, bây giờ phải về làm công việc cuối cùng.”

Lục Viễn dừng lại, hỏi Văn Thố: “Văn Thố, cô có muốn theo tôi trở về không?”

36. Chương 36

Từ nhỏ đến lớn, Văn Thố đã từng gặp rất nhiều người, họ từng bàn tán sau lưng rằng Văn Thố là một người rất lạnh lùng và kiêu ngạo.

Từ nhỏ đến lớn, Văn Thố đều không giống với những đứa trẻ khác, cô chưa bao giờ hiểu phải biết nắm bắt mọi thứ, bởi vì cô biết rằng có rất nhiều thứ, cô có ra sức tranh giành tới đâu cũng không thể nào có được.

Cô không kiêu ngạo, lạnh lùng, cô chỉ sợ sau khi nhận được rồi lại mất đi.

Văn Thố chợt cảm thấy đau đầu, da tay đã nổi gai ốc lên vì lạnh. Cô vòng tay ôm lấy thân mình, dùng sức chà xát, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng lạnh.

Thật kỳ lạ, rõ ràng ở đây không có gió mà?

Ánh mắt Văn Thố tràn đầy sự mơ màng, cô hỏi Lục Viễn: “Trở về đó sao?” Cô không nói lòng vòng cũng không nói ẩn ý sâu xa.

Cô lại càng không biết rằng trong tình cảm có những điều khiến ta phải tiếc nuối rất nhiều.

“Tôi không biết nên đi theo anh trở về, hay là ở bên cạnh Vạn Lý trở về đó. Lục Viễn, anh có thể nói cho tôi biết, tôi nên làm thế nào đây?”

Có một số việc dù trốn tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi, Văn Thố chán nản lui về phía sau, ngồi xuống một bên ghế dài: “Trước khi tới Hân Văn, tôi đã tự nói với mình rằng lần này sẽ vĩnh biệt, tôi cũng muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng bây giờ anh nói xem tôi phải làm gì đây Lục Viễn? Vạn Lý còn sống, tôi không thể cứ đi theo anh như vậy, tôi thật sự không cam lòng. Thậm chí tôi cũng không biết rằng tôi có còn yêu anh ấy nữa hay không.”

“Hai ngày nay tôi gần như không chợp mắt nổi, tôi vừa nằm lên giường liền nhớ tới anh, nhớ tới Vạn Lý, tôi thực sự không biết mình nên làm thế nào, nên lựa chọn ra sao nữa. Không, tôi căn bản không có tư cách để lựa chọn.” Văn Thố tự cười nhạo mình: “Tôi là ai mà có quyền lựa chọn chứ, anh là một người tốt. Tôi thật sự rất đáng chết, lại kéo anh vào chuyện vớ vẩn này.”

Lục Viễn đi lên phía trước hai bước, tay anh khẽ đưa lên, sau đó lại âm thầm thu lại. Anh nhìn dáng vẻ tự trách và rối rắm của Văn Thố, trong lòng cảm thấy rất đau đớn và chua xót, “Thật ra tôi cũng là một người ích kỷ, tôi chỉ muốn đưa cô trở về Giang Bắc, coi như Vạn Lý đã chết, chúng ta chưa từng tới Hân Văn, tất cả chuyện này đều chưa từng xảy ra...” Lục Viễn nói xong, rồi tự lẩm bẩm: “Nhưng tôi hiểu, có lẽ tôi phải trở về một mình, tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, cũng chưa từng gặp cô, cô chính là Văn Thố, Vạn Lý vẫn thuộc về cô. Tôi không phải là ai hết.”

“Xin lỗi...” Văn Thố đỡ trán, vô cùng khổ sở: “Đừng nói như vậy mà, xin anh...”

Lục Viễn cố lấy dũng khí tiến đến ôm Văn Thố vào lòng. Anh vuốt nhẹ tóc cô để cô dựa vào lòng anh.

Anh nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng. Bày tỏ hết toàn bộ suy nghĩ xấu xa, mở miệng nói ra những lời khó khăn nhất, ngược lại tất cả cũng trở nên dễ dàng hơn.

“Đừng sợ, Văn Thố, dù cô quyết định thế nào, tôi cũng toàn tâm toàn ý ủng hộ cô, cho dù có phải rời đi.”

“Xin lỗi, xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi.” Văn Thố cúi đầu, dáng vẻ quật cường trước sau như một: “Tôi không thể bỏ đi, bất luận thế nào tôi cũng phải đưa anh ấy trở về. Giang Bắc mới là nhà của anh ấy

Lục Viễn khẽ thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, “Đúng vậy, Giang Bắc mới là nhà của anh ta.”

Là nhà của anh ta, cũng là nhà của cô, nhưng không phải nhà của tôi.

Một câu cuối cùng, Lục Viễn không nói ra. Không đủ dũng khí, nhưng cũng không cần thiết.

Ban đầu quyết định vội vàng đến Hân Văn, hành lý còn chưa dọn dẹp, ngoại trừ đồ lót ra thì không lấy bất cứ cái gì, từ lúc lên đường tới giờ, Lục Viễn vẫn chỉ mặc một chiếc áo khoác, cũng không muốn chú ý tới những chi tiết nhỏ này. Cho đến lúc này, khi anh bắt đầu dọn dẹp hành lý chuẩn bị trở về Giang Bắc, anh mới phát hiện ra mình chẳng có gì để dọn dẹp cả.

Nghĩ tới nghĩ lui, nên... dọn dẹp nhất chính là lòng anh mà thôi.

Nên dọn dẹp thế nào đây? Điều này khiến cho bác sĩ Lục bắt đầu phải hoang mang.

Để lại xe cho Văn Thố, bà chủ nhiệt tình thay Lục Viễn tìm một đám du khách đồng ý tiện đưa Lục Viễn rời khỏi Hân Văn.

Lục Viễn không ngờ người giúp anh lại là A Lệ Na, “bạn gái tin đồn” của Vạn Lý.

A Lệ Na mặc một bộ trang phục dân tộc đặc biệt, mắt to mày rậm, mắt sâu, nhìn rất giống người ngoại quốc, tóc tết sam, trang phục dân tộc nhìn rất đặc sắc, truyền thống lại không hề lỗi thời.

“Anh Lục, chị A bảo tôi đưa anh đi, nghe nói anh sắp rời khỏi đây.” Một giọng nói dễ nghe vang lên, hòa với nụ cười rạng rỡ.

Lục Viễn đặt túi nhỏ trên tay xuống, xoay người rót cho cô một cốc nước: “Uống chút nước đã.”

A Lệ Na cũng không khách khí, uống mấy ngụm nước, liếc mắt nhìn đồng hồ: “Bọn họ vẫn còn ăn cơm, chắc phải một lát nữa mới đi, hay tôi đưa anh đi trước nhé?”

Lục Viễn xách túi của mình lên, chần chừ một lát.

A Lệ Na thấy anh vẫn còn đứng đó, dò xét hỏi: “Anh không nói gì với cô Văn sao?”

Lục Viễn yên lặng.

A Lệ Na nhìn phản ứng của Lục Viễn, cô đã hiểu ra, nói: “Dù thế nào thì cũng nên nói một chút gì đó.” A Lệ Na dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Không nói thì nhất định sẽ hối hận đấy. Nói ra rồi, còn có thể có được một đáp án.”

Lục Viễn cười: “Nếu như vẫn không có đáp án, dù sao vẫn có chút hy vọng đó sẽ là câu trả lời tôi mong muốn, cũng hơn là trực tiếp trả lời điều mà tôi không muốn thì tôi sẽ thấy vui hơn một chút.”

A Lệ Na nở nụ cười: “Thì ra dù là nam hay nữ đều giống nhau cả, đối với tình cảm sẽ vô cùng nhất gạn.” Ánh mắt của cô sáng ngời giống như ngôi sao sáng chói: “Ồ Hân Văn này, thích cũng như không thích, đều trực tiếp thổ lộ ra bên ngoài, anh có thể cho đó là nguyên thủy, là thô lỗ, không được khai hóa, nhưng đối với tôi mà nói, đây mới là cách thể hiện tình cảm tốt nhất.”

Lục Viễn nhìn A Lệ Na, trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói: “Có lẽ cô nói đúng, tôi rất hèn nhát, tôi nghĩ rằng không vĩnh biệt, thì vĩnh viễn sẽ không mất đi.”

Lại một đêm mất ngủ.

Sau khi Lục Viễn bỏ đi, Văn Thố gần như không hề chớp mắt.

Cô hiểu, tạo nên cục diện bây giờ, ngoại trừ ông trời ra, thì đó chính là cô.

Cô mơ hồ sắp xếp lại trí nhớ trong đầu. Buông tay Vạn Lý, cô không cam lòng, không cam lòng tình cảm trước đây và một sinh mạng tuyệt vọng mất đi, cô khao khát muốn hỏi cho rõ, hỏi anh tại sao còn sống lại không trở về tìm cô, anh có biết cuộc sống của cô đã trải qua như thế nào hay không? Buông tay Lục Viễn, cô cảm thấy rất hổ thẹn. Cô không hiểu tình cảm của mình đối với Lục Viễn là như thế nào, đối với cô mà nói, gặp Lục Viễn giống như thời điểm chết đuối với được cọc, cho dù không chết chìm, cọc gỗ vẫn luôn mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Cô không thể nào phân biệt đó là xuất phát từ bản năng sinh tồn hay là yêu.

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi lên đồng cỏ, bên ngoài ngựa, dê được nuôi thả, tiếng ngựa hí đó như muốn nói cho Văn Thố, đã bắt đầu một ngày mới.

Cơ thể vừa mệt mỏi vừa nặng nề, cô đứng dậy rửa mặt cho tỉnh táo.

Mỗi ngày Vạn Lý đều như xuất quỷ nhập thần, làm đủ thứ công việc trên trời dưới đất, không đến gặp anh bây giờ chắc chắn đến tối mới có thể tìm được.

Mặt trời mọc không lâu, Vạn Lý thay mấy nông dân cho ngựa ăn, vác một đồng rơm cỏ đến nơi thả ngựa, khiến những con ngựa phi đến.

Ở đồng cỏ này đã ba năm, Vạn Lý trở nên khỏe mạnh, cũng trở nên trầm tĩnh, thói quen cô độc một mình, nhưng vẫn rất nhiệt tình, ý thức trách nhiệm cao, rất có tính lãnh đạo, nên mọi người trong làng rất quý mến anh.

Khi Văn Thố đi đến, Vạn Lý đang ném từng bó cỏ ra xa. Lướt qua chột thấy Văn Thố, anh cũng không ngẩng lên, vẫn tiếp tục công việc của mình.

Văn Thố nhìn anh như vậy, nhớ lại những năm đi học, nhớ lại khung cảnh “sau khi anh chết”, nước mắt sắp chực rơi xuống.

Cô nói: “Em nghĩ, em nên trở về Giang Bắc.”

Văn Thố hít mũi, giấu đi cảm giác đau khổ trong lòng: “Anh kiên trì giả vờ như không biết em cũng không sao, em ở nơi này cả đời cũng không ngại. Em chỉ muốn nói cho anh biết, mấy năm nay mẹ anh không được khỏe, người đầu bạc tiền người đầu xanh, như vậy là quá tàn nhẫn.”

Vạn Lý vẫn tán cổ, coi tất cả lời nói của cô đều không liên quan gì tới anh.

“Được rồi, có lẽ anh thực sự không phải là người mà tôi muốn tìm.” Văn Thố đứng bên cạnh anh: “Tôi đã từng yêu một người, anh ấy rất thích tôi, nếu như tôi muốn ánh trăng trên trời, anh ấy cũng sẽ ngẩng ngốc đi tìm cái thang.”

“Sau khi anh ấy chết, tôi đã từng thử rất nhiều cách, một lòng muốn đi theo anh ấy.” Văn Thố kéo chuỗi hạt trên cổ tay, chia vết thương trên cổ tay ra: “Những vết thương này bây giờ đã không còn sâu nữa, nhưng đã từng rất đau, rất đau.”

Bàn tay tán cổ kia dừng lại một lúc, Vạn Lý cúi đầu khom lưng, Văn Thố không thể thấy rõ nét mặt của anh. Tiếp tục nói: “Nhưng sau đó tôi không sao, ông trời đã không để tôi chết, có lẽ để tôi không chờ anh ấy nữa, cho nên tôi đi tới đây, tôi muốn vĩnh biệt anh ấy, tôi muốn nói cho anh ấy biết, tôi quyết định không yêu anh ấy nữa.”

“Người đó rất tốt.” Anh vẫn trầm mặc chột nói một câu.

Văn Thố ngạc nhiên một lúc mới ý thức được vừa rồi là Vạn Lý đang nói.

Khóe mắt cô đã ngấn nước: “Tôi biết anh ấy rất tốt.”

“Người đó và cô Văn rất xứng đôi. Hy vọng hai người trở về Hãn Văn vui vẻ. Có gì cần có thể tìm tôi.” Anh ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười xa lạ: “Tôi biết là cô rất đau khổ, nhưng tôi quả thật không phải người cô đang tìm.”

Nói xong, Vạn Lý xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, Văn Thố tiện tay nhặt một hòn đá ném tới, cổ nén khóc, cô tức giận mắng: “Hèn nhất!”

Thời điểm cô chuẩn bị đuổi theo, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng vó ngựa rầm rầm.

Văn Thố theo bản năng quay đầu lại.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, thậm chí Văn Thố còn không kịp phản ứng.

Sau đó có tiếng chuông kêu, Văn Thố cảm thấy có một bóng dáng giống như tấm lưới bao phủ lấy cô.

Hơi thở ấm áp quen thuộc dán chặt vào Văn Thố. Một cánh tay đưa ra ôm chặt lấy cô.

Tiếng vó ngựa rầm rầm vang lên, con ngựa mất khống chế không biết tại sao đột nhiên kinh sợ vọt tới, khiến Vạn Lý và Văn Thố ngã xuống. Vạn Lý ôm cô lăn qua lăn lại, sợ bị trúng phải vó ngựa.

Mấy người nông dân thấy con ngựa mất khống chế, lập tức chạy lại, nhanh chóng thuần phục đuổi ngựa, Vạn Lý nhân cơ hội đó ôm Văn Thố lăn đến đồng rơm bên cạnh.

Vạn Lý buông Văn Thố ra, lui hai bước về phía sau, duy trì khoảng cách với cô.

Văn Thố nhìn thấy trên mặt và tay của anh đều trầy xước, máu chảy ra. Văn Thố tức giận tới phát khóc.

“Rõ ràng anh chính là Vạn Lý, tại sao không chịu thừa nhận chứ? Anh đang sợ cái gì? Trốn tránh cái gì? Em là Văn Thố, anh quên rồi sao?”

Sau đó Vạn Lý lau vết máu trên mặt, bò dậy từ dưới đất, khập khiễng bỏ đi.

Văn Thố chạy tới kéo anh lại, “Rốt cuộc anh muốn chạy trốn tới lúc nào hả? Anh nói đi anh quên tất cả rồi thật sao?”

Vạn Lý tức giận, anh chợt quay đầu lại, trừng mắt nhìn, đang muốn nói gì đó, chợt nhìn thấy Lục Viễn từ xa đi tới.

Thái độ của anh lại trở về như cũ không hề bận tâm, “Cô Văn, cô nên nhanh chóng trở về đi, tôi có việc rồi.” Nói xong, anh thẳng bước rời đi.

“Bất luận thế nào, anh đều không nhận em phải không, coi như không quen biết em phải không?” Văn Thố gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng anh dần dần đi xa.

Đột nhiên Văn Thố cất giọng hỏi: “Cho dù em sắp chết rồi, anh cũng không quan tâm tới em phải không?”

Văn Thố không muốn để anh cứ đi như vậy, cách đó không xa, có mấy con ngựa chạy loạn đang bị nông dân đuổi.

Văn Thố hạ quyết tâm, đột nhiên xông ra, cô dang hai tay ra, đứng chặn đường ngựa đang chạy.

Xung quanh có tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, âm ỉ khắp nơi. Văn Thố nhắm mắt lại, cô nghĩ, lúc này có thể hoàn toàn kết thúc tất cả rồi.

Đây là một vụ đánh cược đắt giá.

Đúng như dự đoán, bỗng có một cánh tay ôm lấy cô. Sau đó lăn đến cạnh một đồng rơm.

Tình huống thình lình xảy ra liền ngã vào đồng rơm, từng bó từng bó cỏ rơi xuống trúng hai người. Mặc dù có người che chở cho cô, Văn Thố vẫn cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong người như bị xáo trộn cả lên.

Mùi rơm rạ, mùi ánh sáng mặt trời, bụi bắn quanh quẩn khắp nơi. Văn Thố thấy rằng mình sắp không trụ được nữa rồi.

Những người nông dân vội rít chạy tới cứu người, bỏ từng bó cỏ ra ngoài, hồi lâu, Văn Thố mới có thể mở mắt ra. Trên tay, trên mặt cô, tất cả đều dính bùn đất.

Người đè lên cô đã bắn đến nỗi không còn nhận ra là ai. Văn Thố xoa xoa mặt anh hai cái, lúc ấy mới nhận ra, người chạy tới không phải Vạn Lý, mà là Lục Viễn.

Phút chốc thoát khỏi đồng rơm cỏ, anh chỉ kịp nói một câu: “Cô điên rồi phải không?”

Giọng nói của anh yếu ớt, cho dù như vậy, Văn Thố vẫn nghe rõ từng chữ, cuộc sống là như vậy đấy.

Văn Thố dùng sức nâng cơ thể Lục Viễn lên, thân thể của cô đang run rẩy, cả giọng nói và tâm hồn cô cũng vậy.

“Tôi xin lỗi, xin lỗi, anh có sao không... Lục Viễn, tại sao anh lại ở đây?”

Lục Viễn ho một tiếng, yếu ớt nói: “Tôi biết, cô hi vọng người tới không phải là tôi.”

“Không phải như vậy đâu, không phải...”

“Văn Thố, tại sao cô phải làm như vậy? Cô có nhớ cô đã từng hứa với tôi rằng sẽ không làm tổn thương chính mình nữa?”

Dưới sự giúp đỡ của những người khác, mọi người cùng nhau đưa Lục Viễn đến bệnh viện. Tắm rửa sạch sẽ, kiểm tra toàn diện, trừ những vết thương ngoài da, cánh tay Lục Viễn còn bị gãy xương. Khỏi cần nói cũng thấy anh đang thảm hại tới đâu.

Văn Thố vẫn luôn trong trạng thái ngẩn ngơ từ khi tới đây, y ta đưa cho cô một xấp hóa đơn nộp phí, cô chậm chạp tới phòng thu phí nộp tiền, lại nhận được một tập biên lai mới.

Khi đang lên cầu thang, cô đụng phải Vạn Lý cũng vừa băng bó xong vết thương.

Cô cúi đầu đi từng bước đi lên. Hai người lướt qua nhau.

Lúc cô chuẩn bị xoay người lại, người đó liền gọi cô.

“Văn Thố.” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ôn hòa, nhẹ nhàng, tràn đầy tình yêu.

Nhưng lúc này nghe lại tràn đầy sự chế nhạo.

“Anh Đại Hải, có chuyện gì sao?”

Ánh mắt Vạn Lý đầy sự tuyệt vọng. Anh đứng ở bậc thang dưới, Văn Thố đứng ở bậc thang trên, lần đầu tiên cô từ trên cao nhìn xuống đỉnh đầu Vạn Lý. Cũng là lần đầu tiên phát hiện thì ra trên đỉnh đầu anh có một vết thương lớn, chỗ đó đã không thể mọc tóc lên được nữa.

“Anh không phải Vạn Lý thì có thể là ai chứ?” Vạn Lý quay đầu đi, “Anh không thể trở về Giang Bắc được, lừa gạt tiền đền bù là sẽ phải đi tù. Em muốn anh ngồi tù sao?”

Văn Thố nhìn tên của Lục Viễn trên tờ biên lai, bỗng nhiên cảm thấy mình ngu ngốc đến mức đáng thương.

“Vạn Lý, bây giờ trong lòng em, anh đã hoàn toàn chết rồi.”

Vạn Lý hơi ngạc nhiên, sau đó tự cười chính mình: “Anh sớm đã chết rồi. Bây giờ còn sống, chỉ là trong tưởng tượng của em thôi, kỳ thực anh chưa bao giờ sống đúng với tính cách của mình.”

“Văn Thố, là một hình mẫu hoàn hảo trong lòng em, thật sự rất mệt mỏi.”

d-dan-l3-q-uy-d-0n

Văn Thố vẫn không nói gì, cuối cùng Vạn Lý cũng nhìn thẳng vào cô.

“Anh xin lỗi, Văn Thố.”

“Đứng lại.” Rốt cuộc Văn Thố cũng không nhẫn nhịn được gọi anh lại.

Cô đi xuống từng bậc thang, giờ phút này cô không biết rốt cuộc trong đầu mình đang suy nghĩ gì, cô chỉ đi về phía anh. Sau đó cô chạm vào chỗ không có tóc trên đầu anh. Tự giễu cười: “Là do lúc ấy gây ra sao?”

Vạn Lý thất thần, ánh mắt có phần bối rối, lúng túng trả lời: “Khi học đại học, có một lần anh nói với em là anh đã về nhà với ông bà rồi, thật ra thì anh vẫn luôn ở trường, lúc ấy chơi bóng rổ đột nhiên xảy ra xung đột, bị đánh vỡ đầu, nên sợ em lo lắng.”

Văn Thố cảm thấy nội tâm vô cùng hoảng hốt, nói: “Thật sao? Thì ra chuyện này đã xảy ra từ rất lâu rồi.”

“Nhiều năm như vậy anh vẫn luôn muốn làm những việc tốt nhất cho em, thật ra thì anh căn bản không có năng lực đó, cho nên trước mặt em, anh phải ngụy trang thật hoàn hảo. Anh nghĩ rằng anh sẽ chết ở Hân Văn, kết quả là anh vẫn còn sống sót.” Vạn Lý cúi thấp đầu, rõ ràng đó là sự việc rất đáng sợ, nhưng anh lại cảm thấy mình như được giải thoát, “Thật sự em quá tốt với anh, nên anh cảm thấy mình thật không xứng đáng với em. Văn Thố, em xứng đáng với một người đàn ông tốt, nhưng không phải là anh.”

Văn Thố hỏi anh: “Cho nên anh trực tiếp quyết định thay em thật sao?”

Lúc này, trong cầu thang không một bóng người, chỉ có hai người họ đứng ở đó. Tựa như một đường hầm không gian và thời gian, năm đó hai người chưa kịp từ biệt nay lại ở đây nói với nhau. Văn Thố chợt nhớ lại quá khứ đã qua, Vạn Lý bây giờ đang rụt cổ lại. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả được không khí bi thương ở nơi này, nhưng điều này cũng không thể tránh khỏi.

Văn Thố nói: “Anh có nghĩ rằng nếu như em đã chết rồi vậy, vậy anh sẽ làm thế nào?”

Vạn Lý tự trách mình, cúi thấp đầu nói: “Thật sự xin lỗi em, lúc đó thực sự anh không nghĩ tới...”

“Không nghĩ tới thì ra em lại yêu anh như thế sao?” Văn Thố cảm thấy trong lòng rất lạnh lẽo, trải qua một cuộc tình lãng mạn như vậy, bỗng nhiên tựa như một thứ rượu dần dần phát tác, chỉ còn lại dư vị khiến cho người ta còn say mê trong đó: “Đột nhiên em cảm thấy từ đầu tới cuối em không nên đến đây, nếu đã không đến đây có lẽ em sẽ luôn chìm đắm trong quá khứ tưởng tượng của mình.”

“Văn Thố...” Rốt cuộc Vạn Lý không nhận được tiến đến, ôm Văn Thố vào trong ngực: “Văn Thố, xin lỗi em...”

Mùi hương và hơi ấm ấy vẫn chưa từng đổi thay, nhưng bỗng nhiên lại trở nên quá đỗi xa lạ, Văn Thố chợt run lên.

“Anh không còn là Vạn Lý của em nữa rồi, em đi đường xa như vậy tới đây, lại nhận được một kết cục như thế này.”

“Không, không phải.” Vạn Lý phủ nhận: “Anh vẫn chưa từng thay đổi, anh yêu em, Văn Thố, anh rất yêu em.”

Văn Thố bỏ ngoài tai lời nói “Anh yêu em” của anh, không biết rốt cuộc anh đang thuyết phục Văn Thố tin tưởng, hay là tự nói với chính bản thân anh hãy tin tưởng điều đó.

Cuối cùng, hai người đều khóc.

Không ai biết đoạn tình cảm hoàn hảo như vậy tại sao lại đi tới bước này, có lẽ cái này là do số phận.

Văn Thố phải trải qua một thời gian rất lâu mới bình phục tâm tình của mình. Rời khỏi Vạn Lý, cầm hóa đơn trở về phòng bệnh, nhưng không thấy bóng dáng của Lục Viễn. Cô vội đến phòng y tá hỏi. Văn Thố gọi một cô y tá: “Xin hỏi người đàn ông nằm ở giường số 13 đi đâu rồi sao?”

Y tá nhìn Văn Thố từ đầu xuống chân đánh giá, nói không nhanh không chậm: “Vừa nãy tôi nhìn thấy anh ta đi xuống lầu, bị thương như vậy mà còn muốn đi tìm ai đó. Không biết đó có phải là đi tìm cô hay không?”

Văn Thố mơ hồ có chút dự cảm chẳng lành.

“Cảm ơn.”

Đi xuống từng tầng tìm anh, sau đó nhìn thấy Lục Viễn trong hành lang ở tầng trên cùng.

Một mình anh đứng ở cửa sổ hành lang hóng gió.

Tim Văn Thố thấp thỏm lo lắng. Cô đi từng bước tới gần: “Anh đứng ở đây làm gì?”

Lục Viễn quay đầu lại nhìn cô, cười nói: “Tôi muốn hút thuốc, phát hiện ra cửa ra sân thượng đã khóa, cửa sổ phòng bệnh lại chỉ có thể mở một chút, nên tôi đứng đây hóng mát chút thôi.”

Văn Thố cười khúc khích: “Đây là bệnh viện, có rất nhiều người bệnh nặng, bệnh viện sợ rằng họ sẽ nhảy lầu hoặc là gây ra chuyện gì đó nguy hiểm, nên cẩn thận khóa cửa đó lại.”

“Cô cũng biết rất nhiều chuyện.” Lục Viễn nói.

“Dĩ nhiên, tôi cũng đã từng nhảy lầu mà.”

Lục Viễn khẽ cười, “Tốt lắm, tôi thực sự quá lợi hại, cứ nhiên có thể khiến cô vốn là một người muốn tự vẫn lại sống vui vẻ thế này. Trở về tôi nên viết bài luận văn về cô thôi.”

Sắc mặt Văn Thố bỗng thay đổi, nhất thời nghĩ tới nhiều việc, cuối cùng dò xét hỏi: “Anh phải đi rồi sao?”

Lục Viễn chợt vui vẻ gật đầu, “Đúng vậy,” dường như anh cố tình quay đầu lại nhìn Văn Thố: “Cô thì sao? Muốn đi cùng hả? Nếu chúng ta đi cùng nhau thì tôi không cần phải đi nhờ xe rồi.”

Văn Thố ngạc nhiên một lúc, do dự mãi, rồi đáp: “Mấy ngày nữa thôi, tôi giải quyết xong chuyện này, chúng ta cùng nhau trở về, được không?”

Trong ánh mắt cô mang theo sự khẩn cầu, đó là sự cưỡng cầu. Nhưng cô hy vọng Lục Viễn sẽ đồng ý.

“Được thôi.” Về mặt Lục Viễn vui vẻ đồng ý. Nhưng Văn Thố thấy rõ trong mắt anh mang vẻ thất vọng và cô đơn. Không hiểu vì sao, lần này, Văn Thố mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Sự lo lắng ấy là thật tâm, rõ ràng không có gì xảy ra cả, nhưng lại có một dự cảm không lành.

Trên tay cầm một cái móc chìa khóa thạch cao, một người Trung Quốc đi chuyến xe lửa trở về Giang Bắc. Phong cảnh ngoài cửa sổ là một đồng cỏ rộng lớn vô tận, cùng với núi tuyết mù mịt, đâu đó có những làn khói thưa thớt từ bếp lửa... Tươi đẹp và yên bình, khiến người ta muốn bỏ lại tất cả để tới đây sinh sống.

Nếu như có thể, Lục Viễn rất hy vọng Văn Thố sẽ ở lại đây. Nhưng thực tế lại không cho phép. Cô cũng đồng ý sống tại đây, nhưng người cùng sống với cô lại không phải anh.

Anh đã làm tất cả những gì có thể, đến lúc trở về rồi. Cuối cùng, anh cũng có thời gian để nhìn thật kỹ phong cảnh của đoạn đường này.

Ngồi đối diện với anh là hai mẹ con nói giọng Bắc, trong xe mở điều hòa nhiệt độ, mẹ đứa bé sợ con bị cảm nên cởi áo ra cho con, sau đó có một vài viên hồ lô rơi xuống, người mẹ nổi giận, bắt đầu dạy dỗ đứa bé. Đứa bé sợ mẹ tức giận, vẫn cãi bướng nói mình không ăn trộm kẹo.

Người mẹ tức giận nói: “Có một đứa trẻ tên là Pinocchio, nếu như nói dối thì cái mũi sẽ dài ra, cậu bé đó đã nói dối, qua tối hôm đó, thực sự là mũi cậu bé đã trở nên rất dài.”

Đứa bé ngây thơ, liên tin đó là thật, sợ hãi khóc lớn.

Cảm giác hỗn loạn trong lòng, Lục Viễn theo bản năng sờ lên mũi của mình. Cũng may, mũi của anh cũng không thay đổi gì.

Trên cao nguyên, tín hiệu điện thoại rất kém, Lục Viễn liếc mắt nhìn đồng hồ, đột nhiên phát hiện điện thoại liên tục nhận được tin nhắn gửi tới.

Có tin nhắn rác, có tin nhắn từ những công ty quảng cáo, có tin nhắn của giáo sư gửi tới, cũng có cả tin nhắn của Văn Thố.

[Anh đang ở đâu thế?]

[Anh đi đâu]

[Anh đi rồi sao?]

[Không phải đã nói sẽ cùng đi hay sao? Không phải là đợi thêm mấy ngày nữa chúng ta sẽ cùng đi sao?]

[Lục Viễn, sau này, có phải chúng ta sẽ không gặp nhau nữa không?]

Lục Viễn nhìn tin nhắn thật lâu, nghĩ mấy chữ này đều nhẹ nhàng giống nhau. Anh đang gõ rất nhiều chữ trả lời, cuối cùng chỉ nhấn lại một chữ.

Chỉ duy nhất một chữ.

[Phải]

37. Chương 37

Đứa bé ở đối diện cứ khóc nức nở khiến những người xung quanh đều cảm thấy rất đau lòng, nhất là mẹ của đứa bé. Nhìn đứa bé khóc mặt đỏ bừng lên, rõ ràng rất muốn giáo huấn con, nhưng sau đó người mẹ lại không ngừng dỗ dành con, vì không muốn để con khóc thêm nữa, nên người mẹ đã chủ động đưa cho đứa bé một viên kẹo.

Lục Viễn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Con người ta vốn dĩ là như vậy, khi tình cảm đã dấy lên trong tim, tất cả các nguyên tắc cũng sẽ biến mất. Biết rõ rằng cưng chiều là không đúng, nhưng vẫn không nhẫn nhịn được mà làm tất cả cho con.

Giống như anh đối với Văn Thố vậy. Cùng cô tới Hân Văn cũng được, chờ đợi cô cũng tốt, thậm chí rời xa cô cũng không sao. Không có một ai có thể lựa chọn thay anh. Anh chỉ nghe theo ý của Văn Thố mà thôi.

Đứng trong hành lang dài bệnh viện. Vạn Lý ôm Văn Thố, giống như tìm lại được một bảo bối đã mất đi, hai người cùng nhau khóc giống như những đứa trẻ. Khung cảnh ấy đối với Lục Viễn thì thật sự quá chướng mắt. Nhưng điều đó Lục Viễn hiểu, cho dù có cố gắng đến đâu, anh cũng không thể phá hoại tình cảm nhiều năm của hai người họ.

Bây giờ Văn Thố đang đau khổ như vậy, cũng chỉ vì sự tồn tại của anh, cô không đành lòng trở thành người xấu xa, nhưng cô cũng không thể làm trái lại với con tim mình. Anh không muốn cô phải khổ sở như thế nữa.

Có lúc, thành toàn cũng là một cách để thể hiện tình yêu.

Xe lửa chạy xuyên qua một đoạn đường hầm núi rất dài, rất lâu sau đó, điện thoại di động mới lại khôi phục tín hiệu, điện thoại chợt rung lên hai cái. Một tin nhắn được gửi tới. Lục Viễn mở tin nhắn, chỉ có một câu.

[Nếu như anh muốn, vậy thì hẹn gặp lại.]

Lục Viễn nhìn dòng chữ trong màn hình điện thoại, cười buồn, trong lòng đau xót.

Đây mới là Văn Thố kiêu hãnh ngày nào, không bao giờ biết nói lòng vòng quanh co. Anh từng rất sợ cô, sau đó anh lại yêu cô, và cuối cùng anh lại rời xa cô.

Tắt điện thoại di động. Tất cả đều đã kết thúc, và cũng nên chấm dứt từ đây.

Lúc đầu còn hay nói linh tinh để chọc cười cô, sau đó anh thật lòng lắng nghe câu chuyện quá khứ bi thương của cô. Lục Viễn dần dần hiểu rõ cô hơn.

Anh từng nghĩ rằng, có lẽ có thể sửa đổi phương hướng nghiên cứu, phát triển một cách toàn diện, vậy anh có thể trở thành một bác sĩ tâm lý giỏi.

Bây giờ nghĩ lại, căn bản anh thực sự không thể chuyên nghiệp được. Tất cả còn chưa bắt đầu, anh đã yêu chính “bệnh nhân” của mình.

Anh vẫn luôn nghiên cứu về khuynh hướng tự sát ở những người thất tình rồi cuộc là tuyệt vọng như thế nào, vẫn chưa bao giờ trải qua, cho nên anh vẫn không biết. Hôm nay, cuối cùng anh cũng đã trải nghiệm được cảm giác đau lòng ấy.

Anh không khỏi tự cười chính mình, ngày trước còn hùng hổ đánh giá trong lòng về những con người ấy, cảm thấy họ thật sự quá yếu đuối, bây giờ đến lượt mình, mới hiểu được, cảm nhận được tất cả nỗi đau bên ngoài thể xác, cũng không thể bằng nỗi đau mất đi chính người mình yêu.

Quả nhiên đúng như lúc đầu Văn Thố đã nói. Tình yêu là chủ đề cực kỳ nan giải. Anh chỉ nhìn trên sách vở, học báo cáo thí nghiệm, cũng không đủ để giải thích nó.

Không thật sự trải qua thì có thể hiểu thế nào đây?

Trước kia Văn Thố không hề tin vào số mệnh, nhưng gần đây cô đã ngày càng tin tưởng rằng tất cả mọi thứ trên đời này đều đã được an bài. Cho dù là duyên phận với Vạn Lý hay là Lục Viễn.

Khi cô phát hiện Lục Viễn đã bỏ đi, cô chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy. Cô không ngừng gửi tin nhắn, gọi điện cho Lục Viễn, nhưng vẫn không có hồi âm.

Cô không thể không nghĩ tới tình huống xấu nhất. Lục Viễn muốn rời xa cô, không phải là trong khoảng cách rời đi, mà là trong lòng.

Anh không còn là thân cây luôn ở bên cạnh cô, không muốn chờ đợi cô nữa.

Đúng vậy, anh vốn không có trách nhiệm phải luôn chờ đợi bên cạnh cô.

Văn Thố không nhớ rằng tay mình đã run lên thế nào khi nhận tin “Lục Viễn, sau này, có phải chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa không?”, cô chỉ nhớ khi nhận được tin nhắn trả lời của anh, lòng cô đã từng chút từng chút dần rơi xuống đáy vực.

Một chữ “Phải” như muốn phá vỡ toàn bộ cảm giác yên tâm trước đó của cô.

Thì ra khi Lục Viễn bỏ đi, cô lại vô cùng sợ hãi, không còn cảm giác an toàn trong nháy mắt đã khiến cô hoàn toàn suy sụp. Cô kích động nhắn lại “Nếu như anh muốn, vậy thì hẹn gặp lại”, sau đó cũng không hề thấy sự hồi hận của anh. Gọi điện thoại tới, không trả lời, trước sau cũng vẫn không trả lời.

Anh tắt máy, có lẽ anh muốn hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô, cho nên cố ý làm vậy, vừa nghĩ tới điều này, Văn Thố cảm thấy vô cùng chán nản.

Ở lại Hân Văn chừng bốn, năm ngày, cuối cùng Văn Thố cũng không thể đưa Vạn Lý trở về Giang Bắc.

Có lẽ anh vẫn còn yêu Văn Thố, nhưng bây giờ anh vẫn yêu cuộc sống ở Hân Văn hơn tất cả.

Anh vẫn luôn từ chối gần gũi với A Lệ Na, cũng là do hổ thẹn với quá khứ, hổ thẹn với Văn Thố mà thôi.

Lần này Văn Thố đến đây, ngược lại khiến hai người họ cũng thân thiết hơn.

Thời gian trôi qua như gió thổi, khiến cho tất cả yêu hận, tốt xấu cũng dần phai nhạt đi. Tựa như những đám mây bồng bềnh trên trời, dù sao mãi mãi cũng không ngăn được khát khao với bầu trời xanh rộng lớn kia.

Văn Thố đành quyết định trở về một mình.

Vạn Lý và A Lệ Na chuẩn bị đầy đủ đồ ăn thức uống lên xe cho cô. Văn Thố có lòng tốt đưa một người khách du lịch đi cùng rời khỏi Hân Văn. Đi cùng một đường cũng coi như là có bạn đồng hành.

Hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua khi đi cùng Lục Viễn, Văn Thố chợt thấy xúc động hồi lâu.

Vạn Lý vác đồ đạc lên xe, cô gái kia đi cùng với A Lệ Na đi mua một ít đồ.

Dựa vào xe ngồi, Văn Thố nhìn cảnh tượng thảo nguyên tràn trề sức sống, sau đó lại nhìn Vạn Lý ngồi xuống bên cạnh. Anh châm một điếu thuốc, trầm mặc hút. Từ khi gặp lại tới giờ, cô chưa từng thấy Vạn Lý nở nụ cười.

Văn Thố chợt muốn tha thứ cho anh. Nhất định anh vẫn khổ sở hơn cô rất nhiều, có nhà nhưng không thể trở về, có mẹ mà không thể nhận. Còn có sự trừng phạt nào đau đớn hơn thế?

Một đoạn tình cảm không thể tiếp tục, thay vì hận thù, không bằng nên chúc phúc cho nhau, cùng nhau tiếp tục đi lên.

Văn Thố liếm nhẹ môi hơi khô, có chút khản giọng: “Lần này em đi sẽ không trở lại nữa, anh hãy sống thật tốt nhé.”

Về mặt Vạn Lý hơi ngạc nhiên, ánh mắt đã trải qua nhiều phong ba bão táp đột nhiên lóe lên, nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông, liền thu lại ánh mắt ấy của mình.

“Văn Thố, em nhất định phải thật hạnh phúc đấy.”

Văn Thố cười thoải mái, cô đã từng nghĩ rằng hạnh phúc của cô là do Vạn Lý mang lại, sau này cô đã hiểu, thì ra hạnh phúc chính là quý trọng tất cả những gì mình có, cho dù là thời gian cứ trôi qua và không ngại hi sinh tính mạng của mình.

“Em nhất định sẽ hạnh phúc.” Văn Thố dừng lại một chút rồi nói: “Cho nên anh cũng phải hạnh phúc, nếu không anh sẽ không sánh bằng em.”

Trước khi Văn Thố đi, Vạn Lý đưa cho cô một tấm hình. Ánh nắng mặt trời rực rỡ, thảo nguyên xanh biếc, trời xanh mây trắng, gần đó có một đàn dê ngựa đông đúc.

“Hi vọng em có thể đem bức hình này cho mẹ anh.” Vạn Lý hơi áy náy nói: “Nói với bà ấy là anh sống rất tốt, bà ấy hãy bảo trọng.”

Văn Thố nhìn bức hình, lặng lẽ nhận lấy, khẽ thở dài: “Hi vọng có một ngày anh sẽ về thăm bác ấy.”

“Anh không có mặt mũi về gặp mẹ.”

“Nhưng bác rất nhớ anh.”

“... Xin lỗi. Bây giờ anh không thể.”

Văn Thố không nói thêm nữa. Bây giờ Vạn Lý không thể chiến thắng bản thân, cô càng không thể thuyết phục anh. Nhưng cô tin rằng nhất định sẽ có ngày anh trở về, sẽ có ngày ấy.

Văn Thố cảm thấy mình cũng rất kỳ lạ, rời khỏi Hãn Văn, từ biệt Vạn Lý, cô cũng không hề khóc.

Trầm mặc lái xe lên đường, người đi cùng cô tên là Emma đã ngủ rồi.

Hai người con gái đi qua đêm cực kỳ nguy hiểm, hai người họ đều cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Văn Thố lái xe đã mệt nên dừng xe lại ở ven đường, tựa vào tay lái ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời lên đã làm cô tỉnh giấc.

Khi mở mắt ra, Văn Thố thấy hơi chói mắt, Emma đã tỉnh dậy rồi, một mình cô ấy ngồi trước mũi xe, lặng lẽ nhìn mặt trời mọc.

Văn Thố bước xuống xe, cô cũng ngồi bên cạnh Emma.

Bầu trời lúc này thật giống như một bức tranh thần bí, Văn Thố nhìn mặt trời đang dần dần lên cao, tâm trạng trở nên rất thoải mái.

Nhớ lại khi cô cùng Lục Viễn nhìn mặt trời mọc. Cổ họng cô hơi nghẹn lại.

Thì ra, trên đời này thật sự không có quang cảnh nào giống nhau.

Emma quay đầu lại nhìn nét mặt Văn Thố, lông mày nhướn lên, tươi cười.

“Mặt trời mọc đẹp thật đấy, ở Bắc Đô chẳng bao giờ được nhìn mặt trời mọc như vậy.”

Văn Thố nhìn Emma, Emma không quay đầu lại, ngậm ngùi nói: “Mười năm trước, tôi cùng bạn trai cũ đến Bắc Đô, tôi và anh ấy đã phấn đấu sáu năm, rồi anh ấy mua được nhà ở Bắc Đô, sau đó anh ấy còn đưa bạn gái tới ở đó. Trong sáu năm, anh ấy nói với tôi là anh ấy chưa muốn kết hôn, nhưng anh ấy và cô ta quen nhau nửa năm đã kết hôn. Sau này tôi cũng hiểu, không có người đàn ông nào không muốn kết hôn, chỉ là người đó có phải người mà hắn muốn kết hôn hay không mà thôi.”

Kể về quá khứ đau buồn của mình, nhưng về mặt Emma lại không hề đau khổ: “Cũng cảm ơn anh ấy, sau đó tôi kinh doanh rất thành công, bốn năm sau cũng sánh bằng thành tựu của sáu năm trước. Tôi cũng mua nhà tại Bắc Đô, trở thành một người phụ nữ lớn tuổi độc thân và ưu tú trong mắt mọi người.” Emma cười, “Nửa năm trước, anh ấy ly hôn, còn nói người anh ấy yêu là tôi, nhưng tôi không biết cái gì mới gọi là yêu nữa.”

“Sau mười năm làm việc, tôi rời khỏi Bắc Đô, theo người khác tới Hãn Văn, thì ra một mình tôi có thể đi đường xa như thế, vậy mà ngày trước tôi cứ ràng buộc bản thân trong cái thế giới nhỏ bé của mình. Ngoài tình yêu ra, trong sinh hoạt của tôi còn có rất nhiều thứ.”

Văn Thố thấy mơ hồ, Emma khẽ cười: “Nên cho dù bạn trai có thay lòng đi nữa cũng vẫn phải tiếp tục sống.”

“Cái gì?”

Về mặt của Emma tựa như một người từng trải: “Người giúp cô bê đồ đạc lên xe là bạn trai cũ của cô sao?”

Văn Thố nghĩ đến Vạn Lý và A Lệ Na, Emma chắc đã nhất thời hiểu lầm cái gì đó. Khi cô đang chuẩn bị mở miệng giải thích, cô suy nghĩ rồi chợt hiểu ra.

Hoàn cảnh của cô rõ ràng đã khiến Emma hiểu lầm như vậy, bạn trai mất tích, bên cạnh còn có cô gái khác, tại sao cô lại không cảm thấy đau lòng?

Từ trước tới nay, cô luôn thụ động tiếp nhận sự thật Vạn Lý đã ra đi, sau đó cô lại chấp nhận yêu Lục Viễn rồi lại rời xa Lục Viễn.

Emma vỗ vai Văn Thố, nói khích lệ: “Muốn quên đi tình cảm trước đây, phương pháp nhanh nhất chính là bắt đầu một cuộc tình khác.”

Văn Thố chợt cảm thấy những lời này thật sự rất có lý.

Lúc Vạn Lý ra đi, Văn Thố chỉ muốn đi theo anh để kết thúc mọi chuyện, lúc Lục Viễn đi, Văn Thố lại nghĩ nhất định phải sống thật tốt, rằng một ngày nào đó hai người vẫn sẽ gặp lại nhau.

Cuối cùng cô cũng hiểu, thì ra nguyên nhân không còn đau lòng vì Vạn Lý mất, mà là trái tim cô đã không còn tình cảm nữa rồi.

Nhưng tại sao đến giờ phút này cô mới hiểu được?

Vừa nghĩ tới điện thoại của Lục Viễn không thể gọi được, Văn Thố liền ủ rũ.

Văn Thố chán nản nói: “Nếu như bắt đầu dễ dàng như vậy, thì tôi sẽ không bỏ lỡ đâu.”

“Nếu không chúng ta lái xe trở về đó, quay lại với anh ta?”

Văn Thố lắc đầu một cái: “Tôi muốn theo đuổi một người ở Giang Bắc.”

Emma kinh ngạc kêu “a” một tiếng, sau đó nở nụ cười rạng rỡ nói: “Vậy thì chúng ta đến Giang Bắc?”

..ddanlequys2s d0n..

Văn Thố hồi hộp mong muốn trở về Giang Bắc, nhưng tất cả đều không đơn giản như trong tưởng tượng của cô.

Ngày đầu tiên về nhà, mẹ lại xa cách với cô. Văn Thố không hiểu tại sao.

Mẹ chỉ lạnh lùng nói: “Mấy con mèo trong nhà, mẹ tặng cho người khác rồi.”

Văn Thố hơi nghi ngờ: “Mẹ cho ai?”

“Đưa cho đứa ngốc nào đó muốn nuôi mấy con mèo kia chứ sao.”

Văn Thố mơ hồ có chút dự cảm: “Lục Viễn đã tới đây?”

Mẹ liếc cô một cái, tức giận nói: “Con nghĩ như vậy là tốt.”

“Có phải anh ấy đã tới đây không?”

“Nó nói muốn nuôi mấy con mèo này, muốn giữ lại chút kỷ niệm.” Thái độ mẹ cô cũng không vui: “Thật không biết trong đầu con chứa cái gì, con trúng độc của Vạn Lý rồi hả?”

Văn Thố không biết giải thích làm sao, nóng nảy nói: “Mẹ thì biết cái gì?”

Mẹ cô lườm cô một cái, sau đó chỉ nói một câu: “Đồ nuôi không nhà.”

Bởi vì số điện thoại của Lục Viễn từ ngày đó đều trong trạng thái không liên lạc được, Văn Thố không thể tìm thấy anh, cô lại đến nhà Lục Viễn, cuối cùng sau mấy ngày ngán ngùi thôi, Lục Viễn đã dọn nhà đi rồi.

Rồi cô mãi mới liên lạc được với Tần Tiền, Tần Tiền vừa nhìn thấy người đi đến là cô, vốn không muốn tiếp đón, sau đó cô cứ quẩn chặt lấy Tần Tiền mới nói cho cô biết: Lục Viễn về với bố mẹ rồi, có lẽ sẽ không bao giờ trở về Giang Bắc nữa.

Tần Tiền nói: “Cô đừng quấy rầy hấn, trải qua một thời gian sẽ tốt thôi.”

Văn Thố vẫn không cam tâm: “Tôi có lời muốn nói với anh ấy. Anh có thể nói cho tôi cách liên lạc với anh ấy được không?”

Tần Tiền suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hắn là người rất đơn thuần trong chuyện tình cảm, lại cố chấp, cô xem quá khứ của hắn với Giang San như thế nào rồi đây. Hôm nay hắn tránh cô như vậy, cô còn chưa rõ sao?”

Từ Hân Văn trở về cô không khóc, vĩnh biệt Vạn Lý cũng không khóc, trước mặt Tần Tiền cô cũng gắng không khóc. Một mình đi ra ngoài sở cảnh sát, đi một đoạn đường rất xa, cuối cùng cô cũng không nhin được mà rơi nước mắt.

Cô không ngờ có một ngày mình không thể tìm thấy Lục Viễn. Cho dù cố tình gây rối, đem tính mạng ra uy hiếp cũng đều vô dụng.

Anh đi rồi, hoàn toàn rời khỏi thế giới của cô. Khó có thể tưởng tượng, cũng không thể nào chấp nhận.

Nhưng cô không thể làm được gì. Lục Viễn là người rất quyết đoán, cô hiểu. Anh có thể ôn nhu đến chết, nhưng nếu anh không thích, thì một chút hy vọng cũng không có.

Giống như mối quan hệ giữa anh và Giang San. Hôm nay cô cũng trở thành Giang San mà thôi, tại sao cô lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Văn Thố mệt mỏi nhìn tay mình, tự hỏi một câu không ai có thể trả lời được: “Tại sao nhận nuôi mèo của tôi lại không thể chấp nhận tôi chứ?”

...

***** nửa năm sau *****

Nháy mắt, anh đã chuyển nhà đi được nửa năm. Anh sống trong nhà mới, bố mẹ cũng chăm sóc cho anh rất tốt, nhưng họ bắt anh phải đi xem mắt.

Trước kia, dù vô tình hay cố ý anh đều phản đối sự an bài của bố mẹ, cảm thấy họ toàn tâm toàn ý muốn quyết định cuộc đời của anh. Bây giờ anh mới hiểu được, bố mẹ cũng chỉ hy vọng cuộc sống của anh tốt đẹp mà thôi.

Thời điểm gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, phản ứng đầu tiên chính là trở về bên cạnh bố mẹ. Thì ra bố mẹ đã không biết anh trở về nên không kịp chuẩn bị, mấy năm trước đã mua nhà ở Giang Bắc, mong muốn cuộc sống tương lai của anh ở Giang Bắc sẽ thư thái hơn.

Trước khi rời khỏi nhà, anh đã để lại rất nhiều thức ăn mèo. Lúc đầu đưa chúng trở về, mẹ cô nói, những con mèo này cùng với chủ nhân của bọn nó thật giống nhau, thể nào cũng nuôi không được, gặp người ta thì toàn quấy nhiễu.

Chúng được anh đưa về nhà nhưng cứ chống cự lại anh. Có một hôm anh thu dọn đồ, chuẩn bị vứt bỏ cái áo khoác mặc hơn chục ngày lúc ở Hân Văn, nhưng không nghĩ rằng, anh chỉ để cái túi đựng áo ở ngay cửa ra vào, bọn chúng liền chui vào trong cái túi đó.

Sau đó anh mới biết, bởi vì trên chiếc áo khoác đó có mùi hương của Văn Thố, nhưng bọn chúng lại nhận ra được.

Thì ra bọn chúng cũng không phải là quá khó nuôi, chỉ khi chúng đã quen với một người nào đó, thì sẽ quấn lấy rất lâu, cũng không muốn chấp nhận bất cứ ai khác nữa.

Quả nhiên là giống với chủ nhân của chúng.

Đứng ở trước cửa đổi giày, điện thoại báo có tin nhắn, Lục Viễn đưa mắt nhìn, còn chưa đọc hết tin nhắn, liền có một cú điện thoại gọi tới, là Tần Tiền.

“Người anh em, tối nay ra ngoài uống rượu không?”

Lục Viễn trả lời: “Không, hôm nay có hẹn với bạn gái rồi.”

“Thật không đấy?”

“Ừ.”

“Không phải là cậu rất ghét đi xem mắt sao?”

“Trước kia tớ có hơi cố chấp rồi, xem mắt cũng chỉ là một cách bắt đầu thôi mà. Tình cảm tốt đẹp thì không nên câu nệ chuyện bắt đầu như thế nào, mà là kết thúc ra sao.”

Tần Tiền vừa nghe, bắt đầu thấy đau đầu, vội vàng chuyển đề tài: “Được được, cậu yêu đương khá lắm, suốt ngày chỉ biết giăng giãi đạo lý.”

Lục Viễn mím môi nhìn mấy con mèo xa xa, anh muốn đi, nhưng mấy con mèo ấy vẫn không ăn gì, chỉ nhìn anh với ánh mắt “thâm tình và khẩn thiết”.

“Dù sao cũng không thể cô đơn tới già được.” Lục Viễn cười nói.

38. Chương 38

Lúc ấy không biết Lục Viễn đã nói sai gì rồi, hoặc là câu nói ấy khiến đã khuấy động Tần Tiền, một hồi lâu không thấy anh ta không nói gì.

Thời điểm Lục Viễn chuẩn bị đi giày vào xong, bỗng Tần Tiền lên tiếng: “Thật ra thì tớ cũng không biết lúc này mình đã làm đúng hay sai.”

“Hả?” Lục Viễn liền thắc mắc.

“Xem ra bây giờ cậu sống rất ổn, tớ cũng không biết có nên nói với cậu hay không, có lẽ cậu cũng không muốn nghe.” Tần Tiền thở dài một hơi mà nói: “Năm nay, cô gái đó có tới tìm tớ mấy lần. Nói là muốn tìm cậu.”

“Ừ.” Giọng điệu Lục Viễn rất bình thản, dường như anh thật sự sẽ buông tay người ấy.

“Tháng trước cô ấy tới tìm tớ, không giải thích gì liền đưa cho tôi một xiên kẹo hồ lô, muốn tớ đưa cho cậu. Cô gái này thật là càng ngày càng điên rồi.” Tần Tiền dừng lại một lúc, chợt nói có chút thương cảm: “Bây giờ cô ấy không muốn chết nữa, ngược lại còn thay đổi rất nhiều, cũng có việc làm rất tốt, tôi nghe có người nói cô ấy đã đến Bắc Đô.”

Lục Viễn đắm chiêu suy nghĩ, liếc nhìn mấy con mèo kia. Bọn chúng vẫn nhìn chằm chằm Lục Viễn. Mỗi ngày, khi Lục Viễn chuẩn bị đi làm hay là ra khỏi cửa, vẻ mặt của chúng vẫn luôn đề phòng anh nhưng lại không muốn rời xa. Đúng là chủ nào tớ này, đều rất tình cảm.

“Ừ, kỳ thực thì cô ấy vẫn luôn mạnh mẽ.”

Tần Tiền đắn đo một lát, hỏi anh: “Tớ vẫn muốn hỏi cậu, cậu thật sự đã không còn thích cô ấy nữa hả?”

Lục Viễn cười: “Cậu thử đoán xem. Tớ cũng đã có bạn gái rồi, bây giờ cậu hỏi như thế có phải là quá muộn rồi không?”

“Cậu nói thật?” Tần Tiền không dám tin: “Tớ thật sự không thể tin là cậu cư nhiên có thể yêu một cô gái khác. Trước đây cậu không bao giờ như vậy.”

“Con người ai cũng sẽ thay đổi thôi.” Lục Viễn phát tay với mấy con mèo chào tạm biệt, sau đó ra cửa, “Hôm nào rảnh, tớ sẽ dẫn cô ấy tới gặp cậu.”

“Cô ấy là người thế nào?”

Lục Viễn suy nghĩ một lúc, “Một cô gái xinh đẹp.”

Tần Tiền vừa nghe hai chữ “xinh đẹp” liền bật cười: “Kể từ khi gặp cô gái kia, tôi đã không còn có cảm giác đặc biệt gì với mấy cô gái xinh đẹp nữa rồi.”

“Yên tâm đi, cô ấy rất bình thường.”

“Cũng vậy thôi, trên đời này mấy người như cô ấy vốn không nhiều.”

Quả nhiên là không nhiều lắm, toàn thế giới cũng chỉ có một mà thôi.

Lục Viễn nghĩ thầm trong lòng.

Đi thử chiếc xe mới mua, chợt thấy đường như không quen lắm. Có lẽ là do cuộc sống của anh vốn nghèo khó, bỗng nhiên cuộc sống tương đối được cải thiện nên vẫn chưa quen.

Sau khi tốt nghiệp xong, thỉnh thoảng anh vẫn lên diễn đàn để viết bài, nhưng phần lớn thời gian là nghiên cứu học tập, đi theo Giáo sư để viết sách.

Sau khi giáo sư Giang tìm Lục Viễn nói chuyện thẳng thắn một lần, ông cảm thấy có lỗi với Lục Viễn về sự tức giận và những lời nói mất lý trí của con mình lúc ấy. Cả đời giáo sư Giang cống hiến cho khoa học, tuyệt đối không cho phép Giang San bởi vì tình cảm riêng tư mà bỏ bê khoa học. Luận văn của Lục Viễn là do giáo sư Lương hướng dẫn, giáo sư Lương có vẻ không hài lòng lắm về bài phát biểu của anh, nhưng dù sao cũng vô công vô quá (không đạt được thành tích quan trọng nhưng cũng không có sai lầm), cuối cùng vẫn thông qua cho anh.

Nhớ lại những ngày trước đây của giáo sư Giang, Lục Viễn cũng cảm thấy rất ngại.

Từ khi Lục Viễn trở về từ Hân Văn, anh vẫn chưa từng gặp lại Giang San. Nửa năm sau, Giang San mới trở về Giang Bắc lần nữa. Sau khi trở về, cô hoàn toàn thay đổi, nhìn cô xinh đẹp hơn rất nhiều.

Giang San nói với Lục Viễn: “Không chiếm được bao giờ cũng là tốt nhất, tốt nhất không nhất định phải lấy bằng được. Sau khi nghĩ kỹ về những điều này, em đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi.”

Thời gian là phương thức chữa trị tốt nhất, dù có phải thừa nhận hay không, chung quy thì kết quả cũng sẽ là như vậy.

Khi đến nhà hàng đã hẹn, lái xe xuống hầm đỗ xe, vì tìm chỗ đậu rất lâu, nên khi lên nhà hàng anh nhìn đồng hồ, thế nhưng đã trễ mất 20 phút.

Từ đằng xa nhìn thấy một bóng dáng thoáng qua, mái tóc dài che nửa gương mặt bên trái, mắt nhìn xuống, yên lặng nhìn thực đơn, thỉnh thoảng lật trang xem. Nhà hàng này làm ăn rất tốt, thường xuyên đông nghịt khách, vừa đến giờ ăn tối sẽ phải đợi rất lâu. Nhưng người đó lại không hề sốt ruột, khẩn trương.

Thấy Lục Viễn đến, nét mặt cô không hề biểu lộ sự tức giận, còn mỉm cười trêu chọc nói: “Nhất định là anh biết đến sớm cũng không vào được, nên cố tình đi trễ phải không?”

Lục Viễn thấy có lỗi, ngồi ở ghế bên cạnh cô.

“Chờ lâu rồi hả?”

Cô khẽ mỉm cười, vô cùng dịu dàng: “Không lâu. Anh không đến thì một mình tôi đã ăn xong bữa rồi.”

“Cô thích ăn cái gì, tôi cũng đều ăn được.”

“Ừ.”

.....

Cô gái đó tên là Tô Linh Uẩn, mặc dù cô lớn lên trong một gia đình đơn thân, nhưng tính cách rất dịu dàng, vẻ ngoài thanh tú lại xinh đẹp, ngoại trừ một vết sẹo ở bên trái trán khi còn bé, gần như cô không có khuyết điểm gì.

Nếu như lấy hôn nhân làm mục đích, cô chắc chắn đây là một người rất tốt.

Khi mẹ anh giới thiệu, Lục Viễn không có hứng thú gì, nhưng đã đồng ý thì không thể không đi. Ngày đó anh đang là giám thị trông thi giữa kì, khi anh chạy đến cũng đã muộn nửa tiếng. Lúc ấy anh nghĩ là cô đã sớm bỏ về rồi. Nhưng khi anh đến nhà hàng, cô vẫn ngồi một mình ăn bữa tối, còn ăn rất thoải mái.

Có lẽ lúc ấy cô đã bắt đầu để lại chút ấn tượng đặc biệt, sau đó hai người nói chuyện khá tự nhiên. Mặc dù chưa nảy sinh tình cảm gì đặc biệt. Nhưng khi đến tuổi kết hôn, nghĩ đến chuyện tình cảm này, không đạt được 100% cũng phải đạt được 70% là tốt rồi.

Lần đầu tiên gặp mặt, hai người vừa ăn vừa nói chuyện cùng nhau. Kỳ thật cũng không có nhiều đề tài nói, điều duy nhất ở Tô Linh Uẩn không làm cho Lục Viễn cảm thấy khó chịu chính là cho dù anh có nói gì đi nữa thì cô đều rất tự tại, điều này khiến Lục Viễn cảm thấy rất thoải mái và không nảy sinh áp lực.

“Mẹ tôi nói muốn gặp anh.” Tô Linh Uẩn vẫn cúi đầu, vừa gấp thức ăn vừa nói.

Lục Viễn cầm đũa trên tay chợt khựng lại. Không đợi anh trả lời, Tô Linh Uẩn nói tiếp: “Nhưng tôi đã từ chối mẹ rồi, vẫn chưa tới thời điểm.”

Lục Viễn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu như bác muốn, tôi cũng không thành vấn đề.”

Tô Linh Uẩn cười khẩy, nói: “Thật ra anh cũng không cần miễn cưỡng bản thân thích tôi. Tôi thấy, anh không thích tôi, chẳng qua chỉ cảm thấy tôi phù hợp mà thôi.”

“Tôi...”

“Không cần giải thích.” Tô Linh Uẩn nói: “Đến bây giờ, chúng ta đều đã hiểu khá nhiều về nhau.”

Tô Linh Uẩn buông đũa xuống, nghiêm túc nói với Lục Viễn: “Tôi độc thân cũng đã nhiều năm rồi, 20 tuổi rồi đến 27 tuổi, mấy năm đó, tôi cứ chờ chờ đợi đợi, sau này mới hiểu được không phải mỗi người đều có một tình yêu đẹp. Lục Viễn, nếu như chúng ta đều không thể gặp được một nửa của đời mình, vậy thì chúng ta cùng nhau chấp nhận thôi.”

Lục Viễn không ngờ cô sẽ nói như vậy, ngược lại cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều: “Nếu như cô gặp được người đó, hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ nhường chỗ cho hắn.”

Tô Linh Uẩn cười: “Vậy nếu anh gặp được, cũng nhất định phải nói cho tôi biết.” Cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi chỉ có một thỉnh cầu.”

“Là gì?”

“Xin hãy chia tay tôi trước khi ở bên cạnh người khác. Dù không yêu cũng có một chút tình cảm, tôi không chịu nổi sự phản bội.”

Lục Viễn nhìn Tô Linh Uẩn, đoán trong đầu có lẽ cô đã từng trải qua chuyện gì đó. Cũng là do bệnh nghề nghiệp, luôn thông qua hành vi của người khác rồi suy đoán nội tâm trong lòng họ.

Tô Linh Uẩn dùng muỗng khuấy canh, buồn rầu nói: “Lúc tôi còn rất nhỏ, bố tôi đã đi sai đường. Khi đó ông ấy luôn không về nhà, lúc về thì luôn cãi nhau với mẹ tôi đòi ly hôn. Khi đó tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cơ thể cũng không khỏe. Lúc tôi còn nhỏ đã từng phải phẫu thuật, sau đó tôi trở về ở cùng với mẹ.”

Tô Linh Uẩn mấp má môi, nói thì thầm: “Sau này tôi mới biết, dù ông ấy có trở về, thì tình cảm của ba tôi cũng không còn ở đây nữa rồi. Ông ấy có người phụ nữ bên ngoài, còn có một đứa con gái. Người con gái đó và tôi cũng rất giống nhau.”

Cô vén tóc mai ra sau tai, để cho Lục Viễn nhìn vết sẹo trên trán: “Vết sẹo này là do đứa con gái của ông ấy tạo ra. Cô ấy lấy đá đập vỡ cửa kính nhà tôi, lúc ấy tôi đang ngồi ở cửa sổ vẽ tranh.”

“Tại sao lại nói cho tôi biết những điều này?” Lục Viễn hỏi.

“Bởi vì tôi hy vọng anh có thể hiểu, tôi sợ sự phản bội hơn bất cứ ai.”

Lục Viễn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, nhớ từng có một người, cũng có vẻ mặt như vậy nói với anh: “Lục Viễn, tôi sợ đau đớn hơn bất kỳ ai khác, cho nên không cần yêu tôi, bởi vì dù tôi có muốn yêu, anh sẽ chịu không nổi đâu.”

Lục Viễn để đũa xuống, giọng nói rất bình tĩnh: “Tôi cũng không phải là người như vậy, nếu như không thể tiếp tục, tôi sẽ chấm dứt.”

“Cảm ơn anh đã tôn trọng.”

“Cần phải vậy.”

Nói về tình yêu giống như đang nói chuyện làm ăn vậy. Lục Viễn nghĩ, yêu chắc hẳn không phải là thế này.

Từ Hân Văn trở về Giang Bắc, nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian lại một lần nữa đi vào xã hội.

Văn Thố đã bỏ qua những ngày tháng đẹp trước đây, với công việc mới, mỗi đêm cô đều đi làm tăng ca. Trong môi trường làm việc mới, cô là một biên tập viên kiêm phóng viên thu thập tin tức.

Công việc này là do Emma giới thiệu, Emma chính là người đã đi cùng cô từ Hân Văn trở về.

Cô ấy đã lăn lộn sinh sống ở Bắc Đô mười năm, bây giờ đang là một nhân vật xuất chúng. Trên mạng cô ấy có khoảng mười vạn fan hâm mộ. Cô đã giải quyết những vấn đề rất logic, giúp mọi người tháo gỡ chuyện tình cảm, nhưng trước sau cũng không thể giải quyết được chuyện tình cảm của chính mình.

Ở Giang Bắc gần nửa năm, tháng trước, Emma mời cô đến Bắc Đô. Lúc ấy cô cũng không để trong lòng, nhưng lần này cô cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ tới đề nghị này.

Có lẽ đến một thành phố mới thì có thể bắt đầu lại. Nhiều năm ở Giang Bắc đã trải qua quá nhiều chuyện đau khổ. Đó cũng không còn là nơi thích hợp để trở về nữa.

Sửa xong bản thảo, giao nộp chủ đề tháng này. Tổng biên tập rộng lượng cho Văn Thố tan ca sớm.

Cuối tháng cũng bận bịu công việc. Nhưng cũng có khá nhiều gặt hái, đồng thời lượng tiêu thụ cũng cao hơn tháng trước rất nhiều. Văn Thố đã sáng tạo ra chuyên mục mới nên không thể không có công trong đó.

Văn Thố đi dạo một lát trong khu chợ buôn bán. Cô mua một ly kem tươi rồi ngồi ở ven đường ăn.

Đối diện cô là một cửa hàng tivi. Trong đó tivi đang phát chương trình “đối mặt với tình cảm” của đài Giang Bắc.

Mới phát sóng lên truyền hình, trên mạng đã có không ít lời dị nghị. Chủ yếu là nhân vật chính trong chương trình này có vẻ ngoài khá đẹp, nên rất dễ bị người ta chăm chọc, soi mói.

Tình tiết tốt, nhân vật đẹp, đối thoại học máu, còn bố trí một “chuyên gia tâm lý” vô cùng kiên nhẫn, nghiêm túc. Chuyên gia này không phải ai khác, chính là bác sĩ Lục đã lâu rồi không gặp.

Mỗi kỳ chương trình này cô đều theo dõi. Cô cũng không biết tại sao mình lại làm vậy. Điều này khiến cô cảm thấy có chút vô vị.

Bây giờ Lục Viễn đang là thầy giáo ở đại học Giang Bắc. Văn Thố biết anh không muốn gặp cô, nên cũng không muốn quấy rầy. Chỉ thỉnh thoảng đi làm phiên Tản Tiên.

Tháng trước, cô đưa một xiên kẹo hồ lô cho Tản Tiên, bị Tản Tiên chửi mắng một trận.

Dù sao Tản Tiên cũng không cùng cô đến Lễ Đặc Thác Duy, nên không có trải nghiệm chuyện này, ở đâu lại có người tìm được cho cô một xiên kẹo hồ lô ở một vùng hẻo lánh như thế chứ.

Văn Thố cắn một miếng kem, cảm giác lạnh từ răng truyền vào lòng.

Trên màn hình tivi, chương trình vẫn tiếp tục phát sóng. Đường như vẻ ngoài của người ấy vẫn không thay đổi. Chỉ có đuôi mắt có thêm phần nghiêm túc hơn. Hơn nữa chắc hẳn là do trước kia anh đã đi công tác nhiều nơi nên diện mạo tuấn tú hơn, phong cách ăn mặc cũng đẹp hơn.

Nghe nói bây giờ anh có nhiều fan hâm mộ, còn là một giáo viên đẹp trai nhất Giang Bắc, nên bây giờ khoa tâm lý đại học Giang Bắc thu hút rất nhiều con gái tới học. Mấy năm trước thì hầu như điều đó là rất ít.

Văn Thố cắn một miếng kem không nhỏ, cổ cắn nát, gợn dử nhai: “Bây giờ mấy thiếu nữ thật là đói khát quá, chỉ cần là đàn ông đã muốn nhào lên rồi.”

Người kia cũng ngồi trên ghế salon, tai đeo tai nghe trắng nhìn qua giống như một giáo sư chuyên nghiệp. Trên tay anh cầm một cây bút, kiểu cách, không biết là từ thế kỷ nào, còn dùng bút máy, thỉnh thoảng viết viết lên giấy.

Sau khi nghe một khán giả giải bày xong, anh bắt đầu giải thích một hồi. Người dẫn chương trình liên tục gật đầu, người khán giả kia tức giận, lớn tiếng chất vấn anh: “Tại sao giáo sư Lục lại nói rằng tôi cố chấp?”

Giáo sư đã từng yêu ai đó chưa? Anh đã từng trải qua điều đó chưa mà nói yêu rồi thì làm việc gì cũng trở nên vô ích chứ? Nếu như anh đã chưa từng một lần trải qua, tại sao anh lại nói tôi như thế?”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên, khán giả xung quanh nhìn thấy cũng không nhịn được hít một luồng khí lạnh, trái lại, Lục Viễn thì liên tiếp bị chất vấn, nhưng dáng vẻ của anh lại rất bình tĩnh.

Anh mím môi, từ từ nói: “Tôi đã từng yêu một người, tôi đã thua, làm cái gì cũng cảm thấy dư thừa, một thời gian lâu sau tôi vẫn yêu cô ấy.”

Miếng kem lạnh trong miệng Văn Thố dần tan ra, cảm giác lạnh lẽo ở đầu lưỡi cùng với hàm răng thậm chí còn lạnh đến thấu lòng. Cô dùng lực cầm chặt hơn, nhưng chợt phát hiện ra tay đã không còn cảm giác nữa.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm tivi, chỉ là một chương trình mà thôi, biết rõ rằng đó chỉ là một câu chuyện của người khán giả kia và lời của Lục Viễn đều là theo kịch bản. Nhưng cô vẫn không nhịn được mà để tâm mỗi câu nói của anh.

Cô ngừng thở, chờ đợi anh nói tiếp.

Lục Viễn tuần dật thanh thoi dựa vào ghế salon, cười khẩy, nói với người khán giả cố chấp kia: “Nhưng điều đó có thể chứng minh được gì? Tôi có một người bạn, cô ấy nói với tôi rằng, không chiếm được bao giờ cũng là tốt nhất, tốt nhất không nhất định phải lấy bằng được. Cho nên dù tôi có yêu cô ấy tới đâu đi nữa, cuối cùng tôi vẫn buông tay cô ấy. Bởi vì khi ta yêu một ai đó thật lòng, ta chỉ hy vọng người ấy đạt được mong muốn.”

“Anh không thể lấy tình yêu làm cái cớ khiến cho người ấy cảm thấy gánh nặng. Vậy đối với người ấy mà nói, là không công bằng. Như vậy anh đã hiểu chưa, anh cảm thấy uất ức khó chịu, chưa chắc người ta đã không khó chịu bằng anh đâu.”

“ ... ”

Câu nói tiếp theo Văn Thố không muốn nghe nữa. Cô lại ăn một miếng kem nữa, trong đầu cứ tái diễn lời nói của Lục Viễn.”

“Nếu yêu người ấy thật lòng, chỉ hy vọng cô ấy đạt được mong muốn.”

Vậy thì Lục Viễn, anh biết mong muốn của tôi rốt cuộc là cái gì sao? Sao lúc ấy anh lại không thông minh chút nào chứ?

39. Chương 39

Trước khi tới Hân Văn, đã từng có nhà xuất bản nổi tiếng ở Bắc Đô tới tìm Lục Viễn. Nhà xuất bản này đã từng có nhiều loại sách bán chạy với lượng tiêu thụ khoảng vài trăm vạn bản, nhìn thoáng qua đã thấy được khí chất đặc biệt ở Lục Viễn. Lúc ấy, Lục Viễn đang viết một bộ sách phân tích tâm lý, quyển sách này anh đã bắt đầu viết từ khi đang học đại học, với một phương thức hoàn toàn mới có thể phân tích được đủ các biểu hiện và hành động khác nhau trong chuyện tình cảm. Thời điểm mới tiếp xúc, nhà sản xuất kia nói hy vọng Lục Viễn có thể viết về tâm lý học nên dễ hiểu hơn. Họ có thể làm cho quyển sách này bán chạy.

Khi đó, Lục Viễn không quan tâm tới thành danh, anh không phải một thương nhân, cũng không cần nhiều tiền, sách bán chạy đối với anh mà nói không quan trọng bằng chất lượng của quyển sách ấy. Sau khi trở về từ Hân Văn, suy nghĩ của anh đã thay đổi rất nhiều.

Có lẽ trước đó anh đã quá cứng nhắc rồi. Anh nghĩ ngay từ đầu chỉ muốn giúp đỡ người khác, nếu như anh viết sách cho mọi người hiểu và thậm chí là yêu thích, vậy đó chẳng phải là một thành tựu của anh sao?

Năng suất làm việc của nhà xuất bản kia cũng rất nhanh nhạy, nhanh chóng hợp tác cùng đài truyền hình Giang Bắc, đưa Lục Viễn vào chương trình “Tuyên truyền”. Ban đầu hai kỳ chương trình và kịch bản gốc

đều do đài truyền hình biên tập, lúc ấy Lục Viễn chăm chú và nghiêm túc kể những câu chuyện hoàn toàn trái ngược tạo nên một cảm giác hài hước, chương trình đó nhanh chóng được lan truyền đi.

So với trước kia anh chọc cười rất tẻ, thì bây giờ Lục Viễn lại thực sự nổi tiếng. Nhưng đối với bản thân anh, thật ra chẳng có thay đổi gì.

Xong chương trình, chưa ra khỏi đài truyền hình, đúng lúc anh nhìn thấy Tô Linh Uẩn đang đứng ở cổng. Cô đã tới đây khá sớm, luôn ngồi chờ anh trong quán cà phê gần đài truyền hình.

Tô Linh Uẩn rất khác biệt với những cô gái khác. Cô không hề yếu đuối, lại rất trầm tĩnh và dịu dàng, có thể nói không quá thì cô cũng khá giống với một nhân vật trong tiểu thuyết.

Có lúc Lục Viễn cũng có hứng thú tìm kiếm khuyết điểm của cô, nhưng anh không thể nào tìm ra.

Đi ra khỏi thang máy, Lục Viễn cứ nhìn bóng lưng Tô Linh Uẩn, cô để mái tóc dài xõa xuống, luôn mặc quần áo ba màu trắng, đen và xám, nhìn rất ưu nhã và có khí chất. So với phong cách ăn mặc tùy tiện của Văn Thố ra ngoài thật sự rất khác nhau.

Có lẽ là bởi vì Văn Thố rất tùy tiện, cho nên thỉnh thoảng khi cô ăn mặc tử tế, khiến cho Lục Viễn không thể dời mắt khỏi cô.

Nghĩ như vậy, Lục Viễn bỗng cảm thấy mình thật bỉ ổi. Anh đã có một bạn gái xinh đẹp như vậy, sao còn nghĩ tới người khác nữa chứ?

Không biết có phải do nhớ lại quan hệ trước đây với Văn Thố, rồi nhìn Tô Linh Uẩn đi đằng xa, anh cảm thấy hai người nhìn rất giống nhau.

Thấy Lục Viễn ra ngoài, Tô Linh Uẩn mỉm cười chào anh.

Lục Viễn nhìn đồng hồ nói: “Tối nay đi ăn với nhiều người, em có để ý không?”

Tô Linh Uẩn mỉm cười: “Anh đưa em đi giới thiệu với bạn hả?”

Lục Viễn hơi lúng túng, gãi đầu: “Cũng không phải.... Đây chẳng phải là vẫn chưa có cơ hội sao?”

“Không cần giải thích..., em hiểu.”

Lục Viễn không nói gì nữa, Tô Linh Uẩn cũng không hỏi nữa. Hai người có thể trở thành bạn thân, có thể cùng nhau đi ăn, đi xem phim, đi dạo, nhưng từ yêu thì luôn luôn chỉ là một chủ đề.

Tần Tiền là một tên đại thô kệch, lại hẹn đi ăn thịt dê nướng, Lục Viễn quan sát quán ăn, đầu tiên là theo bản năng nhìn Tô Linh Uẩn một cái, thấy cô vẫn cười, mới theo Tần Tiền đi vào.

Sau khi Lục Viễn giới thiệu hai người với nhau, thịt dê đã tới nơi, anh thấy xấu hổ vì Tần Tiền vội vàng cầm miếng xương lên bắt đầu cúi đầu gặm. Thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn Lục Viễn và Tô Linh Uẩn.

“Nhìn cái gì chứ?”

Tần Tiền ngại ngần cười một tiếng: “Tớ đang có một cảm giác.”

“Cảm giác cái gì?”

“Sao cậu luôn gặp được người đẹp chứ? Còn khiến người đẹp thích cậu nữa?”

Tô Linh Uẩn để đũa xuống, hứng thú hỏi: “Xem ra lịch sử tình trường của Lục Viễn cũng không ít hả?”

Tần Tiền giờ mới biết mình đã nói sai, nhanh chóng hòa giải: “Cũng không phải, đều là người khác theo đuổi Lục Viễn thôi, nhưng Lục Viễn thà chết cũng không chấp nhận, vẫn luôn chờ đợi cô mà.”

Tô Linh Uẩn nhìn Lục Viễn, ánh mắt nhìn đầy ẩn ý, cô tự nhiên cúi gằm về phía Lục Viễn, vẻ mặt ghen tị, nhẹ nhàng hỏi: “Có thật không?”

Lục Viễn hơi sững sốt, nhất thời không biết trả lời thế nào. Tô Linh Uẩn thấy anh không biết nói gì, vẻ mặt cũng dần thay đổi.

Tần Tiền thấy bầu không khí không tốt, lập tức cầm ly rượu lên: “Nào nào, cùng li đi, ăn mừng chúng ta đã hết kiếp cô đơn rồi.” Nói xong tiếp tục mặt dày nói đùa: “Ý tôi là trước ba mươi tuổi tôi chưa có người yêu, rồi cũng sẽ gặp được người thích hợp mà thôi.”

Lục Viễn không nhìn được cảm thấy khinh bỉ: “Tớ biết là cậu luôn không muốn an phận nữa.”

Tần Tiền cười lớn: “Đúng là vậy sao?”

..d.i.e.n.da.n.l.e.quy.don....

Ăn xong, Tần Tiền uống rượu say nên không thể lái xe. Lục Viễn đành đưa Tô Linh Uẩn về nhà trước rồi mới đưa Tần Tiền về.

Sau khi Tô Linh Uẩn xuống xe, Tần Tiền đột nhiên trở nên tỉnh táo, ngồi phịch dậy trên ghế, xoa thái dương nói: “Không biết tại sao, ở trước mặt cô gái này tớ luôn cảm thấy có áp lực rất lớn.”

Lục Viễn nhú mày: “Tại sao?”

“Không biết nữa, cảm giác cô ấy cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, nhưng lại không nói gì. Làm gì cũng giống như có lỗi với cô ấy.” Tần Tiền nhìn Lục Viễn nói: “Cậu tìm cô ấy ở đâu thế?”

“Như vậy không tốt sao?” Lục Viễn nói: “Nhiều chuyện.”

“Cậu thật sự sẽ kết hôn với cô ấy hả?”

Lục Viễn dò xét hỏi ngược lại: “Không thể được hả? Mẹ tớ nói cô ấy chưa từng yêu ai, chỉ có một mình tớ.”

Tần Tiền khổ sở gãi đầu: “Không biết nói thế nào. Thật sự kém xa người ấy. Người ấy nói thế nào nhỉ, thoát nhìn thì thấy là băng, thật ra trong lòng cô ấy đều là ánh mặt trời. Cô gái này thì xem ra cười thì rất rạng rỡ, nhưng quen biết rồi thì cảm thấy rất u ám.”

Lục Viễn không nhìn được cười: “Cậu lúc nào cũng nhìn ra được.”

“Cậu không hiểu, tớ thấy là cậu cũng không để ý.”

Lục Viễn giữ tay lái. Rất dễ dàng nhớ lại cái nhăn mày và nụ cười của Văn Thố, cũng đồng ý với nhận xét của Tần Tiền. Lại nghĩ tới dáng vẻ của Tô Linh Uẩn, nhưng lại cảm thấy mơ hồ, rõ ràng mới vừa gặp cô.

Chắc cũng như lời Tần Tiền nói, anh không để tâm thôi.

“Còn chưa bàn luận chuyện cưới hỏi, cũng không tới tệ đến mức chia tay. Chỉ là mối quan hệ bình thường thôi.”

“Là thế nào?” Tần Tiền không có ý tốt hỏi: “Đến cấp độ nào rồi hả?”

Lục Viễn nhú mày: “Cậu bị bệnh rồi hả, nói linh tinh cái gì thế?”

“Tớ có bệnh còn cậu thì không bệnh hả?” Tần Tiền kinh ngạc: “Đã bao nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ nói tới chuyện yêu đương chỉ là nắm tay và hôn môi thôi hả?”

Những câu nói này liền đánh thức Lục Viễn. Quen biết với Tô Linh Uẩn cho tới nay, anh thậm chí còn chưa từng chủ động nắm tay Tô Linh Uẩn. Mỗi lần đều là cô chủ động kéo tay anh.

Hôn, cũng chỉ là hôn lên má, còn là thời điểm Tô Linh Uẩn vui vẻ chủ động. Nói tới qua đêm, cô cũng đã từng ám chỉ tới, nhưng Lục Viễn cũng hoàn toàn không có nói tiếp đến.

Nhớ lại, Lục Viễn thật đúng là một người đàn ông không hiểu phong tình.

Tần Tiền nhìn nét mặt Lục Viễn, lắc đầu: “Thôi đi, chớ gieo họa cho các cô gái khác, cậu nên chia tay đi.”

“Tớ làm sao?”

“Cậu căn bản cũng không thích người ta, nói đến yêu mà không tập trung, một cô gái thông minh như vậy, cậu cho rằng người ta không nhìn ra chắc?”

“Tớ cảm thấy là mình đã rất tập trung rồi.” Lục Viễn hơi hoang mang: “Đi đâu cũng nhớ mua quà cho cô ấy. Ngày lễ đều nhớ gửi tin nhắn cho cô ấy. Chỉ cần có thời gian tớ sẽ đi chơi cùng cô ấy. Như vậy không phải là yêu sao?”

Tần Tiền trừng mắt nhìn, nổi giận: “Tớ thấy là cậu giống như mấy người bạn trai thuê 30, 100 đồng trên mạng. Loại này số lượng lớn nên chẳng đáng giá chút nào. Để ý, cậu có hiểu cái gì gọi là để ý hay không?”

Lục viễn không hề tức giận, trái lại còn nở nụ cười: “Vậy cậu nói xem để ý là thế nào?”

“Như thế nào hả?” Tần Tiền suy nghĩ một lúc rồi nói: “Phải là bằng tốt nghiệp cũng không xứng bằng, nghe người ta nói đi Hân Văn, cái gì cũng không quan tâm, không để tâm tới quá khứ của người ta, phát hiện bạn trai người ta chưa chết, vì muốn thành toàn cho hai người kia, rõ ràng yêu muốn chết đi còn làm việc nghĩa trở về một mình.”

“Tớ thấy ít nhất phải như thế mới gọi là để ý.”

...d-i-e-n-da-n-l-e-q-u-y-’-d-0-^n...

Tần Tiền về đến nhà, trước khi xuống xe, anh ta thần bí lấy một túi nylon đặt vào trong xe Lục Viễn: “Vừa rồi hai người đi tính tiền, tôi thấy có người bán cái này nên mua một xiên.” Tần Tiền chế nhạo: “Người ấy đưa tới tớ ăn hết rồi, mua một xiên trả lại cho cậu, dù sao cũng ăn giống nhau, nên không khác gì đâu.”

Một mình trở về, từ bãi đậu xe vào trong nhà, gặm hết xiên kẹo Tần Tiền vừa cho. Càng ăn càng cảm thấy ăn không vào. Thật không biết lúc ấy rốt cuộc Văn Thố thêm cái gì, cái món này chưa chết đi được.

Cô đưa xiên kẹo hồ lô cho Tần Tiền, rốt cuộc là gửi cho anh cái gì đây?

Để nhớ lại lúc ở Hân Văn sao? Nghĩ rằng anh đã quên rồi?

Anh đã cố gắng quên đi, nhưng tất cả cố gắng ấy của anh đều thất bại.

Nửa năm qua cô từng nhiều lần tới tìm Tần Tiền, chắc hẳn là muốn tự mình nói xin lỗi. Lục Viễn luôn luôn trốn tránh, anh thật sự không muốn chính tai nghe lời xin lỗi của cô.

Ít nhất thì anh còn có thể giả vờ là mình đang dần buông tay, thay vì chống lại nó một cách vô dụng.

Tắm rửa xong liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một giờ. Trước khi ngủ, anh kiểm tra lại một số thư điện tử, bưu kiện hơi nhiều, có sinh viên gửi tới, có nhà xuất bản gửi tới, còn có một số người thăm hỏi và quảng cáo.

Tối nửa giờ để giải quyết nghi vấn của sinh viên, thầy giáo là chức vụ của anh, có thời gian chắc chắn phải trả lời lại.

Trước khi ngủ, anh vào diễn đàn một lát, nhìn qua một loạt lời mời kết bạn, trong đó có một người không có hình đại diện khiến Lục Viễn có chút ấn tượng.

Người này đã liên tục mỗi ngày nhắn tin cho anh, giới thiệu là một phóng viên, Lục Viễn đã từ chối n lần, nhưng người này vẫn không buông tha.

Thật là một con người cố chấp, mọi người đều có công việc riêng, cũng không dễ dàng gì.

Lục Viễn đành kìm nén cảm xúc, nhấn đồng ý thêm bạn.

Giang Bắc không phải là nơi tốt nhất. Về đời sống cũng không phải là cao nhất cả nước, hoàn toàn thua kém Giang Nam, giáo dục miền cường có thể đứng trong top mà thôi. Mấy năm này Giang Bắc không có nhân tài, tới tới lui lui cũng không còn có mấy doanh nhân lớn nữa. Gần đây truyền hình Giang Bắc có chương trình đối mặt với tình cảm có một nhân vật lớn. Thông qua chương trình này, Lục Viễn trở thành chú gà con mới nổi, bốn bề truyền thông đều như ong vỡ tổ, muốn độc quyền phỏng vấn anh. Nhưng Lục Viễn cũng khá lạnh nhạt, không chịu chấp nhận cho truyền thông phỏng vấn.

Theo tin tức nội bộ, sách xuất bản của anh giao cho tạp chí Bắc Đô phối hợp tuyên truyền.

Sếp lớn đã không ngừng gây áp lực, khiến Văn Thố đành nhắm mắt nhận trọng trách này. Hiện nay tạp chí Giang Bắc cũng chưa thu phục Lục Viễn, nếu như cô làm được vụ này thì việc tăng chức và tăng lương không còn là giấc mơ nữa rồi.

Trải qua một số thủ đoạn lấy được tài khoản của Lục Viễn, nhắn tin cho anh n lần nhưng anh đều không đồng ý.

Văn Thố không nhận được châm chọc trong lòng: đến bây giờ còn kiêu ngạo, anh ta điên rồi sao?

Nhưng cô hiểu rõ, trái lại, càng không đồng ý thì cô càng phải tấn công, cuối cùng cô cũng kết bạn thành công, anh càng cự tuyệt cô càng tràn đầy ý chí, nhất định không thể từ bỏ.

Hôm nay trước lúc ngủ, cô mở điện thoại vào ứng dụng, gần đây nhận được tin nhắn từ chổi đã thành thói quen, nhưng phản ứng đầu tiên khi cô vừa vào là phải kết bạn với Lục Viễn. Nhưng không nghĩ rằng cô còn chưa gửi thêm tin nhắn nào cho anh, cô chợt liếc mắt nhìn thấy một thông báo: “luyuan123 đã trở thành bạn bè”.

What? Văn Thố không nhận được muốn reo hò lên, thành công rồi sao? Lục Viễn cũng không quá cẩn thận, cô còn tưởng rằng tối thiểu phải tấn công cả tháng đấy.

Vừa thêm Lục Viễn vào, Văn Thố không thể chờ đợi nhìn xem đám bạn của anh một lần. Danh sách bạn và tên của anh đúng là quá nhàm chán, quả thật Văn Thố thấy ngoại trừ chia sẻ vẫn là chia sẻ, tất cả đều là canh gà tâm linh, còn có một số bài viết khoa học, khiến người ta không muốn nhìn vào đó nữa.

Có duy nhất một mở đầu, phía trên chỉ có ngày tháng, chẳng biết điều đó nhắc tới cái gì.

Cô mở khung nhắn tin, bắt đầu gõ một dòng chữ lớn giới thiệu mình là một phóng viên muốn phỏng vấn... cuối cùng vì quá hồi hộp nên xóa hết đi, chỉ gõ một chữ “hello” rồi gửi đi.

Văn Thố chờ đợi hồi lâu, đứng ngồi không yên, anh vẫn không trả lời. Trong đầu suy nghĩ đủ tình huống có thể, cuối cùng bắt đầu lo sợ, chẳng lẽ anh biết tài khoản này chính là cô? Cho nên mới không nói lời nào?

Văn Thố nghĩ tới khả năng này nên buồn bã không ngủ được, ôm điện thoại lăn qua lộn lại trên giường.

Một đêm ngủ không ngon kết quả chính là một đôi mắt gấu mèo thâm quầng. Buổi sáng đi như hồn ma đến nhà vệ sinh, vắt trên cổ cái khăn lông sạch khiến mẹ cô sợ hết hồn.

“Tối hôm qua con lại thức đêm soạn bản thảo hả?” Nửa năm qua Văn Thố không tìm đến cái chết nữa, bắt đầu một công việc bình thường, mẹ cô rất vui mừng, hai mẹ con lại trở về cuộc sống yên ổn bình thường. Bà đau lòng nhìn Văn Thố nói: “Bảo con từ chức đi con vẫn không vâng lời, tại sao phải làm việc mệt mỏi như vậy, còn không phải chuyên ngành của mình nữa.”

Thấy mẹ lại bắt đầu cầu nhàu, Văn Thố vội nói lảng sang chuyện khác: “Mẹ, mẹ rảnh rồi như vậy từ khi nào, mẹ đã dành quá nhiều thời gian chăm sóc cho con rồi.” Văn Thố than phiền: “Hay mẹ tìm một nửa của mẹ đi? Có người đó, phân tán một chút chú ý đi giúp con.”

Bà gõ vào đầu Văn Thố: “Một mình con hai mươi mấy tuổi rồi còn chưa nói tới chuyện yêu đương, lại còn thúc giục mẹ bốn mươi năm mươi tuổi sắp xuống mồ rồi còn tìm ai? Con tốt quá nhỉ?”

Văn Thố đánh răng, nhìn qua gương nhìn nọt nói: “Chúng ta cùng nhau cố gắng chứ sao.”

Bà liếc mắt nhìn Văn Thố, tựa như quả quyết nói: “Lần trước mẹ nói với con về cậu nam sinh kia, con vẫn chưa có ý định gặp lại hả?”

Văn Thố nhổ bọt kem đánh răng, mơ hồ nhìn mẹ: “Ai cơ?”

Về mặt mẹ cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn): “Vậy là con muốn cô đơn tới già hả? Mẹ chưa kết hôn còn có một đứa con, còn con thì sao hả? Con cô đơn như vậy, mẹ chết rồi thì con sống với ai?”

Văn Thố đảo mắt, nói: “Vậy nếu không thì con cũng có em bé nhé?”

Mẹ cô lại gõ vào đầu cô: “Con lại nói bậy.”

Văn Thố uất ức cắn răng nói: “Mẹ đây là chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn (*).”

Văn Thố định nói tiếp, điện thoại di động bỗng rung lên, cô nhận được một tin nhắn. Theo bản năng liếc nhìn màn hình điện thoại, tin nhắn của luyuan123.

Kem đánh răng trong mồm cô cũng không nhổ ra, vội vàng mở ra nhìn.

Chỉ thấy trên đó viết: [Xin lỗi, hôm qua tôi ngủ quên mất, xin hỏi ai vậy?”

Rõ ràng đều là chữ hán, Văn Thố lại cảm thấy không hiểu, cô hoảng loạn suốt đêm tại sao anh không hỏi âm, kết quả anh chỉ giải thích qua loa như vậy, cuối cùng còn hỏi cô là ai.

Anh ngủ một đêm liền mất trí nhớ sao? Không phải đã nhắn là phóng viên rồi sao! Phóng viên a!!!!

Văn Thố bực mình nuốt trôi cục tức, không để ý trực tiếp nuốt luôn cả bọt kem đánh răng xuống.

Chính là như vậy, một ngày hết sức đen đui bắt đầu.

Bởi vì trước đó Văn Thố từng công khai nhắn cho Lục Viễn n tin, Lục Viễn cũng không trả lời, cho nên lần này thật vất vả mới thêm bạn với Lục Viễn, nên Văn Thố trở nên cực kỳ cẩn thận, bây giờ anh đúng là một đại thiếu gia của cô, nếu anh mất hứng kéo cô vào bóng tối, cô có lời muốn nói cũng không thể có cơ hội để nói.

Suy nghĩ cả buổi sáng, Văn Thố rốt cuộc cũng viết được một tin nhắn rất khiêm tốn và mẫu mực giới thiệu mình, giới thiệu ý đồ mục đích, gửi cho Lục Viễn. Đại ý chính là muốn thăm hỏi, không cần gặp mặt, nhắn tin thôi cũng được, rồi họ sẽ đăng lên tạp chí.

Lần này Lục Viễn trả lời rất nhanh. Văn Thố nhìn tin nhắn, thật là lời ít mà ý nhiều.

Một chữ — [ừ].

Văn Thố ôm điện thoại quả thật rất muốn mắng chửi. Bây giờ Lục Viễn thực sự quá kiêu ngạo rồi!

Tính cách này của anh không hề báo trước đột nhiên thay đổi, Văn Thố thật đúng là có điểm không thể thích ứng, kìm nén châm chọc và kích động, cô lại nhắn tin muốn xác định thời gian. Một lát sau Lục Viễn nhắn lại mấy con số.

Rõ là một, chữ, không, nói, nhiều.

Quả nhiên người thành công thật bất đồng, tích chữ như vàng, dù sao nói tùy tiện cũng có thể kiếm ra tiền, không giống những người khác.

Mang theo “oán niệm” đối với Lục Viễn, Văn Thố ra sức chiến đấu kiên cường, nhập đầu vào công việc, nhanh chóng hoàn thành kết thúc công việc.

Buổi chiều cô có một buổi phỏng vấn, là một ông chủ kiêm nhà từ thiện từ Giang Bắc, ông nói rằng kiếm được tiền thì tám phần đều dành cho việc từ thiện, rất nổi tiếng cả ở Giang Bắc cũng như cả nước.

Người này rất khó hẹn, khắp nơi đều có người ca tụng công đức của ông ta, một số nhân viên đã liên hệ nhưng đều một mớ rối. Nhưng Emma đích thân mời gọi mới hẹn được.

Thực ra ngày đó đã định sẵn là trước sau sẽ gặp xui xẻo. Nhưng khi đó Văn Thố còn chưa cảm nhận được.

Ngày đó, cô mặc một bộ quần áo đi phỏng vấn bình thường, áo khoác, quần tím, một đôi giày dễ đi, tóc buộc cao. Theo phép tắc, phải trang điểm một chút.

Cầm máy ghi âm và tập tài liệu tới công ty người ta, ngồi đợi gần nửa giờ ngoài phòng làm việc tổng giám đốc mới nhìn thấy một người phụ nữ đi từ trong đó ra, cũng không biết đã làm gì, người phụ nữ ấy mặt đỏ ửng lên, nhìn thấy Văn Thố chờ ở ngoài, ban đầu hơi sửng sốt, sau đó sửa sang quần áo lại rồi ngẩng cao đầu đi khỏi.

Đợi một lát, thư ký thông báo Văn Thố đi vào.

Đó là lần đầu tiên Văn Thố nhìn thấy nhà từ thiện này, trên báo cũng không khác biệt lắm, đầu hói, béo mập, cười rất bỉ ổi.

Khi nhìn thấy Văn Thố, hắn bắt đầu nói khoác, Văn Thố vẫn ghi chép soạt soạt.

Văn Thố mãi chú ý tới việc phỏng vấn, cho tới khi ông ta đứng dậy, cô cũng không biết.

Hắn ta mỉm cười đi từng bước về phía Văn Thố, tay cầm máy ghi âm để trên bàn, tắt đi.

Về mặt Văn Thố khó hiểu nhìn hắn. Hắn ta vẫn cười, tay hắn múp míp vỗ lên vai Văn Thố, tử tế hỏi: “Cô Văn, cô làm phóng viên một tháng lương kiếm được bao nhiêu?”

Văn Thố cảnh giác nhìn chằm chằm hắn. Trong mắt ông ta ánh lên, giống như chó nhìn thấy thịt. Trong chốc lát hiểu ra được ý đồ của hắn. Nhất thời quay lại nhìn, chỉ cảm thấy thật đáng ghê tởm.

“Chúng ta có thể tiếp tục phỏng vấn không?” Văn Thố lạnh nhạt nói.

Ông ta lại không có phản ứng gì, ngược lại còn cười vô sỉ: “Vừa rồi cũng làm phỏng vấn, thấy hơi mệt mỏi, trước tiên chúng ta có thể trò chuyện một chút.”

Văn Thố nhìn hắn, ngay sau đó không nói một lời thu dọn tài liệu và máy ghi âm.

“Nếu hôm nay ông mệt thì tôi xin phép hẹn hôm khác.” Nói xong đứng dậy rời đi.

Người đàn ông kia bị Văn Thố kiên quyết cự tuyệt nên nảy sinh tức giận, đàn ông có tiền có quyền luôn cho rằng phụ nữ từ chối là muốn lạt mềm buộc chặt. Hắn kéo thân thể mập mạp đến ôm lấy Văn Thố.

Văn Thố đẩy hắn hai cái nhưng hắn không tránh ra. Một cước đá về phía sau định đá hắn, kết quả không đá trúng, vô cùng tức giận quát: “Buông tôi ra! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Anh rất thích tính khí dữ dội này của em, đừng lo lắng, anh sẽ cho em rất nhiều tiền.” Nói xong, hắn đưa mặt lại gần.

Văn Thố ghê tởm sắp chết rồi, đang muốn hét lên, cửa phòng làm việc đột nhiên bị phá ra.

Một đám người không biết từ đâu đến vọt vào, đám người kia tự động tránh ra một vị trí, một người phụ nữ trung niên ăn mặc tử tế hung hăng đi vào.

Hắn ta vừa nhìn thấy người phụ nữ kia, lập tức buông Văn Thố ra, lui về phía sau mấy bước lớn: “Vợ yêu! Sao em lại tới đây?”

Không đợi Văn Thố kịp phản ứng, người phụ nữ kia đi đến hai bước, giáng xuống một cái tát. Khá lắm, sức mạnh quá ghê gớm, đuôi tóc buộc lên của Văn Thố bị một lực kéo lệch đi.

“Đồ dê tiện.” Trong mắt người phụ nữ ấy như có độc: “Có những con người hèn hạ như mày, xã hội này mới bị phá hỏng hết cả.”

Văn Thố không cách nào hình dung được tâm trạng phức tạp và khuấy động lúc ấy. Là do tên đầu heo kia hay là người vợ tới “bắt gian” trước mặt đây?

Văn Thố nổi giận kéo tay áo lên, “Bà nói ai là tiểu tam? Bà nói tôi là tiểu tam sao?” Văn Thố quay đầu lại nhìn tên đầu heo lại cảm thấy sự tức giận dâng trào: “Bà có thể sỉ nhục nhân cách của tôi, nhưng bà không thể sỉ nhục ánh mắt nhìn người của tôi.”

“Con tiện nhân này, mày nói cái gì hả?”

Văn Thố ưỡn ngực, ngẩng cao đầu nói: “Đến đây đi, hôm nay tôi không sống chết với bà tôi không phải là người!”

Nói xong, Văn Thố đã xông tới, nắm lấy tóc của bà vợ, bà ta hét chói tai vang khắp cả gian phòng làm việc. Vợ tên mập cũng phản ứng rất nhanh, lập tức nắm lại tóc Văn Thố.

Cảnh hai người phụ nữ đánh nhau thật sự rất mất mặt, tất cả mọi người trong ấy đều ngậy người ra, quên mất phải phản ứng làm sao.

Bà vợ phản ứng kịp thời, lập tức gọi người cùng với tên mập tới giúp một tay.

Mọi người xung quanh xông đến, ba chân bốn cẳng tách hai người ra, khống chế Văn Thố.

Tóc bà vợ đã bị Văn Thố tóc rụng xuống không ít, tức giận hét lên: “Đánh con tiện nhân này cho tao!”

Một người đàn ông giữ chặt tay Văn Thố, người còn lại đi từng bước một tới. Văn Thố thấy mình không đánh lại được nhiều đàn ông như vậy, nhiều người đứng xung quanh. Trong lòng hoảng sợ, nhưng miệng vẫn ngoan cố nói: “Các người dám động đến tôi xem? Tôi sẽ kiện các người!”

“Chết đến nơi còn mạnh miệng, hôm nay tao sẽ cho mày biết người cướp chồng người khác sẽ có kết quả thể nào.”

“Tôi nhỏ vào! Bà đang sỉ nhục ai đấy hả!”

“Cởi hết quần áo đánh nó cho tao!”

“Bà dám!”

.....

Cô tuyệt đối không ngờ, một người bạn trai cũng không có, cứ nhiên lại bị coi là tiểu tam bị xử lý.

Ba chân bốn cẳng giãy dụa, Văn Thố liều mạng che quần áo của mình. Lộ ra khá nhiều rồi, cô sẽ không thể che mãi được.

“Dừng tay!” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Văn Thố theo bản năng nhìn về phía nơi phát ra giọng nói ấy, chỉ thấy một bóng dáng giữa đám người kia.

Văn Thố nghĩ, có lẽ là cô đang mơ.

Chỉ có trong mơ mới có thể hỗn loạn như vậy.

Chỉ có trong mơ mới có thể bị thảm hại, rồi được hoàng tử cứu vớt.

40. Chương 40

“Chú Trần, chú gây nên chuyện động trời gì vậy?” Đằng sau, Lục Viễn đeo kính nhìn rất lịch thiệp, chắc hẳn là làm việc chung với ông ta. Mấy người đàn ông xung quanh cũng không muốn gây rắc rối nên lùi về phía sau Lục Viễn.

Giọng nói tự nhiên trầm thấp nói: “Đừng động vào chuyện của người khác, chúng ta gặp nhau lúc khác đi.”

Lục Viễn vung tay áo, đi lên phía trước một bước, tầm mắt nhìn chăm chăm lên người Văn Thố. Rõ ràng vẻ mặt anh không hề thay đổi, nhưng Văn Thố lại cảm thấy anh đang kìm nén tức giận. Một tay anh kéo cô đứng dậy, bàn tay nắm lấy cánh tay Văn Thố tới phát đau.

“Đau quá!” Văn Thố không nhịn được lẩm bẩm trong miệng. Lục Viễn liền trừng mắt nhìn cô: “Lúc đánh nhau sao không biết đau hả?”

“Như vậy có giống nhau sao?”

Lục Viễn không để ý tới cô nữa, chỉ kéo cô ra đằng sau lưng. Anh đi tới chỗ tên giám đốc mập, khách khí nói: “Chú Trần, ở đây hình như đang có hiểu lầm rồi. Bạn gái của cháu sao có thể đắc tội với vợ chú được chứ?”

“Cô ta là bạn gái của cháu à?” Tên mập mở to mắt nhìn Văn Thố, rồi lại nhìn Lục Viễn, mặt hắn liền đỏ ửng lên, vội nói: “Vợ chú đã hiểu lầm rồi, chú còn không có cơ hội giải thích, là lỗi của chú, chú đã không ngăn được cô ấy làm chuyện hồ đồ.” Nói xong vội vàng quay đầu lại trách mắng vợ hắn: “Em có đầu óc không hả? Chỗ này là công ty không phải ở nhà, hơn nữa, nếu thật sự anh có làm chuyện đó, anh có thể xuống tay với người yêu của cháu mình sao?”

Làm bộ quả mắng xong, hần ta vội vàng xin lỗi Văn Thố, chưa tới gần Văn Thố, cô đã lập tức lui về phía sau. Vì bị Văn Thố từ chối, sắc mặt hần lúng túng đứng ở bên cạnh Lục Viễn, giả vờ lắng sang chuyện khác, hần huyền với Lục Viễn: “Bố cháu gần đây vẫn khỏe chứ? Chú và bố cháu vốn là bạn học cũ nhiều năm, gần đây vẫn hay hợp tác làm ăn với nhau đấy.”

Lục Viễn rất đứng đắn trả lời: “Bố cháu chỉ là kiểu nhà giàu mới nổi thôi, sao có thể lợi hại bằng chú được chứ, còn phải dựa vào chú mới có thể làm ăn được.”

Giang Bắc chính là lãnh thổ của hần, nhưng gần đây tên mập này đang đầu tư một hạng mục rất lớn ở An Côn, bố Lục Viễn tuy nói là nhà giàu mới nổi, nhưng địa vị ở địa phương lại không cao, có thể nhờ hần mà kinh doanh tốt hơn rất nhiều, cho nên tên mập này không phải là người có thể đắc tội. Lục Viễn dĩ nhiên hiểu mối quan hệ quan trọng này, nên mới nói Văn Thố là bạn gái anh để giải vây cho cô.

Tên mập cầm tay Lục Viễn lên nói: “Chú xin lỗi, đây thật sự là một hiểu lầm, đều tại vợ chú đa nghi, hôm nay chú đãi cháu một bữa, coi như là chú chuộc lỗi.”

Lục Viễn rút tay về, từ từ nói: “Hôm nay cháu tới vốn là muốn bàn với chú về hạng mục hợp tác với đại học Giang Bắc, nhưng lúc này không thích hợp rồi. Không cần phải đãi cháu đâu, có lẽ cháu nên đưa bạn gái cháu đi bệnh viện.”

Nói xong, anh không để ý tới tên mập nữa, trực tiếp kéo Văn Thố đi, động tác có phần thô lỗ.

Văn Thố cảm giác mình giống như con diều không thể nào bay lên được, còn người thả diều thì ra sức chạy, cô không hô hấp nổi, nhưng vẫn cố gắng đi theo, không ngừng lên cao rồi lại hạ xuống.

Có vẻ Lục Viễn thực sự rất tức giận, kéo Văn Thố đi, mấy lần Văn Thố muốn tránh khỏi tay anh nhưng tránh không được, nhìn lướt qua thấy cổ tay đã tím bầm rồi.

Văn Thố bị kéo đi, tóc cô cứ bay tới bay lui trên mặt. Thế nào gọi là thảm hại, lúc này Văn Thố mới hiểu rõ.

Hơn nửa năm không gặp, cô biết anh đã trở lại với cuộc sống chân chính thuộc về anh. Anh vốn là một người dưới ánh mặt trời, nên bây giờ anh có thể điềm nhiên xuất hiện, hào nhoáng giống như vừa rời xa khỏi cô liền thay da đổi thịt.

Còn cô thì sao, quần áo đã bị người ta xé rách hết rồi, tóc thì rối bù lên, mặt thì đau rát, chắc hẳn là đã bị thương.

Thật đúng là quá nhục nhã, cứ nghĩ rằng mình có thể quay người lại sẽ vô cùng xinh đẹp mới phải.

“Anh buông tôi ra.” Văn Thố không nhịn được nói.

Lục Viễn không phải là những tổng giám đốc bá đạo phúc hắc trên phim truyền hình. Anh liền buông Văn Thố ra. Dáng vẻ này, khiến cô vẫn không cách nào chạy trốn tới chân trời góc bể.

Lục Viễn quay lưng về phía Văn Thố, rất lâu sau không nói gì. Văn Thố cúi đầu, xuýt xoa cổ tay đau vì bị Lục Viễn nắm chặt.

Hồi lâu, rốt cuộc Lục Viễn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Văn Thố, tràn đầy sức hấp dẫn trí mạng, khiến cho cô không nhịn được nhìn một lúc lâu.

Lục Viễn nhíu mày, khẽ thở dài, hỏi cô: “Sao lại thành ra như vậy?” Anh không nhịn được muốn giáo huấn cô vài câu: “Không đi làm việc cho tốt, lại chạy tới đây đánh nhau với vợ Trần tổng là thế nào?”

Giọng điệu trách mắng của anh khiến Văn Thố nổi giận: “Con mắt nào của anh thấy chúng tôi đánh nhau? Rõ ràng là bà ta đánh tôi mà.”

“Thật sao?” Lục Viễn nghi hoặc nhìn cô: “Vậy sao cô có thể làm tóc người ta rụng một mảng như vậy chứ?”

“Lúc ấy là tôi đang tự vệ.”

“Cứ theo cô nói đi.” Lục Viễn hiểu rõ cá tính hay quấy nhiễu của Văn Thố, đưa mắt nhìn vết thương trên người cô, nói: “Có cần tôi đưa cô tới bệnh viện không?”

Thái độ lạnh nhạt của Lục Viễn làm cho Văn Thố cực kỳ khó chịu, Văn Thố không cảm nhận được mình đang khó chịu chỗ nào. Khi gặp lại vốn còn có cảm xúc phức tạp, bây giờ đã hoàn toàn biến mất. Cô không nhìn được nổi giận: “Tôi không hiểu tại sao anh lại đưa tôi ra đây. Nơi tôi muốn đi là đồn cảnh sát, chứ không phải là bệnh viện. Tôi muốn kiện hai người kia, đúng là đồ điên, không giải thích gì đã bị đánh một trận. Nếu không phải anh xen vào chuyện của người khác, chắc lúc này cảnh sát đã tới giúp tôi rồi.”

Lục Viễn vẫn cau mày: “Thôi đi, cô đã bị người ta đánh như thế, đừng có giằng co nữa, chuyện như vậy cuối cùng cũng chỉ là nói xin lỗi rồi bồi thường, cô cũng không thiếu tiền, hẳn cũng là một người có địa vị ở Giang Bắc, đừng lấy trứng chọi đá.”

Văn Thố cảm thấy vô cùng ảm ức. Hơn nửa năm rồi không gặp, trước kia còn nói những lời ngọt ngào với cô, hôm nay liền nói lạnh lùng như vậy, không giải thích được mà bị đánh cũng không cảm thấy tổn thương bằng mấy lời nói hờ hững kia.

“Sao anh biết tôi không thiếu tiền chứ? Anh có phải đàn ông hay không? Là đàn ông đã không làm như vậy rồi, phải đến đánh cho tên mập kia như đòn.”

Lục Viễn hơi trầm tư, sau đó giọng anh trầm thấp hỏi: “Tôi lấy thân phận gì mà đánh người quen như đòn?”

Văn Thố sững sờ vì bị anh hỏi, trả lời một cách mỉa mai: “Không có thân phận gì tại sao anh lại nhận bậy bạ là bạn trai của tôi?”

“...” Lục Viễn cúi đầu xuống, vẻ mặt có phần chán nản, anh nói: “Xin lỗi, là tôi nói sai.”

Văn Thố chưa kịp nói, điện thoại Lục Viễn liền vang lên. Anh nhìn màn hình di động, sau đó đi ra chỗ khác nhận cuộc gọi.

Ở đây là một khu phố bình dân nhất Giang Bắc, cứ mỗi 4-5m thì có một cái cây, ngoài đường xe cộ đi qua đi lại, đèn giao thông thay đổi tuần tự, trên vỉa hè thưa thớt một vài người.

Trà trộn vào dòng người, Văn Thố chợt cảm thấy như mình không hề nhìn thấy Lục Viễn, rõ ràng khoảng cách chỉ là một cái cây, Văn Thố lại cảm thấy như rất xa. Anh đi ra xa Văn Thố để nghe điện thoại, vẻ mặt ôn hòa, lúc ấy Văn Thố thấy nhúc nhích đầu không dứt nhưng vẻ mặt cô lại không chút biểu cảm.

Cúp điện thoại, Lục Viễn đi tới, sắc mặt hơi bối rối: “Bây giờ cô phải về nhà sao? Để tôi đưa cô về.”

“Anh có việc phải không?”

“Ừ.”

“Chuyện gì?”

Lục Viễn nhíu mày: “Chuyện riêng.”

“Người vừa gọi cho anh có phải là phụ nữ hay không?”

Lục Viễn hít một hơi, thản nhiên trả lời: “Là bạn gái.”

Văn Thố cảm giác mình như vốn từ vựng của mình không được tốt lắm. Cô suy nghĩ: “Bạn gái” có phải là từ nhiều nghĩa hay không? Có thể bày tỏ quan hệ người yêu với phụ nữ. Lục Viễn nói có phải đúng là ý này?

“Tôi đưa cô về nhé?” Lục Viễn đi tới hai bước về phía Văn Thố, Văn Thố theo bản năng lùi lại hai bước.

“Anh đi rồi, không cần quay lại đâu.” Văn Thố cắn môi, hỏi anh: “Anh thật sự là một người đàn ông giống như chiếc máy điều hòa không khí sao, đối với tất cả phụ nữ đều đối xử rất dịu dàng?”

“Văn Thố,” Lục Viễn nói: “Tôi đã gần ba mươi tuổi rồi, còn độc thân, có bạn gái thì có gì không đúng?”

“Đúng, bác sĩ Lục nói đúng, là tôi sai.” Văn Thố gật đầu liên tục, “Không cần để ý tới tôi... một mình tôi có thể về nhà.”

Nước mắt Văn Thố vì lời nói của anh đã làm mọi thứ trước mặt mờ đi. Cô ngược đầu lên, cố gắng kìm nén không muốn nước mắt chảy xuống.

Văn Thố xách túi lên, vẫn giống như ngày trước, kiêu ngạo xoay người đi, cho dù lúc này cô quả thật rất thảm hại, nhưng cô vẫn luôn thẳng lưng bước tiếp.

Chẳng trách anh không còn kích động vì cô đã làm loạn cả lên, cũng không đau lòng vì cô bị thương nữa.

Anh là một người rất dịu dàng, thế nhưng lúc này, cô rất hận sự dịu dàng của anh.

Mấy hôm nay, thời tiết Giang Bắc khó trong lành, nhìn bầu trời xanh rất chói chang, Văn Thố nghĩ, đây rốt cuộc là sao, khởi đầu thì tốt đẹp, nhưng kết cục lại hết sức tàn nhẫn.

Văn Thố biết Lục Viễn đi theo cô rất xa, đến khi cô lên taxi rời đi.

Cô đã có vài lần nghĩ rằng muốn quay đầu lại ôm anh, muốn hỏi anh có còn là Lục Viễn trước kia nữa không, hỏi anh còn là Lục Viễn muốn nói “trở về Giang Bắc sẽ phải cưới cô” nữa không. Nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi, cô không dám, cũng không thể.

Vừa lên xe, Văn Thố không thể kìm nén được nữa, gương mặt cô đã bắt đầu có hơi nước ẩm áp.

“Cô gái, cô muốn đi đâu?” Người tài xế hỏi.

Văn Thố nói địa điểm tới.

Tài xế nhìn Văn Thố qua gương chiếu hậu, khẽ thở dài một hơi: “Cô gái, thất tình phải không, tôi đã từng gặp rất nhiều cô gái giống như cô. Nhìn cô khóc, thật là...”

Văn Thố ngẩng lên, hít mũi: “Tôi không khóc, có hạt bụi bay vào mắt thôi.”

Đó là hạt bụi Lục Viễn. Văn Thố nói thầm trong lòng. Cô không dám dụi mắt, sợ như vậy sẽ càng đau, nên không nỡ.

“Gần đây khí hậu cũng hơi khô, nên bụi hơi nhiều.” Nét mặt tài xế vẻ từng trải, phối hợp với “lời nói dối” của Văn Thố. Văn Thố nghĩ: đúng là một tài xế hòa nhã.

Ngồi trong phòng khách, nhìn bóng dáng bận rộn của mẹ Vạn Lý trong bếp, Văn Thố cảm thấy trong lòng đau xót.

Mặt đầy vết tím bầm, đầu tiên là khiến mẹ Vạn Lý giật mình hoảng sợ, vội ân cần hỏi cô. Văn Thố nói là bị ngã, bà cũng không hỏi thêm nữa. Chỉ cầm hộp sơ cứu thoa thuốc cho Văn Thố.

Văn Thố quan sát không gian phòng khách, thấy trên tường dán một bức hình. Trong lòng chợt thấy xúc động.

Nửa năm trước, Văn Thố trở về từ Hãn Văn, đưa tấm hình kia cho mẹ Vạn Lý, bà nói: “Là một người bạn dặn cháu đưa cho bác, anh ấy muốn bác nhất định phải bảo trọng.”

Tay bà run rẩy nhận lấy tấm hình kia, thậm chí Văn Thố còn chưa giải thích chuyện gì, mắt bà đã ngân ngấn nước. Nhưng bà vốn là một người phụ nữ kiên cường, không hỏi gì, hít sâu rồi kìm nén nước mắt vào trong.

Có những lời không cần phải nói, bà vẫn hiểu được.

Nửa năm nay, Văn Thố vẫn thường xuyên đến thăm mẹ Vạn Lý. Không liên quan tới tình yêu. Đây là trách nhiệm của cô.

Mẹ Vạn Lý đối xử rất tốt với Văn Thố. Thường khuyên Văn Thố kiếm bạn trai, bà coi cô như con gái của mình, tất cả sự quan tâm, lo lắng của bà cho Văn Thố đều xuất phát từ tình yêu thương thật lòng.

Mẹ Vạn Lý bẻ từng món ăn đến, Văn Thố cũng không khách khí, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Cô không nói gì, và cũng không có lời để nói. Mẹ Vạn Lý nhìn tâm trạng của cô có vẻ không ổn, chỉ hỏi cô: “Món ăn không hợp khẩu vị sao?”

Văn Thố cầm đũa ăn, mũi hơi đau xót: “Ăn rất ngon ạ, bác không cần phải làm lại đâu, có đồ ăn đã là tốt lắm rồi.”

Mẹ Vạn Lý ngồi xuống đối diện Văn Thố, bà gấp thức ăn cho cô, tựa như vô ý nói: “Ở đời không phải chuyện nào cũng được như ý, khó khăn nào cũng phải trải qua.”

“Vâng.” Văn Thố nói: “Cháu biết rồi ạ.”

Mẹ Vạn Lý khẽ thở dài, nói: “Cháu nên tìm cho mình một người bạn trai. Một người phụ nữ sống độc thân cả đời sẽ rất cực khổ.” Bà nói tiếp: “Nhà của bác thật không có phúc, còn làm liên lụy tới cháu.”

“Bác đừng quá đau lòng, cháu không nói là bởi vì chưa đến lúc thích hợp mà thôi, chuyện trước kia thực sự không ảnh hưởng nữa.” Văn Thố cười khổ nói: “Cháu nghĩ rằng mình đã gặp được rồi, kết cục là người ta đã có bạn gái.”

“Văn Thố, cháu định làm thế nào...” Khóe mắt bà hồng hồng: “Nếu như không phải tại gia đình bác hại cháu... nhất định cháu sẽ được gả cho một người tốt, lúc này cháu cũng sẽ không buồn bã như vậy.” Bà nhìn những vết bầm tím trên mặt Văn Thố, “Nhìn cháu như thế, bác thấy rất đau lòng.”

“Bác à, không phải là chuyện đó.” Văn Thố càng giải thích càng thấy khổ sở: “Là chuyện của người khác ạ.”

“Văn Thố.” Mẹ Vạn Lý nói: “Bác dự định đi khỏi Bắc Đô.”

Văn Thố rất bất ngờ với quyết định của bà: “Vậy bác muốn đi đâu?”

Mẹ Vạn Lý cúi thấp đầu, nói: “Bác muốn đi Hãn Văn. Chắc về sau sẽ sống luôn ở đó.”

Văn Thố hơi lo lắng: “Ở vùng rừng núi như vậy, bác có thể chịu đựng được không?”

“Dù sao cũng tốt hơn cuộc sống của một bà già cô đơn ở đây. Nếu có thể nhìn thấy nó một lần, bác chết ở vùng rừng núi cũng vừa lòng.” Bà vô cùng chân thành nhìn Văn Thố, mắt bà đã ngấn nước, nhưng ánh mắt rất kiên định, có thể thấy là quyết tâm của bà rất chắc chắn: “Văn Thố, bác đến tuổi này rồi, không sợ chết, không sợ sống, chỉ sợ tiếc nuối.”

“Văn Thố, cháu có muốn đến Hãn Văn sinh sống với bác không? Có lẽ, đi đến nơi khác, tất cả đều có thể bắt đầu lại.”

“...”

Đêm hôm ấy, Văn Thố lại ngủ không ngon, cứ lặn qua lộn lại trên giường suy nghĩ về câu nói của mẹ Vạn Lý.

“Bác không sợ chết, không sợ sống, chỉ sợ tiếc nuối.”

Những lời này chẳng phải đã từng là những lời từ đáy lòng Văn Thố hay sao? Đối với cô mà nói, cả đời này chỉ có ba ngày, ngày hôm qua, hôm nay, ngày mai. Quá khứ và tương lai đều không muốn nghĩ tới. Mỗi lần nhớ lại những tiếc nuối, khi cô muốn rời khỏi thế gian này, tâm trạng lại trở nên nặng nề hơn.

Đây không phải là cuộc sống mà cô muốn.

Đi Hãn Văn sao? Văn Thố quả thật cảm thấy mơ màng, theo như trong phim, từ đầu đến cuối, nữ chính không phải nên ở lại Hãn Văn sao? Nếu như không có Lục Viễn, cô sẽ không trở lại Giang Bắc.

Là vì Lục Viễn sao? Chẳng lẽ cô yêu Lục Viễn? Hơn cả Vạn Lý sao? Tất cả những điều này cô đều không biết, cô chỉ biết rằng, Lục Viễn nói anh có bạn gái, cô cảm thấy rất đau khổ, vô cùng đau đớn, khi thấy Vạn Lý đi cùng A Lệ Na thì cảm giác ấy hoàn toàn khác.

Sau khi về đến nhà, cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy rằng chắc cô đã quá xúc động rồi.

Nếu quả thật là Lục Viễn đã có bạn gái thật, thì Tần Tiền sẽ không nói. Tần Tiền thấy cô phiền phức, ngày ngày đuổi cô đi, nói Lục Viễn có bạn gái rồi không phải là lí do từ chối tốt nhất sao? Cho dù là nói dối, Tần Tiền cũng chưa từng mở miệng. Có lẽ là Lục Viễn đang gạt cô. Có lẽ hy vọng của cô vẫn chưa chấm hết.

Nếu như thật sự anh không còn thích cô nữa, anh còn có bạn gái, tại sao khi cô gặp tình huống khó khăn như vậy, anh còn đứng ra giúp cô? Vì muốn giải vây cho cô mà anh nói cô là bạn gái của anh?

Trong lòng Văn Thố chợt thấy may mắn, suy nghĩ này một khi đã nảy sinh là không thể kiềm chế được, cô rất muốn đi kiểm chứng sự thật, nhưng cô lại không có cách nào để chứng thực.

Bây giờ quan hệ giữa hai người còn không được tính là bạn bè, nói trắng ra, chính là quan hệ giữa “người nghiên cứu” và “người bị nghiên cứu”. Nghĩ như vậy, Văn Thố lại cảm thấy ử rữ.

Văn Thố không am hiểu về những suy nghĩ của đàn ông, cách duy nhất cô có thể nghĩ chính là hỏi trực tiếp. Lấy điện thoại ra, vào ứng dụng chat tìm tên Lục Viễn, mở hộp thoại ra, nhìn nhật ký có rất ít tin nhắn, quả thật Văn Thố có chút buồn rầu.

Văn Thố đang gõ vào khung tin nhắn chat, lại chuẩn bị xóa đi gõ lại, kết quả còn chưa bắt đầu, cô lỡ trượt tay một cái liền gửi đi.

Văn Thố hoảng sợ, vội nhìn vào tin nhắn: [Bác sĩ Lục, anh có bạn gái rồi, là thật sao?]

Sau khi gửi tin nhắn kia, Văn Thố bắt đầu thấp thỏm, qua hồi lâu, Lục Viễn mới nhắn lại.

[Tôi không thích cách này chút nào, giả làm phóng viên, thủ đoạn quá low.]

Văn Thố sững sốt, vội vàng gõ vào khung tin nhắn một hàng chữ, muốn giải thích với anh. Lần này cô kiểm tra kĩ lỗi chính tả, xác định hoàn toàn không có vấn đề rồi gửi đi.

Kết quả vừa mới gửi, cô nhận được tin hệ thống tự động nhắn lại: [bạn đã không còn là bạn bè luyuan123, nếu cần đổi thoại, xin hãy thêm bạn.]

..... Cuối cùng Văn Thố cũng hiểu cảm giác tim ngừng đập là như thế nào. Tuyệt đối không ngờ rằng, có một ngày Lục Viễn ở trước mặt cô, lại tuyệt tình như thế.

Tin nhắn không gửi được nữa, Văn Thố thành tự suy diễn những lời này.

Tối nay, Văn Thố lại tiếp tục mất ngủ.

Tô Linh Uẩn gặp phải một vụ tai nạn xe nhẹ, khi Lục Viễn chạy tới bệnh viện, vết thương trên cánh tay Tô Linh Uẩn đã xử lý xong. Thấy đáng vẻ nhếch nhác của Tô Linh Uẩn, Lục Viễn chạy tới có phần đau lòng.

“Sao trẻ như vậy anh mới đến?” Tô Linh Uẩn dịu dàng hỏi.

“Ra ngoài có chút việc gấp.” Lục Viễn không nói thêm gì nữa. Anh đi theo Văn Thố một đoạn đường rất xa, cô lên taxi thì anh mới rời đi, anh nghĩ, Tô Linh Uẩn nhất định không muốn nghe chuyện này. Dù anh đã tự nói với mình thế nào, Văn Thố đã có Vạn Lý, Văn Thố không thích anh, nhưng anh vẫn không nhận được mà lo lắng, quan tâm đến cô.

“Sớm biết anh có chuyện thì đã không gọi anh tới rồi.” Tô Linh Uẩn tốt bụng nói: “Chỉ bị thương nhẹ thôi, đều tại em quá yếu ớt rồi.”

Lục Viễn áy náy nói: “Đây vốn là lỗi của anh, thật ngại quá.”

Tô Linh Uẩn cầm lấy tay anh, như đang có điều muốn nói, nhìn Lục Viễn mấy lần, cuối cùng chỉ nở nụ cười, làm như an ủi Lục Viễn.

Mời Tô Linh Uẩn đi ăn xong, viết cho cô đơn thuốc uống, đưa cô về nhà, khi Lục Viễn về đến nhà cũng đã khá muộn.

Nhận được mấy tin nhắn rác, trong đó có một tin nhắn của người đã ngụy trang thành phóng viên. Lục Viễn nhìn thấy rất nhức đầu, trực tiếp xóa đi.

Trước khi ngủ, đột nhiên mẹ anh gọi điện thoại tới, hỏi đến chuyện xảy ra lúc sáng: “Nghe nói con đến công ty của chú Trần? Có phải ở đó đã xảy chuyện gì không ổn không?”

“Hả?” Lục Viễn không tập trung.

“Nghe nói vợ hắt hủi lắm rồi đánh bạn gái của con?”

“Vâng.”

Mẹ anh nhất thời thấy buồn bực: “Mẹ nghe nói cô gái tên Tô Linh Uẩn này rất hiền lành, không ngờ còn có thể đánh nhau với bà vợ danh giá của lão Trần hả?”

Lúc này, Lục Viễn mới hiểu mẹ anh đã hiểu lầm rồi, nhưng anh vẫn không biết nên giải thích từ đâu.

Không phải mẹ anh nhắc tới, chính anh đã suýt quên, Tô Linh Uẩn mới chính là bạn gái của anh, hung hãn như vậy, đánh nhau với người ta, chỉ có thể là Văn Thố, là một người không có quan hệ gì với anh.

Lục Viễn vốn không dễ dàng mất bình tĩnh, nhưng lại bị người không có quan hệ gì hoàn toàn làm cho rối loạn cả lên.

Lục Viễn cũng không hiểu rõ về tranh chấp giữa phụ nữ, chuyện tình cảm đôi lứa, tóm lại anh là một con người mới. Kể từ khi bị Văn Thố quấy nhiễu, về sau suy nghĩ, anh đều cố ý tránh xa Tô Linh Uẩn.

Anh thừa nhận rằng mình rất giống chim đà điểu, nhưng anh thực sự không biết phải đối mặt với Tô Linh Uẩn thế nào. Cho đến khi Tô Linh Uẩn tươi cười chặn anh lại trước cửa trường học.

Tô Linh Uẩn nhìn Lục Viễn với ánh mắt tràn đầy hoài nghi, điều này khiến Lục Viễn càng mất tự nhiên.

“Thấy phản ứng của anh, có phải là anh rất muốn em là bạn gái của anh không?”

“Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Tô Linh Uẩn cười: “Em rất tin vào giác quan thứ sáu của mình.” Tô Linh Uẩn rất kinh nghiệm nói: “Một người đàn ông đợi ở trường lâu như vậy, lại không có kinh nghiệm gì, nói đến tình yêu thì không tập trung, ngăn người suy nghĩ, nguyên nhân có lẽ là trong lòng có người khác.”

Lục Viễn càng nghe cô phân tích càng thấy phiền phức. Nhưng anh vẫn cố kìm nén, nói an ủi cô: “Em đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Nụ cười Tô Linh Uẩn dần tắt đi, lần đầu tiên cô có vẻ rất nghiêm túc. Tô Linh Uẩn có nụ cười rất đẹp, mỗi thời mỗi khắc đều tươi cười, đuôi mắt cong lên, khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiện. Lục Viễn không biết thì ra khi Tô Linh Uẩn không cười nhìn có phần lạnh lùng như thế.

Lúc ấy, Lục Viễn cảm thấy nét mặt của Tô Linh Uẩn cực kỳ giống Văn Thố.

“Cho tới hôm nay em mới biết rồi cũng chuyện này cũng sẽ xảy ra. Chúng ta đứng ở đây, sinh viên của anh đứng ở cửa nhìn chúng ta nét mặt cũng rất nghiêm túc, không phải nhìn thấy thầy giáo liền tới quấy rối, mà giống như thất vọng vì bất gặp ”ngoại tình.” ấy.” Tô Linh Uẩn dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nghĩ xem, có phải mấy sinh viên kia rất thích người yêu cũ của anh phải không?”

Lục Viễn trầm mặc một hồi, đáp lại: “Anh không có người yêu cũ.”

“Anh không cần gạt em.”

Cảm giác khó mà đối mặt, nhưng khi Tô Linh Uẩn nói như vậy, Lục Viễn lại không cảm thấy áp lực, ngược lại còn thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lục Viễn thần nhiên cười, nói: “Tôi không có người yêu cũ, chỉ có một mình tôi đơn phương thích cô ấy, cô biết thế nào là bánh xe dự phòng không? Chính là tôi.”

Ánh mắt Tô Linh Uẩn tối sầm lại, cô ngẩng đầu nhìn Lục Viễn, hỏi anh: “Trước kia vẫn che giấu, tại sao bây giờ lại đột nhiên nói ra?”

“Bởi vì trước kia em chưa từng hỏi, bởi vì lúc trước anh cũng chưa từng nghĩ sẽ phải đối mặt.” Lục Viễn nhìn Tô Linh Uẩn, mặc dù cảm thấy rất có lỗi, nhưng vẫn nói ra từng câu từng chữ: “Trước khi gặp em, anh nghĩ, dù sao cũng không thể ở bên cạnh cô ấy, bây giờ đi với ai đều giống nhau, tình cảm đều có thể bồi dưỡng. Trên đời này có người, cả đời khó gặp được người để yêu và sống bên cạnh, như vậy, chọn một người thích hợp, chấp nhận người ấy. Sau khi gặp em, anh mới hiểu được, cứ chấp nhận như thế sẽ chỉ làm cả hai càng thêm đau khổ thôi.”

Tô Linh Uẩn nhìn Lục Viễn, nét mặt có phần cứng ngắc, nhưng cô vẫn cố gắng giữ phong độ, khoe miệng giật giật: “Sao anh biết là em chấp nhận chứ? Chúng ta không thể trở thành người yêu và ở bên cạnh nhau sao?”

“Nếu như gặp một người liền yêu một người, vậy thì không phải là anh.” Lục Viễn nói: “Xin lỗi em, Tô Linh Uẩn, anh nghĩ chúng ta không thích hợp với nhau, anh không muốn cản đường em.”

“Lục Viễn, anh có biết anh đang nói gì không?”

Đứng trước mặt Lục Viễn, sắc mặt Tô Linh Uẩn dần trở nên không tốt. Nghĩ đến cũng đúng, cho dù không thích đối phương, người phụ nữ cũng không muốn nghe đàn ông nói như vậy.

“Là lỗi của anh.” Lục Viễn nói: “Là do anh không thể làm được. Xin lỗi em, Tô Linh Uẩn, từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn yêu cô ấy.”

41. Chương 41

Lúc nói ra chuyện bí mật động trời này, sau khi kể hết toàn bộ tâm sự trong lòng, Lục Viễn mới phát hiện rằng thật ra tất cả cũng chẳng có gì. Thừa nhận mình yêu Văn Thố cũng không phải chuyện khó có thể mở miệng nói ra.

Anh đã gần ba mươi tuổi, trước khi gặp được Văn Thố, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện yêu đương, có thể thấy gặp được cô đã là duyên trời định. Có lẽ anh chờ đợi sẽ không có kết quả gì, nhưng nếu anh bỏ lỡ, đó không phải là càng không có kết quả sao?

Trên thế giới có một số người, suốt đời cũng khó gặp được tình yêu đích thực, chỉ có thể chấp nhận một người mình không thích, nhưng người ấy không muốn chấp nhận cả đời như vậy, chắc chắn tin rằng có thể tìm được tình yêu của đời mình.

Về mặt Lục Viễn tiêu sái nhìn Tô Linh Uẩn. Hai mươi mấy năm rồi chưa từng yêu ai, đã xem mất nhiều lần như vậy cũng chưa bao giờ động lòng, nay qua lại với Lục Viễn, cô đã nhìn thấy được sự chính trực và thiện lương của anh.

Nhưng hôm nay cô mới hiểu được, nếu như một người đàn ông không yêu mình, anh ta sẽ thẳng thắn chịu trách nhiệm mọi chuyện trở thành lỗi của mình.

“Lục Viễn, sai lầm nhất của anh chính là tự cho rằng em không thích anh.” Tô Linh Uẩn ngấm ngầm nói: “Anh đã xem sự dịu dàng của em trở thành một thứ vũ khí để đối phó.”

“Anh chưa từng nghĩ sẽ đối phó em.” Lục Viễn giải thích: “Như lúc đầu chúng ta đã nói rồi, nếu như có người trong lòng, nên thẳng thắn với nhau.”

Giọng Tô Linh Uẩn hơi nghẹn ngào: “Em chưa bao giờ biết, thẳng thắn thì ra lại làm tổn thương người khác như vậy.”

“Xin lỗi em.”

Tô Linh Uẩn quay người đi: “Anh không có lỗi với em... em tôn trọng quyết định của anh.”

Nhìn Tô Linh Uẩn dần dần đi xa, Lục Viễn cảm thấy vô cùng áy náy. Đối với Giang San, anh cũng chưa từng có cảm giác này. Quen biết Tô Linh Uẩn có thể nói như bạn bè thân thiết, quả thật như Tô Linh Uẩn đã nói, anh luôn hưởng thụ sự dịu dàng và quan tâm của cô. Cô cũng chưa từng oán trách trước mặt anh, khiến cho anh có một không gian tự do thoải mái.

Nếu nói là để tâm, Tô Linh Uẩn không thể nói là không để tâm.

“Anh đưa em về.” Lục Viễn tiến đến muốn đưa Tô Linh Uẩn về.

Khóe mắt Tô Linh Uẩn ửng đỏ, cô từ chối Lục Viễn: “Bây giờ em không về nhà, buổi tối em phải đi dự hôn lễ của bạn rồi.”

Lúc ấy, Lục Viễn mới nhớ ra Tô Linh Uẩn đã nói muốn anh đi cùng đến hôn lễ của bạn cô. Đã từng cười nói sẽ tặng bốc cô với đám bạn vẫn hay chê cô là “lớn tuổi hơn cả gái ế”, không ai thèm lấy cũng không có bạn trai. Cô đã làm nũng với Lục Viễn rồi nói cô muốn đưa Lục Viễn đến để mở mào mở mặt với đám bạn.

Nhất định cô vẫn luôn ấp ủ mong đợi được đến đó, cho dù cô có thông minh thế nào đi nữa, cô vẫn có lòng ham hư vinh của một cô gái bình thường.

Lục Viễn càng cảm thấy có lỗi, anh không chỉ hoàn toàn quên mất rằng anh đã hứa, đến thời điểm cô mong chờ nhất anh lại nói ra những lời đó.

Tô Linh Uẩn rời đi, Lục Viễn liền đuổi theo, lần này anh vô cùng kiên quyết: “Anh đi với em, anh đã hứa với em rồi.”

“Không cần, em không cần anh phối hợp diễn kịch với em, dù sao nhiều năm em vẫn như vậy, đã thành thói quen rồi.” Tô Linh Uẩn nhếch khóe miệng cười khổ: “Vốn dĩ là em sẽ phải một mình vào chiến trường rồi.”

“Anh đi với em.” Lục Viễn nói: “Trong thời gian này, cảm ơn em đã quan tâm anh và cũng cảm ơn em đã hiểu cho anh, tối nay anh muốn làm bạn trai của em.”

“Anh không cần thương hại em.” Tô Linh Uẩn nói.

“Em đừng nghĩ anh vĩ đại như vậy.” Lục Viễn nói: “Anh chỉ hy vọng có thể làm với bớt cảm giác áy náy thôi.”

“Em muốn thành toàn cho anh.” Tô Linh Uẩn cười, nhìn xuống đất, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Qua tối hôm nay, hy vọng chúng ta có thể tìm được hạnh phúc của mình.”

Sau khi bị Lục Viễn hủy kết bạn, cả đêm ấy Văn Thố không thể nào ngủ được. Một cảm giác bất lực tự nhiên sinh ra. Cô nhớ tới ngày trước khi Vạn Lý “qua đời”, cô đã từng có một thời gian không ngừng nhớ về anh, rồi liên tục gửi tin nhắn, đáng tiếc là vĩnh viễn cũng không có người đáp lại.

Cô rất sợ là tình huống như thế lại tái diễn, bây giờ ràng buộc duy nhất với Lục Viễn cũng đã mất đi, Văn Thố cảm thấy vô dụng và không cam lòng.

Đi làm với một cặp mắt gấu trúc, hôm nay có phỏng vấn, cũng may là Văn Thố không phải người chủ trì, chỉ đi theo phóng viên tiền bối học hỏi.

Lần này cần phỏng vấn là đến nhà hội nghị, không có chuyện đại sự gì, liền đi theo, đến nghe một vài lời xã giao. Chụp mấy tấm hình là có thể rút lui. Chỉ phiền toái là phỏng vấn phải duy trì đến khi hội nghị kết thúc.

Ba giờ chiều, hội nghị đúng giờ bắt đầu, mở đầu có mấy ngôi sao có mặt, khung cảnh hết sức náo nhiệt, phóng viên chụp hình xong, nhà báo Vương kéo Văn Thố chen vào giữa để nhân cơ hội phỏng vấn một vài người, Văn Thố ghi chép xong, hội nghị chính thức bắt đầu, bởi vì chuyện này có liên quan đến hợp tác của công ty, nên hội nghị không mở cửa cho phóng viên vào.

Phóng viên xung quanh đi ăn trước, anh Vương và Văn Thố ngồi chờ.

Anh Vương lấy một cái bánh bao ra, đưa cho Văn Thố một nửa, “Ăn chút đi, buổi tối còn một cuộc chiến đấy, lát nữa những phóng viên tranh giành phỏng vấn nhất định sẽ cần có sức.”

Văn Thố không tập trung, nhận lấy bánh bao của anh Vương bắt đầu ăn, không để ý tới anh Vương thao thao bất tuyệt bên cạnh.

“Cô Văn à, cô phải nói vài câu với tôi chứ, hai, ba tiếng rồi, cô vẫn chẳng nói gì cả.”

“Hả?” Lúc này Văn Thố mới chú ý tới anh Vương, “Em xin lỗi, em đang suy nghĩ vài chuyện thôi.”

“Có chuyện gì mà thất thần ra thế, mắt cô còn thâm quầng lên nữa, không biết còn tưởng rằng cô thất tình đấy.”

Văn Thố suy nghĩ một lúc, thở dài, “Cũng không khác biệt lắm.”

Anh Vương quay đầu lại nhìn Văn Thố, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin: “Trong công ty cũng có nhiều người theo đuổi cô, cô còn có thể thất tình sao? Người đàn ông này là ai, tôi muốn vãi anh ta một lạy.”

Văn Thố không để ý tới anh Vương đang chế nhạo và trêu đùa cô, suy nghĩ rồi nói: “Một người đàn ông nói với em rằng, anh ấy có bạn gái, anh nói vậy là ý gì?”

Anh Vương nhú mày: “Còn là ý gì nữa, nghĩa là có bạn gái chứ sao.”

“Nếu như người này đã từng rất yêu anh thì sao? Chỉ vì anh đã làm quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi?”

Anh Vương to mắt nhìn: “Cái này, nếu có người phụ nữ nói rất yêu tôi... tôi còn cảm nhận được, chứ nếu là đàn ông, tôi lại cảm thấy sợ đấy, tôi đã có vợ con rồi.”

“...” Văn Thố im lặng: “Em nói là nếu như, anh không thể đặt mình vào hoàn cảnh của em được sao?”

Anh Vương trầm tư một lát, nghiêm túc phân tích nói: “Tôi nghe nói bình thường những cô gái xinh đẹp đều có một điểm chung, tôi thấy cô thất tình như vậy, phần lớn chính là do bản thân cô đã làm chuyện có lỗi.”

Văn Thố thấy rằng câu này có phần đúng, cô thừa nhận: “Cứ coi là như thế đi.”

“Nếu như hần chưa có bạn gái, cô chủ động nhất định sẽ thành công, dù sao đàn ông cũng không thể kiềm chế mình trước sự dụ dỗ của cô đâu.” Anh Vương vuốt cằm nói: “Nhưng nếu hần có bạn gái thật thì rất khó giải quyết.”

“Em cảm giác anh ấy không có bạn gái,” Văn Thố suy nghĩ giây lát rồi nói: “Có lẽ là anh ấy muốn gạt em.”

Nói xong sợ anh Vương không tin, lập tức mượn cớ giải thích: “Người bạn tốt nhất của anh ấy không nói gì với em về chuyện anh ấy có bạn gái, hơn nữa, em cũng chưa thấy có manh mối gì, quan trọng nhất là...”

Văn Thố còn chưa nói xong, vừa nhìn lên, liền thấy một đôi nam nữ đang đi vào. Người phụ nữ tự nhiên khoác tay người đàn ông kia, anh ta cũng cười thân mật với cô gái đó.

“Văn Thố?” Anh Vương thấy Văn Thố đột nhiên thay đổi sắc mặt, hơi kinh ngạc, anh giơ tay quơ quơ trước mặt Văn Thố, Văn Thố không để ý, còn nhìn chăm chăm vào hai người kia.

Văn Thố cảm giác lúc ấy mình thực sự ngu ngốc, nhưng tất cả cử chỉ của cô đều xuất phát từ bản năng, gần như hoàn toàn không do dự, cũng không có nhiều thời gian cho cô suy tư.

Nghĩ đến những chuyện trên đời này vốn đã được sắp đặt thật quá kỳ diệu. Văn Thố luôn mong chờ được gặp lại Lục Viễn, cô xinh đẹp, có khí chất, cùng với quá khứ có một chút ưu điểm. Nhưng thực tế thì, mỗi lần nhìn thấy cô đều mặt xám mày tro.

Phỏng vấn hơn một tiếng, Văn Thố vốn rất mệt mỏi, lúc này đang ngồi chung ở góc tường cùng với những người khác, trang phục trên người cũng đã nhăn nhúm. Trên tay cô còn cầm bánh bao anh Vương cho, cô chỉ ăn một nửa, trên tay còn dính ít vụn bánh mì.

“Lục Viễn?” Cái miệng lại nhanh hơn cái đầu, đến khi Văn Thố gọi tên anh mới thấy hối hận.

Lục Viễn và người con gái kia đang đi thẳng vào, đột nhiên dừng lại vì tiếng gọi ấy.

Lục Viễn mặc một bộ âu phục, nhìn rất sang trọng và thoải mái, anh còn mang một dáng vẻ rất nho nhã, cô gái đi bên cạnh anh mặc một bộ váy đen ưu nhã, tóc buộc lỏng một nửa, nhìn rất tinh tế và xinh đẹp.

Lục Viễn nghe rõ có người gọi anh nên dừng bước, nhíu mày, tựa như không ngờ sẽ gặp phải.

“Văn Thố? Sao cô lại ở đây?”

Lục Viễn rất ít khi thấy Tô Linh Uẩn coi trọng cái gì như vậy, vì tham gia vào hôn lễ của bạn, cô đã mặc váy, còn đến salon làm tóc.

Thấy Tô Linh Uẩn sáng bừng lên, Lục Viễn không nhịn được nói: “Em nói là chiến trường, anh còn cảm thấy hơi khoa trương, xem xét lại, thật đúng là một chiến trường.”

Tô Linh Uẩn thấy vậy có hơi hồi hộp, tay của cô không tự chủ siết chặt: “Thời điểm em còn học đại học, từng âm thầm thích Hệ Thảo. Em chỉ kể lại bí mật này với một người bạn cùng phòng, sau đó bạn em lại kể hết chuyện này cho những người khác, sau đó ai cũng biết là em thích Hệ Thảo, Hệ Thảo chủ động tới gặp em... lúc ấy em thật sự rất vui, nghĩ rằng tình yêu cũng mình cuối cùng cũng tới rồi.”

Tô Linh Uẩn cười lạnh: “Kết quả có một ngày, em nhận được một cú điện thoại, là bạn gái Hệ Thảo gọi tới, còn chửi mắng em, nói em không có liêm sỉ dám xen vào tình cảm của người khác.”

“Đây là lỗi của Hệ Thảo, không liên quan đến em.”

“Từ đầu đến cuối, em đều là người trong cuộc. Sau chuyện này, đã truyền ra không ít lời đồn đại, dấu ấn ấy đã đi theo em rất nhiều năm, mỗi lần họp lớp, mọi người thấy em còn độc thân, thì có một vài người bạn nói xấu sau lưng em, nói rằng năm đó em làm ”tiểu tam” nên gặp báo ứng.” Tô Linh Uẩn cau mày: “Em có thể chấp nhận bị chỉ trích, nhưng em không thể làm ”tiểu tam” được.”

Nghĩ tới Tô Linh Uẩn đã nói hết những chuyện trước kia của cô, Lục Viễn có thể hiểu, anh an ủi cô: “Tất cả đều đã qua rồi.”

Trong mắt Tô Linh Uẩn có vẻ đau buồn: “Hôm nay đến hôn lễ của bạn cũng là đến họp lớp, cảm ơn anh đã phối hợp với em, xin anh hãy tha thứ cho lòng tham của em, một người thất bại trong chuyện tình yêu như em bây giờ thật không có cách nào khác.”

“Không, lỗi là ở anh, nếu như không phải tại anh không quyết đoán, có lẽ tạm biệt em thì em sẽ gặp được người phù hợp hơn rồi.” Lục Viễn nói.

“Em nghĩ chắc người đó chắc sẽ vĩnh viễn không tới.” Tô Linh Uẩn đáp: “Giống như anh nói, nếu như không gặp được tình yêu đích thực thì chỉ đành chấp nhận số phận mà thôi.”

“...”

Tô Linh Uẩn tốt nghiệp tại đại học kinh tế tài chính Giang Bắc, là một nơi nổi tiếng sản sinh ra rất nhiều nhân tài. Bạn bè của cô phần lớn đều làm việc rất tốt, người bạn kết hôn hôm nay tới dự cũng là bạn học của cô ở Giang Bắc tổ chức tại một khách sạn năm sao, nghe nói nhà người này làm ăn về chứng khoán.

Sau khi đến nơi, Lục Viễn mới phát hiện rằng hôn lễ của bạn Tô Linh Uẩn tổ chức tại nhà hội nghị. Thấy Tô Linh Uẩn rất hồi hộp, Lục Viễn nói đùa: “Bảng hiệu ngoài kia nhìn lớn thật, có cảm giác rất muốn mở một công ty riêng.”

Tô Linh Uẩn vẫn còn căng thẳng, cô không tự chủ kéo cánh tay Lục Viễn, Lục Viễn cũng không từ chối.

Hai người đi vào khách sạn, cả người Tô Linh Uẩn cứng nhắc, Lục Viễn không nói gì. Hai người vừa đi vào trong vài bước, vẫn chưa tiến vào hội trường bữa tiệc, Lục Viễn liền nghe thấy một tiếng gọi không gần không xa.

“Lục Viễn?”

Giọng nói ấy có phần quen thuộc, cũng có phần xa lạ, Lục Viễn quay lại nhìn nơi phát ra tiếng gọi ấy, chợt ngây người ra.

“Văn Thố?” Lục Viễn không ngờ ở chỗ này cũng gặp được Văn Thố, nhìn qua cô có vẻ không ổn, sắc mặt tái nhợt, trên tay cầm một nửa cái bánh bao, nhìn khá bối rối.

“Sao cô lại ở đây?” Lục Viễn hỏi.

“Tôi đang làm phóng viên biên tập cho tòa soạn mà.” Văn Thố không chớp mắt nhìn Lục Viễn: “VẬY còn anh?”

“Tôi...”

Lục Viễn nghĩ, chắc hẳn là do số phận đã chỉ dẫn anh tới đây, anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày, nét mặt Văn Thố đối với anh lại lộ vẻ khổ sở như vậy. Ánh mắt cô không rời khỏi cánh tay Tô Linh Uẩn đã kéo anh đi. Luôn không rời mắt.

Đột nhiên Lục Viễn ý thức được tình huống này, Văn Thố nhất định đang hiểu lầm rồi, bản năng muốn tránh khỏi tay Tô Linh Uẩn, nhưng cô ta lại ôm chặt hơn.

Lúc này, có mấy người đi tới, vừa thấy Tô Linh Uẩn liền giả bộ ân cần chào hỏi: “Cậu đã đến rồi, Tô Linh Uẩn.”

Một cô gái trong đó liếc mắt nhìn Lục Viễn hỏi: “Bạn trai cậu à?”

“Đúng vậy.” Tô Linh Uẩn giới thiệu: “Đây là Lục Viễn, bạn trai mình đây.”

Lục Viễn ngạc nhiên, nhìn Tô Linh Uẩn, ánh mắt Tô Linh Uẩn tràn đầy vẻ cầu xin. Lục Viễn nhìn cô, hít sâu nhẹ một hơi, cuối cùng bắt tay với bạn Tô Linh Uẩn: “Xin chào mọi người, tôi là Lục Viễn.”

.....

Lục Viễn thực sự không dám quay đầu nhìn nét mặt Văn Thố lúc ấy, đó là lần đầu tiên anh thấy vẻ mặt tổn thương ấy của Văn Thố, khi biết Vạn Lý “sống lại” cô cũng chưa từng biểu lộ vẻ mặt ấy.

Mặc dù đã đi theo Tô Linh Uẩn vào tiệc cưới, nhưng tâm tư anh vẫn để ở ngoài kia.

Sau khi chào hỏi với mọi người, cuối cùng hai người cũng có thời gian nói chuyện cùng nhau. Bởi vì bạn bè có rất nhiều người đưa con đi cùng, nên bàn không đủ chỗ ngồi, Tô Linh Uẩn được sắp xếp đến ngồi một bàn người lạ, ngược lại khiến cho hai người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lục Viễn vẫn cúi đầu nhìn điện thoại, nhìn đồng hồ, thỉnh thoảng liếc ngang liếc dọc, rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng vẫn không tự chủ mà nhìn xung quanh.

“Đó là bạn gái anh sao?” Tô Linh Uẩn cúi thấp đầu, hỏi một câu không đầu không đuôi nhưng Lục Viễn vẫn hiểu được.

Lục Viễn không nói gì. Tô Linh Uẩn nở nụ cười: “Thế giới này thật là nhỏ bé.”

Ánh mắt Tô Linh Uẩn trở nên tối tăm, lạnh lùng nhìn Lục Viễn, cơ hồ gần từng chữ: “Làm sao bây giờ? Em thật sự không nỡ chia tay anh, Lục Viễn, anh là người tốt như vậy.”

Lục Viễn không nhìn ra ánh mắt phức tạp của cô, chỉ lúng túng nói: “Từ trước đến nay, anh vốn không tốt lắm đâu.”

Khung cảnh tiệc cưới được bố trí như trong truyện cổ tích, khắp nơi đều rực rỡ sắc màu, tất cả đều là hoa tươi đẹp, nhìn rất lãng mạn và xa xỉ. Cô dâu chú rể ở trên sân khấu đang đi vào theo lời người dẫn chương trình.

Lục Viễn nhìn họ giống như tượng gỗ giạt dây, không có một chút cảm giác xúc động, trong đầu anh chỉ nghĩ tới Văn Thố.

Sau đêm đó, Lục Viễn không gặp Tô Linh Uẩn một thời gian dài. Tô Linh Uẩn trong tưởng tượng của Lục Viễn lại càng hết lòng tuân thủ lời hứa. Anh nghĩ như vậy.

Khi đó, anh không để ý tới lời nói của Tô Linh Uẩn “Thế giới thật là nhỏ bé” mang ý nghĩa gì.

Hội nghị công ty còn chưa kết thúc, anh Vương đã gần hoàn thành công việc trong thời gian rất ngắn. Nhìn dáng vẻ chán nản, thất thần của Văn Thố, anh Vương thở dài, nói: “Thôi cô tan ca trước đi, một mình tôi có thể làm nốt được.”

Văn Thố biết dáng vẻ của mình nhất định là rất khó coi, cô miễn cưỡng nở nụ cười: “Không sao, em không sao đâu.”

Văn Thố không nhớ rõ ngày đó cô đã phỏng vấn xong như thế nào, thật kỳ lạ, lúc ấy tâm tình rất mệt mỏi, cô cứ nhiên không có một sai sót nào, được sếp báo là đã hoàn thành xong nhiệm vụ.

Buổi tối cô trở về rất trễ, trên bàn ăn vẫn còn một vài món, mẹ cô vừa nhìn thấy cô trở về, vội đi đun nóng lại thức ăn.

Mẹ cô vốn rất nhạy cảm, lập tức phát hiện ra Văn Thố có gì đó không ổn. Mấy năm trước xảy ra nhiều chuyện rành rành trước mắt, mẹ cô nhất thời biến sắc.

Bà căng thẳng nắm chặt tay lại, thăm dò hỏi Văn Thố: “Sao thế? Sắc mặt con lại khó nhìn thế?”

Văn Thố đang ăn cơm vô cùng nhạt nhẽo, hồi lâu mới nói: “Mấy ngày trước, mẹ Vạn Lý nói với con, bác ấy muốn đi Hãn Văn.”

Mẹ cô biết Vạn Lý còn sống, cho nên khi nghe hai chữ “Hân Văn” liền vừa bực vừa hận.

“Bà ấy muốn đi thì cứ đi, có liên quan gì tới con.”

Văn Thố chọc chọc bát cơm: “Bác ấy hỏi con có muốn đến đó sống cùng bác ấy, bắt đầu lại từ đầu.”

Mẹ cô nghe xong, lập tức trở nên kích động: “Cùng ai bắt đầu lần nữa? Tên Vạn Lý đó nếu thật sự yêu con, sao ba năm rồi chẳng thêm quan tâm, con còn suýt nữa thì... Nếu không phải tại nó, con sẽ trở thành như vậy sao, bây giờ con đang khổ sở quá rồi, nhà bọn họ còn là người không chứ?”

Văn Thố hiểu mẹ cô tức giận như vậy đều lo do bà rất quan tâm cô, càng như vậy, cô càng cảm thấy ảm ức, khóe mắt liền đỏ ửng lên.

“Con ở lại Giang Bắc cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Văn Thố càng nghĩ càng thấy đau khổ: “Hôm nay con gặp Lục Viễn rồi, anh ấy và bạn gái đi với nhau.”

Mẹ cô không biết Lục Viễn ở trong lòng Văn Thố có vị trí thế nào, không thể làm gì khác hơn là dò xét cô: “Rốt cuộc con có thích tiểu tử Lục Viễn kia hay không?”

Văn Thố ngẩng mặt lên, bất lực nói: “Con không biết đó có được gọi là thích không, con chỉ biết từ khi trở về từ Hân Văn, con chỉ nghĩ tới một mình anh ấy thôi.” Nước mắt Văn Thố rơi xuống: “Nhưng mẹ à, anh ấy không cần con nữa, anh ấy có bạn gái rồi.”

Mẹ cô cũng thấy không thể tin được, suy nghĩ lại cảm thấy có thể lý giải được chuyện này, ngậm ngùi nói: “Đây là số mệnh rồi, thằng bé kia ban đầu rất thích con, cầu xin mẹ rất lâu, sau đó mang mấy con mèo kia đi.”

Văn Thố vẫn khóc, “Trước đó anh ấy nói anh ấy có bạn gái, con còn không tin, suy nghĩ lại có lẽ là do không thể tiếp nhận sự thật thôi.” Văn Thố vô cùng khó chịu: “Có phải ông trời đang trêu chọc con không? Mỗi lần đều nghĩ đi nghĩ lại, mất đi rồi mới biết là thích.”

“Con gái.” Mẹ cô nhìn cô khóc rất đau lòng: “Con đã nói với nó chưa, đã hỏi nó là chuyện gì xảy ra, có phải đang có hiểu lầm gì đó không?”

“Người ta có bạn gái rồi, còn nói thế nào được nữa, muốn con đi làm tiểu tam sao? Con làm không được.” Văn Thố nói xong lập tức ý thức được mình đã nói sai, xin lỗi mẹ cô: “Mẹ, con xin lỗi, con không cố ý nói vậy.”

Mẹ cô mím môi, hồi lâu không nói gì, sau đó lên tiếng: “Cho dù có chết, cũng phải chết cho rõ ràng, nếu như con thật sự thích nó, ít nhất cũng nên nói cho nó biết, nó vẫn hiểu lầm con thích Vạn Lý, con nên nói cho nó biết đi.”

“Nếu như không có kết cục gì, mấy lời đó không nói ra còn tốt hơn.” Văn Thố ghen ngào: “Mẹ, ở điểm này, mẹ hiểu hơn con đúng không?”

Năm đó, bố mẹ cô đều yêu hận tình thù, nhiều năm như vậy, mẹ cũng chưa từng nói cho Văn Thố biết. Người đàn ông kia tựa như ngôi sao băng chợt lóe lên trong cuộc đời mẹ cô. Văn Thố có lẽ đã từng mong đợi về ông, thế nhưng sự mong đợi ấy thực sự quá ngắn ngủi.

Từ nhỏ đến lớn, Văn Thố đều có ủy khuất đối với người đàn ông kia.

Nói hận, cô đã không còn hận ông, thành thực có lúc cũng không có lý do gì để không tha thứ. Cô và mẹ đều giống nhau, đã lựa chọn tha thứ cho hành động của ông.

Cô cho rằng đời này cũng sẽ không bao giờ có liên quan tới người đàn ông đó nữa, không nghĩ rằng có nhiều việc, không phải là cô không nói ra, nhưng cũng không nên dính vào.

Cô lại một lần nữa nhìn thấy bạn gái Lục Viễn – chính là cô gái mặc váy đen, đến nhà cô quấy rối đến rối loạn hết cả.

Một người phụ nữ xông vào nhà cô, đập vỡ nhiều đồ thủy tinh, miệng cứ chửi mắng không ngừng. Văn Thố kinh ngạc đứng ở cửa nhà, hàng xóm và bảo vệ khu vực đã tới, nghe nói một lát nữa cảnh sát cũng sẽ tới

đây. Tình huống trước mắt khiến Văn Thố hoảng sợ, vội vàng đi khắp nơi tìm mẹ, xác định cô không làm sao, mới bắt đầu hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người gây họa kia cứ luôn mở miệng chửi mắng mẹ con Văn Thố rất nặng nề, khiến mẹ con Văn Thố khó chịu tới cùng.

Ấn tượng của Văn Thố đối với bà ta thực sự quá sâu sắc, cho dù nhiều năm rồi không gặp, Văn Thố vẫn nhận ra được bà ta.

Bà ta chính là vợ của người đàn ông kia, cũng là người phụ nữ đã tát lên mặt cô.

Đã nhiều năm, Văn Thố không còn là cô gái nhỏ yếu đuối năm đó nữa, cô đứng thẳng, chắn trước mặt mẹ, lớn tiếng quát người đàn bà kia: “Cảnh sát sắp tới đây, có chuyện gì chúng ta tìm cảnh sát giải quyết.”

Bà ta thấy Văn Thố không sợ hãi như vậy, thái độ càng vụn vặt: “Họ Văn đúng là không muốn giữ thể diện phải không? Mẹ thì không biết xấu hổ cướp chồng tao, con gái thì không biết xấu hổ cướp bạn trai con tao. Nhà các người có phải là có gen tiểu tam không? Mày gọi cảnh sát tới đi, cảnh sát sớm nên bắt mấy mẹ con hồ ly chúng mày đi!”

Văn Thố thấy vẻ mặt của mẹ cô ngày càng khó coi, lập tức nổi giận đi đến phía trước: “Bà đang nói nhảm gì đấy? Đúng là đồ điên! Mau cút đi cho tôi!”

Văn Thố muốn tiến lên đánh, mẹ cô giữ lại, quá khứ trước đây, mẹ cô vẫn luôn cảm thấy xấu hổ và áy náy, bà hạ thấp giọng nói: “Đừng đi!”

Thấy dáng vẻ mẹ cô cúi đầu xuống, Văn Thố cảm thấy vô cùng bức bối. Bà rõ ràng là người bị hại, nhưng nhiều năm như vậy, bà chưa bao giờ quên được những quá khứ đen tối ấy.

“Muốn tao đi, được thôi, mẹ con các người nên rời khỏi Giang Bắc đi, đừng xuất hiện ở đây nữa.” Bà ta vênh vác nói: “Đừng cố quyến rũ bạn trai con gái tao. Nếu không tao sẽ tới đây thường xuyên, mày có bản lĩnh thì gọi cảnh sát tới vĩnh viễn đừng thả tao ra!”

Hàng xóm vây quanh xem nhưng không thấy người đàn ông trong gia đình nên hết sức tò mò. Xã hội này chính là như thế, người phụ nữ có tiền, phản ứng đầu tiên không phải là bội phục người phụ nữ này, mà là suy đoán người đó đã làm chuyện gì không đúng đắn mới có thể có nhiều tiền như vậy.

Lần này bà ta náo loạn thế này, nhất định sẽ có nhiều người tin.

“Bà bị bệnh rồi phải không? Nhanh rời khỏi nhà tôi đi!” Văn Thố không thể chịu đựng được nữa, tiến đến muốn đánh người đàn bà kia.

Không khí bên trong âm ỉ cả lên. Một cô gái đẩy đám người xung quanh ra hốt hoảng chạy vào: “Mẹ ——”

Bà ta thấy con gái chạy tới, quở trách: “Con làm gì thế hả? Không phải mẹ đã nói là con không cần nhúng tay vào rồi sao?”

Văn Thố nhìn tình cảnh trước mắt, nhất thời ngây người ra, khi cô đã lấy lại tinh thần thì cô mới phát hiện ra cô gái này nhìn rất quen. Văn Thố chợt nhớ ra, cô ta chính là người con gái đã kéo tay Lục Viễn.

Không ngờ sẽ gặp lại trong tình huống thế này, tâm tình Văn Thố trở nên tối sầm lại.

Nếu như họ chỉ là tình địch bình thường, có lẽ Văn Thố sẽ không suy nghĩ nhiều. Nhưng trong tình trạng này, khiến Văn Thố không khỏi coi vấn đề này nghĩ theo phương hướng xấu đi.

Cô nhìn cô gái kia, gần từng chữ hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

42. Chương 42

Thời điểm nhận được điện thoại của Tần Tiền lo lắng không yên, Lục Viễn đang nấu sủi cảo đông lạnh, chuẩn bị bữa ăn tối.

Từ phòng bếp đi ra, xoa xoa tay nhận điện thoại, chưa kịp lên tiếng, Tần Tiền ở bên kia đã om sòm rống lên: “Người anh em, cậu đang ở đâu thế!”

Lục Viễn bị Tần Tiền hỏi nên hiểu lầm, nói đùa: “Tớ đang ở trên sao Hỏa nghiên cứu, xem có thích hợp cho loài người sinh sống hay không.”

“Đến lúc nào rồi còn nói đùa hả. Bây giờ cậu có nhà không? Có thể đi một chuyến đến nhà Văn Thố không?”

Khi nghe thấy tên Văn Thố, trong lòng Lục Viễn tự nhiên run lên. Lần đó ở khách sạn đã xảy ra chuyện không vui, hai người đều không có cơ hội gặp mặt. Ngày ấy, vẻ mặt của cô đầy vẻ bị thương còn trực tiếp chiếu thẳng vào lòng Lục Viễn.

“Sao thế?”

“Cậu nhanh tới đây đi, haiz, có chuyện xảy ra.”

Tần Tiền khó có thể nghiêm túc được, điều này khiến cho Lục Viễn nhớ lại hành động trước kia của Văn Thố. Nhớ tới trước kia Tần Tiền đã hình dung một cách khoa trương rằng Văn Thố nhảy lầu cứ như ngày ba bữa.

Đáy lòng liền tối sầm lại, tay cũng không tự chủ mà run lên: “Cô ấy làm sao?”

Tần Tiền đang ở đó xoay sở đến sứt đầu mẻ trán, “Bây giờ tớ và đồng nghiệp chuẩn bị đến rồi, cậu nhanh đến đi, Văn Thố trong nhà bị người ta đánh!”

“Cô ấy không sao chứ?” Vừa nghe thấy không phải những điều anh nghĩ, anh liền thở phào nhẹ nhõm.

“Còn chưa tới hiện trường nên không rõ lắm, không rảnh nói với cậu nữa, cậu có định chính mắt nhìn hay không thì tùy.” Tần Tiền cúp điện thoại trước nói: “Lần này tớ không nhẫn nhịn được nữa liền thông báo cho cậu, cũng nửa năm rồi, nam chưa cưới nữ chưa gả, có phải đang hiểu lầm gì đó không, gặp mặt nói cho rõ ràng, chết cũng phải cho rõ ràng. Tớ xem ra cậu không thích cô gái họ Tô đó. Cô Văn thì mặc dù có chút quấy rối, chẳng phải cậu cũng thích người ta đấy hả?”

“....”

Lục Viễn không yên lòng đi vào bếp, sủi cảo còn chưa đun sôi, Lục Viễn liền tắt bếp. Vừa rời khỏi bếp, anh lại quay lại bật bếp lên... Cứ như vậy, lặp đi lặp lại chừng mấy lần. Rốt cuộc Lục Viễn cũng quyết định.

Tắt bếp đi, sau đó cầm áo khoác trực tiếp lao ra cửa.

Không thể quên được cũng không cần quên, cô đang ở trong lòng anh, anh không thể cứ lừa gạt mình mãi được.

Văn Thố hỏi xong, cũng không nhận được câu trả lời.

Cô ta chỉ lạnh lùng đáp lại “Tôi là ai thì có gì quan trọng chứ? Dù sao các người họ Văn cũng chưa từng xem như chúng tôi còn tồn tại.”

Văn Thố bị câu nói của cô ta làm cho không nói nên lời.

Cho dù không cần phải giới thiệu. Văn Thố cũng có thể đoán được cô ta chính là con gái của người đàn bà kia.

Cô đứng đó rất lâu, nhưng khi cô đi tới, Văn Thố nhìn thấy vết sẹo trên trán qua tóc cô ta.

Cũng không cần nói thêm nữa, Văn Thố đã hiểu hai mẹ con nhà này đến là không có ý tốt. Màn kịch này rất nhiều năm trước cũng đã từng xảy ra.

Năm đó nếu không phải người đàn bà kia đến náo loạn, mẹ cô cũng sẽ không biết được tất cả chân tướng.

Đứng giang hai tay ra che chở cho mẹ. Ánh mắt Văn Thố nghiêm túc, nhìn chăm chăm hai mẹ con nhà kia, giờ phút này, cô không thể nào đối xử tử tế với đám người này.

Cô ta đỡ mẹ mình, nói khê với bà ta gì đó, người đàn bà vênh váo tự đắc dừng lại chốc lát, ngay sau đó lớn tiếng kêu lên: “Không được, mẹ không đi, chuyện này mẹ đã nhẫn nhịn mấy chục năm rồi, bất kể như thế nào thì mẹ cũng không nhẫn nổi nữa.”

Cô gái kia vẫn tiếp tục lớn tiếng: “Năm đó nếu không phải là tại mẹ con bọn họ, nhà chúng ta đã không ly tán! Năm đó mẹ làm tiểu tam thì thôi, hôm nay con thành tiểu tam, mẹ con chúng tôi có phải thiếu nợ các người hay không!”

“....”

Cô ta càng ngày càng không có giới hạn, chửi rửa rồi chỉ trích khiến mọi người xung quanh xem với ánh mắt ngày càng kì lạ, tiếng xôn xao bàn tán cũng nổi lên bốn phía. Rõ ràng hai mẹ con Văn Thố là người bị hại, nhưng mọi người thấy bộ dạng của họ giống như đã làm chuyện gì đó thương thiên hại lý.

Mẹ Văn Thố đứng sau lưng cô vẫn không nói gì, tay bà đỡ lưng Văn Thố, Văn Thố có thể cảm thấy toàn thân bà đang run lên.

Mẹ cô vốn là một người phụ nữ kiên cường như vậy, vì nuôi lớn con gái mình, nhiều năm rồi bà luôn phấn đấu khổ cực trong sự nghiệp. Thế nhưng lúc này, bởi vì khó chịu mà toàn thân bà đang phát run. Qua mấy chục năm rồi, chuyện này vẫn còn ảnh hưởng tới bà sâu sắc.

Cô cũng rất hổ thẹn, cho dù không phải là xuất phát từ ý định ban đầu của cô, nhưng cô cũng cảm thấy sự tồn tại của cô đã làm phá hỏng nhà người ta.

Cô có thể mạnh mẽ đối diện với những người lừa gạt cô, nhưng từ đầu đến cuối cô không thể đối mặt với vợ của ông ta.

Nói cô tự bênh vực mình cũng tốt, mù quáng cũng được. Từ đầu chí cuối, Văn Thố thấy mẹ cô không cần phải thừa nhận tất cả mọi chuyện. Khi nhìn thấy bà như vậy, Văn Thố cảm thấy rất đau lòng.

“....”

“Làm tiểu tam cũng nên khiêm tốn một chút, còn mua chung cư ở đây, để làm gì, sợ người khác không biết mẹ con các người là ngủ với người ta để lấy tiền hay sao?”

“Đời này không tìm được người đàn ông nào như thế, sao lại cứ thích nhìn chăm chăm đàn ông người khác còn qua đây sống hả?”

“Tiểu tam đúng là loại người đạo đức kém, dạy con không tốt, cho nên cả nhà đều là tiểu tam.”

“....”

“Rầm——”

Một tiếng vang lớn do đồ thủy tinh đập vỡ tan tành cắt đứt lời nói chửi bới lẫn nhảm của bà ta.

Văn Thố cầm một mảnh chai rượu vỡ trên tay. Một cảm giác đau đớn truyền đến từng cơn, chắc là do thủy tinh bắn vào người.

Cô lấy một chai rượu đổ trong tủ trực tiếp đập vỡ. Màu rượu đỏ tím cùng với máu đỏ tươi trộn vào nhau, nhìn thấy mà giật mình.

Văn Thố không suy nghĩ gì liền đập vỡ chai rượu, ánh mắt hung dữ như một con báo săn.

Vốn là một chai rượu bây giờ trở thành hung khí sắc nhọn. Cô đi từng bước về phía trước, khiến hai mẹ con kia cũng lùi về phía sau một bước.

“Xin lỗi đi.” Giọng nói Văn Thố rất tỉnh táo, nhưng sự tỉnh táo ấy ẩn chứa sự tức giận đang bùng nổ.

“Nói xin lỗi với mẹ tôi.” Văn Thố lạnh lùng nói: “Sau đó cút hết đi.”

“Văn Thố, con làm gì thế? Mau tới đây cho mẹ.” Mẹ cô nhìn cô ngày càng mất khống chế, lo lắng.

Miếng thủy tinh sắc nhọn nhìn rất đáng sợ, Văn Thố đến gần, ánh mắt cô đầy vẻ khát máu.

Mới vừa rồi người đàn bà kia vẫn còn hùng hùng hổ hổ, bà ta liền nấp sau lưng con gái nói nhỏ: “Mày dám đụng đến tao, mày chờ để ngồi tù mục gông đi. Coi chừng cảnh sát sẽ bắt mày!”

“A.” Văn Thố cười lạnh: “Trong mắt bà còn có cảnh sát ư? Vừa rồi không phải bà nói như vậy sao?”

“Tốt nhất là mày bỏ cái đó xuống, bà hãy khuyên cô ta đi, cô đừng có làm chuyện gì mấy lý trí nữa.” Cô gái kia vốn đang yên lặng không nói gì mặc cho tình thế đang xảy ra đột nhiên mở miệng khuyên Văn Thố.

“Vừa rồi sao cô không nói như vậy?” Văn Thố nói: “Là ai không muốn dàn xếp ổn thỏa?”

Tô Linh Uẩn trầm mặc nhìn Văn Thố: “Có câu nào nói sai hả? Chẳng lẽ mẹ cô không đoạt lấy bố tôi, chẳng lẽ cô không cướp bạn trai tôi sao?”

“Đúng là chuyện cười, chuyện thế hệ trước cũng đã xảy ra rồi.” Văn Thố đối phó nhưng máu vẫn chảy ra, vẻ mặt cô rất bình tĩnh: “Khi tôi quen Lục Viễn, cô còn không biết từ đâu chui ra đây.”

“Cô và Lục Viễn có quan hệ thế nào? Tôi và Lục Viễn chính thức xác nhận quan hệ người yêu rồi. Cô thì sao?”

Văn Thố đắm chiêu nhìn cô ta, giọng nói ngày càng lạnh: “Tôi không biết cô là ai, nhưng cô lại biết được tôi. Cho nên từ đầu đến cuối cô đã biết tôi là ai, còn cố ý đến gần Lục Viễn, cô làm như vậy để báo thù, không phải sao?”

Tô Linh Uẩn cười: “Cô biết Lục Viễn lâu như vậy cũng chưa từng nói thích Lục Viễn, vừa phát hiện ra anh ấy là bạn trai tôi, liền khóc suốt mướt rồi cứ liên lạc với anh ấy, vậy cô có ý gì?”

“Tại sao cô không chính diện trả lời câu hỏi của tôi?”

“Vậy còn cô, bị tôi nói trúng, thẹn quá hóa giận rồi?”

Văn Thố hoàn toàn nổi giận, cô gần từng chữ nói: “Cô đang nói xằng bậy mà không có bằng chứng gì, cho nên cô mới có thể trắng trợn như thế?”

Văn Thố nghĩ tới chuyện đó, lập tức trước mắt cô ta xù lông nhím lên.

“Tôi cho cô biết, Lục Viễn không phải là người cho cô tùy tiện đùa giỡn.” Văn Thố nói: “Có gì cô cứ nhắm vào tôi, đừng có làm tổn thương mẹ tôi, cũng không được làm tổn thương Lục Viễn.”

Tô Linh Uẩn cười lạnh, vẻ mặt cô ta âm u hồi lâu, giọng nói như từ địa ngục truyền tới, chợt hướng về phía Văn Thố, hạ thấp giọng nói: “Thì ra cô thích tên một sách đó thật sao?” Cô ta cười cười, nói: “Đáng tiếc, tôi không thể để lại cho cô, đùa giỡn với tên gốc đó vẫn rất thú vị.”

“Cô ——” Văn Thố bị kích động, lập tức gờ mảnh vỡ sắc nhọn lên sắp đâm vào động mạch cổ cô ta.

“Văn Thố! Cô làm cái gì thế hả! Có phải cô điên rồi không!”

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, một giọng nói quen thuộc lo lắng vang lên. Văn Thố theo bản năng quay đầu lại, thấy Lục Viễn nhanh chóng đẩy đám người ra đi đến gần cô.

“Lục Viễn....Cứu em....” Cô ta yếu ớt kêu lên.

Một lời này khiến Văn Thố hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động.

“Không phải như thế...” Văn Thố cơ hồ là do bản năng giải thích, giọng nhỏ nhỏ. Phút chốc ấy, vẻ trách móc của Lục Viễn đã khiến Văn Thố hoàn toàn mất lòng tin.

Cần giải thích sao? Anh sẽ tin những gì anh thấy mà thôi.

“Anh đừng tới đây.” Văn Thố nói: “Đây là chuyện giữa tôi và cô ta.”

Mẹ cô khẩn trương đến mức nhúu chặt mày lại, thấy tình thế ngày càng nghiêm trọng, giọng nói cũng ghen ngào: “Văn Thố, con bỏ thứ đó xuống đi, con đang làm gì thế hả?”

Văn Thố lạnh lùng quay đầu lại, cô nhìn chăm chăm vào khóe mắt ửng đỏ của Tô Linh Uẩn, gần từng chữ nói: “Loại người như cô đối phó với người khác thì có thể được, nhưng tôi là người chết còn không sợ thì không được đâu.”

Trên tay dùng sức, đưa mảnh vỡ sâu hơn, lần này trực tiếp cắm vào cổ Tô Linh Uẩn.

“Nếu anh không tin tưởng tôi, cứ trách tôi bất lực, trách sự tin tưởng giữa chúng ta không đủ lớn thôi.”

Văn Thố buông lỏng tay ra, mảnh vỡ rơi xuống đất, vỡ tan tành, cô nói: “Tôi không muốn vì cô ta mà phải ngồi tù, cô ta không xứng đáng.”

Khi Tô Linh Uẩn đang dần dịu đi sự uất ức, Văn Thố đột nhiên tát “bốp” vào mặt cô ta một cái.

“Nhưng tôi sẽ không tha thứ cho loại người làm hại mẹ tôi, cũng không tha thứ cho cô đã làm tổn thương Lục Viễn.”

“Yêu không phải là vũ khí để đối phó người khác, mà là làm cho người ta có thêm dưỡng khí sống. Nhưng người như cô vĩnh viễn cũng không hiểu được.”

Mẹ con Tô Linh Uẩn chưa kịp phản ứng với những hành động liên tiếp của Văn Thố.

Văn Thố quay đầu lại, từng bước đi về bên cạnh mẹ. Đứng phía sau mẹ cô có rất nhiều cảnh sát, trong đó cũng có cả Tần Tiền. Gần đó là Lục Viễn đang nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Văn Thố đi lướt qua anh, ngẩng đầu lên không nhìn anh lấy một cái.

Cô tiện tay cầm một tờ báo trên bàn, xoa xoa vết máu trên tay.

Văn Thố giống như một con nhím, khi cô cảm thấy tất cả mọi người đều không tin tưởng mình, cô luôn mạnh mẽ đến khó tin mà không gì có thể sánh nổi.

Cô dùng cánh tay không chảy máu giữ tay mẹ cô, giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói: “Nhiều cảnh sát đến đây, là muốn bắt tôi sao?” Văn Thố cười: “Ngài cảnh sát, xin ngài điều tra lại cho, là hai mẹ con bà ta đến đập phá nhà tôi trước, tôi chỉ tự vệ mà thôi.”

Văn Thố thờ ơ nói chuyện, tay cô vẫn cứ chảy từng giọt xuống. Mẹ cô không để ý những thứ khác nữa, kéo tay cô đi bằng bó lại, nhưng Văn Thố rút lại.

“Không có gì đâu mẹ, chỉ bị thương một chút thôi.”

“Cái con nha đầu này, sao con lại luôn kích động như vậy.” Mẹ cô thấy con gái bị thương, cuối cùng mất bình tĩnh.

Bà cúi đầu nhìn vết thương trên tay Văn Thố. Một người phụ nữ yêu cái đẹp như vậy mà trên tóc bà đã có một vài sợi tóc trắng. Một vài sợi tóc trắng ấy so với cả đầu bạc trắng còn khiến Văn Thố thấy sợ hơn.

Văn Thố nắm lấy áo mẹ, nhiều năm như vậy, cô chưa từng nói với mẹ một câu ấm lòng.

Thế nhưng lúc này, rốt cuộc cô không nhịn được mà đưa tay ra ôm bà.

“Sau này con sẽ luôn bảo vệ mẹ, con đã trưởng thành rồi.” Văn Thố ôm chặt mẹ, nói nặng nề: “Cảm ơn mẹ năm đó đã không rời bỏ con, cảm ơn mẹ đã nuôi con khôn lớn, để cho con cảm nhận vẻ đẹp của thế giới này.”

Mẹ cô vẫn không khóc, sau khi nghe Văn Thố nói mấy lời đó, bà lặng lẽ rơi nước mắt.

Mẹ luôn nói Văn Thố là con mèo khó nuôi. Ngày trước trong thế giới của cô chỉ biết có mình, sự đau khổ của cô còn quan trọng hơn việc thế giới bị diệt vong. Nhưng hôm nay cô mới hiểu được, trong cuộc sống yêu có rất nhiều cách, mất đi một thứ, nhất định sẽ nhận lại được thứ khác.

Ví dụ như cô chưa bao giờ biết quý trọng tình yêu thương của mẹ.

Cảnh sát đến cũng đã ổn định lại hiện trường âm ỉ. Tần Tiền điều tra được nguyên nhân xảy ra, nhanh chóng giải quyết vấn đề. Người xung quanh dần dần tản đi. Lục Viễn không quấy rầy Văn Thố. Anh đi thẳng vào trong nhà, dẫn Tô Linh Uẩn và mẹ cô ta ra ngoài.

Văn Thố nhìn bộ dạng ấy của anh, thấy vô cùng thương xót. Có vẻ như là đang giúp cô ta, thực tế là muốn giúp hai mẹ con cô thoát thân.

Tần Tiền thấy Tô Linh Uẩn đi ra, hạ thấp giọng nói: “Người ta nói hồng nhan họa thủy, không ngờ lam nhan cũng họa thủy. Thật không nghĩ rằng người này lại có sức hấp dẫn đến thế, hai người phụ nữ vì cậu mà đánh nhau thành như vậy.”

Lục Viễn lên nghiêng mắt nhìn Văn Thố, thấy có lẽ cô không nghe được, quay đầu lại trừng mắt nhìn Tần Tiền trách mắng: “Bớt lời đi sẽ không chết đâu.”

Tần Tiền cũng lên nhìn Văn Thố, nói: “Cậu định xử lý thế nào? Rốt cuộc cậu có định chia tay với Tô Linh Uẩn hay không? Cứ lằng nhằng mãi như thế. Hai cô ấy đều là chị em đây, cậu có biết chuyện này không?”

Lục Viễn không biết đến quan hệ giữa Văn Thố và Tô Linh Uẩn. Rất sợ hãi.

Tần Tiền nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lục Viễn, rất đổi ngạc nhiên nói: “Cậu không biết hả?” Anh ta chắc chắn, cảm khái nói: “Sao thấy cứ như trong phim truyền hình ấy. Cậu mà cũng có thể dính vào.”

Văn Thố đi theo cảnh sát ra ngoài, hình như cô rất tức giận, không để ý tới Lục Viễn. Lục Viễn thấy Văn Thố đi lướt qua mình, theo bản năng kéo áo Văn Thố.

Văn Thố cúi đầu nhìn tay anh nắm lấy áo cô, ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt quen thuộc của anh. Cô cũng không hét tay anh ra.

Tất cả mọi người để lại bãi chiến trường cho hai người.

Lục Viễn không biết đã lấy băng gạc ở đâu, không nói gì, cũng không giải thích, trực tiếp nắm lấy tay Văn Thố bắt đầu băng bó.

Trước đó cô không cảm thấy đau đớn chút nào, thế nhưng khi Lục Viễn cẩn thận như vậy, cô cảm giác vết thương trở nên đau nhói.

Lục Viễn đi vào lòng cô rồi sau đó lại phúi mông rồi đi. Ấm nước sôi hút lên, vừa bắt đầu chẳng nóng cũng chẳng lạnh, khiến tất cả mọi chuyện đều tự nhiên tốt đẹp như trời sinh ra đã là như vậy, cô không sợ hãi, nghĩ rằng anh vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Nhưng khi cô phát hiện ra mình đã chìm sâu trong đó, anh lại trở thành bạn trai của người khác.

Văn Thố tức giận rút tay lại, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Anh lại muốn dạy dỗ tôi nữa hả? Thế nào? Tôi đánh bạn gái anh, anh định đánh lại phải không?”

Dáng vẻ thờ hồng học của Văn Thố lại chọc cười Lục Viễn, nếu như Văn Thố không nói chuyện với anh, đến cả trách mắng anh cũng không, anh cũng không biết phải làm thế nào.

Giờ phút này cô đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, anh thấy rất ấm lòng và yên tâm hơn rất nhiều.

Anh nắm lấy tay bị thương của Văn Thố, băng bó lại cho cô, Văn Thố cố cắn răng chịu đau.

“Trái lại tôi thấy rất đau lòng, tôi còn tưởng rằng em đã cứng đầu rồi.”

Văn Thố quay đầu ra chỗ khác, tức giận nói: “Không liên quan đến anh, không phải anh quan tâm bạn gái và mẹ vợ tương lai lắm sao, còn để ý tới người xấu như tôi làm gì?”

“Đúng là rất xấu.” Lục Viễn xé đứt băng gạc: “Ai càng đối tốt với em, em càng ác độc với người đó.”

“Anh nói ai hả?”

“Em đoán xem.”

Văn Thố rút tay mình lại, không để ý tới anh. Xoay người đi.

“Tôi và cô ấy đã chia tay rồi, lần trước gặp em cũng đã giải quyết xong rồi, tôi chỉ đồng ý đến dự hôn lễ cùng cô ấy mà thôi.”

Bước chân Văn Thố dừng lại, rõ ràng trong lòng có cảm giác rất vui, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Chuyện này có liên quan gì tới tôi?”

Lục Viễn không để ý đến lời nói lạnh nhạt của Văn Thố, vẫn nói tiếp: “Khi trở về từ Hãn Văn, tôi nghĩ, có lẽ cả đời cũng không thể, dù sao em cũng yêu Vạn Lý, Vạn Lý còn sống, tôi không muốn làm khó em.” Lục Viễn cười, nói: “Sau đó ngẫm lại, ý nghĩ của tôi quá vĩ đại rồi, không làm khó em thì tôi sẽ khiến mình khó khăn hơn, suy nghĩ lại có lẽ nên làm khó em thôi.”

“Tôi không hề bị khó dễ.” Văn Thố nhếch khóe miệng nói.

“Bác gái đã từng nói với tôi, bà ấy nuôi một con mèo khó nuôi, bà ấy đã chăm sóc nó hai mươi mấy năm rồi, nó vẫn luôn giương nanh múa vuốt. Bác còn nói, muốn dưỡng thực con mèo này, phải kiên nhẫn cả đời. Không có quyết tâm thì phải thách đấu thôi.” Lục Viễn trịnh trọng hỏi cô: “Xin hỏi cô Văn khó nuôi, kẻ hèn này có thể thách đấu không?”

“Tôi...” Văn Thố chuẩn bị nói liền bị cắt ngang.

“Lục Viễn —” Tần Tiền lớn giọng lo lắng, tựa như sắp bị lửa thiêu cháy. Chưa nhìn mặt đã nói chuyện, kéo Lục Viễn đi: “Cậu nhanh đi ra ngoài đi, chuyện của cậu mà để tớ phải đi theo giải quyết là sao hả.” Anh ta thấp giọng nói: “Cảm giác của tớ không sai, cô gái họ Tô này còn khó trị hơn Văn Thố nữa.”

Lục Viễn quay đầu lại nhìn Văn Thố. Văn Thố nghe thấy lời Tần Tiền, nhất thời không có hứng thú nói tiếp nữa. Đi thẳng ra ngoài.

Lục Viễn thấy công lao đổ sông đổ biển, bắt đầu nhìn Tần Tiền, Tần Tiền lộ vẻ mặt vô tội.

“Sao đây?”

Lục Viễn thở dài: “Nếu cả đời này tớ cô đơn, cậu phải chịu trách nhiệm.”

Tần Tiền sợ hãi vội vàng ôm chặt vai mình: “Không ngờ đã nhiều năm như vậy, cậu thật sự có suy nghĩ này với tớ sao, đừng đừng, tớ là thẳng đấy.”

Lục Viễn trừng mắt nhìn anh ta một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

Vừa đi xuống lầu, nhìn thấy Tô Linh Uẩn vẫn đang đứng chờ bên cạnh xe cảnh sát. Nhìn qua có vẻ như cô ta đã mệt mỏi rồi, nhưng vẫn cố gắng đứng đợi.

“Lục Viễn.” Nét mặt cô ta vẫn ôn hòa, “Xin lỗi, em cũng vừa mới biết quan hệ giữa em và cô ấy. Mẹ em đi thẳng tới đây, em thật sự không ngăn bà được.”

Lục Viễn nhìn cô ta, rồi lại vô tình hay cố ý nhìn Văn Thố đứng đằng xa. Nhẹ nhàng nói: “Em đừng làm tổn thương cô ấy nữa, mấy năm nay cô ấy đã quá đau khổ rồi.”

Tô Linh Uẩn chờ đợi anh rất lâu, không ngờ lại nghe những lời như vậy, chốc lát liền tức giận, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế: “Anh nói câu này là có ý gì? Anh cảm thấy là em làm tổn thương cô ấy sao?” Tô Linh Uẩn nói: “Anh biết cô ấy bao lâu, cô ấy không hề quan tâm tới anh, vừa nhận ra anh là bạn trai của em, sao anh không biết rằng cô ấy đang muốn trả thù em chứ?”

“Lục Viễn, nếu cô ấy thực sự yêu anh, sao có thể để anh đi như vậy, còn để cho anh gặp được em chứ?”

Khi Tô Linh Uẩn không nở nụ cười nhìn rất giống Văn Thố, hai người đều có vẻ đẹp lạnh lùng, nhưng Tô Linh Uẩn còn ẩn giấu một vẻ mặt khác.

“Cô ấy rất xấu, nhưng cô ấy chưa bao giờ lấy tình cảm để làm tổn thương người khác. Nói thật, anh thật sự hy vọng cô ấy muốn trả thù em mà đến tìm anh, đáng tiếc là cô ấy không làm như vậy.” Lục Viễn nở nụ cười: “Chỉ cần cô ấy đến bên cạnh anh, bằng cách nào, nguyên nhân gì, anh thật sự không quan tâm.”

“Lục Viễn, anh có biết rằng em rất hận anh làm như vậy hay không?” Tô Linh Uẩn nói: “Mỗi lần thành thật đều rất đáng hận, khiến em trách anh cũng cảm thấy có tội. Anh không thích em hẳn là đáng đời em mới đúng.”

“Tô Linh Uẩn...”

“Lục Viễn, thế giới này không đơn giản như anh nghĩ, không phải anh nói muốn tới là tới, muốn đi là đi, khi tạo ra những quy tắc là hai người, khi áp dụng cũng là hai người, như vậy, khi phá vỡ nó cũng phải là hai người.” Tô Linh Uẩn lạnh lùng nhìn Lục Viễn, thù hận nói: “Anh nói chia tay, em không đồng ý, một

câu không thích mà có thể dễ dàng bỏ đi thế sao? Như anh nói, anh có thích em hay không cũng được, em thích anh là đủ rồi.”

Lục Viễn nhìn chằm chằm Tô Linh Uẩn, cảm thấy có phần xa lạ: “Anh biết là Tô Linh Uẩn không phải người như vậy.”

“Thế giới này thật sự quá nhỏ bé.” Tô Linh Uẩn nói ẩn ý: “Tại sao người trong lòng anh lại là cô ta? Tại sao toàn thế giới đều thích cô ta chứ?”

43. Chương 43

Văn Thố đang đứng quá xa, nên nghe không rõ Lục Viễn và cô ta nói những gì. Thành thực mà nói thì cô đang rất găng gượng, lần đầu tiên cảm thấy mình thụ động như vậy, cô còn bị gọi là được người kia lựa chọn.

Nếu như cô ta nói gì đó khiến Lục Viễn hồi tâm chuyển ý thì phải làm sao?

Hai tay Văn Thố khoanh trước ngực, ngửa cằm lên, nhìn bộ dạng rất khinh thường, thật ra thì tâm mắt vẫn nhìn chằm chằm sang bên đó. Tâm tư của cô đã bị Tần Tiền nhìn thấu.

Ý định hồi dò thể hiện trên khuôn mặt, Văn Thố như vô ý dạo bước đến bên cạnh Tần Tiền, đầu tiên là hỏi chuyện hôm nay sẽ xử lý thế nào, rồi giả bộ xin lỗi Tần Tiền vì đã gây thêm phiền phức cho anh ta. Cô nói quanh co một hồi, rốt cuộc cũng hỏi vào vấn đề chính: “Lục Viễn và cô ta, quen biết thế nào vậy? Đã quen nhau bao lâu rồi?”

“À?” Tần Tiền biết rõ còn cố hỏi: “Cô nói cô gái kia? Tô Linh Uẩn?”

Văn Thố hơi nóng nảy, tức giận nói: “Hỏi anh thì anh phải trả lời, sao anh hỏi ngược lại tôi?”

Tần Tiền biết Văn Thố là dạng người thế nào, cười toét miệng, nói: “Đi xem mắt thì quen thôi, mẹ Lục Viễn ”đặc biệt” thích cô gái này đây.”

Tần Tiền cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “đặc biệt”, quả nhiên, anh ta đã thành công khi thấy ánh mắt Văn Thố khê lóe lên.

“Thích cái gì ở cô ta chứ? Đúng là đồ điên.”

Tần Tiền trợn to mắt nhìn Văn Thố, oán thăm: “Cô so với người ta tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém.”

“Không ngờ Lục Viễn lại mất giá đến nỗi này, còn phải đi xem mắt tìm bạn gái.” Văn Thố tùy tiện nói: “Cũng đúng, người bình thường sẽ không thích tên gốc một sách này đâu.” Nói xong lại hả hê lảm bảm: “Cũng may tôi không phải người bình thường.”

Tần Tiền hiểu ý nghĩa trong lời nói của Văn Thố, chưa kịp thay Lục Viễn vui mừng, bấp chân liền bị Văn Thố đá một phát: “Anh đi kêu anh ấy đến đây.”

“Làm gì hả! Người ta đang nói chuyện tình cảm, tôi sao có thể trở thành ngã ba phá hoại chứ?”

Nghe anh ta nói như vậy, Văn Thố liền mất hứng, sịu mặt nói: “Anh có phải cảnh sát không? Vụ này phải làm sao đây? Người như anh chẳng phải hiệu suất làm việc đều dựa vào tiền đóng thuế của những người tốt hay sao? Anh nhanh chóng gọi người ta đến hỗ trợ điều tra, nếu không tôi tố cáo anh!”

“Vừa rồi không phải tôi cũng cho hai người cơ hội nói chuyện sao, khi đó sao cô không tố cáo tôi?”

“Để cho chúng tôi nói thì bây giờ để cho họ nói chuyện với nhau hả? Anh có nguyên tắc không vậy?”

Tần Tiền dở khóc dở cười, không ngờ cô có thể thản nhiên cường từ đoạt lý như vậy, trả đũa như cô gái này đúng là hiếm thấy.

“Văn Thố à Văn Thố, không ngờ gần nửa năm rồi, da mặt cô vẫn dày lì lợm như vậy.” Tần Tiền cảm khái.

Mặc dù trong lòng cứ mắng thầm Văn Thố, nhưng vẫn nghe theo lời cô đi gọi Lục Viễn.

Không biết Lục Viễn và Tô Linh Uẩn rốt cuộc đã nói gì, nhìn sắc mặt hai người họ đều không được tốt lắm.

Tần Tiền muốn hỏi mấy câu, cuối cùng nhìn Lục Viễn nên không yên lòng, nhiều người ở đây như vậy, anh ta cũng không tiện hỏi.

Chuyện này căn bản đối với Văn Thố là cố gắng hòa giải rồi. Trái lại mẹ cô lại nói chuyện thấu tình đạt lý, Tô Linh Uẩn đồng ý bồi thường cho mẹ cô. Cô ta không phục, giận dữ rời khỏi nhà Văn Thố.

Lục Viễn lái xe qua đó, thấy Văn Thố chuẩn bị đi, nên anh đi theo muốn đưa mẹ con cô về.

Chưa kịp ra cửa, mẹ Tô Linh Uẩn chạy tới, kéo áo Lục Viễn, ánh mắt tràn đầy hỏa khí: “Cậu làm vậy là ý gì? Định đưa mẹ con hồ ly tinh kia về là muốn tạt vào mặt chúng tôi sao?”

Đôi mắt Tô Linh Uẩn thâm trầm nhìn Lục Viễn, không chút biểu cảm, lạnh lùng kéo mẹ mình đi, hờ hững nói: “Để cho anh ấy đi đi.”

“Con ngốc hả? Sao lại trở nên vô dụng như vậy?”

Tô Linh Uẩn không để ý đến lời dạy dỗ của mẹ, chỉ nhìn chằm chằm Lục Viễn nói: “Anh có thể đi, nhưng em có thể cam đoan với anh, anh đi rồi sau này nhất định sẽ phải hối hận.”

“Nếu như tình cảm có thể dựa vào uy hiếp mới có được. Vậy trên đời này cũng sẽ không có nhiều người khốn khổ vì tình rồi.” Lục Viễn không sợ sệt, anh nói rành mạch phân minh với Tô Linh Uẩn: “Em nói những lời đó, anh sẽ coi như chưa từng nghe thấy. Chỉ cần em đồng ý, em sẽ vẫn là Tô Linh Uẩn khéo hiểu lòng người, anh cũng chân thành chúc phúc cho em, em sẽ có được tình yêu tốt đẹp. Em rất tốt, nhưng anh không xứng với em.”

Tô Linh Uẩn để ngoài tai những lí do từ chối của anh, cô ta nói ẩn ý: “Hy vọng anh có thể từ chối đến cùng.”

“Bất luận là thế nào, đáp án của anh vẫn là như vậy.”

Tô Linh Uẩn cười nhẹ, khẽ mím môi, hỏi ngược lại: “Thật sao?”

Tô Linh Uẩn nói quy tắc là do hai người đề ra, nên hai người phải cùng nhau tuân thủ, phá vỡ cũng phải là hai người. Cô không đồng ý chia tay, hơn nữa cố chấp chất vấn Lục Viễn: “Tại sao trong lòng anh lại là cô ấy? Tại sao cả thế giới này đều thích cô ấy chứ?”

Lục Viễn nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Tô Linh Uẩn, trong lòng có phần khổ sở. Là một nhà nghiên cứu tâm lý học, anh hiểu được, hành vi của mình đối với Tô Linh Uẩn như một loại kích thích, nhưng khi chính anh ở trong hoàn cảnh này, anh cũng không có giải pháp nào tốt hơn được.

“Câu hỏi này anh cũng đã tự hỏi mình rất nhiều lần, tới bây giờ vẫn chưa có đáp án.” Lục Viễn cười khổ, nói: “Em không phải đối tượng lý tưởng của anh, thậm chí còn là một cô gái rất tốt. Anh không thể tiếp tục cùng với em, không có nghĩa là em không xuất sắc, anh thích cô ấy, không có nghĩa là cô ấy tốt hơn em.”

Lục Viễn suy nghĩ một lát rồi nói: “Trong tình yêu, nói đi nói lại, cũng chỉ có một nguyên tắc, đó chính là cảm giác.”

“Cảm giác chết tiệt.” Tô Linh Uẩn lạnh lùng cười khẩy: “Đời này em không tin vào thứ cảm giác ấy. Lục Viễn, đừng cố gắng thuyết phục em, anh nói những lời đó, phải là để em thuyết phục người khác mới đúng.”

Lục Viễn yên lặng lái xe. Văn Thố tựa vào vai mẹ, chỉ một lát sau liền ngủ thiếp đi. Không khí trong xe rất yên tĩnh. Không ai nói chuyện, nhưng cũng không cảm thấy lúng túng.

Văn Thố ngủ say sưa, thỉnh thoảng chép chép miệng, vẻ mặt mẹ cô nhìn rất cưng chiều.

“Lúc này tỉnh thì mạnh mẽ như vậy, bây giờ con bé ngủ thiếp đi lại trở nên yếu đuối.”

Lục Viễn cười cười, tiếp tục lái xe.

Mẹ cô nói: “Hôm nay thật cảm ơn cậu, cũng cảm ơn người bạn kia.” Bà nói: “Vì không muốn gây thêm phiền toái nữa, tôi sẽ dọn nhà đi cùng với Văn Thố.”

Lục Viễn ngạc nhiên: “Bác muốn dọn đi đâu?”

Mẹ cô cười, chắc hẳn đã suy nghĩ gì đó, ánh mắt có chút mơ hồ: “Bác chưa từng nói cho mấy người đó biết địa chỉ nhà chúng tôi. Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là họ biết thông qua người kia thôi.”

“Nhiều năm rồi, rốt cuộc bác phải thừa nhận rằng khả năng nhìn người của tôi rất kém. Không phải là bác, Văn Thố sẽ không có một cuộc sống như vậy.” Mẹ Văn Thố nói nghẹn ngào: “Một cô gái tốt như vậy, lại rất khác biệt, nhất định sẽ trở thành một người tốt đẹp hơn.”

“Bây giờ cô ấy đã rất tốt rồi.”

“Cảm ơn cậu.” Mẹ cô nói: “Cảm ơn cậu đã yêu con gái tôi, cảm ơn cậu đã chăm sóc tốt cho nó.”

Lục Viễn không thể nhìn mẹ cô trở nên buồn phiền, cố ý nói đùa: “Cuộc tấn công của cháu còn chưa có thành công, còn phải dựa vào bác và cháu nội ứng ngoại hợp nữa.”

Mẹ cô khẽ hít mũi, khóe mắt rưng rưng, nhưng vẫn cười: “Đứa con gái này nhìn không có lương tâm, nhưng thật ra thì rất trọng tình cảm. Sau này có lẽ chỉ có mình cậu thôi.”

“Cháu nhất định sẽ cố gắng.”

Mẹ cô nhìn vẻ mặt hào hứng của Lục Viễn, không nhịn được khẽ cười.

Sau sự việc hôm ấy, Lục Viễn và Văn Thố lại trở về với công việc thường ngày. Mặc dù không gặp nhau, nhưng hai người vẫn ngầm qua lại, khôi phục quan hệ ngày trước.

Lục Viễn chưa hoàn thành xong phỏng vấn, Văn Thố không thể viết được báo cáo, lại tiếp tục nhấn thêm bạn với Lục Viễn.

Thêm xong rồi mới nhớ tới những câu hỏi mất mặt lần trước, rồi bị Lục Viễn phát hiện, một câu giấu đầu hở đuôi.

[Đây là công việc ở công ty thôi, tôi chỉ dùng để phỏng vấn.]

[oh.]

Thấy Lục Viễn trả lời một chữ, Văn Thố liền gọi tới.

“Anh có ý gì hả? Anh không tin tôi đúng không? Có phải anh đang cười thầm tôi trong lòng?”

Lục Viễn nghe giọng cô truyền đến, có thay đổi rất nhỏ, xa lạ nhưng cũng có chút rung động.

“Đúng là tôi đang cười thầm đấy.” Lục Viễn nói: “Tôi rất vui vì em vẫn còn quan tâm tới tôi. Hoan nghênh em đã để ý.”

“Tôi...” Văn Thố định nói gì đó nhưng ý thức được có gì đó bất thường, ngay lập tức sửa lại: “Tôi đã nói rồi không phải là tôi gửi, là đồng nghiệp trước kia gửi đấy.”

“Ừ.” Lục Viễn nói: “Không sao, dù là ai gửi, tôi luôn nghĩ đó là em, như vậy tôi rất vui.”

Văn Thố bĩu môi: “Nếu anh cảm thấy vui, vậy thì tôi gắng gượng giả bộ như là tôi gửi vậy.”

“...”

Sau đó, Văn Thố hỏi một loạt câu hỏi theo khuôn khổ. Xác định là có thể đủ để viết báo cáo tư liệu, Văn Thố liền bắt đầu mượn cớ phỏng vấn để hỏi một vài câu mà cô thấy hứng thú.

Nếu không phải cô cố gắng chịu đựng, thật ra thì vấn đề cô muốn hỏi nhất chính là: “Chùng nào anh mới thổ lộ chứ? Anh không thổ lộ thì làm sao tôi đồng ý được hả!”

Bởi vì Lục Viễn chậm chạp không chịu ngỏ lời, Văn Thố quyết định nên hạ thủ vi cường. (Ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

Văn Thố còn nhớ đó là một tuần sau.

Sau một ngày làm việc, niềm an ủi lớn nhất chính là được nghỉ vào buổi tối.

Thành phố này bận rộn và sầm uất, mỗi thứ sáu luôn luôn náo nhiệt như ngày lễ, trên đường khắp nơi đều là người.

Hai giờ chiều, hôm nay Văn Thố nói muốn tan ca sớm, chuẩn bị làm tóc đi gặp Lục Viễn.

Cô và Lục Viễn vẫn chưa đầu vào đầu, nên Văn Thố muốn tạo nên bất ngờ, mặc dù như vậy cũng khá đáng sợ.

Thợ cắt tóc chậm rãi dùng dụng cụ uốn mái tóc dài của cô, sau đó búi cao lên, Văn Thố thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn vào gương, nhíu mày cảm giác mình rất có phong cách của ngôi sao Hàn Quốc.

Đang suy nghĩ lát nữa sẽ cho tên ngốc kia một bất ngờ, tên ngốc ấy liền gửi tin nhắn.

[Giúp tôi nhìn xem mặc bộ quần áo này nhìn có được không?]

Phía sau tin nhắn có kèm hình ảnh.

Văn Thố mở hình ảnh ra, Lục Viễn chụp hình trước sau đều như một tên ngốc, nghiêm túc nhìn thẳng vào ống kính.

Anh mặc một áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác chiếc áo lông màu xám tro, nửa dưới phối hợp với quần đen, đi một đôi giày da Anh. Nhìn rất đẹp mắt.

[Hôm nay anh có hẹn à?] Văn Thố cẩn thận trả lời lại.

[Đúng vậy.]

Văn Thố nhìn hai chữ kia cộng thêm dấu chấm chột thấy buồn tủi.

Văn Thố đang gõ tin nhắn với một đồng lời lẽ trách móc, nghĩ thầm chẳng phải anh muốn để ý tới cô hay sao. Tại sao lại có hẹn rồi hả?

Gõ xong, không thể gửi đi, Văn Thố lại xóa hết đi. Mãi vẫn không nghĩ nên trả lời thế nào. Không ngờ cô không nói, Lục Viễn liền gọi điện thoại tới.

“Tại sao không trả lời tôi?”

Văn Thố có phần ửn rữ: “Oh, vậy chúc anh tối nay hẹn hò vui vẻ.”

“Ừ.” Lục Viễn nói: “Xin hỏi tối nay em có rảnh không? Kẻ hèn này muốn hẹn em ăn một bữa cơm.”

Văn Thố vuốt vuốt móng tay, vốn là đang sưng sốt, sau đó kích động làm gãy móng tay.

“Tối nay rốt cuộc anh hẹn với ai hả?”

“Không phải tôi đang hẹn hay sao? Nếu em đồng ý thì chúng ta hẹn hò.”

Văn Thố cảm thấy trong lòng như có một tảng đá lớn rơi xuống.

“Hẹn hò với tôi mà anh ăn mặc như vậy hả? Tôi còn tưởng rằng anh đang đi câu nhân đấy.”

“Em không phải là người à?”

“Vậy không giống nhau. Tôi không cần câu.” Văn Thố nói xong, gương mặt đỏ ửng lên, lại nói thêm: “Với vẻ đẹp này của anh, câu tôi cũng không động lòng đâu.”

Lục Viễn cười ôn hòa: “Tôi còn tưởng rằng ý của em là, tôi không cần câu, em đã thích tôi rồi.”

“Anh dám nói như vậy?” Văn Thố lớn tiếng: “Gan của anh bây giờ lớn quá, còn dám trêu chọc tôi.”

“Không dám.”

“Anh mà cũng không dám sao?”

“Được rồi, vậy em nói đi, phải làm sao đây?”

Văn Thố mím môi suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Bắt đầu từ bây giờ, trong 24 tiếng, anh đều phải nghe lời tôi, tôi nói cái gì anh chỉ được trả lời yes, tuyệt đối không cho phép nói no. Nếu anh vi phạm thì anh vĩnh viễn không có người yêu.”

“Chơi lớn vậy sao?” Lục Viễn nói: “Không bắt tôi ra ngoài đường cởi quần áo đấy chứ?”

“Tôi nhàm chán như vậy sao?” Văn Thố nghĩ: tôi nhiều lắm cũng chỉ hỏi “Anh có đồng ý làm trâu làm ngựa cả đời cho Văn Thố hay không?” “Anh có đồng ý cả đời này sẽ không cãi nhau với Văn Thố không?” “Anh có đồng ý cả đời này không bao giờ rời xa Văn Thố không?”

Chỉ cho phép yes, không cho no.

Văn Thố suy nghĩ trong đầu rất nhiều rất nhiều câu hỏi, nghĩ rất nhiều mệnh lệnh. Đủ loại xảo trá tai quái.

Nhưng cuối cùng cô chỉ hỏi một câu, một câu ấy có thể khiến Lục Viễn cứng họng.

Làm xong kiểu tóc Hàn Quốc. Văn Thố muốn đi đến trường học Lục Viễn, rút cuộc cô đi tới đi lui, cô chợt nhìn thấy mẹ Văn Tình vội vã lái xe đi qua, khó khăn lắm mới lướt qua cô.

Văn Thố nghĩ, ngày đó, tất cả đều là do trời định.

Trời đã định trước để cô đi theo mẹ tới cửa tiệm kia, nhất định để cô nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, tất cả mọi chuyện đang xảy ra.

Văn Thố vẫn nhớ cửa tiệm kia. Đó là tiệm mì mà người đàn ông kia. Người đàn ông trung niên nghèo túng đến đáng thương. Nhưng trước sau Văn Thố không thể nào đồng cảm với hoàn cảnh ông ta.

Cô biết người đàn ông kia đã từng lên tới tìm mẹ cô mấy lần. Không biết mẹ đã giải quyết thế nào, tóm lại người đàn ông kia chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Văn Thố, điều này khiến cho ấn tượng của cô đối với ông ta chỉ dừng lại ở rất nhiều năm trước.

Ban ngày, ông ta dọn dẹp cửa tiệm. Tiệm nấu mì có nồi lớn cao chừng hơn bảy mươi cm. Hơi nóng bốc lên nghi ngút, khiến Văn Thố không nhìn thấy rõ bên trong. Chỉ nghe thấy cơ hồ là tiếng cái vĩa.

Người đàn ông kia tức giận không kiềm được, lớn tiếng trách móc: “Tại sao nhiều năm rồi, bà vẫn không thay đổi chút nào?”

Một người phụ nữ lạnh lùng nói giọng mỉa mai: “Ông muốn tôi thay đổi cái gì?” Lại là mẹ Tô Linh Uẩn.

“Năm đó chúng ta rõ ràng đã ký đơn li hôn, cũng giải quyết xong rồi. Bà lừa gạt tôi, lên phá hủy đơn li hôn, cuối cùng còn đến nhà cô ấy náo loạn cả lên. Cô ấy không biết gì cả, lỗi đều do tôi, cô ấy không liên quan tới chuyện này.”

“Tôi không muốn ông bảo vệ bà ta như thế. Các người yêu nhau sao? Tôi biết rất rõ, tôi chính là không muốn thành toàn. Bà ta chính là tiểu tam đê tiện, là đồ đàn bà đê tiện.”

“Bà....” Người đàn ông tức giận vô cùng, cố kiềm chế: “Dù thế nào đi nữa, bà cũng không nên kéo con chúng ta vào chuyện này. Không phải bà cả ngày lẫn đêm cứ nói những chuyện đó trước mặt nó, thì nó sẽ trở thành như vậy sao? Bà đến nhà người ta làm loạn, nhưng bọn trẻ là vô tội!”

“Linh Uẩn mắc bệnh rồi, rời xa con người bạc tình bạc nghĩa này, tốt rồi! Cả con của hồ ly tinh cũng bị bệnh! Ha ha, nhất định là báo ứng. Hai đứa con gái đều có bệnh. Báo ứng!”

“Bà căn bản không xứng đáng làm mẹ.”

“Đúng vậy.” Bà ta lạnh lùng nói.

Văn Thố nghe không hiểu, cô có bệnh thì có thể lý giải, cô đã từng trải qua bệnh tâm lý. Nhưng Tô Linh Uẩn bị làm sao?

Văn Thố chuẩn bị nghe tiếp, điện thoại trong túi liền vang lên. Là điện thoại của Lục Viễn.

Trong điện thoại, giọng nói của anh rất ôn hòa và bình tĩnh, anh nói: “Văn Thố, có thể tôi sẽ đến trễ một chút.”

“Muộn bao lâu?” Văn Thố hỏi.

“Tạm thời chưa biết được, có thể....không tới.”

... ..

44. Chương 44

Văn Thố ít khi nghe Lục Viễn nói như vậy. Chợt nhận ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Cô nắm chặt điện thoại, rõ ràng vẫn nhìn về phía trước, nhưng lại cảm thấy mắt không tập trung vào một điểm, nhìn gì cũng rất mơ hồ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Hô hấp ở bên kia hơi gấp gáp, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh. Giọng điệu của anh vẫn giống như ngày trước, có một ma lực thần kỳ khiến người ta thấy yên lòng. Văn Thố từng vô số lần cảm nhận được, chỉ cần Lục Viễn vẫn còn ở đây, cô sẽ không bao giờ mất phương hướng, bởi vì anh sẽ đưa cô trở về.

Lục Viễn nói rõ ràng: “Tôi không sao, em không cần lo lắng.”

“Anh có việc gì tại sao tối nay anh không thể tới?”

“Tạm thời tôi có một chuyện.”

“Là chuyện gì?” Lần đầu tiên Văn Thố nhất quyết hỏi cho rõ ràng.

“Chờ tôi xử lý xong, tôi sẽ nói cho em biết.”

Văn Thố định hỏi tiếp. Điện thoại bên kia truyền đến một loạt tiếng hét và có vẻ rất đông người. Âm thanh lớn lại cách xa như vậy, Văn Thố cũng cảm nhận được tình hình hỗn loạn ở đó.

“Lục Viễn...”

Văn Thố chưa kịp nói nữa, Lục Viễn liền thẳng thắn cắt lời: “Tôi cúp máy trước, lát nữa sẽ trả lời điện thoại của em.”

“Lục Viễn...”

Điện thoại bị cúp máy đột ngột đã khôi phục trạng thái bình thường. Màn hình phản quang như mặt gương, Văn Thố thấy gương mặt mình phản chiếu đang nhũn mảy. Một cảm giác bất an mãnh liệt chợt sinh ra....

Tô Linh Uẩn đứng trên bậc thềm tầng thượng. Khu dân cư có sáu tầng. Không cao lắm, nhưng tràn đầy sự hồi tưởng.

Trên sân thượng có một khu cho các gia đình dùng để làm vườn, vài chục năm trôi qua, tất cả vẫn không thay đổi.

Mẹ cô ta vẫn hay phơi quần áo và chăn gối chỗ này, đầu tiên là mang chậu quần áo ướt sũng treo lên xong, sau đó mới treo chăn lên. Sau khi vuốt nhẹ góc chăn, dùng một cây gậy dài vỗ vào chăn, như vậy ánh mặt trời chiếu vào, đến tối sẽ nhanh chóng khô ráo. Khi mẹ làm việc bận rộn, Tô Linh Uẩn đứng bên cạnh ngắm hoa. Từ nhỏ đến lớn, cô ta luôn là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, bất luận là thầy giáo hay tiền bối đều chiều cổ cô, nói rằng cô ta là một đứa trẻ ngoan hiếm thấy.

Kỷ ức ấy đối với cô ta là quãng thời gian hạnh phúc nhất. Đúng, một phần. Bởi vì cuộc sống của cô ta cũng tràn đầy bất hạnh.

Mẹ cô ta, cô ta không muốn thừa nhận chứng cuồng loạn của bà, nhưng cô lại không quan trọng điều đó. Cô và người đàn ông kia qua giới thiệu của mẹ ở chung một nhà, trước khi kết hôn với mẹ, cô ta chỉ gặp mỗi hai lần. Không có tình cảm trong hôn nhân, sau khi kết hôn chắc chắn sẽ có trở ngại rất lớn. Ông ta muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này. Không thể kéo dài.

Tuổi thơ đối với Tô Linh Uẩn mà nói gần như đều là cãi lộn. Bất cứ ở đâu họ đều cãi nhau. Không, phải nói đó là do mẹ cô ta gây sự. Bởi vì người đàn ông kia khinh thường sự ầm ĩ điên cuồng của bà.

Mỗi ngày tan tầm, khi người đàn ông kia xuất hiện trong nhà, mẹ liền viện mọi lý do kích động ông ta, trong nội tâm cô ta vẫn mong rằng họ sẽ luôn nói chuyện với nhau. Cho dù đó là cãi lộn.

Sau này, rốt cuộc người đàn ông kia không thể nhịn được nữa, vì vậy ông ta không trở về nhà. Nghe nói ông ta đã đưa đơn ly hôn. Lúc ấy, mẹ cô ta đã phản đối, đấu tranh, tuyệt vọng, cuối cùng lựa chọn đồng ý. Sau khi ký tên vào thỏa thuận ly dị, ông ta hoàn toàn không trở lại nữa.

Trong mấy năm, Tô Linh Uẩn thường xuyên thấy mẹ nổi điên lên, đập phá tất cả đồ đạc trong nhà. Bà tức giận sẽ đánh cả Tô Linh Uẩn, bởi vì Tô Linh Uẩn là con của người đàn ông ấy.

Khi đó cô ta còn quá nhỏ, nên rất yếu đuối, cho nên mỗi lần bị đánh, cô ta đều vô thức gọi “bố”, khi đó cô ta còn rất ngây thơ, vẫn luôn hy vọng rằng người đàn ông kia sẽ trở về cứu mình. Mẹ cô ta đã nói rằng, không cho phép gọi ông ta là “bố”, ông ta không còn là bố của cô ta. Vì vậy sau này, cô không bao giờ gọi người kia nữa.

Sau này, cô ta nghe thấy tiếng mẹ nói lớn tiếng vào điện thoại mới biết được tình trạng của ông ta bây giờ. Thì ra ông ta có người tình, thậm chí họ còn có một đứa con nhỏ. Không trách tại sao ông ta lại luôn cãi lộn với mẹ. Thì ra ông ta đã sớm quyết định muốn buông tay, bỏ cả cô ta mà đi.

Chuyện này đã hoàn toàn kích động mẹ cô ta. Bà xé đơn ly dị, gọi điện thoại cho người đàn bà kia, bà rất đau khổ, như muốn chôn vùi cả thế giới này, trong đó có cả cô ta.

Khi đó, cô ta đã bị mẹ thuần hóa, bà ta nói gì nghe nấy, nhớ lại, cô ta nghĩ thấy có chút hoang đường, bao gồm cả sự việc đó.

Cho đến giờ, đó là lần đầu tiên cô đứng ở trên sân thượng như thế. Mẹ cô ta đã khóc, khóc đến khàn cả giọng, quỳ xuống, bà ta cầu xin cô “xuống”, một mực đứng đó gọi tên cô ta.

Cô ta run rẩy đứng trên sân thượng, nhìn mẹ như muốn khóc. Không nhịn được tự cười thầm. Bà bắt cô ta đi lên đây, sau đó dùng cách này để ép người đàn ông kia quay lại. Quay đầu lại diễn một màn kịch tình mẫu tử đau xót.

Ngày hôm đó rất âm u, mây đen đầy trời, hình như trời sắp mưa, trên sân thượng gió rất to, cô ta lại rất yếu đuối, khi đó, cô ta cảm giác mình như sắp bị thổi xuống dưới.

Đó là lần đầu tiên cô ta muốn chết đi, cuộc sống này không còn ý nghĩa gì, cô ta nghĩ như vậy, khi đó cô ta còn chưa tới mười tuổi. Gia đình bất hạnh sẽ làm cho một đứa trẻ trưởng thành sớm. Những lời này là sự thật, bởi vì cô ta lớn lên như vậy.

Sau đó, cô ta được cứu. Bởi vì nguyên nhân này, người đàn ông kia trở về nhà. Từng có mấy năm, hai người họ diễn cảnh vợ chồng ân ái trước mặt cô, tự nghĩ rằng điều đó sẽ chữa lành vết thương trong lòng cô ta.

Nhưng vết thương ấy lớn như vậy, giống như danh giới giữa mẹ cô ta và người đàn ông kia, không thể cứu vãn được nữa.

Sau khi hai người ly hôn, ông ta buôn bán thất bại, trở nên nghèo túng. Thời điểm ông ta khó khăn nhất, nhưng ông ta vẫn muốn ly hôn. Khi đó cô đã trưởng thành, ông ta nghĩ không cần thiết phải diễn tiếp nữa.

Lần này, mẹ cô ta không tiếp tục quẩn luyến, trong lòng cô ta hiểu, bởi vì bà không có được, thì người phụ nữ kia cũng đừng hòng động đến.

Bà dần dần trở thành một kẻ điên cuồng cố chấp, bà lên để ý tới cuộc sống của ông ta, còn phát hiện ông ta vẫn đi tìm người phụ nữ và đứa con ấy. Lúc ấy, bà đã thực sự nổi điên.

Tô Linh Uẩn biết trạng thái tinh thần của mẹ cô ta không tốt, nhưng cô ta vẫn muốn nhẫn nại. Bởi vì cô ta không còn người thân nào khác, cô ta không muốn mất đi.

Người tài không phải thần thánh, là người có tính nhẫn nại rất cao. Khi tỉnh táo, cô ta sẽ ẩn mình rất tốt, dường như cuộc sống của mình luôn ở dưới ánh mặt trời. Khi không còn tỉnh táo, cô ta còn không nhớ mình đã làm gì.

Dường như cô ta dần trở nên giống mẹ, đập phá đồ đạc, trút hết sự hận thù ra ngoài. Bác sĩ tâm lý nói, cô ta bị bệnh. Tính tình cố chấp kèm theo một vài biểu hiện điên loạn.

Cô ta đã cố gắng khống chế mình, cho nên anh và mẹ cô ta vẫn yên ổn đến ngày hôm nay.

Cho đến khi cô ta gặp lại cô gái kia, người đã từng để lại vết sẹo trên mặt cô, là “em gái” của cô ta.

Tô Linh Uẩn không muốn thừa nhận sự ghen tỵ của cô ta đối với Văn Thố, nhưng sự ghen tỵ này giống như một liều thuốc độc, không ngừng gặm nhấm nội tâm của cô ta.

Cô ta luôn nhớ khi còn bé, cô ta nấp ở trong phòng lên nhìn người đàn ông kia gọi điện thoại. Cẩn thận đồ ngọt, dịu dàng như vậy. Ông ta nói: “Văn Thố, con phải ngoan, bố có chút việc, đợi bố về bố sẽ mua cho con kẹp tóc bướm bướm có được không nào?”

Cũng nhờ cái phúc ấy, Tô Linh Uẩn cũng có một chiếc kẹp tóc bướm bướm. Cảm ơn người đàn ông kia đã “công bằng”, ông ta có hai đứa con gái, ông ta vẫn nhớ. Nhưng Tô Linh Uẩn không hề cảm thấy hạnh phúc, sau khi ông ta đi khỏi, cô ta liền giẫm nát chiếc kẹp tóc, mang đầy vẻ hận thù và ghen ghét.

Sau này đã trưởng thành, cô ta tự nói với mình tất cả đều đã qua rồi, cô không còn giận ông ta nữa. Nên thường đến quán mì nhỏ gặp người đàn ông kia.

Ông ta cứ sống một cuộc sống nghèo khó, vẫn luôn coi trọng hai mẹ con nhà kia. Ông sống trong một căn phòng nhỏ chưa đến 10m² còn có một tấm ảnh chụp Văn Thố. Nhìn như tấm hình chụp khi đang đi du lịch.

Tô Linh Uẩn nhìn ngẩn người ra. Thì ra gen di truyền lại thần kỳ như vậy, hai người họ rất giống nhau.

Người đàn ông kia thấy cô ta đang nhìn tấm ảnh, vẻ mặt lúng túng, lên tiếng giải thích: “Bố cũng rất muốn lấy hình của con, nhưng mẹ con không chịu cho bố.”

“Ừ.” Tô Linh Uẩn cười nhẹ, dường như cô ta rất vui.

... ..

Tô Linh Uẩn nghĩ, nếu như không có Lục Viễn, có lẽ nỗi hận thù của cô ta sẽ không bị nhen nhóm.

Cô ta không yêu Lục Viễn, nhưng cô hận Văn Thố, hận đến tận xương tủy.

Ông trời cố ý tạo hóa mọi thứ mà cô từ đầu đến cuối cũng không hiểu nổi, đã có hai mẹ con cô ta rồi, tại sao còn tồn tại mẹ con Văn Thố chứ?

Nếu như không có họ, cô nhất định sẽ không phải trải qua cuộc sống thế này.

Ý nghĩ như vậy đã sinh ra thì không cách nào dừng lại. Ý nghĩ trả thù và mối hận tận xương tủy, tất cả đều bùng lên.

Khu chung cư lâu đời này đã từng rất có danh tiếng. Nơi này từng là một khu dân cư nổi tiếng thành phố, trong đó còn có một vài người tri thức, danh nhân văn hóa có sức ảnh hưởng nhất Giang Bắc. Bởi vì có nhiều khách ghé thăm, cho nên nơi này có thể gọi là biểu tượng của kẻ có tiền ở Giang Bắc.

Tiếc rằng thời gian dần trôi qua, một loạt nhà cao tầng hạng sang được xây dựng lên ở đây. Khu vực này đã không còn huy hoàng như ban đầu nữa. Lục Viễn đi từ ngoài vào, nhìn một vài ngôi nhà lâu đời đã chuẩn bị phá bỏ và rời đi chỗ khác. Nơi này theo quy hoạch phải dỡ bỏ hết.

Dù nó rất ý nghĩa với nhiều người nhưng vẫn phải phá đi.

Lâu nay khu chung cư chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, nhưng hôm nay đột nhiên có chuyện không may xảy ra. Một cô gái muốn nhảy lầu. Cô ta đã đứng trên sân thượng khu chung cư gần một tiếng rồi, nhưng không nhảy, chỉ đứng bất động. Đường như đang đợi một ai đó.

Cảnh sát khu vực đã đến hiện trường, nhưng cô gái từ chối nói chuyện với cảnh sát, chỉ nói muốn tìm một người.

Không ai khác, người bị tìm chính là Lục Viễn — một người sắp gặp may mắn, chuyên gia tâm lý.

Khi Lục Viễn chạy tới hiện trường, dưới chung cư đã vây kín người xem, mọi người không sợ hãi, chỉ đơn thuần là hiếu kỳ đến xem. Có người suy đoán, người bàn luận, người khuyên can, cũng có người khích bác.... Hiện trường đang rất hỗn loạn.

Lục Viễn xâm nhập vào đám người, nói rõ thân phận của mình với cảnh sát sau đó được cho phép lên lầu.

Là một “thân kinh bách chiến”, đã từng khuyên bảo thành công rất nhiều người đừng coi thường mạng sống của mình, lần đầu tiên Lục Viễn cảm thấy trong lòng không một chút niềm tin.

Tình hình lần này thật sự đặc biệt. Khó giải quyết đến tột cùng. Bởi vì Tô Linh Uẩn làm như vậy, mười phần là nhằm vào anh. Thành công thì anh trở thành người xấu, còn không thì anh sẽ thân bại danh liệt. Đường như làm thế nào cũng đều có lỗi. Nhưng anh lại không thể không làm. Đây là ý thức trách nhiệm mà anh đã học tâm lý rất nhiều năm.

Tô Linh Uẩn đứng trên bậc thềm lan can xi măng. Lan can rất hẹp, chiều rộng chỉ khoảng một gang, không biết sao cô có thể đứng trên đó được, người khác nhìn vào đều cảm thấy tê dại đầu óc. Cô ta cố tình hết lần này đến lần khác, thỉnh thoảng đứng lên nhìn xuống. Mỗi cử động của cô ta đều khiến mọi người phải lo lắng đề phòng.

Bị cô ta uy hiếp, cảnh sát đã đứng ra xa, Lục Viễn vừa đi tới, sắc mặt mọi người nặng nề nhìn anh, không dám nói gì.

Gió trên sân thượng rất lớn, phía dưới những người đứng xem cùng với những tiếng hét chói tai, nhưng có thể nói trên sân thượng yên tĩnh hơn rất nhiều. Điều này khiến cho Lục Viễn nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Tô Linh Uẩn.” Lục Viễn không suy nghĩ gì, gọi tên của cô ta.

Tô Linh Uẩn nghe tiếng gọi quay đầu lại, mái tóc bay phất phơ cùng với nụ cười trên mặt cô ta, khung cảnh này, không biết chuyện còn tưởng rằng ở đây đang quay phim.

“Anh đã đến rồi sao?” Cô cười híp mắt, nói: “Chờ anh cũng lâu rồi.”

“Ừ, anh tới rồi.” Lục Viễn dùng cách trì hoãn bắt đầu chào hỏi Tô Linh Uẩn.

Tô Linh Uẩn nhìn Lục Viễn, trong mắt cô ta vài giây ngắn ngủi có chút ôn hòa: “Con người này thật sự quá đơn giản, có lúc tôi cũng rất hứng thú với sự đơn giản này của anh. Vừa có người muốn tự tử đã tới rồi, chẳng khác gì mấy tên cảnh sát.”

Lục Viễn cười, giọng điệu bình tĩnh: “Anh không nghĩ vậy, hôm nay anh tới đây, nên tình cờ gặp được em.”

“Không, bởi vì tôi biết rõ anh sẽ đến, nên mới đứng ở đây.”

“Mà anh cũng không hy vọng sẽ gặp lại em ở đây.”

Tô Linh Uẩn cười: “Ở đâu thì anh cũng không muốn nhìn thấy tôi.”

Lục Viễn tiếp tục trì hoãn thời gian, trò chuyện cùng Tô Linh Uẩn: “Nếu không phải người yêu, chúng ta có thể làm bạn.”

“Tôi không cần bạn bè gì cả.” Tô Linh Uẩn nói: “Tôi thường nghĩ, nếu như anh thích tôi thật thì tốt biết mấy. Thực ra so với Văn Thố, tôi còn cần anh giúp đỡ hơn đây.”

“Anh không phải là thần thánh, không thể giúp đỡ mọi người được.”

“Tôi không phải là mỗi người. Cho nên chỉ cần anh muốn, anh hoàn toàn có thể cứu tôi.” Tô Linh Uẩn dừng lại, hơi thất vọng nói: “Nhưng có lẽ anh không muốn cứu tôi.”

Không muốn tiếp tục nói về vấn đề này sẽ kích thích Tô Linh Uẩn, Lục Viễn hỏi sang chuyện khác: “Em nói với anh chuyện gì?” Lục Viễn đi từng bước lại gần: “Có gì em xuống đây, chúng ta từ từ nói chuyện, được không?”

Tô Linh Uẩn nở nụ cười nhìn anh, nét mặt khờ dại như một đứa trẻ. Nhưng trong chớp mắt, cô ta liền lớn tiếng với Lục Viễn, vẻ mặt lạnh khốc quý dè: “Anh đi đến một bước nữa, tôi sẽ nhảy xuống.”

Lục Viễn dừng bước. Bây giờ anh cách Tô Linh Uẩn một khoảng cách không xa không gần. Khoảng cách này rất khéo léo, hai người họ nói gì, cảnh sát ở đằng xa cũng không thể nghe thấy, đối với cô ta đó là một khoảng cách tốt.

“Anh không cần gấp, lời tôi muốn nói với anh nhất định sẽ nói, không phải bây giờ.”

“Những lời này là có ý gì?”

Tô Linh Uẩn cười cười, nói: “Đợi cô ta tới đi, anh sẽ hiểu thôi.”

“Cô ta?” Lục Viễn liền nhú mày, khẩn trương: “Em còn muốn ai tới?”

“Anh hỏi ai hả?” Tô Linh Uẩn hờ hững trả lời: “Anh và toàn thế giới này đều thích cô ta, tên là gì ấy nhỉ? À, Văn Thố.”

45. Chương 45

Khi nghe Tô Linh Uẩn nói tới Văn Thố, Lục Viễn nhận ra tình hình này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Thái độ càng thêm nghiêm nghị.

“Em làm như vậy, muốn đạt được cái gì?” Lục Viễn nói: “Nếu em còn sống thì còn có rất nhiều khả năng, nếu em chết thì không có được gì đâu.”

Tô Linh Uẩn cười, lạnh lùng nói: “Đó là việc của tôi, thưa bác sĩ Lục.”

“Nếu đã là chuyện của em, tại sao lại gọi anh tới đây?”

Tô Linh Uẩn mở trừng hai mắt, hỏi ngược lại: “Vậy tôi hỏi anh, tại sao gọi một cuộc điện thoại anh liên tới?”

“Bởi vì anh tôn trọng sinh mạng con người.” Lục Viễn nói: “Dĩ nhiên trong đó có cả em.”

“Như vậy, nguyên nhân của tôi cũng rất đơn giản. Bởi vì anh sẽ đến đây, nên tôi đã gọi anh.” Tô Linh Uẩn xoay người nhìn ra xa, lạnh nhạt nói: “Nếu anh không đến, vậy sao Văn Thố có thể tới đây?”

....

Văn Thố tắt điện thoại, xoay người chuẩn bị đi. Trong quán đột nhiên xảy ra hỗn loạn.

Người đàn bà kia nghe cuộc gọi, vừa khóc vừa kêu than vào điện thoại: “Mẹ sẽ tới tìm con, mẹ thề dù phải đến chân trời góc biển, mẹ cũng sẽ tìm được con. Nhất định mẹ sẽ đưa người tới, con ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ đó!”

Bà ta dường như điên cuồng lao ra, người đàn ông kia đi theo sau bà ta, vẻ mặt hoảng hốt lo lắng.

Người đàn bà kia vốn đi lướt qua Văn Thố, chợt quay lại.

Ông ta thấy Văn Thố đứng đó, vẻ mặt sửng sốt: “Sao con lại ở đây?”

Bà ta vừa nhìn thấy Văn Thố lập tức giữ lấy cô kéo đi: “Cô ở đây thật tốt quá. Đi theo tôi! Bây giờ lập tức đi theo tôi ngay!”

Văn Thố theo bản năng hất tay ra: “Bà buông tôi ra, bà muốn làm gì!”

Thấy Văn Thố phản kháng kịch liệt, dáng vẻ tự đắc thường ngày của bà ta liền thay đổi, cầu xin cô: “Xin cô, đi với tôi một chuyến, chỉ một lần thôi, coi như tôi cầu xin cô đấy.”

Văn Thố ngay lập tức quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, ông ta thoáng hồ thẹn nhìn Văn Thố nói: “Ta biết là ta đã có lỗi với hai mẹ con. Nhưng mà hôm nay, con hãy cùng đến đó đi. Con bé Linh Uẩn muốn nhảy lầu, nó rất muốn gặp con.”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải đi?” Văn Thố lạnh lùng nói, nhưng chưa hết lời, cô chợt nghĩ tới cuộc gọi tự nhiên bị cắt liên lạc của Lục Viễn, trong điện thoại còn truyền tới những âm thanh náo loạn không ngừng.

Nội tâm phỏng đoán ngày càng rõ ràng, cảm giác sợ hãi cũng dần tăng lên. Đột nhiên cô nắm áo người đàn bà kia, gần như quát lên: “Cô ta đang ở đâu?!”

Văn Thố nghĩ, thời gian thật sự rất kỳ diệu.

Mười mấy năm trước, bởi vì Văn Thố nghĩ cho bố, đã dùng tờ giấy bọc tảng đá lại, ném mạnh vào nhà ông, đập vỡ cửa sổ. Nền đá trúng vào đầu đứa con gái của ông ta

Ngày đó cô cũng sống ở chung cư. Người đàn bà kia vô cùng tức giận lao đến, nói những từ ngữ dơ bẩn mắng nhiếc mẹ cô, còn động thủ đánh cô. Nhưng người đàn ông kia chỉ biết ngăn cản, cũng không nói bất kỳ một câu an ủi cô.

Thời điểm đó, Văn Thố còn rất nhỏ, đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn nhớ tới bóng người đi xa dần ấy. Đến bây giờ, trở lại căn nhà ở chung cư vẫn cảm thấy sợ hãi.

Đi cùng người đàn ông kia đến đó, ở dưới chung cư đã vây kín người xem, bên trong vòng phạm vi đã có cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy vây quanh. Văn Thố không nhìn thấy gì, chỉ đi theo bà ta cùng cảnh sát lên lầu.

Không có thang máy, mỗi một tầng cầu thang đều phải đi cẩn thận, càng đi lên, Văn Thố càng thấy bước chân nặng nề hơn, nhưng cô vẫn phải lên đó.

Bởi vì Lục Viễn có thể cũng ở đây, bất luận ra sao, cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy anh.

Người đàn bà và ông ta đi trước dẫn đầu. Hai người đó hoảng hốt lo lắng, cơ hồ khóc lớn lên, cầu xin Tô Linh Uẩn xuống, tình cảnh hết sức hỗn loạn. Nhưng trước sau Văn Thố vẫn rất bình tĩnh.

Khi đi lên sân thượng, nghe thấy động tĩnh, cảnh sát vội vàng quay đầu lại, trong đó có cả Lục Viễn đang đứng ở xa.

Bà ta kêu lên: “Người con muốn gặp mẹ đã đưa đến đây rồi. Con mau xuống đây đi, coi như mẹ cầu xin con.”

Tiếng khóc rất lớn, không ngờ âm thanh này lại khiến Văn Thố không tự chủ nhíu mày. Cô yên lặng đối diện nhìn Lục Viễn, vẻ mặt anh rất khó coi cũng đang nhìn chằm chằm cô. Vẫn là gương mặt ôn hòa ấy, nhưng lại có phần nghiêm nghị.

“Tại sao em lại tới đây?” Lục Viễn cũng có chút nóng nảy: “Mau đi đi.”

Văn Thố biết anh không muốn cô làm cho sự tình trở nên phức tạp hơn, dù sao chuyện này đã đủ huyên náo rồi, sau khi giải quyết xong, dư luận sẽ dần quên đi chuyện này.

“Tôi không đến đây, cũng không tránh khỏi bị trách móc. Cho nên tôi phải tới thăm anh.”

Giữa hai người có một sự hiểu ngầm ăn ý nên họ nhìn nhau cười. Lục Viễn nhẹ nhàng nói với Văn Thố: “Tôi rất ổn, không có gì đáng xem đâu.”

Văn Thố nói: “Tôi biết là rất khó coi, nhưng cũng muốn nhìn một chút, có lẽ là bị mù rồi.”

Hai người không để ý tới xung quanh liếc mắt đưa tình với nhau càng thêm kích động Tô Linh Uẩn, cô ta nghiêm mặt nói: “Các người nói đủ chưa?”

Văn Thố khinh thường nhìn cô ta, lần đầu tiên cảm thấy từ sâu trong lòng, Tô Linh Uẩn không đủ tư cách làm đối thủ của cô.

Không quan tâm có kích động cô ta hay không, mặc kệ mọi người có đến ngăn cản cô ta không, Văn Thố lạnh lùng nói: “Cô nhảy thì cứ nhảy đi, bảo chúng tôi tới đây xem cô chết thế nào sao? Bày đặt.”

Ánh mắt Tô Linh Uẩn tối sầm lại, cố kìm nén sự căm phẫn. Cô ta ngẩng cao đầu nói với Văn Thố: “Ông trời đã an bài cho hai chúng ta mối quan hệ này, khi còn bé giành cha mẹ, lớn lên giành đàn ông.”

“Không, ngoại trừ Lục Viễn, tôi chưa từng quan tâm tới những thứ khác.” Văn Thố nói.

“Thật sao?” Tô Linh Uẩn khinh miệt, xuy một tiếng: “Nếu cô không quan tâm, cô cần gì phải coi trọng chuyện tôi ném giấy tờ nhà đi?”

Nói đi nói lại, Tô Linh Uẩn chợt cười nhạo báng, nói với người bố ruột: “Bị con gái yêu quý nói như vậy cảm giác thế nào?” Cô ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Năm đó nếu như không phải tôi muốn nhảy lầu, ông sẽ ở bên cạnh tôi sao?”

Ông ta chưa kịp lên tiếng, Tô Linh Uẩn liền tự trả lời: “Không. Sẽ không.”

Tô Linh Uẩn nói như vậy, mẹ cô ta đã hoàn toàn sụp đổ: “Xin lỗi con, Linh Uẩn, mẹ xin lỗi con, là do mẹ hồ đồ, tất cả đều là lỗi của mẹ.”

“Không, mẹ không làm gì sai cả.” Tô Linh Uẩn khẽ nhếch miệng: “Không phải do mẹ, con sẽ không phát hiện thì ra nhảy lầu lại có thể đạt được mong muốn như vậy.”

Lục Viễn mím môi nhìn Tô Linh Uẩn, có vẻ dăm chiêu: “Không phải em đã nói, là em trải qua cuộc phẫu thuật bố em mới về bên cạnh hai mẹ con em sao?”

Tô Linh Uẩn đón gió, ánh mắt chỉ còn vẻ lạnh lẽo: “Đối với tôi mà nói, đó chính là một cuộc phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật này đã giúp tôi đối diện với ước mơ về gia đình mình, nhưng tình cảm giữa bố mẹ đã không hoàn toàn chấm dứt rồi.”

Lục Viễn nghe xong, không nói gì nữa. Người đàn ông kia nghe Tô Linh Uẩn nói như vậy. Trầm mặc cúi đầu. Vẻ mặt không thể che giấu đi sự tự trách và mất mát.

“Linh Uẩn, tất cả đều là lỗi của bố, con xuống đây đi, chúng ta nói chuyện được không?”

Nghe thấy chữ “bố”, Văn Thố khẽ đau nhói. Cô không quay đầu lại, không nhìn người đàn ông kia, cũng cố không nghĩ tới nữa. Nhưng trong lòng vẫn không nhịn được có hồi ứng.

Tô Linh Uẩn không để ý tới lời nói của ông ta, cô ta quay đầu lại, nhìn Văn Thố nói: “Hôm nay nếu tôi nhảy xuống, tương lai của Lục Viễn sẽ hoàn toàn bị phá hủy. Bởi vì tôi chết, hắn sẽ bị người ta dị nghị, bàn tán, phỉ báng, chính hắn sẽ tự trách, sẽ áy náy suốt đời.” Nói xong, cô ta nhếch môi cười: “Không phải cô nói yêu hắn ta sao? Cô hy vọng hắn sẽ bị dư luận dìm chết ư?”

Những lời nói này của cô ta đã khiến Văn Thố phải cảnh giác, cô nghiêm túc hỏi cô ta: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Thật ra thì cô rất sợ chết, giống như cô nói, bởi vì cô còn có người trong lòng, cho nên cô sẽ sợ chết.” Tô Linh Uẩn: “Nhưng tôi không sợ chết, là tôi. Bởi vì tôi không yêu bất cứ ai cả.” Cô ta dừng lại, rồi nói: “Nhưng tôi hận cô.”

“Từ đầu đến cuối, cô đều hận nhầm người rồi.” Văn Thố không nhịn được phản bác: “Trước khi gặp Lục Viễn, tôi và cô không hề khác nhau.”

“Có lẽ vậy. Nhưng bây giờ tôi và cô đã khác nhau rồi. Tại sao cô có thể đi về phía ánh mặt trời, còn tôi chỉ có thể đi đến một nơi đen tối mù mịt.”

Văn Thố định giải thích với cô ta, có thể tưởng tượng đến những lời nói đó.....

Nhìn lướt qua Lục Viễn, trong lòng cô hiểu, người đàn ông này lương thiện thế nào. Nếu như Tô Linh Uẩn thực sự xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ tự trách mình. Trong lòng anh vẫn sẽ sợ hãi, tự cho rằng những hành vi của Tô Linh Uẩn đều là do mình. Nếu không, anh đã không đến đây đầu tiên.

Cô không thể để Tô Linh Uẩn đạt được ý muốn. Không thể để Tô Linh Uẩn dùng cái chết để uy hiếp danh dự làm hại anh.

“Cô xuống đây đi.” Văn Thố nhắm mắt lại, nói: “Tôi và cô đổi chỗ, thế nào?”

Tô Linh Uẩn khinh miệt nhìn Văn Thố, coi thường hỏi: “Tại sao tôi phải làm thế?”

Văn Thố từ từ lại gần, hết sức bình tĩnh nói: “Nếu như tôi chết, chúng ta đều không có được hạnh phúc, có phải cô sẽ tốt hơn tôi không?”

“Văn Thố, em quay lại cho anh.” Lục Viễn nghe Văn Thố nói, lại thấy cô từng bước đi tới, sợ cô đặt mình vào nguy hiểm, nhất thời trở nên nóng nảy: “Không được làm như vậy.”

Văn Thố dừng bước, quay đầu lại, nở nụ cười rạng rỡ với Lục Viễn. Đó là biểu cảm duy nhất cô muốn thể hiện với Lục Viễn. Lục Viễn đã đem lại cho cô sự an toàn để giờ khắc này cô không hề thấy sợ hãi.

“Chúng ta đã nói rồi, hôm nay anh chỉ được nói yes, không được nói no. Cho nên bây giờ anh không được phép từ chối bất cứ đề nghị gì của em.” Văn Thố nói: “Anh đứng yên đó, đừng tới đây, đây là chuyện của em và Tô Linh Uẩn, anh hãy để em tự giải quyết.”

Nói xong, cô tiếp tục đi về phía trước.

“Dù chết, tôi cũng không muốn để Lục Viễn nhớ tới cô.” Văn Thố nói với Tô Linh Uẩn: “Thật ra tôi cũng giống cô thôi, tôi cũng rất ghét cô.”

Văn Thố đi tới bên cạnh lan can, Tô Linh Uẩn từ trên cao nhìn xuống, trái lại không ngăn cản cô. Có lẽ mục đích của cô ta vốn là muốn Văn Thố cùng đi vào chỗ chết.

Văn Thố khẽ chống tay leo lên lan can, ngồi bên cạnh Tô Linh Uẩn. Cô nháy mắt với Lục Viễn. Lục Viễn và cảnh sát chuẩn bị chạy tới.

Bà mẹ cô ta vốn rất ghét Văn Thố, khi thấy rõ tình thế, tiếng khóc cũng giảm đi, bà ta vẫn khuyên Tô Linh Uẩn, vừa chờ đợi tình thế.

Văn Thố suy nghĩ một lát, nói với Tô Linh Uẩn: “Có lẽ cô nói đúng, ngày trước tôi đứng ở một nơi còn cao hơn bây giờ rất nhiều, còn không sợ hãi, bây giờ tôi bắt đầu thấy sợ rồi.” Văn Thố tự giấu cười: “Thì ra yêu một người có cảm giác như vậy. Dù có ở bên cạnh anh ấy hay không, miễn là còn sống, được nhìn anh ấy nhiều hơn, đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.”

Tô Linh Uẩn vẫn đứng đó, Văn Thố không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tôi không muốn nghe mấy lời thổ lộ buồn nôn ấy của cô.” Tô Linh Uẩn châm chọc: “Cô nói cô có thể chết vì hân, nhưng cô chỉ ngồi đó kéo dài thời gian. Cô có bản lĩnh thì nhảy đi.”

“Tôi thật sự không có bản lĩnh.”

Tô Linh Uẩn nhìn Văn Thố, thù hận nói: “Cô nghĩ những thứ kia, tôi không muốn cô đạt được mục đích đâu. Mẹ cô và cô đều giống nhau, các người đều là đồ tiểu tam đáng xấu hổ. Nếu như không có các người, tôi sẽ không trở nên đáng thương như ngày hôm nay. Các người đã hủy hoại mẹ con tôi. Tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

Văn Thố thấy tâm tình Tô Linh Uẩn ngày cách kích động, cố gắng trấn tĩnh tinh thần cô ta, dò xét nói: “Tôi muốn chúng ta hòa giải với nhau, chúng ta cùng đi xuống, được không?”

“Đi xuống? Nhảy xuống đó sao?”

“Coi như vậy đi.” Văn Thố mấp máy môi nói: “Chúng ta nhảy từ sân thượng xuống.”

Tô Linh Uẩn cười lạnh một tiếng.

“Tôi vĩnh viễn không thể hòa giải với cô.” Tô Linh Uẩn đột nhiên xoay người, giang tay ra: “Tôi chết, cô và Lục Viễn sẽ không có khả năng nữa. Chỉ cần cô không còn may mắn, tôi chết cũng đáng. Tôi chỉ muốn vậy thôi.”

Khi Tô Linh Uẩn chuẩn bị nhảy xuống, cảnh sát đột nhiên từ dưới lan can đi lên, giữ Tô Linh Uẩn lại.

“Buông tôi ra!” Tô Linh Uẩn bị giữ chân lại, hét lớn. Văn Thố lại gần giữ lấy Tô Linh Uẩn. Ánh mắt Tô Linh Uẩn tràn đầy thù hận. Cô ta hung hăng hất tay Văn Thố ra....

Chiều rộng lan can chỉ khoảng một gang tay, Văn Thố ngồi đã không vững, Tô Linh Uẩn vung tay lên khiến cô mất thăng bằng.

Khi đó, mọi người đều chú ý tới Tô Linh Uẩn, không ai để ý tới Văn Thố.

Cả người bị ngã ra sau, Văn Thố nhìn thấy trên bầu trời dường như đều có gương mặt Lục Viễn.

“Văn Thố —” Lục Viễn và người đàn ông kia đồng thời kêu lên. Người đàn bà kia thấy vậy cũng hét lên.

Văn Thố chỉ nghe thấy tiếng gọi, nhưng không nhìn thấy họ, cô không thể khống chế cơ thể mình ngã về phía sau. Tay của cô vô lực trên không trung, nhưng không tóm được bất cứ thứ gì.

Khi cô nhắm mắt lại, thời điểm vùng vẫy ngã xuống. Thân thể cô như bị dùng sức xé ra.

Một đôi tay ấm áp gắt gao nắm lấy tay Văn Thố. Văn Thố cảm giác ngón tay của anh đang dùng hết sức lực, cơ hồ muốn dán chặt vào da thịt cô.

“Nắm chặt tay anh!” Lục Viễn cố giữ tay Văn Thố, một tay anh đang nắm cái giá phơi đồ tầng năm.

Khi Văn Thố rơi xuống, Lục Viễn mạng sống cũng không cần, nhảy ra ngoài nắm lấy tay Văn Thố.

Khi đó, Lục Viễn may mắn giữ được giá phơi đồ, nên hai người không bị rơi xuống.

Tất cả giống như một hành động trong phim điện ảnh. Nguy hiểm khiến người xung quanh đều phải kinh hô. Nhìn từ dưới lên, hai người giống như đang chơi với trên không trung.

Cảnh sát nói với Lục Viễn và Văn Thố, các gia đình ở tầng năm đều không có ai trong nhà, bọn họ đang nghĩ cách, muốn anh cố chống đỡ một lát nữa.

Nhưng giá phơi căn bản không đủ để gánh được sức nặng của hai người lớn. Nhìn thấy đinh ốc trên tường đang dần dần rơi lỏng. Văn Thố nói với Lục Viễn: “Buông em ra đi, một người sẽ chống đỡ được lâu hơn, hai người không được đâu, tiếp tục như vậy, cả hai chúng ta sẽ chết.”

Lục Viễn không nói lời nào, chỉ giữ Văn Thố thêm chặt: “Nắm chặt vào, cảnh sát sẽ đến cứu chúng ta.”

Lục Viễn nói như vậy, phía trên cảnh sát và người đàn ông kia kêu lên: “Giữ chặt, đừng buông tay ra!”

Bọn họ đang nói, đinh ốc trên tường đã rơi xuống vài cái, khiến bụi tường rơi vào mặt Văn Thố. Mắt Văn Thố đầy bụi, nước mắt cứ chảy ra.

“Lục Viễn, anh buông em ra, giá phơi không chịu được hai người đâu.” Văn Thố hít sâu, hung hăng nói với anh: “Chúng ta đã nói rồi, hôm nay anh chỉ được nói yes, không cho phép no.”

Khi Văn Thố nói, giá phơi đã lỏng dần ra.

Nhìn lên trên, cảnh sát đang kêu gọi các gia đình mở cửa ra cứu. Nhìn xuống, đệm hơi đã được dải ra.

Văn Thố khế cắn răng nói: “Buông em ra, anh có thể chống được một lát.” Ánh mắt Văn Thố thành khẩn nhìn Lục Viễn, vô cùng kiên định: “Lục Viễn, có mấy lời em chưa từng nói với anh, sau này có lẽ không còn cơ hội nữa, nhưng bây giờ em không thể nói được. Quá sến, anh hiểu là được.”

Lục Viễn vừa nhìn lên trên, vừa liếc nhìn xuống dưới.

Rõ ràng đang rất khẩn trương như vậy, nhưng anh lại nở nụ cười với Văn Thố.

“Em không cần nói, anh thật sự không hiểu đâu.” Ánh mắt Lục Viễn dịu dàng như thế, nhìn về phía Văn Thố, thâm tình tựa như biển không thấy bờ, “Hôm nay anh đồng ý, lời em nói, yêu cầu em đưa ra anh đều có thể nói yes. Cho nên anh nhất định phải tuân thủ lời hứa.”

Bụi xi măng trên tường vẫn rơi vào mặt Văn Thố.

Văn Thố chớp mắt liên tục, chỉ nhìn qua khe hở rất nhỏ trong mí mắt thấy Lục Viễn. Nhìn anh rất dịu dàng, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh.

Cô nghĩ, cô đã gặp được Lục Viễn, không uổng công cả đời này.

“Khi anh mười lăm tuổi, hai mươi lăm tuổi rồi hai mươi tám tuổi đều xem Titanic, chưa từng cảm thấy xúc động. Bởi vì anh chưa từng yêu.” Lục Viễn nói: “Hôm nay xảy ra chuyện này, đột nhiên anh nghĩ tới lời thoại trong phim ấy, dĩ nhiên cũng hiểu được cảm giác này. Thì ra chính là như vậy.”

“Nếu như không thể cứu em, vậy anh có thể làm, chính là cùng em ngã xuống.”

Khoảnh khắc ấy, Văn Thố còn chưa kịp phản ứng, Lục Viễn chợt buông lỏng tay ra. Hai người rơi xuống, mang theo cảm giác tuyệt vọng vì mất trọng lực. Tất cả lỗ chân lông trên người như nổi lên, lục phủ ngũ tạng bên trong như co thắt lại. Các giác quan dường như đều hoạt động hết công suất.

Nhưng Lục Viễn vẫn nắm thật chặt tay Văn Thố. Khiến Văn Thố không hề sợ hãi.

Bên tai chỉ có giọng nói dịu dàng của anh.

Anh nói, anh chỉ nói yes với cô.

Anh nói, nếu như không cứu được em, vậy anh có thể làm, chính là cùng em ngã xuống.

Anh nói: kiếp sau không được thích Vạn Lý, toàn tâm toàn ý chờ anh tới tìm em.

Anh nói: Văn Thố, em cảm thấy những lời ấy rất buồn nôn, vậy anh nói thay em.

Anh nói....

Anh yêu em, Văn Thố.

Văn Thố nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, không còn sợ hãi, không hốt hoảng, cảm xúc rung động bùng nổ.

Bàn tay ấm áp của Lục Viễn giống như nắng ấm mùa đông, làm tan chảy trái tim lạnh lẽo như băng tuyết của cô.

Cô nghĩ cứ như vậy cầm tay anh thật chặt. Cho đến khi thế giới diệt vong.

Dĩ nhiên, thế giới sẽ không vì vậy mà diệt vong.

Toàn bộ dự liệu đến đau đớn và máu chảy đều không xảy ra. Từ tầng năm rơi xuống, may mắn là đệm hơi đã rải ra phần nào, hai người liền ngã vào đệm hơi, nằm hoàn toàn trong đó.

Lục Viễn ôm chặt lấy Văn Thố, hai người lăn trên đệm một lát mới dừng lại.

Cánh tay và lưng Văn Thố đau nhức một hồi. Cô cố nén đau đớn ôm Lục Viễn.

Giờ khắc này, nhiệt độ cơ thể Lục Viễn đối với cô mà nói, tựa như dương khí sinh tồn.

Trải qua từng màn nguy hiểm mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, Văn Thố không tự chủ khóc, nước mắt rơi xuống rất khó ngừng lại: “Cảm tạ ông trời, cảm ơn anh, chúng ta không chết.”

Lục Viễn chưa vội đứng lên, chỉ ôm chặt lấy Văn Thố.

Văn Thố lau mũi, mỉm cười: “Từ trước đến nay em không sợ chết, vì anh, anh xem em đã trở nên nhát gan đến nỗi nào.”

“Đừng sợ.” Lục Viễn dịu dàng hôn nhẹ vào mắt Văn Thố, “Dù em trở thành thế nào, đều là tại anh.”

“Vậy anh có lợi quá nhỉ?” Văn Thố bĩu môi.

Kiếp sau trọng sinh, Lục Viễn cười lớn: “Dù em trở nên thế nào đi nữa, anh đều có thể chữa trị cho em, ai bảo anh là chuyên gia chữa trị đây?”

“Chuyên gia gì chứ, chữa khỏi ”gạch” nhà đi!”

“Trở thành một đôi, có thể chữa khỏi trăm bệnh.”

“....”

Mặc dù Văn Thố ngoài miệng bất bình, nhưng trong lòng lại chịu thua.

Không có chuyên gia nào giống Lục Viễn, vì “chữa khỏi” một bệnh nhân, mà liên lụy cả đời.

Còn tật xấu gì không chữa khỏi đây? Dù sao cũng còn thời gian cả đời.

Đoạn đường này, đã gặp qua nhiều chuyện nhân thế, trải qua nhiều cảnh tượng như vậy.

Duy nhất chỉ có một lòng tin tưởng không thay đổi, chỉ có thể cùng cô đi hết đoạn đường này mà không thay lòng. Là một “bệnh nhân” bệnh tật đầy mình, cô rất may mắn gặp được một chuyên gia Lục Viễn kiên nhẫn như vậy.

Không phải sự mất mát nào cũng đau đớn, nhưng sinh mạng đều có ý nghĩa, tiếp tục sống dù sao vẫn sẽ có hy vọng và niềm vui.

Mất đi một tình cảm có thể sẽ đau, nhưng một tình cảm mới sẽ đến vào một thời điểm nào đó.

Như Văn Thổ và Lục Viễn, cũng như tất cả tình yêu nam nữ trên thế giới này.

Chăm chỉ chữa trị, vì tình yêu sẽ chữa lành bệnh.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-gia-chua-tri>